

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ДА ФЛИРТУВАШ С ПИТ

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2004

chitanka.info

Посвещение

Запознах се с Джени Клайд и нейния Пит преди седем години. Оттогава обмислям „Да флиртуваш с Пит“ и историята очакваше своя миг, за да се появи като моята книга на годината. Сега, след като това, е факт, осъзнавам колко деликатен процес е книгоиздаването и колко лесно тази творба, погълнала в себе си толкова много от чувствата и мислите ми, можеше да остане ненаписана. Това, че не стана така, се дължи колкото на притегателната сила на самата история, толкова и на безкрайната подкрепа на моя литературен агент, Ейми Берковер. Ейми добре разбира Пит, моите читатели и мен самата. Нейното окуражаване е изключително важно за мен.

Както повечето книги, които пиша, и тази изискваше значително предварително проучване. Да се справя с тази задача, ми помогнаха Елизабет Фиск и снаха ми Шери Селуин Делински. И двете са специалисти, в своята област. Ако има допуснати грешки, аз поемам цялата отговорност за тях. Наистина се старая всичко да е наред. Понякога обаче или разбирам нещо погрешно, или без да искам се изразявай неточно, или просто предполагам, че знам отговора, и затова не задавам правилния въпрос. Кони Унгер не би бил доволен от мен. Моите извинения към него и към вас.

Благодаря на моите редактори, Майкъл Корда и Чък Адаис, че ме подкрепяха. Благодаря на целия екип на „Скрибнър“ начело със Сюзън Молдоу за въодушевлението, изобретателността и находчивостта им. Благодаря на асистентката си, Уенди Пейдж, за това, че отклоняваше телефонните ми разговори, за да имам време за писане, без да ме прекъсват, както и на Клеър Марино, която се грижи за моя уебсайт и изследва заедно с мен скритите градини на „Бийкън Хил“, добавяйки към това и своите познания за растенията.

Семейството ми знае какво означава за мен „Да флиртуваш с Пит“. Благодаря на всеки от тях — на Ерик и Джоди, на Андрю и на Джереми и Шери — за това, че се вълнуваха заедно с мен винаги когато споделях нещо от книгата. На съпруга ми, Стив, дължа вечна благодарност и любов за търпението, снизходителността и ценните му съвети.

И отново, както винаги, наистина благодаря на моите читатели, които приемат с отворени сърца всяка моя нова книга, оценяват различията в творбите ми и ме подтикват да пиша все по-добре. Вие сте добри хора. Аз наистина съм щастлива жена.

ПРОЛОГ

Литъл фолс

Позвъняването дойде в три след полунощ. Дан О'Кийфи побърза да облече униформата си и потегли към дома на Клайд не защото Дардън Клайд настояваше, нито пък защото това му беше работата, макар и двете да бяха истина, а защото се тревожеше за Джени.

Трябваше вече да е свикнал с тревогите около Джени. Притесняваше се за нея, откакто бе започнал да работи като заместник на баща си преди осем години, когато тя бе едно измъчено шестнайсетгодишно момиче, което странеше от връстниците си и все извърщаше поглед от хората. Бе се притеснявал за нея, когато бе на осемнайсет и майка ѝ бе умряла, а баща ѝ бе отишъл в затвора, и бе продължил да се безпокои през изминалите оттогава шест години, през които бе свидетел как хората в градчето все повече я отритваха. Не бе направил много, за да ѝ помогне. Затова изпитваше вина.

Сега това чувство бе още по-силно. И той, също като Джени, не бе искал Дардън да излиза от затвора, но не се бе противопоставил на освобождаването му. Затова се чувстваше виновен и обезпокоен.

Освен това и рамото му се обаждаше. Винаги го наболяваше, когато предстоеше да се случи нещо лошо. Баща му твърдеше, че страда, задето е бил лош футболист, но онези наранявания отдавна бяха заздравели. Просто напрежението раздразваше старите рани и това е. Рамото му пареше, когато Дардън Клайд бе слязъл от автобуса в шест и дванайсет предната вечер. Сега болката бе направо ужасна.

Потегли в ситния дъждец от центъра на града направо по „Уест Мейн“ покрай къщи, които бяха толкова тъмни, че изобщо не би разбрал за съществуването им, ако не помнеше наизуст всеки сантиметър от градчето. Около миля и половина по-нататък къщите бяха още по-отдалечени една от друга. Зави към единствената осветена сграда в този час и стисна здраво волана, докато джипът му подскачаше и пропадеше в локвите по изровената алея към къщата на семейство Клайд. Паркира близо до входа към кухнята, прескочи

наведнъж двете опръскани с кал стъпала и отвори откrehнатата врата с опъната на нея мрежа против насекоми.

Кухнята бе от потъмнял с годините чам — шкафовете, масата, столовете, а розовият ламиниран плот и балатумът бяха така щателно изтъркани, че бяха добили почти телесен цвят, който в този миг бе най-човешкото нещо в стаята.

Дардън седеше на пода в края на калната следа. Бе се облегнал на стената под телефона и приличаше на мокър плъх — косата и дрехите му бяха прогизнали и сиви. Лицето му бе опръскано с кръв. Много внимателно придържаше дясната си ръка и пазеше да не докосне дясната страна на тялото си. Едва вдигна поглед, сякаш нямаше сила за нищо повече. Но даже и сега очите му бяха зли.

— Тя ме прегazi — изръмжа той обвинително, — направо ме смачка. Лежах под дъжда сума ти време. Отне ми цяла вечност да се дотътря до тук. Болката в таза е направо убийствена.

Дан не даваше и пет пари за таза на Дардън. Приблужи се до вратата, която водеше към всекидневната, и се заслуша. Къщата бе мъртвешки тиха.

— Къде е тя?

— Откъде да знам, по дяволите? Нали затова те извиках. Прегazi ме със собствената ми кола и изчезна. Това си е удар, кражба и шофиране без документ за правоспособност.

Дан вече знаеше, че буика го няма фаровете на колата му бяха осветили празния гараж, когато зави по улицата. Но си мислеше, че Джени може да е зарязала някъде колата и да се е върнала. Да, вярно, бе му казала, че напуска града, и бе споменала и за някакъв приятел, но никой не го бе виждал. Сама, Джени Клайд бе притеснителна, и несигурна. Дан не можеше да си представи, че след толкова време изведнъж просто ще си тръгне. По-лесно му бе да си я представи свита на кълбо горе на тъмния покрив, да рискува живота си на хлъзгавите от дъжда плочи.

Той се запъти натам.

— Ей! — развика се подире му Дардън. — Къде си мислиш, че отиваш?

Дан не му обърна внимание и бързо огледа къщата. Предварително се стегна психически в очакване да види същата ужасяваща сцена като преди шест години, но не намери нито Джени,

нито никакви следи от насилие. Освен една мокра рокля на пода в спалнята и нахвърляни на куп възглавници, завивки и изрезки от вестници на тавана, всичко бе прилично подредено. На покрива нямаше никого, както и — за щастие, на земята долу на двора.

Той се върна в кухнята.

— И аз можех да ти кажа, че я няма — измърмори ядно Дардън. — Взе колата ми. Искаш ли пак да ти го кажа. Тя ми взе колата. Трябва да я търсиш някъде навън.

Дан възнамеряваше да направи точно това. Знаеше, че Джени не е особено добра зад волана. Няколко пъти я бе хващал да шофира и всеки път ѝ се бе карал сериозно, но какво повече би могъл да направи? Да я глоби, задето кара на зигзаг по пътя ли? Да ѝ вземе ключовете? Или да я задържи за шофиране без документи и да я прати зад решетките, където щеше да е затворена заедно с наркомани и проститутки?

Тревожеше го вероятността да е катастрофирала. Около Литъл фолс имаше много местенца, където колата може да излезе от пътя и никой да не я забележи дни наред. Възнамеряваше да провери. Най-напред обаче искаше да чуе какво има да му каже Дардън.

Дръпна един стол и седна. Остатъците от вечерята — засъхнало телешко задушено и полуизядени франзели, все още бяха на масата. От една обърната бутилка миришеше на разлята топла бира.

— Какво е станало тук?

Дардън облегна глава на стената.

— Казах ти. Прегази ме с колата и замина.

— Защо?

— Откъде, по дяволите, мога да знам? Аз си вечерях. Тя каза, че заминава. Когато се опитах да я спра, ме прегази — очите му бяха студени и жестоки. — Намери я, О'Кийфи. Това ти е работата. Ако трябва да я обвиниш по законен ред, направи го. Само я върни.

— Защо? Тя е на дваисет и четири и най-далечното ѝ пътуване беше, когато те посещаваше в затвора. Може би ѝ е време.

— Как ли пък не. Време ѝ е да е тук — оспори мъжът и заби показалец в пода. — Имаше шест проклети години...

— За да направи какво? — прекъсна го рязко заместник-шерифът. — Да избяга ли? Как би могла? Ти все ѝ намираше работа тук — да поддържа къщата така, както ти я искаш, и всеки път, когато

идваше при теб в затвора, ѝ повтаряше колко много ти е задължена, да не говорим пък за телефонните обаждания. Изобщо не искам да си помислям какво си ѝ наприказвал по телефона.

— Тя ми е дъщеря. Правила го е, защото ме обича.

Дан скочи на крака. Реши, че ако не стане и не си тръгне, скоро краката ще го засърбят да изрита здравата Дардън Клайд. Изобщо не бе привърженик на грубите полицейски методи, всъщност се отвърщаваше от тях, което бе още един повод за спорове с баща му, но в този случай бе на ръба да прибегне до използването им. Толкова бе разгневен.

— Нека си изясним нещо, отрепка такава — каза той. — Джени вършеше всичко през тези години, защото бе уплашена до смърт от теб. След онова, което се случи тук, трябваше да продаде къщата, но ти не ѝ позволи. Трябваше да я продаде или да я изгори, или просто да се махне и да заmine нанякъде. Много пъти съм ѝ го казвал, но ти непрекъснато ѝ забраняваше. Искаше да я преследват онези спомени, ти, с извращения ти мозък. Горкото момиче е страдало много по-дълги години от тези, които ти прекара зад решетките, и то по твоя вина — той се наведе напред, усещаше да го дави такъв горчив гняв, че му идеше да плюе. — Затова ме чуй, и то много добре. Ако намеря момичето наранено от теб, ще ти се прииска да си умрял в затвора. Ясно ли е?

Дардън изпръхтя нехайно.

— Нямах куража да ме докоснеш. Баща ти — може би. Но не и ти.

Дан се изправи сковано.

— Наблюдавал съм го внимателно повече от трийсет и две години — предупреди той, — така че не ме подценявай. Ако си ѝ сторил нещо, ще разбереш точно колко кураж имам. Изобщо не ми пука за теб.

По лицето на Дардън се четеше, че чувството е взаимно. Ако можеше, би го убил с поглед. Заместник-шерифът разтри рамото си.

— Каза ли къде отива?

— Не.

— Имаш ли някаква представа изобщо къде би могла да иде?

— Спомена за някакъв Пит.

— Познаваш ли го?

— Как, по дяволите, да го познавам? Няма и дванайсет часа, откакто съм се върнал.

— Може да го е срещнала, когато идваше в затвора при теб.

Дардън го изглежда мълчаливо и на Дан не за пръв път му се прииска да бе разпитал Джени по-настойтелно за този Пит. Не беше обърнал особено внимание, защото тя изглеждаше толкова щастлива, а при нея това бе толкова рядко явление. Предвид развоя на събитията обаче му се щеше да е сигурен, че тя е избягала с някой добър човек. Щеше да му достави голямо удоволствие да каже това на Дардън.

— Споменавала ли е за него и по-рано? — попита Дан. — Споменавала ли е изобщо за някой мъж преди?

Дардън изръмжа отрицателно.

— Какво ѝ каза, когато спомена за него?

— Наредих ѝ — рязко отсече Дардън — да не ходи никъде.

Заместник-шерифът бе готов да се обзаложи, че е наговорил много повече от това.

— А тя какво каза?

— Че заминава.

— Значи се скарахте. И това ли беше всичко?

— Какво значи „това ли беше всичко“?

— Удари ли я?

— Не съм я удрял. Аз я обичам. Тя ми е дъщеря. Върнах се тук, за да се грижа за нея.

О, да. Дан знаеше как става това и с поглед заяви на Дардън, че му е ясно.

— Докосна ли я?

— Изобщо не съм се доближавал до нея. Тръгвай подире ѝ, О'Кийфи. Колкото по-дълго седиш тук и задаваш проклетите си въпроси, толкова по-далеч се измъква тя.

Дан много се надяваше да е истина, в случай че Джени е жива и здрава и бяга надалеч от Дардън, както трябваше да направи още преди години. Ако беше така, щеше му се да ѝ даде колкото е възможно по-голяма преднина.

Ако обаче е катастрофирала, трябваше да я намери.

Отиде до телефона и се обади на общинската болница, която бе през два града, да изпратят линейка за Дардън. Бе му ясно, че мъжът не може да стигне далеч, затова го остави да седи на пода, взе фенерчето

от джипа си и тръгна да търси Джени в района около къщата и в близката гора. В същото време се оглеждаше и за следи от мотор. Джени бе казала, че Пит кара мотор. Но не откри нищо. Така че тръгна да я търси с джипа си.

* * *

До изгрев-слънце бе обиколил всички пътища около Литъл фолс, но не намери буика нито паркиран, нито заседнал, нито блъснат в някое дърво. Отби се до къщата на родителите си, за да осведоми баща си за събитията, но той бе прекалено зает да се кара по радиостанцията с Аймъс. Така че не обърна особено внимание на сина си и спокойно остави издирването на Джени в ръцете му, което много зарадва Дан. Знаеше, че ще свърши по-добра работа по случая от баща си просто защото е загрижен. Старият бе началник на полицията в Литъл фолс в продължение на близо четирийсет години — вече бе отегчен, претръпнал и закоравял.

Нито едно от тези неща не важеше за Дан.

С нарастваща загриженост, той се върна в участъка и се обади на няколко места. След като алармира полицията в съседните околии да следят за буика, отново излезе навън.

Смяташе, че е един от тримата в града, на които Джени би доверила плановите си за заминаване. Другите бяха Мириам Гудмън, която имаше фирма и доставяше готова храна из целия щат от малката си кухня в града, и преподобният Пъти от Независимата църква. Дан разговаря и с двамата. Нито единият, нито другият можаха да хвърлят някаква светлина по въпроса къде би могла да е Джени.

Той отново обиколи всички пътища, този път на дневна светлина, но крайният резултат бе същият. Затова се върна в града да пийне кафе и да хапне бъркани яйца в закусвалнята. Предполагаше, че ако някой знае нещо, ще го разбере именно там.

Единственото, което разбра, бе колко силно жителите на града мразят Дардън Клайд. Никой не се радваше, че тази му в крайна сметка не е счупен, а само силно натъртен и ожулен, нито пък че в спешното отделение през цялото време проклинал Дан О'Кийфи.

„Разправя, че помагаш на нарушител на закона и го укриваш“.

„Дрънка, че изобщо си нямаш представа как се върши полицейска работа“.

„Казва, че ако си имал поне малко мозък в главата, си щял да повикаш ФБР“.

Това предадоха приятелите на Дан, без да имат намерение да го обидят. Всъщност той слушаше само с половин ухо. Тормозеха го най-различни странни неща. Рамото му бе напрегнато. Стомахът му бе неспокоен. Тревогата му за Джени растеше.

Отново пое по пътищата, като спираше да провери всяка долчинка и всяка отбивка, като си казваше, че колкото по-високо се вдига слънцето, толкова по-голям е шансът да освети нещо, което е пропуснал да забележи при по-раншните си обиколки. Сутринта преполови, а той все още не бе открил нищо.

Затова отиде до кариерата. Вече два пъти бе ходил там същия ден, но този път го направи само заради себе си. Спря на паркинга в долния край и слезе от джипа. Колкото и да бе ясно времето в града, тук бе мъгливо, което бе една от причините за идването му.

Мъглата освобождаваше съзнанието. Тя размиваше истината и позволяваше да зърнеш надеждата. Кариерата бе място за мечти при всякакви атмосферни условия. Колкото по-гъста бе мъглата, толкова по-красива бе мечтата.

Неговата лична мечта? Да направи нещо добро. Да извърши нещо добро.

Колкото и наивно да звучеше, това бе една от причините да се захване с тази работа. Друга причина бе, че по онова време се бе опитал и не бе успял да си стъпи на краката като художник, а му трябваха пари. Трета причина? Майка му го бе умолявала да приеме работата, понеже баща му не можеше да склони никой друг да го направи. Прилагането на закона в Литъл фолс не бе вълнуваща професия. Състоеше се предимно в това да се водят на училище избягалите от клас, да се прибират пияниците в ареста, а наркоманите — в лечебния център през три долини на запад от града. Включваше също уреждането на дребни вражди между жителите и разрешаването на домашни спорове. Освен това се налагаше да се обикалят улиците часове наред, така че хората да си мислят, че са в безопасност.

А така ли беше наистина? Това определено можеше да се каже точно тук и точно в този миг. Бе трудно да се повярва, че съществува

зло в това място — където се долавяха звуци като ромона на водата върху гранитните плочи, шепота на боровите иглички, които съхнеха след дъжда, шумоленето на горски животинки в храсталака и всичко ухаеше на влага и свежест. В мъглата нямаше сенки, където да се спотайват демони. В ден като този кариерата бе като църква, като място за почивка по пътя към небето.

Това бе странна мисъл — от онези, които баща му наричаше „вредата от колежанското образование в големия град“, — но тя се загнезди главата на Дан. Имаше някакъв покой, дори святост в това място. Чувстваше се по-спокоен тук. Обнадежден. Дори и рамото му бе по-добре, което бе странно, като се има предвид влагата.

Той потърка болното място. Определено бе по-добре. Вдиша дълбоко от заобикалящата го мъгла и се огледа. Определено се чувстваше обнадежден.

Как да го обясни?

Кариерата бе като гигантски черпак, чието дъно бе гранитна падина, пълна с изворна вода от планинските върхове. На ръба му стърчаха купчини изкопана пръст, стигащи до шестметровата „дръжка“, която бе трамплин за фантазията на градските жители.

Дан се разходи внимателно по дъното на падината, като стъпваше предпазливо по мокрия от снощния дъжд гранит. Прекоси моста над ръба, където водата преливаше и устремно се втурваше надолу, и се оказа на далечния бряг, загледан в дърветата, които сякаш се приближаваха и отдалечаваха, докато мъглата ту се разнасяше, ту се уплътняваше и се движеше. Нямаше представа какво търси.

Или по-скоро имаше. Воден от предчувствието си, той остави зад себе си гранита и тръгна по една тясна пътечка сред дърветата. Увереността му нарастваше, докато си проправяше път през боровите иглички и коренищата на дърветата, покрай заплетените вечнозелени храсталаци под надвисналите клони.

Още преди да стигне, знаеше какво ще открие. Старият буик на Дардън Клайд бе скрит сред дърветата на място, за чието съществуване малко хора подозираха. Изобщо не предполагаше, че Джени знае за него. Беше я подценил.

Буикът бе празен. Знаеше го още преди да провери. Това бе част от увереността му, както и внезапното прозрение какво е направила.

Сведе глава. Стомахът му се сви от болка и мъката го накара да вдигне глава и да изстене. След време го скова вина и едва около минута по-късно това чувство отпусна хватката си дотолкова, че да може да помръдне от мястото си.

Върна се обратно по стъпките си към гранитния басейн, мина внимателно по ръба му, но тук нямаше тъга. Не усещаше нищо тежко, трагично или мрачно. Въздухът бе по-лек, по-свеж. Рамото не го мъчеше толкова тук.

В това нямаше логика, разбира се. Но беше факт.

Мъглата танцуваше над водата на леки, игриви талази. Прозирно петно в мъглата привлече погледа му. Той го проследи в движението му, нагоре и още по-нагоре, докато очите му се спряха на ръба на насипа. Тогава видя дрехите.

Усети нов пристъп на вина, който едва не го парализира. Забърза, стигна до отсрещния край на кариерата и започна да се катери по големите каменни блокове, докато стигна до площадката най-горе.

Веднага разпозна роклята. Джени си я бе купила от магазина на мис Джейн и я бе носила преди седмица на танците в петък. Бе внимателно сгъната до бельото ѝ и до износените гуменки, с които бе извървяла много мили до града и обратно. Следите от стъпките ѝ бяха малки и деликатни. Малцина в града смятаха Джени за деликатна, тъй като това предполага крехкост и ранимост, свързани с невинност, която би трябвало да предизвика желание за покровителство. Но хората в Литъл фолс не бяха предпазили Джени. Също както и Дан. Съзнанието за това щеше да го следва до края на живота му.

Малки, деликатни, самотни следи от стъпки бяха единствените отпечатащи по пясъка, който преди това е бил подравнен от дъжда. Ако е била придружена от някой мъж, то той не я е последвал тук. Картата бе ясно начертана — следа от стъпки от мястото, където стоеше Дан, до мястото, където бе свалила дрехите си, и после към самия ръб, където се бе задържала за миг на пети, докато пръстите ѝ са политнали напред. И после нищо.

Късчетата от странните случки, които по-рано го тормозеха, сега най-после дойдоха на мястото си. Всички онези дребни постъпки на Джени, които го бяха безпокоили през последните няколко месеца и най-вече през последните няколко дни, сега му станаха ясни. Ако бе по-прозорлив, може би щеше да види оформящата се картина.

Не. Прозорливостта нямаше нищо общо. Той просто бе събрал ведно всички онези знаци в поведението на Джени, понеже не искаше да узнае какъв ще бъде крайният резултат. Ако го знаеше, би трябвало да действа подобаващо, а в този град бе сам-самичък, що се отнася до изразяването на съчувствие към Джени Клайд.

Загледа се във водата. Тя бе спокойна, неподвижна и самодоволна в мълчанието си. Щяха да претърсят внимателно дъното, но тялото ѝ може да е било отнесено надолу по течението от придошлата след бурята вода. Щяха да проверят бреговете на потока, в случай че е било изхвърлено на брега. Но в историята на градчето имаше и други подобни самоубийства и в нито един от случаите не бе открито тяло. Според местните предания, когато кариерата погълне някого, той повече не се връща.

Като не намери нищо във водата, Дан бавно огледа ръба на падината и после впери очи в края на гората. Сега мъглата си играеше с въображението му и за миг му се струваше, че вижда нещо живо, някаква човешка фигура, преди мъглата да се разсее и да разкрие единствено камъни, дървета и мъх.

Самоубийството бе грях. Не би могъл да приеме с лекота стореното от Джени. Но знаеше колко малък бе нейният свят. В този ограничен свят тя е избрала онова, което е преценила като по-малката от двете злини. Не би могъл да намери сили да я осъди за това.

Случаят с Дардън Клайд бе различен.

Дан бе поразен от мисълта, че Джени е наложила най-чистото правосъдие в случая. С акта на самоубийството си тя бе лишила Дардън от онова, което извратеното му съзнание бе желало най-силно. Бе го оставила в ада, който сам бе сътворил.

Дан бе доволен от това. Искаше Дардън да страда, а Джени да е свободна. Макар да тъгуваше за нея, бе доволен. Предполагаше, че болката в рамото му изчезна точно затова.

Внезапно уморен, той си пое дълбоко въздух. После издиша и пхна пръсти в колана на панталоните си. Имаше да свърши толкова работа. Трябваше да предаде доклада си и да потърси помощ за пощателния оглед, който трябваше да се направи тук. Но не веднага. След още поне минутка. Имаше нещо в това място, някакъв покой, който противоречеше на представата за загубения човешки живот предната нощ. Искаше му се да си представи, че това е духът на Джени

Клайд, който витае в гората — Джени Клайд най-сетне свободна и щастлива.

Тогава мъглата се раздвижи. Някакъв червен проблесък привлече погледа му долу в падината. Той напрегна зрението си. Червеното петно едва-едва помръдна, но това му бе достатъчно, за да се втурне надолу.

Неочаквано, докато слизаше, усети пристъп на разочарование. Щеше му се Джени да е успяла да избяга. За нея нямаше живот тук, не и след завръщането на Дардън.

Веднага след тази мисъл в главата му се зароди друга. Добротворството бе важно за него, но тук се откриваше една възможност за Джени.

Втурна се по пътеката през каменните блокове, краката му се хлъзгаха непрекъснато, но той не даваше пет пари за нараняванията. Когато стигна до дъното, хукна през гората към мястото, където бе зърнал червеното петно. Когато наближи, забави крачка, тъй като се опасяваше, че тя ще се стресне и ще побегне.

Но Джени Клайд не помръдваше. Бе свита на кълбо, окаяна малка топка от трепереща плът, с лице, заровено в коленете, а червената ѝ коса се открояваше ярко на фона на болезнено бледата ѝ кожа.

Докато изтича до нея, вече бе свалил якето си. Коленичи, зави я и я вдигна на ръце. Без да каже и дума, се запъти обратно към джипа. Когато стигна до него, я настани удобно на мястото до шофьора така, че да не могат да я видят. После седна зад волана и потегли.

Пое по заобиколния път извън града, където бе сигурен, че няма да срещне други коли. Тъй като Джени продължаваше да трепери, включи парното. Тя все така криеше главата си и не продумваше. Той продължи да кара.

Когато вече се бе отдалечил достатъчно от града и радиовръзката на апарата в колата му бе добра, той позвъни на номера за справки, получи търсения номер и прекара три минути в разговор със стар приятел от колежа, който нямаше нищо против да се измъкне за два часа от работа и да го посрещне на половината път.

Баща му би побеснял от гняв.

„Възпрепятстване на закона! — би ревнал той, както винаги страстен защитник за спазването на буквата на закона. — Чакат те

големи неприятности, Дани, а също и онзи твой приятел. За това ли те пратих да учиш в колеж?“

Но баща му никога нямаше да научи. Нито пък някой друг в града. Дъното на кариерата щеше да бъде претърсено щателно, както и потокът надолу по течението. Общото мнение щеше да бъде, че тялото ѝ или е било отнесено в по-дълбоката и разпенена част от реката, където е заседнало под някой голям камък, или пък е станало жертва на онази тайнствена сила, която владее кариерата.

Причината нямаше значение, важен бе само резултатът. Практически погледнато, Джени Клайд бе мъртва.

ПЪРВА ГЛАВА

Бостън

Заупокойната служба бе проведена в мрачна каменна църква на улица „Марлборо“ в Бостън, недалеч от мястото, където Корнелиус Унгер бе живял и работил. Състоя се в една слънчева сряда три седмици след смъртта му, точно както бе според инструкциите му. Каквото и да бе имало преди това, е било в тесен семеен кръг.

Кейси Елис не бе сред поканените. Тя седеше на четвъртия ред в дъното на църквата и не би могла да си представи по-сдържана публика.

Нямаше подсмърчане, шепот, никакви въздишки, стонове или хлипане. Тъгата не присъстваше тук. Това бе събиране на професионалисти, тълпа от мъже и жени, облечени в неутралните цветове, предпочитани от онези, които по-скоро искат да видят другите, отколкото самите те да бъдат забелязани. Имаше учени и терапевти, които присъстваха днес, защото Кони Унгер бе светило в тяхната област повече от четиридесет години. Претъпканата църква свидетелстваше както за гениалността му, така и за дълголетието му.

Кейси би се обзаложила, че от няколкостотинте души, събрани тук, единствено тя е обвързана емоционално с човека, като в това число се брои и съпругата му. Добре известен бе фактът, че именитият доктор Унгер поддържа чудесна къща за съпругата си на Северния бряг, където тя се занимава със собствените си дела, докато той живее сам в Бостън и я посещава понякога през уикенда. Кони ценеше личното си време. Не харесваше обществените прояви. Имаше колеги, а не приятели, и ако е имал близки роднини, като сестри, братя, племенници или братовчеди, то никой не бе чувал за тях. Никога не бе имал деца от съпругата си.

Кейси бе негова дъщеря от една жена, за която той никога не се бе оженил, жена, с която не бе разменил и десетина думи след единствената им нощ, прекарана заедно. Тъй като никой тук не знаеше

за онази нощ, нито пък за Кейси, за тях тя бе само поредното лице в тълпата.

Тя обаче познаваше доста от хората тук, макар и не благодарение на баща си. Той никога не я бе признал за свое дете, не я бе потърсил, не бе й предложил помощ, нито пък бе й отворил някоя врата. Никога не бе плащал издръжка за дъщеря си. Майка й не бе поискала такова нещо, а когато Кейси научи името му, вече бе толкова погълната от тийнейджърската страст за противопоставяне на всякакви авторитети, че не би се доближила до него дори ако животът й зависеше от това.

Част от онази упорита съпротива все още бе жива у нея. Кейси бе доволна от мястото си в крайните редици в църквата, сякаш бе просто една от многото колеги, които са решили да удължат малко обедната си почивка. Харесваше й да си мисли, че присъствието й тук е повече, отколкото този човек заслужава. Радваше я мисълта, че ще излезе от църквата и повече няма да обърне поглед.

Да си представя подобни неща, бе по-лесно, отколкото да приеме загубата. Официално никога не се бе срещала с Корнелиус Унгер, но докато той бе жив, жива бе и надеждата, че някой ден ще я потърси. Със смъртта му тази надежда си бе отишла.

„Ти опита ли някога да се свържеш с него? — бе попитала приятелката й Бриана. — Опита ли да се срещнеш с него? Изпрати ли му поне едно писмо, съобщение в електронната поща или подарък?“

Отговорът на всички тези въпроси бе „не“. Това отчасти се дължеше на гордостта й, а също и на гнева й, както и на чувството за лоялност към майка й. Но съществуваше и преклонението пред героя. Типично за подобни взаимоотношения, изтъкани от любов и омраза, освен че бе нейно наказание, Корнелиус Унгер бе за нея също и пример за подражание почти от толкова време, отколкото знаеше името му. На шестнайсет бе изпитвала любопитство, но то скоро се бе превърнало в амбиция. Той преподаваше в „Харвард“; тя кандидатства там, но не я приеха. Дали не трябваше да се обърне към него и да му каже, че се бе провалила в това начинание?

После завърши образованието си първо в „Тафтс“, а после в „Бостън Колидж“, където защити магистърска степен по социална работа. Е, това не бе точно като докторската степен на Корнелиус, но тя даваше консултации на клиентите си също като него, а сега дори имаше и предложение за преподавателско място. Не знаеше дали ще го

приеме, но това бе друг въпрос. Обичаше работата си на психотерапевт. Предполагаше, че и баща ѝ я е обичал, ако можеше да се съди по себеотдаването му. През изминалите години тя бе изчала практически всичко, написано от него, бе посетила всяка публична лекция, изнесена от него, имаше копие от всяка рецензия за работата му. Той разглеждаше терапевтичната работа като събиране на отпадъци, чиито следи са скрити в различни „стаи“ от живота на човека. Препоръчваше разговорите по време на сеансите, за да се извадят наяве тези тайни. Това бе ирония, тъй като общото мнение за него бе, че изобщо не може да води нормален разговор, но пък знае как да задава подходящите въпроси.

„Именно в това се състои работата на терапевта — учеше студентите си той, — да поставя правилните въпроси. Да слуша, а после да зададе подходящи въпроси, които да насочат пациента в правилната посока, така че той сам да открие отговора за себе си“.

Кейси бе доста добра в това отношение, ако се съди по нарастващия брой на пациентите ѝ. Познатите лица в църквата бяха нейни колеги. С някои бе учила заедно, с други бе работила на едно и също място, бе посещавала заедно с тях работни семинари или бе давала съвместни консултации. Те я уважаваха като професионалист в достатъчна степен, че да я препоръчват, и значителна част от пациентите ѝ бяха изпратени от тях. Но колегите изобщо не подозираха за връзката ѝ с покойника.

Топлината на юнския ден оставаше отвън, пред стъпалата на църквата. Вътре слънчевите лъчи бяха само приглушени цветни снопчета, които проникваха през стъклописа на прозорците високо горе в каменните стени, и въздухът бе приятно хладен, напоен с дъха на отминалото време, както бе с всички останки от епохата на Войната за независимост. Кейси обичаше тази миризма. Тя ѝ даваше усещането за история, което липсваше в личния ѝ живот.

Опитваше се да намери утеха в тези мисли, докато пред редовете един след друг заставаха хора, които споделяха нещо за починалия. Никой не каза нещо, което вече да не знае. Като професионалист Корнелиус Унгер бе високо ценен. Неговата необщителност бе смятана за стеснителност или за вгълбеност, а отказът му да участва във факултетните празненства бе възприеман като трогателна социална непохватност. В определен момент от кариерата му колегите му бяха

започнали да го защитават. Кейси често се бе питала дали липсата му на личен живот не бе спомогнала в това отношение. След като нямаше приятели, колегите му се чувстваха отговорни за него.

Заупокойната служба приключи и хората започнаха да излизат от църквата, също като Кейси и те се бяха запътили обратно към работните си места. Тя се усмихна на приятел, кимна с глава на друг, спря за миг на стъпалата отвън да размени няколко думи с човека, който я бе напътствал, докато пишеше дипломната си работа, отвърна на прегръдката на колега, който мина край нея. После отново спря, този път по молба на един от партньорите си в службата.

В групата бяха петима съдружници. Джон Борела бе единственият психиатър. Двама бяха терапевти с докторска степен, а Кейси и петият член на екипа имаха магистърска степен по социална работа.

— Трябва да се срещнем по-късно — каза психиатърът.

Кейси не се обезпокои от тревожните нотки в тона му. Джон бе пословичен с тревогите си.

— Денят ми е много натоварен — предупреди го тя.

— Стюърт е изчезнал.

Това я сепна. Стюърт Бел бе един от терапевтите с докторска степен. Още по-важно бе, че той плащаше служебните сметки.

— Какво имаш предвид? — предпазливо попита тя.

— Изчезнал е — повтори Джон, но по-тихо. — Жена му ми се обади преди малко. Снощи се върнала от работа и намерила къщата празна — празни чекмеджета, празен килер, празна банкова сметка. Проверих в кабинета му. Същата работа.

Кейси се стресна.

— А папките с досиетата на клиентите му?

— Изчезнали са.

Сега вече не бе стресната, а ужасена.

— А нашата банкова сметка?

— Празна.

— Ухааа — тя усети как я обзема паника. — Добре. Ще говорим по-късно.

— У него са парите за наема.

— Знам.

— За изминалите седем месеца.

— Да.

Кейси бе давала на Стюърт чек за своята част от наема на първо число през всеки един от тези месеци. Предната седмица бяха научили, че наемът изобщо не е бил плащан. Когато го поставиха натясно, Стюърт заяви, че е било просто недоглеждане заради купищата книжа, които трябва непрекъснато да попълват и които им отнемаха толкова голяма част от времето. Влязоха му в положение, защото всички добре знаеха за какво говори. Той обеща, че ще плати всичко до цент.

— Трябва да внесем парите другата седмица — напомни й Джон.

Щеше да се наложи да съберат някак парите. В противен случай щяха да ги изгонят по съдебен ред. Но Кейси не искаше да обсъжда този вариант сега. Не можеше дори да си помисли за това, докато Корнелиус Унгер я наблюдава и я слуша.

— Това не е подходящото време и място, Джон. Нека да поговорим по-късно.

— Извинете? — обади се слаб господин с побелели коси в тъмносин костюм, който бе слязъл по стълбите с оредяването на тълпата. — Вие сте госпожица Елис, нали?

Джон се отдалечи и Кейси се обърна към непознатия.

— Аз съм Пол Уиниг — представи се той. — Адвокат на доктор Унгер. Изпълнител съм на завещанието му може ли да поговорим за минутка?

Тя се канеше да попита какво би могъл да иска от нея изпълнителят на завещанието на доктор Унгер, но прочете отговора в очите му. Да, той знаеше коя е.

Изненадана от това и леко объркана, едва успя да каже бързо:

— Ами, разбира се. Когато пожелаете.

— Сега би било чудесно.

— Сега ли? — тя хвърли поглед към часовника си и леко се обезпокои. Не знаеше дали баща ѝ някога е карал пациентите да го чакат, но тя не постъпваше така със своите. — Имам среща след половин час.

— Ще ви отнема само пет минути — каза адвокатът. Леко докосна лакътя ѝ, насочвайки я надолу по стъпалата и после по една тясна каменна пътечка, която водеше отстрани на църквата.

Кейси усещаше как сърцето ѝ бие гръмко. Преди да има време да се запита какво има да ѝ казва адвокатът или какво изпитва тя към

факта, че той изобщо я заговори, пътеката ги заведе до малък, закрит от улицата заден двор. Мъжът пусна лакътя ѝ и посочи пейка от ковано желязо. Когато и двамата седнаха, той каза:

— Доктор Унгер остави разпореждания да се свържа с вас веднага след приключването на заупокойната служба.

— Не мога да си представя защо — отбеляза Кейси, след като отчасти бе възвърнала спокойствието си. — Той изобщо не се интересуваше от мен.

— Смятам, че не сте права — укори я Уиниг.

Той извади един плик от джоба на сакото си. Беше малък, колкото визитка, от кафява хартия и с щипка в единия край.

Кейси зяпна с недоумение.

Адвокатът го обърна нагоре, за да види тя лицевата страна.

— На него е написано името ви.

Точно така беше — Касандра Елис, написано със същия неравен почерк, който бе виждала безброй пъти в пояснителните бележки към графиките и таблиците, които Кони Унгер бе показвал на екрана на проектора по време на лекциите си.

Касандра Елис. Нейното име, написано от баща ѝ. Това се случваше за първи път.

Сърцето ѝ започна да се блъска бясно в гърдите ѝ. Срећна погледа на адвоката. Объркана, несигурна точно какво очаква да намери в плика, но с опасения, че каквото и да е, то няма да е вътре, тя предпазливо протегна ръка. Пликът тежеше.

— Вътре има ключ — обясни Пол Уиниг. — Доктор Унгер ви остави градската си къща.

Кейси се намръщи, сви устни, погледна адвоката с недоверие. Когато той кимна, тя впери очи в плика. Внимателно го отвори и погледна вътре. Извади някакъв ключ и измъкна лист хартия, прегънат многократно, за да се побере. През тези няколко секунди, които разгръщането му ѝ отне заради неуверените пръсти, въображението ѝ се развихри. За миг си представи сърдечно кратко писъмце. Нямахше нужда от много думи. Можеше да е просто:

„Ти си моя дъщеря, Кейси. Наблюдавах те през всички тези години. Гордея се с теб.“

Всъщност на листа наистина имаше нещо написано, но посланието бе пределно кратко и ясно. Прочете адреса на градската

къща. Кодът на охранителната система. Кратък списък с имена с пояснения: „водопроводчик“, „бояджия“ и „електротехник“. До имената на градинаря и домашната помощничка имаше звездички.

— Доктор Унгер би желал да задържите градинаря и домашната помощничка — обясни адвокатът. — Решението, разбира се, е изцяло ваше, но според него и двамата са добри и обичат къщата колкото него.

Кейси бе потресена. На листа нямаше абсолютно никакво лично послание.

— Обичал е къщата, така ли? — повтори тя наранена и срещна погледа на адвоката. — Къщата е неодушевен предмет. Някога обичал ли е хора?

Пол Уиниг се усмихна тъжно.

— По свой начин.

— И какъв бе той?

— Мълчаливо. От разстояние.

— Разсеяно! — обвини го Кейси, пронизана от болка и двоумяща се дали да не смачка листа на топка и да го захвърли. Беше гневна, задето баща ѝ не бе разменил дори дума с нея приживе, беше ядосана, че в бележката няма нищо от онова, което копнееше да види. — Ами ако не искам къщата?

— Ако не я искате, продайте я. Струва три милиона. Това е наследството ви, госпожице Елис.

Кейси не се усъмни в стойността на къщата. Бе разположена в една от най-желаните части на площад „Лийдс Корт“ и бе сред най-ценените на „Бийкън Хил“. Бе минавала оттам много пъти. Нито веднъж обаче не ѝ бе минавало през ум, че някой ден може да я притежава.

— Влизали ли сте някога вътре? — попита адвокатът.

— Не.

— Прекрасен дом.

— Аз вече си имам дом.

— Можете да го продадете.

— И да започна да плащам по-висока ипотека ли?

— Няма никаква ипотека. Доктор Унгер бе изплатил къщата напълно.

И сега я даваше на Кейси? Къща, която струва три милиона долара и е изплатена изцяло? Сигурно имаше някаква уловка.

— Ами поддръжката тогава, отопление, климатик. А и данъците. Сигурно само данъкът за собствеността е два пъти по-голям от годишните ми вноски по ипотеката.

— За данъците има създаден попечителски фонд. Също и за заплатите на домашните помощници. Освен това има и места за паркиране — две зад къщата със собствена алея и две отпред. Всички са платени. Колкото до отоплението и останалите домакински разходи, той бе уверен, че можете сама да се справите с тях.

Разбира се, че можеше. Или поне би могла, ако Стюърт Бел не бе изчезнал заедно с парите им за наема през последните седем месеца.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо прави това? Защо такъв разточителен подарък, след като не съм получавала нищо през всички тези години?

— Нямам отговор на това.

— Съпругата му знае ли, че получавам всичко това?

— Да.

— И няма нищо против?

— Не. Тя никога не е била свързана с градската къща. И без нея получи достатъчно в завещанието му.

— Откога знае тя за мен?

— От известно време.

Кейси усети леко жегване.

— Но не можа да ми се обади лично, за да ми съобщи за смъртта му. Трябваше да го прочета във вестника. Това не е хубаво.

— Съжалявам.

— Той ли й е наредил да не се свързва с мен?

Адвокатът въздъхна. Изглеждаше поизморен.

— Не знам. Вашият баща бе труден за разбиране човек. Не мисля, че някой от нас знаеше какво изпитва всъщност. Рут, жена му, бе най-близко до него от всички ни, но знаете как живееха двамата.

Кейси бе наясно. Не знаеше дали трябва да съжалява повече майка си, която бе загубила Кони Унгер, преди да го е имала, или съпругата му, която някога го е имала, но го бе загубила.

— Струва ми се — заяви Кейси, — че е бил костелив орех.

— Може и така да е — отвърна адвокатът и стана. — Във всеки случай къщата е ваша. Всичко е прехвърлено на ваше име. Ще изпратя

куриер да ви донесе документите още утре. Съветвам ви да ги приберете в банков сейф.

Кейси остана да седи на мястото си.

— Нямам банков сейф.

— Аз имам. Искате ли да ги съхранявам от ваше име?

— Да, моля ви.

Уиниг извади визитка от джоба си.

— Ето, за да знаете къде да ме намерите.

Кейси взе картичката.

— Ами неговите... вещи? Всичко ли е там?

— Личните вещи — да. Той разпореди Емет Уолш да поеме клиентите му, така че компютърът му, досиетата на пациентите и картотеката са при него.

Някъде далеч се спуска едно мъничко мехурче. Така угасна една мечта. Според нея Корнелиус Унгер някой ден щеше да започне да я уважава като професионалист толкова, че да ѝ изпраща свои пациенти. Дори да я направи свое протеже. И да я покани да практикуват заедно — семейна практика на баща и дъщеря.

Разочарованието трая съвсем кратко. Тази мечта всъщност никога не бе получавала каквото и да е насърчение.

— О — успя да промълви. Но не стана от мястото си.

— Изглеждате пребледняла — каза адвокатът. — Добре ли сте?

Тя кимна.

— Само съм малко изненадана от всичко.

Той се усмихна.

— Отбийте се и разгледайте къщата. Тя е посвоему очарователна.

* * *

Кейси не можеше да иде същия ден. Имаше срещи с клиенти чак до осем, когато се наложи да изтласка мисълта за къщата още по-назад в съзнанието си и да се присъедини към колегите си в заседателната зала. Корнелиус Унгер, образец на благоприличието и добрия тон, би бил потресен от последвалата сцена. От самото начало атмосферата бе

враждебна. В групата им често бе имало различия, но сега те бяха изострени от кризата.

— Къде е Стюърт?

— Откъде, по дяволите, бих могъл аз да знам. Звънях на кого ли не.

— Трябва да се обадим в полицията.

— Моооля ви. Това е частен въпрос. Той ни е приятел.

— Твой приятел. От много години.

— Какво ни е било прихванало, че да му позволим да се занимава с финансите ни?

— Правеше го, защото никой от нас не искаше да го върши.

— Винаги е мислил много трезво, което не бих могъл да кажа за някои терапевти — отбеляза Рене, колегата на Кейси с магистърска степен по социална работа.

— Много моля — настръхна Джон. — Това ме обижда.

— Беше само шегга.

— Не мисля така. Вие с Кейси понякога забравяте, че без нас не бихте имали законно признание.

Това обиди Кейси.

— Разбира се, че бихме имали законно признание.

— И много по-приятна работна атмосфера — добави Рене.

— Ами вървете си тогава — предизвика ги Джон. — Така ще ни трябва по-малко помещение под наем.

— И кой ще ни даде да наемем нещо?

— Хей, ние не можем да бъдем обвинени в неизпълнение на задълженията по договора — изтъкна Марлийн Куин, специалист по проблемите на подрастващите, която искаше по някакъв начин да се оправдае за това, че е най-близка с крадеца. — Стюърт подписа договора за наем. Само неговото име е записано там. Само той може да бъде обвинен в просрочване.

— Парите ни са у него.

— Как можем да си ги върнем?

— Не искам да се местя оттук.

— Можем ли някак да съберем сумата?

— Виж ти, Кейси се притеснява за пари — присмя се Джон. — Ти си такава мека душичка, когато даваш безплатни консултации на клиентите.

— Това — оспори Кейси — няма нищо общо с факта, че съм добросъщедечна, правя го, защото непременно трябва да довърша случая, независимо дали медицинската застраховка го позволява или не. Някога закъснявала ли съм с моя дял от наема?

— Не — отговори Рене, — нито пък аз. Немислимо е да ни изгонят от офисите ни. Трябва да продължа да работя с пациентите си.

— Клиенти — поправи го Джон. — Аз се срещам с пациенти. Ти имаш клиенти.

— Никой от нас няма да работи с когото и да било, ако ни изхвърлят — намеси се Кейси. — А нашият хазяин наистина гони наемателите си. Помните ли какво стана с адвокатите от третия етаж?

Марлийн се обади:

— Те извадиха късмет, даже си намериха помещения на по-изгодна цена в друга сграда.

— Защо трябва да сме точно на „Копли Скуеър“? Ако сме склонни да се преместим само четири улици по-встрани, ще можем да си намерим по-добри условия.

— Аз няма да работя в „Саут Енд“ — заяви Джон.

— Как е могъл Стюърт да обере всичко в сметката ни? — невярващо попита Кейси.

— Има пълномощия. Банката няма основание да ги оспори.

— Тогава защо! Дългове ли има? Да не би да играе хазарт? Бракът му ли е съсипан?

Рене подхвана оттам, където бе спряла Кейси.

— И как никой от нас не забеляза нищо? Нали прозрението е наша професия.

— О, моля ви, ние не сме медиуми — изтъкна Марлийн. — Можем да разчитаме на прозрението си, когато сме работили достатъчно с някой клиент, така че да свалим стените на отрицанието и недоверието.

Кейси не смяташе, че аналогията е подходяща за Стюърт.

— Не, не е така.

— Така е.

— Не — настоя тя, като пренебрегна теоретичните постулати заради здравия разум. — Ние сме хора. Стюърт имаше определена роля тук и ние виждахме само онова, което ни се искаше.

— Както и да е, това няма да ни помогне — каза Рене. — Трябват ни пари, и то бързо. Как ще ги съберем?

Срещата приключи, без да вземат решение. Изтощена, Кейси напусна офиса и се запъти далеч от „Копли Скуеър“. Тръгна с широки крачки и се стараеше да прави коремни вдишвания, както я бяха учили в курса по йога, докато вървеше към Масачузетс Авеню надолу по Бойлстън Стрийт. Зави наляво, после надясно, мина напътно през няколко малки улички и стигна до „Фенуей“ с редиците му от червеникавокафяви сгради, надвиснали над пояс от дървета и вода.

Вдишванията от курса по йога ѝ помогнаха само донякъде. Сълзите ѝ отдавна бяха пресъхнали, но колкото пъти идваше тук на посещение, не можеше да остане спокойна. Не беше място, където би искала да идва, тук, да види майка си. Ако можеше да промени само едно нещо в живота си, щеше да е това.

Пет стъпала нагоре и влезе вътре. Махна с ръка на човека зад рецепцията и бързо изкачи още два етажа по стълбите. Тръгна по коридора на третия етаж и поздрави дежурната сестра.

— Здравей, Ан. Как е тя?

Ан Холмс излъчваше майчинска грижа и спокойната ѝ увереност предполагаше, че се е примирила с грижите за болни с тежки мозъчни увреждания. Керълайн Елис бе сред пациентите ѝ от три години. Сестрата махна с ръка.

— Не бе от най-добрите ѝ дни. Сутринта получи няколко леки пристъпа. Доктор Джинеджи ви се обади, нали?

— Да, но съобщението му твърдеше, че валиумът е помогнал.

Освен това лекарят казваше, че е загрижен заради нарастващата честота на пристъпите, но Кейси бе по-скоро окуражена, отколкото разтревожена от това. Предпочиташе да вярва, че след толкова месеци на вегетиране пристъпите са знак, че Керълайн започва да се събужда.

— Тя ги преодоля — каза сестрата. — Сега спи.

— Тогава ще вляза тихо — прошепна Кейси. Тръгна надолу по коридора към стаята на майка си и се вмъкна леко вътре. Помещението бе едва осветено само от светлините на града, но Кейси би се оправила и в тъмница. Освен медицинските апарати за хранене и хидратиране на пациентката, вътре не можеше да побере друго, освен легло, както и

два стола и тоалетка, които Кейси сама бе донесла и разположила. Така че знаеше къде стои всяко нещо. А и през изминалите три години от катастрофата посещаваше майка си по няколко пъти седмично. След толкова часове, прекарани тук, през които бе вървяла по коридорите, бе се взирала в стените, бе докосвала тези мебели, тя познаваше всеки сантиметър от сградата.

В мрака на сенките пресече стаята, без да се обърка, приближи се до леглото и целуна майка си по челото. Керълайн ухаеше на току-що изкъпана. Винаги бе така, което бе само една от причините да я настани тук. Не бяха само свежите цветя на бюрото всяка седмица. Тук се грижеха за такива подробности от ежедневието като личната хигиена, макар — както и с цветята — това да имаше по-голямо значение за семействата на пациентите, отколкото за самите тях. Това бе особено вярно в случая с Кейси. Онази Керълайн, която познаваше, бе ринала оборския тор на животните, които отглеждаше, и все пак единствената миризма, с която дъщерята винаги я свързваше, бе лекото свежо ухание на евкалиптовия крем, който използваше. Кейси гледаше винаги да има от него в стаята ѝ, а сестрите обилно го използваха. Не биха могли да докажат, че изобщо помага на Керълайн, но определено успокояваше Кейси.

Тя седна до краката на майка си, вдигна неподвижната ѝ ръка от завивката, нежно изправи китката ѝ и разгъна свитите ѝ пръсти, после ги опря до гърлото си. Очите на Керълайн бяха затворени. Макар да не го съзнаваше, тялото ѝ все още следваше денонощния цикъл на сън и будиране.

— Здравей, мамо. Късно е. Знам, че спиш, но трябваше да се отбия.

Тежък ден ли? — попита Керълайн.

— Не знам дали беше точно „тежък“. По-скоро странен. Кони ми е оставил градската си къща.

Какво е направил?

— Оставил ми е къщата си. „Къщата на «Бийкън Хил» ли?

Въпросът предизвика у нея спомени. Изведнъж Кейси отново бе на шестнайсет и току-що се бе върнала от следобедна разходка до Бостън.

«Бийкън Хил» ли?“ — бе повторила тогава Керълайн, когато в изблик на раздразнение Кейси ѝ бе подхвърлила името.

„Бийкън Хил“ бе една от забележителностите в града, където имаше много неща, но споменаването му в дома на семейство Елис означаваше само едно: Кони Унгер.

„Да не си ходила да се срещаш с него?“ — бе попитала Керълайн.

Кейси отрече, но майка ѝ се почувства наранена, както се очакваше.

„Той не ти е помагал, Кейси. Не е помагал на никоя от нас, но се справяме чудесно“.

По онова време имаше много гняв и болка. Онова, което Кейси си представяше като реакция на Керълайн, сега бе по-скоро объркване.

Защо ще ти оставя градската си къща?

— Може би се е чудил какво да я прави.

Керълайн не отговори веднага. Кейси знаеше, че обмисля най-доброто решение да се справи със ситуацията. Накрая тактично попита:

Ти какво мислиш за всичко това?

— Не знам. Разбрах го едва този следобед.

Кейси не спомена за заупокойната служба. Не бе сигурна, че майка ѝ ще разбере защо е отишла, не искаше тя да си мисли, че е търсила нещо от Кони. Керълайн бе идеалната майка, уверена във всяко отношение, освен когато ставаше дума за баща ѝ. Като се има предвид настоящото ѝ положение и фактът, че спестяванията ѝ направо се бяха стопили заради медицинските разходи, тя би се почувствала застрашена от толкова щедрото завещание на Кони.

Нетърпелива да смени темата, Кейси понечи да разкаже на майка си за критичната ситуация в работата ѝ. Но преди да изрече и думичка, размисли. Кризите в работата идваха и си отиваха. Нямаше защо да я натоварва с поредната. Майка ѝ трябваше да пести силите си за оздравяването.

Затова поседя тихичко, като ту разтриваше схванатите ѝ пръсти, за да ги раздвижи поне малко, ту ги стопляше до гърлото си. Когато Керълайн продължи спокойно да спи, тя нежно загърна ръката ѝ под завивката и я целуна по бузата.

— Градската къща няма никакво значение. Само ти си важна. Ти си семейството ми, мамо. Ще оздравееш ли заради мен?

Вгледа се в лицето на майка си в мрака. След минутка тихичко се измъкна от стаята.

Напусна „Фенуей“ с дълбока болка и повървя десетина минути към реката до малкия апартамент в „Бек Бей“, който бе купила преди две години и все още не бе сигурна дали може да си го позволи. Въпросът щеше да се окаже излишен, ако се премести в Провидънс, за да преподава, но не се чувстваше във форма да се заеме с подобно решение тази вечер. Докато прегледа пощата си и претопли готовата диетична храна, вече се чувстваше изтощена. В осем сутринта я очакваше клиент, така че направо си легна.

* * *

Не отиде до „Бийкън Хил“ в четвъртък, защото, когато не бе заета с клиенти, с Рене, Марлийн и Джон отново предъвкваха проблема със Стюърт. Съпругата му твърдеше, че няма представа къде е, а от банката заявиха, че в сметката на фирмата им никога не е имало сума в размер на наема за седем месеца. Безкрайните обсъждания в заседателната им зала не водеха доникъде. Четиримата само си лазеха по нервите.

Марлийн попита Джон:

— Не погледна ли банковото извлечение?

— Аз ли? Защо пък аз? Това беше задължение на Стюърт.

— Но ти си психиатърът. Ти си старшият съдружник. Ти си този, който искаше този офис.

— Моля? Аз исках „Гавърмънт сентър“, а не „Копли Скуеър“.

— Откъде ще намерим нови двайсет и осем хиляди долара? — попита Кейси.

— По-точно трийсет и осем. Хазяинът си е начислил лихвен процент и освен това иска предплата за следващите два месеца.

— Бихме могли да вземем заем.

— Не мога да си позволя още един заем.

— Ами, тогава, какво е твоето предложение?

— Да се преместим някъде на по-малка площ.

— Как ще стане? Все пак ни трябва четири кабинета, заседателна зала и място за счетоводителката.

- Счетоводителката може да работи и вкъщи.
— Така не я ли подканяме да си присвоява от парите ни?

* * *

Кейси си тръгна от работа в шест толкова напрегната, че се запъти към йога центъра. Нуждаеше се от йога повече, отколкото от „Бийкън Хил“, а после бе толкова отпусната, че не можеше да мисли за Кони Унгер. Отчаяно се нуждаеше от малко глезене, затова реши да си угоди, като отиде на вечеря с двама приятели от курса по йога, а после се посмяха над бутилка мерло и вече бе прекалено късно да ходи, където и да е, освен в леглото, а и за там нямаше кой знае колко време. В петък сутринта потегли на път още в шест часа за семинар в Амхърст.

Свечери се, преди да се добере обратно до колата си. Когато прослуша съобщенията, оставени на телефонния ѝ секретар, докато пътуваше към къщи, чу отново същите разпавии между партньорите ѝ във фирмата и изведнъж се почувства уморена от всичко. Ако се премести в Роуд Айлънд, за да преподава, определено щеше да се отърве от тази бъркотия.

Не отговори на обажданията им. Дребните разпавии я караха да се чувства неудобно — и при това без изобщо да се замисля как ли Корнелиус Унгер би оценил подобно разногласие в групата им. Отново се бе провалила, щеше да каже той. Той самият никога не е бил ограбван от партньор.

Разбира се, той винаги бе практикувал самостоятелно. И Кейси би могла да го прави. Вероятно щеше да постъпи точно така, ако приеме преподавателското място, защото щеше да приема клиенти само по няколко часа седмично и при това в някой кабинет в университета. Определено не можеше да си представи да зареже напълно терапевтичната работа. Обичаше да се занимава с клинична дейност.

Но преместването в Провидънс повдигаше друг въпрос. Не бе сигурна, че иска да е толкова далеч от майка си. Което бе върхът на иронията. Бе израснала в Провидънс, а Керълайн бе живяла там до момента на катастрофата. По онова време Кейси отчаяно се стремеше

да е далеч. Майка ѝ бе олицетворение на домашното огнище, тя бе всичко онова, което дъщерята не беше. Колкото по-близо една до друга живееха, толкова по-очевидна ставаше разликата. Като се изключи кариерата на Кейси, примерът на Керълайн бе доста висока летва.

Сякаш за да докаже това, когато се прибра, вместо да разчисти хладилника и да подреди купчината писма, растяща на кухненския плот като някаква чудовищна плесен, или поне да прочете някаква книга, тя се загледа в повторение на епизоди от „Бъфи — убийцата на вампири“, докато накрая заспа на дивана. Събуди се в полунощ и се премести в леглото си, но не спа спокойно. Опитваше се да не мисли постоянно за грозната думичка „загрижен“, използвана неколнократно от лекаря, и затова обмисляше предложението за преподавателското място, на което вече трябваше да е дала отговор, нищеше служебната криза, която започваше да се влошава, или мислеше за това, че вече е на трийсет и четири и все още няма корени. После се сети за къщата на „Бийкън Хил“, която така неочаквано бе наследила, и усети как нещо започва тайничко да я измъчва.

Тя избягваше мястото. Нямаше нужда някой бележит колега да ѝ го казва. Така заявяваше на мъртвия си баща ненавистта си към факта, че я признава едва след смъртта си и че няма нужда от неговата къща за три милиона долара. Караше го да я чака. Беше просто. И толкова детинско.

В събота се събуди, изпълнена с решимост. Щеше ѝ се да мисли, че разсъждава като възрастен, макар да се опасяваше, че това вече е прекалено много. Гласът на здравия разум ѝ подсказваше, че за да отиде в един от скъпите квартали в Бостън, би трябвало да се облече подобаващо поне от уважение към баща си. Но тя го пренебрегна, изобщо не сложи грим, навлече оскъдни спортни шорти и потник за бягане и хвана дългата си червеникаворуса коса на плитка, нахлупи най-старата си бейзболна шапка и я промуши отзад. Завърза връзките на износените си гуменки, грабна най-тъмните и модерни слънчеви очила, които имаше, и се отпрати към „Бийкън Хил“.

Едва бе изминала две пресечки, когато за огромно съжаление ѝ се наложи да направи завой и да изтича обратно до вкъщи за забравения ключ. Пъхна го заедно с мобилния си телефон и бутилка

вода в малка чантичка, която закопча около кръста си, и отново потегли.

Беше разкошно утро. Едва в девет часа имаше почти толкова бягащи, колкото и коли по улиците. Тя тичаше в спокойно темпо по Комънуелт Авеню под сянката на стари кленове и дъбове, които преобладаваха в централната градска част. След като потича на място на червения светофар на Арлингтън Стрийт, навлезе в Градския парк. Реши да се поглези и обиколи езерцето, където тъкмо подкарваха лодките, пробяга край родители, бутащи бебешки колички, и поголеми деца, които хукваха напред, за да мятат камъчета във водата. При всяко цопване се събираха патици, които бързо се разпръсваха, щом разберяха, че не им подхвърлят фъстъци.

Когато направи пълна обиколка, продължи към кръстовището на „Бийкън“ и „Чарлс“. После ѝ хрумна една последна прищявка в усилията ѝ да натрие носа на Кони — позволи си да пробяга по цялата дължина на Чарлс Стрийт. В края ѝ зави надясно, нагоре по Кеймбридж Стрийт, задъхана мина по „Джой Стрийт“ и пое надолу по „Пинкни“.

Винаги бе харесвала Пинкни Стрийт. И тук къщите бяха от червеникавокафяви тухли, както в целия квартал, и само тук-там в редицата имаше по някоя с дървена фасада, което придаваше на цялата улица допълнително очарование. И тук алеите пред къщите бяха дълги, тесни, настлани с тухли и оградени със стени, имаше същите сандъчета с цветя по прозорците и същите декоративни решетки от ковано желязо по прозорците и вратите.

Вече бе изминала повечето от пътя надолу по хълма, но изведнъж усети, че краката не я държат. От „Пинкни“ зави наляво по „Уест Седър“, после пак наляво и стигна до площад „Лийдс Корт“.

Улицата бе покрита с калдъръм. Беше тясна само докато се завие покрай последните къщи, а после се разделяше и заобикаляше малка горичка от канадски ели и борове в центъра.

Останала без дъх и потна, Кейси пробяга бавно покрай паркирани коли, като при всяко обръщане хвърляше поглед към наследството си. Сгушена между съседните сгради, градската къща се намираше в западния край на „Лийдс Корт“. Построена от виненочервени тухли, сега покрити с бръшлян, тя се извисяваше на четири етажа над приземния. Първите два имаха високи прозорци с

лъскави черни капаци; прозорците на третия бяха с триъгълен горен край; четвъртият етаж бе по-малък, с формата на купол.

Кейси винаги се бе вълнувала особено от този четвърти етаж, толкова чаровен, кацнал над фронтоните. Представяше си го като примамливо убежище дори и сега. Но погледът ѝ не се задържа дълго там. Имаше още толкова много за гледане.

Сандъчетата за цветя на прозорците на първия и втория етаж преливаха от розови цветове. Висока до кръста ограда от ковано желязо обграждаше неголям двор, обточен с килим от дребни сини цветчета, в чийто център едно дърво бе разцъфнало в бяло. Кучешки дрян, предположи Кейси. Не разбираше много от дървета, нито пък от цветя. Разбира се, никога не ѝ се бе налагало, тъй като Керълайн бе експертът в това отношение. Не искаше да се съревновава с нея и затова не се бе задълбочавала във флората. Малкото, което знаеше за растенията, бе научила несъзнателно, попивайки знанията на майка си.

Ако някой я бе попитал, щеше да каже, че цветята в сандъчетата се наричат самакитка, макар да не бе сигурна откъде знае името. Както и да се казваха, бяха красиви. Добре гледани и пълни с цвят, те направо засрамваха мушкатото на съседа отляво и теменужките на другия отдясно. Предположи, че градинарят на Кони, който според адвокатата обичал къщата, е отговорен за това, и си позволи да им се полюбува по-дълго, отколкото би го направила, ако смяташе, че Кони сам е засадил цветята.

Това бе последният ѝ опит да отложи предстоящото. Но времето минаваше. Не искаше да губи целия си ден. Имаше да върши и други неща.

Извади бутилката от чантичката на кръста си, напълни устата си, затвори бутилката и я върна обратно. Докато го правеше, намери забравена дъвка с плодов аромат. Без да я е грижа, че може да е стара, разви хартийката и я напъха в устата си.

Задъвка предизвикателно, изправи рамене, отвори желязната порта и закрачи към къщата.

ВТОРА ГЛАВА

Алеята бе настлана със синкави плочи. Една странична пътека вляво водеше до стълбище към долното ниво. Кейси продължи напред и изкачи четири каменни стъпала. Входната врата и прозорците отстрани бяха от дърво, боядисано в същия лъскав черен цвят като капачите горе. Дръжката във формата на топка, чукчето и табелката бяха от блестящ месинг.

С разтуптяно сърце, тя пхна ключа в ключалката, завъртя го и отвори вратата. Бе запаметила наизуст кода на алармената система, но не се чуваше никакво бръмчене, което да показва, че тя се е включила. Кейси съзнаваше, че алармата може и да е безшумна и тъй като никак не й се щеше да я активира и да докара полицията в къщата, бързо мина през малкото входно антре и влезе във фоайето.

Вътре бе тъмно — тъмно дърво, тъмен килим, тъмни стени. Това изобщо не й допадна.

Но загрялата й кожа усети прохладния допир на въздуха и това й хареса.

Свали слънчевите си очила, вдигна глава, за да вижда по-добре изпод козирката на шапката си, и отчаяно затърси с поглед наоколо. Откри панела на алармената система на стената отляво, но светлинките бяха успокоително зелени. Вероятно, последният, който бе излязъл от къщата, бе забравил да включи алармата. А може би тук имаше още някой, освен нея.

— Ехо? — извика тя, докато окачваше слънчевите очила на деколтето на потника си.

Отляво надясно пред нея имаше коридор към задната част на къщата, стълбище, водещо нагоре, и две врати, които бяха леко откренати. След като бе махнала черните си очила, мястото не й изглеждаше толкова тъмно, фоайето и стълбите бяха застлани с ориенталски килими, изтъкани в бургундско червено, маслинозелено, кремаво и черно. Опорната колона на стълбището и

перилата бяха махагонови. Стените бяха в цвят карамел. Всичко бе чисто и добре поддържано.

Почувства се мърлява в сравнение с мястото и усети, че се поти от нерви, затова избърса капките пот по носа си с длани. Премести дъвката в устата си и още веднъж предпазливо извика:

— Ехо?

Викът ѝ едва бе заглъхнал, когато чу някой да притичва нагоре по стълбите откъм гърба на къщата. Стъпките бяха леки — явно не беше разбойник, а и ако беше престъпник, реши тя, щеше да се измъкне тихомълком през задната врата. Това сигурно бе домашната помощница.

Кейси зачака и едва бе успяла да хвърли поглед на дъбовия бюфет и на резбованите дървени столове от двете му страни, когато една жена се втурна откъм коридора. Очите ѝ бяха разтревожени, а лицето — пребледняло. В ръка носеше маша за огнището.

Тичането би трябвало да е подготвило Кейси. Една старомодна домашна помощничка с дискретна сива униформа и почтени бели коси в тон с облеклото не би търчала наоколо. Вероятно би се движила бързо и отсечено, но съвсем благоприлично. Благоприличието нямаше почти нищо общо с жената пред нея. Вярно, че спортните ѝ шорти в маскировъчен цвят не бяха толкова оскъдни като тези на Кейси, а и поло блузата ѝ бе чиста и изгладена, но бе напъхана небрежно в шортите. Бе обути в бели гуменки, а късите ѝ чорапи бяха навити надолу. Косата ѝ бе хваната в небрежна опашка, тъмна почти като махагоновия парапет.

Гладката ѝ кожа говореше, че едва ли е по-възрастна от самата Кейси. Не изглеждаше и по-спокойна от нея, ако става дума. Макар да бе тичала, беше пребледняла и объркана. Бе застинала на мястото си.

Кейси веднага усети как сърцето ѝ се размеква.

— Мег Хенри? — попита тя. Това бе името в списъка. Жената кимна.

„Момиче“, поправи се мислено Кейси, като реши, че тя сигурно няма и трийсет години.

— Коя сте вие? — попита Мег изплашена.

— Кейси Елис. Дъщерята на доктор Унгер.

— Чия дъщеря? На Рут ли?

— Не. На Керълайн.

Мег преглътна.

— Съжалявам, не знам коя е Керълайн.

Тя пристъпи малко по-близо, надникна под козирката на шапката на Кейси и смаяно възкликна:

— Лунички!

— Да — това бе един от недостатъците, когато излизаше, без да се гримира. — Имам си ги.

Мег се усмихна широко.

Кейси не бе сигурна какво точно става, затова каза:

— Получих това място като наследство. Казаха ми, че ще се срещна с вас. Но днес е събота — тя погледна към машината. — И в събота ли ви караше да работите?

Мег скри машината зад гърба си.

— Аз идвам всеки ден. Иначе кой ще се грижи за него?

Кейси реши да не ѝ напомня, че Кони е мъртъв. У нея имаше нещо ранимо и крехко — нещо в израза на очите ѝ, в леко наклонената ѝ глава, в приведените рамене.

— Не ви ли разрешаваше да почивате?

Домашната помощница кимна.

— Винаги когато поискам, но аз никога не съм искала много. Беше удоволствие да се работи за доктор Унгер.

При последните думи очите ѝ се напълниха със сълзи.

„Дъщеря заместител — веднага си помисли Кейси, като отбеляза, че Мег е висока почти колкото нея и тежи също толкова. — Дъщеря-заместител, която може да чисти“.

Е, тя самата би го разочаровала и в това отношение. Чистенето никога не е било сред приоритетите ѝ.

С ръце, пъхнати отзад в джобовете, тя си пое дълбоко въздух. Долови мирис на кожа. На книги. На топла, влажна земя. Наистина усети тази миризма. Намръщи се и спря поглед на сандъче за цветя, скрито точно зад подпорната колона на стълбището. Беше пълно с туфи испански мъх и избуяла папрат.

Мег проследи погледа ѝ и побърза да се извини.

— Сипах им прекалено много вода. Джордан не е на работа днес, а на мен цяла седмица ми се струва, че изглеждат сухи. Той сигурно ги е полял вчера.

Джордан бе градинарят. Джордан от „Майката на Дейзи“ според списъка на Кейси. Предположи, че „Майката на Дейзи“ е някой от изисканите квартални бутици за цветя, които предлагат пълно обслужване и грижа за цветята на амбициозните млади бизнесмени. Кони Унгер не беше такъв, но ако „Майката на Дейзи“ бе добър магазин и ако Джордан обичаше къщата, то коя беше Кейси да оспорва това? Собствената ѝ несръчност не бе в нейна полза.

— Попих прелялата вода — обясняваше Мег. — Само че почвата ще продължава да мирише, докато изсъхне. Съжалявам.

— Няма нищо — увери я Кейси и отново си пое дълбоко въздух, този път не толкова уверено. Като се остави настрана проблемът с дъщерята заместител, тя съвсем не знаеше какво да прави с една домашна помощничка. За пръв път имаше такава. — Ще ми се да поразгледам наоколо. Защо не продължиш с... чистенето на камината?

— Тъкмо щях да се захвана да почиствам праха от книгите. Знаете ли, че в библиотеката и в кабинета има общо деветстотин двадесет и три тома?

Кейси бе впечатлена.

— Изглежда, си бърсала праха им неведнъж.

— Така е — гордо потвърди Мег. — Няма нищо по-лошо от това да търсиш някоя книга, да се качиш горе и когато я вземеш от рафта, в лицето ти да се изтърси облак прах. Така беше, когато дойдох да работя при доктор Унгер. Госпожа Уилър беше прекалено възрастна, за да се катери по стълбата и да бърше праха от книгите. Искате ли нещо студено за пиене? Доктор Унгер много обичаше студен чай.

— Аз не — с готовност обяви Кейси. — Предпочитам студено кафе. Но сега не искам нищо, благодаря — тя махна с ръка към вратите вдясно. — Просто ще разгледам наоколо.

Извърна се, чу шумна въздишка и отново погледна назад.

— Косата ви — каза Мег. — Не я забелязах отпред. Не очаквах да е в този цвят.

Кейси се усмихна, сви рамене и отиде във всекидневната. Тя бе дълга, тясна стая с висок таван и две определено различаващи се половини. В предната част имаше фотьойли и канапета за двама, тапицирани в кадифе и брокат, ниски масички от мрамор и дърво, високи лампиони с красиви абажури в цвят слонова кост, докато в задната половина доминираше роялът. Помещението бе застлано с два

килима и макар да имаше известна разлика в десена им, преобладаваше бургундското червено, за да подходат на цялостната атмосфера в стаята. Прозорците към предния двор и към градината отзад бяха закрити с леки прозрачни пердета, а от двете им страни се диплеха богати завеси, които се разстилаха по пода. До ръба на завесите, уловили светлината от прозорците, имаше сандъчета с буйна папрат върху елегантни стойки от ковано желязо.

Кейси потърси с поглед снимки по ниските масички. Не очакваше да намери свои, но може би щеше да ѝ е приятно да види лицата на някои от другите роднини на Кони. Заради съдържания му и лишен от емоционалност характер някои предполагаша, че няма роднини, но все пак би трябвало да има семейство. В случай че е държал снимки, това би било идеалното място за тях — ако не на роднини, то поне негови като малък. Едни стари, леко пожълтели снимки биха подходили много на тази стая. Тук обаче нямаше нищо подобно. Нито пък върху рояла — много красив, с високо вдигнат капак. Като оставим настрана красотата на стаята, тя не можеше да си представи какво ли е правил тук необщителният Корнелиус Унгер. Реши, че едва ли е стоял тук често. Не личеше мебелите да са използвани, а и роялът сигурно е бил само за показ. По стените имаше стари картини на гори и поля, а на масичките стояха интересни декоративни купи и свещници, но беше явно, че обзавеждането е дело на специалист по вътрешен дизайн. Съмняваше се, че тук има нещо с особено значение за човека, който бе неин баща. Не само снимки, нямаше абсолютно нищо от личен характер.

Излезе от стаята, остана във фоайето за минутка и погледна към стълбите. Ако търсеше нещо лично, то вероятно щеше да го намери горе. Тази мисъл я разтревожи. „Горе“ бе неговото лично пространство. Не бе сигурна, че е готова да нахълта там.

Напомни си, че човекът е мъртъв, и това донякъде ѝ помогна. В крайна сметка обаче острото ѝ любопитство я принуди да се качи по стълбите.

Парапетът бе гладък и излъскан; ако баща ѝ се е докосвал до него, то следите от пръстите му със сигурност бяха заличени. Големи саксии с цветя придаваха уют на площадката на етаж. В двата края имаше по една стая, а в средата стълбището продължаваше нагоре.

Тя предпазливо се доближи до стаята вляво и надникна вътре. Издържана в различни нюанси на синьото, от гълъбово до морскосиньо, в нея имаше голямо двойно легло, бюро и стол, камина и тапицирано канапе за двама. Сигурно щеше да ѝ хареса — синьото бе любимият ѝ цвят, — ако стаята не изглеждаше толкова изоставена. Дори и преливащите от живот сандъчета с бръшлян отвън на прозорците не променяха този факт. В дъното имаше баня. Кейси хвърли бърз поглед и там и видя пухкави сини хавлии, тапети, които добавяха бледооранжево към сините тонове, и халат в гълъбовосиньо — всичко изглеждаше съвсем ново. После се върна в коридора.

Стаята отсреща бе неговата. Почувства го с приближаването си, забеляза го в по-изтъквания вид на килима в този край. Вратата бе само леко открената. С чувството, че се натрапва, тя я бутна лекичко и надникна в пролуката. През прозорците отпред и отзад нахлуваше ярка светлина, но интериорът определено бе мрачен. Задържа погледа си само колкото да различи саксии с декоративни дръвчета до прозорците, масивно легло, кът за сядане, две нощни шкафчета и вратата на банята. Изправи се и щом се отдалечи от пролуката, веднага се почувства по-сигурна, после се извърна и се качи на по-горния етаж.

На тази площадка нямаше саксии с цветя, а само една картина — горски пейзаж с маслени бои, отново стълбище нагоре и две затворени врати. Отвори едната и видя стая за гости, издържана в лилаво — две легла едно до друго, тоалетка, канапе за двама. Основното предназначение на стаята обаче бе да служи за склад. Кашони и кутии заемаха почти цялото пространство. Откри същото в стаята отсреща, която бе боядисана в бежово. Тъй като тук леглата бяха долепени до стената, имаше повече място за кашони и то бе запълнено.

Кейси бе леко зашеметена от броя на кашоните и кутиите. Активните досиета на Кони бяха предадени на негов колега, но тя подозираше, че значителен брой книги и документи са останали и тук. Жената, която го боготвореше като професионалист, се запита дали не е оставил инструкции за предаването им на някоя библиотека. А онази част от нея, която жадуваше да опознае човешкото му лице, се запита дали вътре има и лични вещи.

Щеше да потърси. Налагаше се. Даже и да не я гризеше любопитство, не можеше да продаде къщата, преди да се разпореди по някакъв начин с всичко това.

След като затвори вратата и на втората стая, тя се качи нагоре по последното стълбище. По-стръмно от долното, то водеше до купола, на който се бе възхищавала откъм улицата.

Тук усещането бе съвсем различно — малко, но открито пространство със заоблен покрив, открити подпорни греди, светли дъбови напречни греди и стъкло отпред и отзад. Тя се загледа за миг напред към „Лийдс Корт“, после се извърна към задната страна на къщата. Зад три големи саксии с фикуси имаше диванче. Бе обърнато към плъзгащи се стъклени врати, водещи към малка открита тераса. Бяха отворени и само мрежата против насекоми закриваше входа. Кейси прекоси голия дървен под, дръпна настрани едната рамка и излезе на терасата. Тя не бе по-голяма от три метра и половина на ширина и на дължина. Подът бе покрит с кедрови дъски, от същия материал бе и високият до кръста парапет. Пространството преливаше от декоративни растения и цветя в продълговати глинени сандъчета и керамични саксии, лакирани в различни оттенъци на зеленото. Сред тях стоеше едно тъжно кресло.

Кейси бе поразена от самотата му.

За да прогони студа от мислите си, тя се съсредоточи върху гледката. Под нея бяха разперените клони на дърветата; и от двете страни съседите имаха подобни тераси. Напред се разкриваше пъстър свят, наситенозеленото на бръшляна, червено и розово от цветята, чадъри за сянка, разпънати на терасите, редици от покриви, катерещи се по източната страна на „Бийкън Хил“.

На една от терасите стоеше някакъв мъж. Когато погледите им се срещнаха, той ѝ махна. Тя се усмихна и му отвърна, после се обърна и погледна своята къща.

Нейната собствена къща.

Точно такава беше — поне за кратко. Терасата тук, горе, имаше известно очарование и сигурно би вдигнала продажната цена. Ако се добави една скара, маса, столове и няколко високи лампи, от това място би станало чудесен терен за парти. Разбира се, Кони не е бил човек на партитата. Това бе само едно от нещата, по които се различаваха.

Бе наследила косата му, макар че Мег Хенри нямаше откъде да го знае. Той бе починал на седемдесет и пет и през последните петнайсет години малкото му останала коса бе съвсем бяла. Дълго преди това

обаче косата му бе светлоруса, а още по-рано според майка ѝ тя е била като нейната — между ягодово и златнорусо.

Кейси имаше и сините му очи. Но зрението ѝ бе отлично като на майка ѝ. За разлика от нея баща ѝ бе носил очила с дебели стъкла. Те приглушаваха цвета на очите му и те не изглеждаха като нейните.

Влезе отново вътре и тръгна надолу по стълбите. Затворените врати на третия етаж наистина бяха предизвикателство. Питаше се дали няма снимки на Кони като малък, прибрани в онези кашони. Дали няма снимки на отдавна изгубени роднини или пък на фермата в Мейн, където е отраснал. В официалната му биография не се споменаваше друго, освен щата и датата на раждане. А фермата бе от малкото неща, за които майка ѝ някога ѝ бе казвала — и то само за да сравни социалните умения на Кони с тези на някое магаре.

Керълайн Елис не бе озлобена жена. Изразяваше мнението си за Кони само когато дъщеря ѝ я притиснеше. И тогава наистина бе предубедена, но пък имаше пълното право на това. Този мъж я бе обичал и я бе напуснал не толкова отричайки съществуването на подобна връзка, колкото напълно забравил за случилото се. Никога не бе искала помощта му, но би била благодарна, ако ѝ я бе предложил. След като Кейси бе пораснала и бе започнала да се издържа сама, Керълайн вече нямаше никаква нужда от него.

Кейси също имаше своите горчиви чувства. Но между нея и Кони имаше кръвна връзка. Тази първична връзка оправдаваше любопитството ѝ.

Струваше ѝ се странно, че тези кашони са прибрани и скрити зад затворени врати на място, където всеки би ги подминал, без да ги забележи. Някои хора с положението на Кони биха пожелали да покажат съкровищата си, но това не бе типично за него. Може и да беше затворен и сдържан, но никога не е бил надменен. Трябваше да му го признае.

Но пък възможно бе и само той да се е качвал тук горе. Ако се съди по дивана, скрит зад няколкото декоративни дръвчета, и единственото кресло отвън, това бе идеалното място за един самотен човек, който наблюдава света, далечен и недостижим.

Макар да разбираше това, Кейси не искаше да изпитва съчувствие към него. Ако Корнелиус Унгер е бил самотен, реши тя, докато слизаше надолу, сам си е бил виновен. Имал е съпруга, която е

пренебрегвал. Имал е колеги, които биха могли да му станат приятели и при най-малкото насърчение от негова страна.

Имаше и дъщеря, която би дошла на секундата, ако я бе поканил. Това бе самата истина, колкото и не ѝ се щеше да си признае. Може и да се чувстваше обидена, но би хукнала презглава насам, ако я бе повикал.

Дълбоко натъжена, тя изтича надолу към втория етаж. Ако Кони бе друг човек, а не този, когото познаваше, би могла да си представи, че е направил синята стая за нея. Но за да знае, че синьото е любимият ѝ цвят, трябваше поне от време на време се е интересувал от нея.

Скептична в това отношение, тя продължи надолу и слезе във фоайето. Пое вляво към кухнята, като мина под сводеста врата в края на коридора. В ярък контраст с всекидневната, тя бе светла и открита, с бели стени, бели плочки на пода, с шкафове и маси от дъб. Работният плот гледаше към задния двор на къщата, а мивката и кухненските шкафове бяха разположени около двойни прозорци. Бяха леко откrehнати, за да влезе свежият бриз. Високите прозорци на трапезарията пък гледаха към дърветата в предния двор.

Масата бе кръгла, с четири големи, удобно разположени стола. На тях имаше възглавнички на големи бели и зелени квадрати. Десенът се повтаряше в перденцата в долната половина на прозорците, в панерчето със салфетки и поставките за сервиране.

Кейси се чувстваше по-удобно тук, отколкото в другите стаи, макар да се досещаше, че това отчасти се дължи на уханието на прясно кафе в каничката на плота. Видя поставката за чаши, изхвърли дъвката си в кошa под мивката и си наля чаша от горещата тъмна напитка. Отпи няколко глътки, застанала до предните прозорци, загледана навън над големите халки, на които бяха окачени перденцата. Представяше си как баща ѝ често е стоял така, полускрит, както и на диванчето на тавана, стремящ се да види света, без самият той да бъде видян.

Импулсивно издърпа халките настрани и разтвори перденцата до край.

Доволна, че е оставила първата малка следа от себе си в къщата, тя излезе от кухнята с кафето в ръка и тръгна надолу. Морски пейзажи, рисувани с акварелни бои, бяха окачени един до друг на кремавите стени на стълбището към приземния етаж; картините бяха изящни и трогателни. Кейси им се наслаждаваше, докато не забележа името на

художника в ъгъла: Рут Унгер. Съпругата на Кони. От чувство за лоялност към собствената си майка, тя се извърна настрани.

Стигна до приземния етаж и вдясно видя врата. Предчувствайки, че навлиза в професионалното пространство на Кони, тя внимателно опипа дръжката, предпазливо я завъртя и надникна в малка приемна, където пациентите са чакали да ги поканят в кабинета. Една врата водеше право навън; тя бе заключена и с пуснато резе. Друга — в отсрещния край на стаята — водеше към кабинета на Кони.

Тъй като все още не се чувстваше готова за това, Кейси се върна в коридора и отиде до стаята от другата страна на стълбите. Вратата бе отворена. Това бе личният му кабинет. Уютно местенце, едва наполовина на ширината на къщата, само с две тесни прозорчета високо в предната част. Излъчваше някакво спокойствие и сигурност благодарение на тъмнозелените стени, на удобните мебели, на разпръснатите наоколо възглавнички и плетената на една кука завивка. Сред полиците с книги имаше телевизор и музикална уредба.

Тъкмо в този миг Мег слезе с наведена глава по стълбите, понесла препарати за почистване. Почти бе стигнала до Кейси, когато вдигна очи и подскочи уплашено. Трябваша й няколко секунди, за да осъзнае къде се намира. После спря поглед на чашата в ръката на Кейси и изведнъж помръкна.

— Взели сте кафето, преди да го изстудя.

Кейси се усмихна.

— Вече изстина, тъй че всичко е наред. Кафето е чудесно.

Лицето на Мег светна от комплиментата.

— Много се радвам, че ви харесва. Мога ли да ви предложа още нещо?

— Не, благодаря. Така е идеално.

— Наистина не знаех, че е имал дъщеря. Не изглеждате по-голяма от мен, а той беше толкова възрастен — тя уплашено повдигна вежди; бяха също така кестеняви като косата й. — Искам да кажа, аз... не че го критикувам...

— Знам — внимателно каза Кейси. — На трийсет и четири съм. Бил е на четирийсет и една, когато съм се родила.

Изражението на Мег отново се промени рязко и лицето й се озари.

— Аз съм на трийсет и една. Родена съм през август. Зодия Лъв. А вие?

— Стрелец.

— Това е прекрасен сезон. Обичах да приготвям специална вечеря за Деня на благодарността за доктор Унгер. Искам да кажа, той, разбира се, приемаше покани за празника, но винаги вечеряхме заедно тук.

— Със съпругата му ли?

— Не. Само той. Винаги организирахме вечерята предния ден, защото точно на деня той отиваше да види Рут. Аз винаги я наричам така. Тя ми каза да го правя. Защо не прекарваше празника с вас понякога?

— Не бяхме близки — тихо отвърна Кейси. — Вие с майка си ли празнувахте?

— И с приятели. Винаги сме се събирали много хора без семействата си.

— И аз съм така — малко прекалено весело заяви Мег. — Нямам друго семейство, освен доктор Унгер — веселието й помръкна. — Той беше мил човек — брадичката й потрепери. — Липсва ми.

— Може би някой път ще ми разкажеш повече за него.

Всъщност Кейси смяташе, че това е отлично хрумване. Ако се опитваше да събира парченцата от пъзела, който е представлявал животът на Кони, то Мег Хенри сигурно държеше някой от ключовете към загадката.

Със здраво стиснати устни, Мег кимна. Все още борейки се с чувствата си, тя мина през стаята и се качи нагоре по стълбите.

Докато я наблюдаваше, на Кейси й хрумна, че мъката й вероятно е най-дълбоката, която някой изпитва по този човек. Наистина окаяно положение в края на един човешки живот. Самата тя вероятно би тъгувала за Конни, ако не бе гневът, който ръководеше чувствата й.

Пое си дъх, отпи от кафето и се обърна към личния му кабинет.

Това бе място за почивка и разтоварване. Всичко в стаята говореше за това и все пак за нищо на света не можеше да си представи Кони тук. Той бе човек, който държеше на официалностите. Никога не го бе виждала без риза и вратовръзка. Но едва ли бе носил такива дрехи тук. Човек не носеше риза и вратовръзка, докато гледа „Играта на играчките“, „Последният мохикан“ или „Безсъници в

Сиатъл“, а това бяха само три заглавия от разнообразната колекция видео и DVD филми на полиците. Също толкова разностилна бе и колекцията му от книги. Наред със стари, подвързани с кожа томове, имаше и доста голяма сбирка от популярни романи и съвременна белетристика, всички с леко омачкани гърбове и изтъркани обложки. Кони бе чел тези книги. Тя потръпна от мисълта, че се е опитвал да върви в крак със света извън личния си живот, като е чел и е гледал филми.

С музиката бе по-различно. Плочите в шкафа под стереоуредбата бяха също така поизтъркани от употреба, но тази колекция бе в един-единствен стил, изцяло в съответствие със строгата елегантност на рояла на горния етаж. Очевидно е бил почитател на класическата музика.

Кейси никога през живота си не бе свирила на пиано, нито си бе пускала плоча. Нито пък си падаше по класическата музика. Повече харесваше кьнтри.

Ето ти и друг аргумент срещу разбирателството между баща и дъщеря. Косата и очите не бяха особено важни, те явно бяха съвсем различни хора. Не на последно място стоеше и предпочитанието на Кейси към открити пространства и чист въздух. Реши, че ако нейният кабинет бе на приземен етаж като тази стая, това би я потискало.

С леко пресилена самоувереност, тя се върна в коридора. В края му имаше врата към офиса. Тя я отвори, вмъкна се вътре, затвори. С разтуптяно сърце се облегна на нея и се огледа наоколо. Едва ли не си мислеше, че Кони е вътре, очаква я и я наблюдава.

Нямаше го, разбира се. Офисът бе празен. Очевидно бе най-просторното помещение в къщата, заемащо цялата предна част от единия до другия край. Както и в по-голямата част от останалите стаи, и тук преобладаваха тъмните тонове и материи. Забеляза дървена ламперия и лавици на всяка от стените. В долния край на някои от полиците имаше вградени шкафове, други се извисяваха без прекъсване от пода до тавана. Усети лекия мирис на пушек; сред лавиците на стената зад нея бе сгушена камина, машата вече бе на мястото си при другите инструменти на желязна поставка.

Вляво имаше голямо бюро с висок кожен фотьойл. Не чак толкова голяма заседателна маса бе разположена вдясно, около нея имаше шест дървени стола със седалки от рипсено кадифе. Средата на

стаята бе заета от ниска мебел — дълъг диван от едната страна, два фотьойла от другата и квадратна ниска масичка между тях. Диванът и фотьойлите бяха тапицирани в тъмно шотландско каре и заедно с ниската масичка стояха върху плетен килим в същите тъмни тонове на червеното, морскосиньото и зеленото, но погледът на Кейси не се задържа там. Колкото и примамливо да бяха разположени, тя погледна над тях към двойната стъклена врата, която бе отворена. Но не вратата задържа вниманието ѝ, колкото и красива да бе. Погледът и мина през нея, притеглен от гледката навън — слънце, цветя и гора.

Когато разбра какво вижда, за миг спря да диша. Но ако това бе подсъзнателна реакция, опит да запази дистанция, той напълно се провали. Това бе любов от пръв поглед. С нея бе свършено.

ТРЕТА ГЛАВА

По-късно Кейси можеше само да предполага, че е била покорена от слънцето, което бе заляло и нашарило градината с цветни петна в контраст с мрачния кабинет.

Или че онова, което ѝ е харесало в нея, е било фактът, че тя е толкова различна от представата ѝ за Кони. Или пък че, след като бе израсла с майка, влюбена във всичко, свързано с природата, в градината се чувстваше като у дома си.

Каквато и да бе причината, тя бе неудържимо привлечена натам. Измъкна се през мрежите против насекоми и мина под колонадата към пътеката от големи каменни плочи. Между тях имаше мъх — там, където следобед щеше да е сянка, но сега слънцето бе високо и огряваше не само пътеката, но също и голяма цветна леха отдясно. Видя различни видове бели цветя, както и множество розови цветове, а по-нататък — китка морави и сини цветя.

От лявата ѝ страна имаше вътрешен двор, пред който се извисяваха две брези, протегнали дебелите си клони встрани, а бялата кора на дънерите им се лющеше. В средата на каменния двор, заобиколена от три стола, стоеше елегантна метална масичка със стъклен плот. В центъра ѝ бе сложена саксия със зюмбюл в моравосин оттенък.

Наведе се по-близо и вдъхна от уханието му. После се изправи, обърна се и се усмихна. Не бе очаквала, че ще хареса нещо, което е принадлежало на Кони, но не можеше да се въздържи.

Градината бе изненадващо голяма, започваше с ширината на къщата, но постепенно се разширяваше в дълбочина. Три нива следваха наклона на хълма. Първото, където бе застанала в момента, бе най-култивирано. Няколко стъпала към второто, и пътеката вече се катереше между по-небрежно подредени насаждения — различни цъфтящи храсти, бълбукащо фонтанче, два клена и дъб.

Третото ниво си бе истинска гора. Тук пътеката се изкачваше нагоре през ниски храсти, вечнозелени растения и канадски ели. В

дъното, в единия от ъглите на градината, се извисяваше кестен. Според Кейси бе на десетки години. Стъблото се издигаше голо високо в небето и там разперваше корона от пролетни листа и розови цветове. До дънера бе скована грубо одялана дървена пейка.

Отсреща, на едно ниво с високата дървена ограда в задната част на градината, имаше разсадник. Между него и кестена Кейси видя врата. Любопитна, тя се приближи, вдигна резето и отвори. Отвън, точно както бе казал адвокатът, бе настланото с тухли място за паркиране на две коли.

Заклучи отново вратата и се запъти обратно. Стигна до вътрешния двор, отпусна се на един от столовете с кафето в ръка и с удивление се загледа във всичко, което я заобикаля. Градината бе истинско бижу — многоцветна, отлично поддържана, умело проектирана. Разлистените дървета закриваха гледката към околните къщи, но скриваха и нея самата от чуждите погледи. Въпреки това обаче не се чувстваше затворена тук. Каменните зидове бяха покрити с бръшлян. Ухаеше на живи растения и почва. Въздухът бе приятно топъл. Двойка сипки се скриха в клоните на едно от кленовите дървета и влязоха в хранилката, оградена с решетки. Те покълваха известно време от семената и едва бяха отлетели, когато друга двойка кацна на мястото им.

Кейси вдигна лице към слънцето. Затвори очи и се наслади на топлината му. Дишаше дълбоко, наслаждавайки се на спокойния миг, после на още един и още един. Тревогата ѝ за критичната ситуация в офиса избледня заедно с горчивината, свързана с баща ѝ, страха, който изпитваше заради майка си, и самотата, която понякога не ѝ позволяваше да заспи нощем. Тук, в градината, тя откри неочакван покой.

Свали чантичката от кръста си, остави я на масата, отпусна се още по-удобно в стола и остана да се припича на слънце. От време на време отпиваше от кафето, но далеч повече се интересуваеше от шума на ветреца в клоните на дърветата, чирикването на птиците, които долитаха и си отиваха, бълбукането на фонтана. Това бе вълшебно място, напълно оправдаващо цената на къщата. Кейси може и да не различаваше калина от зимзелен, но знаеше, че не би могло да има по-разкошна градска градина от тази.

Вратата с мрежата против насекоми се отвори. Тя вдигна глава точно когато Мег излизаше от къщата с табла в ръце. Тя я донесе до масичката и започна да сервира вкуснотии.

Подушила нещо изкусително, Кейси се изправи в стола.

— О, боже. Тези кроасани ухаят на прясно изпечени. Ти ли ги направи?

— Приятелката ми Съмър — отвърна Мег. — Тя е собственичка на пекарната на ъгъла. Отбивам се там всеки ден на път за тук. Сигурно знаете мястото — допълни тя и посочи към Чарлс Стрийт. — Имам предвид, нали и по-рано сте идвали тук?

— Всъщност не.

— Дори и вечер, когато мен ме няма, ли?

— Не.

По лицето на Мег се изписаха най-различни чувства — само за миг мина от изненада през озадачаване до притеснение. Явно също толкова бързо разбра, че не би могла да разгадае тази загадка, затова се върна към подноса с храната.

— Аз направих това — каза тя и дръпна капака от чиния с омлет. — Вътре има сирене, гъби и домати. Щях да добавя и кромид, но доктор Унгер не го обичаше много.

Нито пък Кейси.

— Но виждам малки лукчета.

— Само няколко — призна Мег, — но са съвсем пресни и са отгледани без изкуствени торове — докато говореше, премести настрана чашата с кафе на Кейси, наля й нова с изстудено кафе от една каничка и спретнато подреди до нея захар и сметана. — Отглеждаме ги ей там, до разсадника. Джордан направи зеленчукова леха с лук, магданоз, босилек, градински чай и мащерка. Доктор Унгер нямаше нищо против малките лукчета.

Кейси не беше сигурна дали ги харесва. Но омлетът изглеждаше много вкусен, а тя изведнъж усети колко е гладна. Сложи в скута си салфетка на зелени и бели карета и започна да се храни. Мег остана само колкото да я види, че започва, после се прибра в къщата. Кейси не спря, докато не изяде целия омлет с кроасан и половина и не изпи чаша портокалов сок.

Определено се почувства като глезено дете, отпусна се на топлите камъни и се протегна на слънчице, издърпа шапката над очите

си и зачака да се смели погълнатата храна. Нямахше намерение да заспива, както не бе очаквала и да закуси обилно, но когато се събуди, слънцето бе по-високо на небето, масата бе разчистена и на нея имаше нова чаша прясно, изстудено кафе.

Опита се да се разсъни, изправи се и се огледа наоколо. Това бе нейно? Толкова ѝ бе трудно да го повярва. Въпросът, разбира се, бе какво да го прави.

Мег излезе от къщата. Сега изглеждаше малко по-спретнато, сякаш бе вчесала косата си и бе пооправила блузата и чорапите си. В очите ѝ се четеше възбуда.

— Мислех да направя салата с пиле за обяд. Приготвям я с червени боровинки и орехи. Много е вкусна.

— О, не знам дали ще остана толкова дълго — когато прочете недоумението на Мег по лицето ѝ, добави: — Имам апартамент в „Бек Бей“.

— Няма ли да се преместите тук? Има толкова много място, много спални, офис, градина, личният кабинет на доктор Унгер. Мога да ви помогна да намерим място за вашите вещи — мога да разчистя тоалетката. О, но вие сигурно бихте искали да го направите сама. Но само ми кажете. Ще направя каквото пожелаете, наистина, каквото кажете.

Кейси смяташе, че ако някой трябва да пипа вещите в тоалетката на Кони, това е жена му.

— Госпожа Унгер идвала ли е?

— Да, но тя не взе нищо.

— Дори и някои лични снимки ли? — това би обяснило липсата им.

— Никога не съм виждала никакви снимки.

— Може да са в кашоните на третия етаж.

Мег сепнато се извърна при звука на някакво далечно бръмчене. После се присмя на себе си.

— Това е просто сушилнята. Реших да изпера отново спалното бельо от голямата спалня, за да е чисто. Сега тя е ваша.

Кейси понечи да каже, че си има собствена спалня, но Мег си тръгна, преди да успее да изрече думите, което сигурно бе за добро. Младата жена щеше да се разтревожи, ако разбере, че Кейси обмисля да продаде къщата.

Чу тихичко жужене — вибрирането на мобилния ѝ телефон на масата, измъкна го от чантичката, отвори го и погледна кой я търси.

— Здравсти, Бриана — весело каза тя, изведнъж почувствала се опиянена.

Двете с Бриана Феър бяха съквартирантки както в колежа, така и в университета. Да започнат работа на различни места, вместо да направят обща практика, бе напълно съзнателно решение.

Бриана си оставаше най-добрата ѝ приятелка. През последните години тя бе опората ѝ, заемаща празнината, оставена от липсата на семейство. Като знаеше, че тя е от другата страна на линията, Кейси се почувства самата себе си, което вероятно обясняваше превъзбуденото ѝ състояние.

Както винаги, Бриана интуитивно усети нещо и любопитства:

— Какво става?

— Трябва да видиш нещо. Заета ли си?

— Тъкмо се събуждам. Снощи си легнах късно.

— Била си на парти? — водеха безкраен спор.

— О, боже — Бриана въздъхна. — Все същите неща. Той иска да съм такава, каквато не съм. Но сега го няма, замина за Филаделфия за уикенда. Хайде, развесели ме. Какво трябва да видя?

— Ще ти дам адреса. На „Бийкън Хил“ е. Колко бързо можеш да пристигнеш?

Бриана бе единственият човек, на когото Кейси бе казала за връзката си с Корнелиус Унгер. Сега на нея ѝ трябваше малко време, преди предпазливо да попита:

— За „Лийдс Корт“ ли става дума?

— Точно така — Кейси ѝ бе показвала пътьом мястото неведнъж. — Помниш ли как се стига до тук?

— Мога да дойда и със затворени очи. Трябва ли да се обличам специално?

Кейси се усмихна.

— Не си прави труд. Аз дойдох буквално с тичане.

— Дай ми двайсетина минути.

* * *

— Твоя ли? — попита Бриана, докато стояха една до друга пред портата и гледаха къщата.

— Очевидно.

— Това е страхотно.

— И така може да се каже — замислено каза Кейси. — Жалко, също. Щях да съм много по-щастлива, ако ми бе звъннал по телефона, докато бе жив. Или ми бе писал. Едно писмо би било чудесно.

— Той не бе такъв човек, Кейси. Знаеш го.

— Знам. Но една част от мен все твърдеше, че просто е прекалено срамежлив или притеснителен, или... или каквото и да е... че не знае как да го направи. Винаги съм се надявала, че ще намери начин.

— Може би това е неговият начин.

— Този величествен дар?

— Говоря сериозно — каза Бриана. — Това е неговата къща. Самият той.

Няколко къщи по-надолу с трополене се отвори желязна порта. Погледнаха натам точно когато излезе един мъж. Около трийсетгодишен, висок и страхотно изглеждащ в шарената си спортна блуза и къс черен клин за велосипедисти. Докато го наблюдаваха, той се протегна и прехвърли над вратата блестящ жълт състезателен велосипед.

— О, боже — прошепна Кейси. Нямаше предвид велосипеда.

Бриана се наведе по-близо до нея и прошепна в отговор:

— Кой е този?

— Нямам представа, но има страхотно тяло. Мъжът бе обкراчил колелото, докато закопчаваше предпазната си каска. Намести стегнатото си тяло на седалката, сложи единия крак на педала и тъкмо щеше да потегли, когато ги забеляза. Слезе от велосипеда и като го буташе, с усмивка тръгна към тях.

— Ако оглеждате да купите къщата — предупреди той, — трябва да ви кажа, че вътре има призрак. Казва се Ангъс и обитава голямата спалня.

— Така ли? — усмихна се Кейси.

— Така разправят, но пък за повечето къщи наоколо твърдят, че имат призраци. Наистина ли оглеждате, за да купувате?

— Зависи — каза Бриана. — Бихте ли препоръчали квартала?

Той обмисли въпроса.

— Нещата се оправят. Кварталът се подмладява бавно с отмирането на старата гвардия.

Кейси посочи с кимване към къщата на Кони.

— Той от старата гвардия ли беше?

— Ако се съди по вида му, да. Аз лично никога не съм разговарял с него. Беше затворен човек, странеше от хората, ако разбирате какво искам да кажа. Би било чудесно да се влее малко свежа кръв в това място. Вие двете роднини ли сте?

Не за първи път им задаваха подобен въпрос. Бриана бе тъмнокоса, а Кейси — светлокоса, но бяха с еднакъв ръст и фигура, а и често се обличаха еднакво, както сега.

— Приятелки сме — отговори Бриана.

— Бяхме съквартирантки в колежа — обясни Кейси. — Аз съм тази, която оглежда къщата. Тя ми прави компания — за да не разбере той погрешно връзката им, добави: — Тя си има гадже.

— С което в момента съм скарана — бързо поясни Бриана, — а пък тя — посочи с палец Кейси — си има двама ухажори.

— Грешка — поправи я Кейси. — С Дилън сме просто приятели, а с Оли се разделихме — тя погледна съседа. — Какво прави такъв приятен човек като вас в това затънтено място?

Той се усмихна широко.

— Мислех, че ми е потръгнало в банковото инвестиране, така че с жена ми се преместихме тук. Сега пазарът е в застой, а ние очакваме дете. Ами, предполагам, че ми харесва да съм затънал до шия в ипотеки.

Бриана увеси нос.

— Той има жена.

Кейси въздъхна.

— Добрите мъже винаги са заети. Кога очаквате бебето?

— През август. Жена ми обичаше да кара колело с мен, докато лекарят не ѝ забрани. Но ако имате още въпроси за квартала, звъннете у нас. Тя се казва Емили и с удоволствие ще си побъбри с вас. А аз съм Джеф и трябва да тръгвам.

Поздрави ги, като вдигна леко лъскавата си каска, сложи крак на педала и потегли. Мъдро не седна на седалката, докато велосипедът

подскачаше по калдъръмената настилка. Отпусна се едва когато зави на ъгъла по „Уест Седър“. След секунди изчезна от погледа им.

Тъй като не обичаше да съжалява за нещо, което не би могла да промени, Кейси поведе Бриана нагоре по алеята.

— Хайде. Трябва да разгледаш къщата.

Минаха през всекидневната, после се качиха по стълбите, разгледаха стаята за гости — „твоите любими цветове“, отбеляза Бриана мимоходом — и само надникнаха в спалнята на Кони. Отвориха и пак затвориха вратите на стаите на третия етаж, възхитиха се на терасата на покрива и видяха кухнята. Ако Бриана бе забелязала, че картините на стълбището към приземния етаж са дело на съпругата, тя бе достатъчно умна да си замълчи. Надзърнаха в личния кабинет на Кони, после и в офиса, но последното бе просто като прелюдия към градината. Също като Кейси и Бриана мигновено бе привлечена натам. Слънцето се бе преместило и сега огряваше дървената пейка под кестена, така че двете седнаха там. Мястото бе така уединено, сякаш бяха в някоя от стаите вътре.

Бриана изучаваше с поглед къщата.

— Над онези колони има глициния. Красива е. Цялото това място е красиво.

Кейси сви колене и обви ръце около тях. Не погледна къщата, а задържа погледа си върху градината. Зеленината я успокояваше.

— Ще ми се моментът да беше по-подходящ. Точно сега в живота ми се случват толкова много неща.

— Реши ли вече дали приемаш преподавателското място?

— Не.

— Кога трябва да им дадеш отговор?

— Миналата седмица.

— Състоянието на майка ти ли те задържа?

— Отчасти. Бих могла и нея да преместя в Провидънс. Ако е там, може би приятелите ѝ биха я посещавали по-често. Но пък не ми хареса болничното заведение, което посетих. Това тук е по-добро.

— Но ти винаги си искала да преподаваш.

Тогава Кейси погледна къщата. Представи си, че Кони стои до прозореца, гледа навън, казва същите думи, но с укор в гласа.

— Преместването е проблем, и то не само заради майка ми. А и заради пациентите ми тук. И приятелите ми.

— Наистина ли скъса с Оливър?

Кейси набърчи нос.

— Да. Може да съм луда. Той е светен човек.

— Миналата седмица бе „прекрасен човек“.

— Е, много ми се искаше да е такъв, но не е. Искам да кажа, може някоя жена да го приеме за такъв, но аз самата... Не. Ние сме от различни светове. Той вече е стигнал далеч — има адвокатска практика, БМВ, къща в предградията.

— И деца.

— Да, два уикенда в месеца, но аз обичам децата, те са страхотни, много забавни, интересни и спонтанни.

— Изглежда, харесваш повече тях, отколкото Оли.

— Така е, затова всичко между нас приключи, преди децата да се почувстват наранени.

— Ами Дилън? Наистина ли сте само приятели?

Кейси леко се олюля напред-назад.

— Да. Никакво привличане — реши, че обсъждането е приключило, и въздъхна дълбоко. — Тези цветя ухаят толкова хубаво. Цялата градина е истинско бижу.

— И това прави преместването ти в Провидънс още по-трудно.

— Не и заради това — каза тя; не искаше да приеме, че Кони е човекът, който я задържа тук. Всяка една от другите причини, които я спираха, бе по-сериозна. — Мога да я продам.

— Но тази къща е същата като в мечтите ти. Защо ще я продаваш?

— Защото е била негова.

— Затова трябва да я задържиш.

— Ако я задържа, му давам право да съди всяка моя постъпка.

Бриана бе толкова добра в анализирането на чувства и мисли, колкото и всеки квалифициран терапевт. Онова, което Кейси харесваше у нея обаче, бе, че тя преди всичко бе много земен човек. Затова сега каза:

— Кейси, той е мъртъв.

— Формално погледнато, да — съгласи се Кейси. — Но не и духовно. За мен той е навсякъде в къщата.

— Той или призракът, който обитава голямата спалня?

— Ангъс ли? Хубаво име за един призрак, но не. Говоря за Кони. Той е тук в най-общия смисъл на думата.

— Е, аз не го видях. Това място е почти толкова безлично, колкото и твоят апартамент.

— Моля? Апартаментът ми не е безличен. Нещата ми са навсякъде из него.

— Бъркотията не означава, че си оставила личен отпечатък върху мястото. Означава просто, че си разпилян човек, но сега не говоря за това. Стените ти са съвсем голи. По етажерките ти има само специализирана литература. В хладилника ти няма абсолютно нищо, което да издава какъв човек си и какви са приятелите ти.

— Дъската ми за съобщения е пълна с лични снимки.

— Закарфичени. Залепени. Едва крепящи се една за друга, сякаш не си сигурна дали ще се задържат или не, нито пък те е грижа особено. Говориш, че ще си сложиш пердета, откакто купи жилището, но досега нито веднъж не си излязла да огледаш и да купиш.

— Пердетата са скъпи. Едва успявам да спестя за вноските по ипотеката. Ако продам това място, бих могла да изплатя ипотеката десетократно.

Този зашеметяващ факт ги накара да замълчат. В настъпилата тишина доловиха звуците на града. Шумът от уличното движение достигаше до „Бийкън Хил“ откъм шосетата, сирените на линейките и полицейските коли, клаксоните на автомобилите. Над кметството прелетя хеликоптер. Един автобус изръмжа и отмина надолу по Бийкън Стрийт.

Чуваше се всичко, но отдалеч. Кейси се чувстваше изолирана от останалия свят. Тук, в градината, миришеше на чиста земя, напъпили цветя и на вода, която се разливаше по огладения от времето камък. Колкото до сирените, клаксоните, шума и ръмженето на моторите, те бяха приглушени от шумоленето на листата, когато една сива катеричка се покатери нагоре по дъба към хранилката за птици. Втурна се по един от дебелия клони и се спусна с главата надолу към клетката, която заобикаляше хранилката. След като не можа да се промуши през решетките, се опита да прегризе една от пръчките, после втора и трета. След време се отказа, скочи на земята и избяга.

— Дали се чувства обезкуражена? — замисли се Кейси. — Объркана? Дали смята, че се е провалила в очите на родителите си?

Не. Тя просто... продължава... нататък. Мисля, че би ми харесало да съм катерица.

— Не, нямаше да ти хареса. Видях една прегазена на улицата, докато идвах насам. Станало е така, защото е прекалено глупава, за да се огледа и в двете посоки — Бриана се усмихна иронично. — Не че ти винаги се оглеждаш и на двете страни — усмивката ѝ изчезна. — Ще споменеш ли за това на Керълайн?

Кейси усети болка вътре в себе си, която винаги я гризеше, когато мислеше за майка си.

— Вече ѝ казах. Тя дори не мигна.

— О, Кейси.

— Наистина. Мислех си, че това може да я разтърси, искам да кажа, да я провокира и да ме погледне в очите, да ми каже нещо съвсем разумно, което да ме накара да се почувствам виновна — срещна погледа на Бриана. — Нито думичка.

Бриана също не каза нищо. Би могла да каже: „Разбира се. Тя е толкова близо до мозъчната смърт, колкото изобщо би могъл да е човек, без фактически да е мъртъв“. Но Кейси не искаше да чуе това. Неведнъж бяха спорили по този повод. Бе се вкопчила във вярата си, че майка ѝ чува нещо, чувства нещо, мисли нещо. Медицинската наука твърдеше, че вероятността е много малка. Но все пак имаше някаква мозъчна дейност. Слаба. Но я имаше.

— Тя дали би се зарадвала на това, Бриана? — попита Кейси.

— Да. Керълайн те обожаваше. Тя иска най-доброто за теб. Би била във възторг, че имаш това тук.

На Кейси ѝ се щеше да го вярва, но имаше своите съмнения. Чувстваше се като предателка само като седи тук, в градината на Кони.

Потисната от тази мисъл, тя приседна на голата земя. Застана на колене и ръце, дръпна се назад на пети, после бавно се наведе, докато долепи гърди до бедрата си. Челото ѝ опря в земята. Отпусна ръцете си встрани с отворени нагоре длани, затвори очи и си пое бавно и дълбоко въздух.

Вдъхна богатото ухание на пръстта. Почувства влагата с челото си. Започна да прави дълбоки коремни вдишвания и се съсредоточи върху прочистването на съзнанието си. Опита се да се освободи от тревогите, да се отпусне, да усети позитивната енергия на тялото си.

— Това помага ли? — попита Бриана някъде от горе. Кейси се съсредоточи върху първичната прохлада на земята. Дишаше бавно и дълбоко.

— Мммм.

— Твоят телефон ли вибрира там на масата?

— Не му обръщай внимание — промърмори тя и продължи с бавните, равномерни вдишвания.

След минута завъртя глава от едната на другата страна, като внимателно разтягаше врата си.

— Продължава да вибрира — обади се отново Бриана, а в тона ѝ се долавяше укор.

— Приеми съобщение — поръча ѝ Кейси.

Майка ѝ нямаше къде да иде. Лекарите се тревожеха и от най-малкото нещо. Приятелите ѝ можеха да почакаят, сега не ѝ се говореше с Оливър или Дилън, а клиентите ѝ не я търсеха на мобилния телефон.

— Ало?... Не, говорите с Бриана. Кой... О, здрасти, Джон. Кейси не може да говори в момента... Не, ще се забави... Сигурна съм, че нямаше да звъниш, ако не беше важно, но точно сега не може да се обади.

Кейси изпусна дълбока въздишка. Изправи гръб и протегна ръка точно когато Бриана се върна с телефона. Доближи го до ухото си и каза:

— Надявам се, че е нещо хубаво.

— Така мисля — безгрижно заяви Джон. — Взех решение. Напускам групата.

Кейси усети как гръбнакът ѝ изстива.

— Напускаш групата и отиваш къде?

— При Уолтър Амброуз и Джилиън Бош. Имат готов офис за мен. Човек от рецепцията им вече се обажда на пациентите ми. Да ги уведоми за промяната.

— А какво ще стане с нас? Ами нашата група? А наемът?

— Що се отнася до мен, аз съм си плащал наема всеки месец. Ако Стюърт го е задържал, то това е проблем на хазяина. Нека да гони Стюърт, а що се отнася до групата, това положение вече не ме устройва. Махам се, Кейси. Имам собствена практика и репутация.

— Аз също — изтъкна тя.

— Имам по-добри неща за правене, отколкото да се карам с вас, дами.

— Аз също — настоя Кейси.

— Махам се.

— Аз също!

Кейси вече почти крещеше, но не можеше да се спре. Обзета от възмущение заради безбройните компромиси, които бе правила, тя каза на Джон какви са плановете, които изникваха в главата ѝ. Едва когато натисна с палец бутона, за да прекъсне връзката, вдигна широко отворени очи към приятелката си, а изражението на лицето ѝ казваше: „Какво направих!“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кейси не каза нищо. Просто си пое дъх и погледна Бриана.

След един дълъг миг Бриана каза:

— Не че ти винаги се оглеждаш и в двете посоки.

— Добре де — призна Кейси, разсъждавайки на глас, — може и да се разгорещих прибързано, но това не е лишено от смисъл, нали? Тук си имам офис, който е напълно готов за работа. Има приемна със собствен вход откъм улицата. Няма никакъв наем.

— Преди малко каза, че ще продадеш къщата.

— Това беше, преди Джон да ме осведоми, че напуска. Без него няма група — в момента, в който го изрече, осъзна цялата реалност. — Ще трябва да си намерим друг психиатър, защото груповата практика изисква поне един, а това означава, че трябва да обявим мястото и да интервюираме кандидати, но преди всичко стои въпросът дали искам да продължа с Марлийн и Рене. А остава и проблемът с намирането на нов офис, защото по никакъв начин не бихме могли да изплатим отново наема, особено след като Джон си измива ръцете от цялата работа. Той е прав; ние сме си плащали наема. Стюърт подписа договора за наем; Стюърт ни събираше парите; Стюърт си ги присвои и отпраши в неизвестна посока. Ако хазяинът иска да преследва някого, да гони него. Може би трябва да се притеснявам, че му се е случило нещо лошо, но двамата никога не сме си допадали особено. Сега разбирам защо. Напуснал е жена си, за която наистина се тревожа. Така че, що се отнася до Стюърт... Постъпката му е много подла. Изчезна нанякъде и си живее с трудно спечелените ми пари. Е, аз имам собствена практика и ми трябва офис, в който да приемам — тя погледна към кабинета.

— Можеш ли да си представиш да се срещам с клиентите си там, вътре, да поглеждаме навън и да виждаме всичко това? Ще има огромен терапевтичен ефект.

— Офисът е на баща ти.

— Бил е негов. Той е мъртъв. Ти самата ми го изтъкна.

— Именно и когато го направих, ти каза, че за теб не е така.
Кейси въздъхна дълбоко.

— Е, ще трябва да се справя с това. И двете добре знаем, че най-добрият начин да го преодолея, е, като се изправя лице в лице с проблема. Да застана насреща му. Да хвана бика за рогата.

— Ще продадеш ли апартамента?

— Не знам. Не съм мислила толкова надалеч. Имам предвид, това тук може да не е за постоянно. Оставането ми може да е само временно решение.

— Колко временно? В Провидънс няма да те чакат вечно.

— Всяко нещо си има причина — каза Кейси и взе телефона. — Ако си направя труд да се захвана на работа тук, да се обаждам на клиентите си, да започвам отначало дори и за кратко, може би смятам, че мястото ми е тук, в Бостън. Може би майка ми ще се събуди. Може и господин Идеален мъж да живее тук, на „Бийкън Хил“, и ще ме забележи, ако достатъчно дълго вися горе на терасата. Може да желая клиничната практика повече, отколкото искам да преподавам — набра номер от списъка за ускорено набиране и натисна бутона за връзка.

— Ако е така, може пък изчезването на Стюърт и оттеглянето на Джон да са били предопределени от самото начало.

Погледна Бриана изпитателно и зачака приятелката, на която се обаждаше, да вдигне телефона.

„Здравейте. Аз съм Джой. Хванахте ме в лош момент, така че просто оставете съобщение и аз ще ви звънна.“

След сигнала Кейси каза:

— Аз съм, съжалявам, че не си свободна, защото план А беше да си тук в този момент с Бриа и мен. Тъй като те няма, минавам към план Б. Утре сутрин организирам парти, включващо преместването на офиса ми, и имам нужда от теб. Ще приберем нещата ми от „Копли Скуеър“ и ще ги пренесем на „Бийкън Хил“, а наградата след това е обяд в Райската градина. Така че ела в офиса ми утре в девет. Знам, че е рано, но повярвай ми, ще бъде забавно. Ще се видим там.

Усмиваше се, когато прекъсна връзката и бързо набра друг номер от записаните в мобилния ѝ телефон.

— Обяд в градината? — попита Бриана.

Кейси натисна бутона за връзка.

— Аха.

Доближи телефона до ухото си.

— Домашната ти помощничка ли ще го приготви?

Кейси кимна.

— Трябва да опиташ омлетите ѝ — някакво движение откъм вратата на офиса привлече погледа ѝ. — Ето. Виж.

Мег се появи с нов поднос. Ако целта бе Бриана да бъде впечатлена, за появяването ѝ не би могло да се избере по-подходящ момент.

— Здравсти, Дарил — каза Кейси, когато отсреща вдигнаха телефона. — Ти си мъжът, от когото се нуждая.

— Това да не е романтично предложение?

— Ако беше такова, жена ти щеше да ме убие — Кейси се изправи, за да разгледа вкусотиите на подноса, когато Мег се приближи, и каза в слушалката: — И двамата ми трябва утре сутрин. Всъщност, нужен ми е пикапът ви — тя обясни за преместването, докато подносът бе оставен на масата и бяха сервирани две чинии. — Джена ще остане доволна. От самото начало не хареса групата ми — Джена, съпругата на Дарил, бе завършила университета заедно с Кейси, Бриана и Джой. — Затова би било чудесно да е там, когато скъсам с тях. А накрая ще има и почерпка — обяд на открито в една градина на „Бийкън Хил“ — сега чиниите бяха пълни със салата от пиле, за която Мег бе споменала по-рано. Изглеждаше забележително. — Много ще ти хареса, Дарил. Е, трябва да затварям. Ще бъде забавно. Можете ли да дойдете?

— Не бихме го пропуснали за нищо на света — обеща Дарил.

Кейси прекъсна връзката и се обърна към масата. Пилешката салата бе сервирана върху канапе от маруля и гарнирана с полумесеци от пъпеш, с моркови и стафиди, а също и хрупкави хлебчета с ароматно олио за топене. И сякаш това не бе достатъчно, Мег пълнеше две чаши от една кана.

— Кажи ми, че това е прясно направена лимонада — осмели се да предположи Бриана.

Лицето на Мег светна от удоволствие.

— Точно това е. След студения чай доктор Унгер най-много обичаше прясно приготвената лимонада.

На Кейси ѝ бе спестено да отговаря на това, тъй като Бриана заяви:

— Обожавам току-що направена лимонада.

Кейси също. Освен това бе жадна. След като отпи голяма глътка от едната чаша, тя се обърна към Мег:

— Имам въпрос. Ако поканя тук около дванайсет души между единайсет и дванайсет часа утре, ще можеш ли да ни приготвиш студен бюфет за обяд тук, навън?

Очите на Мег се озариха от детинско въодушевление.

— Мога. Преди съм работила като помощник главен готвач. Непрекъснато приготвяхме студен бюфет за най-различни случаи. Дванайсет души са нищо работа. Какво бихте искали?

Кейси и Бриана се спогледаха въпросително.

— Пай — предложи Бриана — с плънка от бекон, сирене или спанак?

— Това го мога — отвърна Мег.

— Омлет, кроасани и козуначени питки — добави Кейси.

— Лесна работа.

— Коктейли с шампанско и портокалов сок. Лимонада. Газирана вода. Кафе.

— В къщата има всичко, което ми е нужно за приготвянето им.

— И салата. Пилешка?

— Тъй като сега хапвате такава — предложи Мег, — защо да не направя салата с омари и шунка за утре?

— Салата с омари — замечтано въздъхна Бриана.

— Любимата ми — обади се и Кейси и вдигна и двете си ръце.
— Решено — каза на Мег.

След като приключиха с този въпрос, тя седна на масата като дама, разгъна на коленете си една от онези чудесни домашни зелено-бели салфетки и подкани Бриана да се присъедини към нея.

* * *

Накрая се събраха четиринайсет души за обяд в неделя, отново под ясно небе и топло слънчице. Мег бе подредила маса в градината, застлана с покривка и отрупана с всички онези ястия, които бяха обсъждали предния ден. Не бяха говорили за десерт. Тя бе сервирила италиански пасти от „Норт Енд“. Гостите бяха подобаващо впечатлени.

Всички хапнаха добре, и то напълно заслужено, след като няколко часа бяха поработили здравата да съберат нещата в офиса на Кейси и да пренесат кашоните на „Бийкън Хил“. Тъй като новата собственичка не бе пипнала чекмеджетата на баща си, разопаковаха само кашоните с досиетата, които идеално се побрах на рафтовете, разчистени преди това от колегата на Кони. Останалите кашони струпяха в коридора. След като компютърът ѝ, на който бе работният ѝ график, бележките по различните случаи и счетоводната програма, бе сложен на бюрото и свързан с интернет от Евън — приятел и компютърен специалист, тя бе готова за работа. Или би могла да е, ако тайфата си беше тръгнала.

Но те поостанаха. Сипваха си отново от изстуденото кафе, хапваха от пастите, излягаха се на земята, като следваха движението на слънцето, и си почиваха. Останаха възможно най-дълго, като пренебрегваха до последната възможна минута задълженията към собствения си личен живот. После по неколцина в група и с голяма неохота си тръгнаха.

Към средата на следобед най-сетне всичко утихна. Градината бе разчистена от всички следи от партито.

Мег си беше отишла. Кейси седна на дървената пейка под кестена с Бриана от дясната си страна и Джой от лявата. Седяха там, докато накрая и те трябваше да си тръгнат. Останала сама в горската си градина, тя се огледа наоколо зашеметена, макар и не от изпитите коктейли с шампанско и портокалов сок.

Само преди седмица не би могла да си представи тази сцена дори и в най-необузданите си мечти. Да, недвижимата собственост бе голяма отговорност, натрапена ѝ без предупреждение от човек, който за трийсет и четири години нито веднъж не бе отделил време за нея. Но Кейси обожаваше градината. Тя бе истински оазис, заслонена от дърветата, с разкошните си ярки цветя и сенчести пътеки, с птиците и катеричките, с фонтана. Хареса останалата част от къщата с разума си. Но тук, в градината, усещаше дълбока вътрешна връзка.

Тази мисъл я накара да се почувства виновна.

* * *

Малко по-късно Кейси тръгна на посещение при майка си. От „Бийкън Хил“ до „Фенуей“ не бе далеч по права линия, но като се вземе предвид натовареното движение по улиците и отбиването ѝ до апартамента, за да се преоблече, пътуването ѝ отне известно време. През тези четиридесет минути мислено се пренесе чак в Провидънс.

През годините толкова често бе изминавала пътя от там до Бостън, че можеше да стигне и със затворени очи. Когато навърши тринайсет, с приятелките ѝ се качваха на влака. Разхождаха се в парка, обядваха на „Копли Скуеър“, разглеждаха витрините на магазините по Нюбъри Стрийт. Кейси бе отишла да ѝ пробият ушите на улица „Бойлстън“, когато бе на петнайсет, а след година научи, че биологичният ѝ баща живее в Бостън. Тогава бе открила „Бийкън Хил“.

Вече имаше шофьорска книжка и започна пътуването, което сега предприемаше мислено, като маршрутът леко се изменяше, когато майка ѝ се местеше в нова къща. Първите ѝ спомени бяха от тухлена федерална сграда в изискания квартал „Блакстоун“ на Провидънс. Керълайн едва не се бе разорила, купувайки жилището, но като самотна майка, нуждаеща се от сигурен доход и гъвкаво работно време, тя се бе заела с посредничество при продажбата на недвижими имоти, а един хубав дом бе част от имиджа в тази професия. Бе се борила упорито близо дванайсет години както с ипотеката, така и с кариерата си. Накрая се бе предала и си бе купила къща във викториански стил с имот от няколко декара в покрайнините на града и бе започнала да използва артистичните си заложби, за да тъче дребни неща за бита. От един настолните станове станаха четири. Към тях се прибави и голям хоризонтален стан, после втори, когато тя си нае помощничка, за да тъче платната, които изработваше като дизайн. Гаражът, долепен до къщата, се превърна в ателие, но и то скоро се оказа малко, а по това време Керълайн вече бе завладяна от много по-мащабни проекти. Купи една ферма извън града и се захвана да отглежда овце, да преде и оцветява вълната, която после тъчеше.

По времето на катастрофата тя все още имаше няколко животни. Тогава обаче основно се интересувахе от ангорските зайци. Отглеждаше ги в специални помещения, които бе построила зад къщата, където температурата и проветряването се контролираха автоматично, за да се поддържат в норма. Почистваше клетките им на

всеки два дни, сресваше ги на всеки четири и ги глезеше с лакомства веднъж седмично. Грижеше се диетата им да е богата на протеини, хранеше ги със сено от тимотейка, осигуряваше им прясна вода. В замяна зайците ѝ даваха чудесна, ухаеща на сладко вълна, готова за стригане четири пъти годишно. Вълната им бе много търсена както необработена, така и предена.

Сега, докато напредваше бавно в натовареното движение в Бостън, Кейси си представи отбивката от черния път и ръчно боядисаната пощенска кутия, която отбелязваше алеята към къщата на Керълайн. Овце пасяха в равните, открити поля; по това време на годината, тревата бе нежнозелена, а дърветата — току-що разлистени. Приближаването към къщата бе истинска пасторална идилия, без никакво съмнение.

Кейси не можеше да се въздържи да не направи сравнение с дълбоката вътрешна връзка, която бе усетила на „Бийкън Хил“. Никога не бе изпитвала подобно нещо във фермата на майка си. Това място бе земно и естествено като самата Керълайн, открито, прямо и недвусмислено. Всичко бе изложено на показ. Нямаше скрито-покрито.

Но Кейси обичаше всичко да има по няколко пласта. Обичаше сложните неща. Терапевтът у нея искаше да прониква под защитните стени, които прикриваха личността, мястото или събитието, фермата на майка ѝ бе чудесно място за гостуване, но никога не бе задържало вниманието ѝ за дълго.

С все по-задълбочаващо се чувство на вина, тя паркира малката си червена миата на улицата няколко входа по-надолу от болничното заведение. Бе облечена в бял пуловер и всекидневни черни панталони със сандали на висок ток; косата ѝ бе прибрана назад и хваната с широка шнола. Метна през рамо кожената си чантичка, качи се по стълбите и влезе вътре.

Сега имаше и други посетители. Познаваше всички по физиономия, ако не по име, и ги поздрави тихо. Качи се по стълбите до третия етаж, махна на дежурната сестра зад бюрото и продължи надолу по коридора.

Беше един от онези дни. Не бе сигурна каква точно е причината — дали начинът, по който слънцето надничаше през прозорците, или позата, в която сестрата бе наклонила главата на Керълайн; или пък нещо, което се излъчваше от това тяло, за което лекарите твърдяха, че

не съдържа нищо съществено, но жестокостта, с която съдбата се бе отнесла към майка ѝ, задържа Кейси за миг до вратата.

Керълайн изглеждаше красива. Едва на петдесет и пет, имаше дълга и невероятно гъста коса, която годините бяха превърнали в блестящо сребро, но цветът не я състаряваше нито с ден. Кожата ѝ бе гладка, макар и бледа. Леките бръчки свидетелстваха за начина, по който всички чувства се изписваха по лицето ѝ. Тя често се усмихваше.

Или поне преди бе така, поправи се мислено Кейси, защото сега лицето ѝ не изразяваше нищо. Чертите ѝ бяха така безизразни, както и всеки път през последните три години, когато Кейси я посещаваше. Ако очите ѝ бяха широко отворени, а не леко притворени, пъстрият им цвят щеше да излъчва топлота. Ако говореше, устните ѝ щяха да са влажни. Ако бе погълната от разговора, щеше леко да наклони тялото си напред, с брадичка, опряна на дланта, и лешниковите ѝ очи щяха да блестят.

Керълайн била двайсетгодишна, последна година в колежа. Записала се на курс по психология за напреднали, воден от Кони. Тогава заченала. Дъщерята предполагаше, че доктор Унгер е бил привлечен от външността на майка ѝ — макар всъщност да не знаеше кой кого е привлякъл и как точно е протекла връзката им. Керълайн никога не бе ѝ разказвала, а Кейси, въпреки целия си кураж, никога не бе посмяла да я попита. Раждането ѝ бе променило завинаги живота на Керълайн. Ако не е била тази краткотрайна връзка, кой знае къде би могла да е Керълайн сега. Би могла да продължи образованието си и да се дипломира в някоя област. Би могла да се отдаде на любовта си към изкуството и да се заеме с преподаване или с писане. Би могла да стане прочут дизайнер на текстил и да обикаля света. Без товара на самотното майчинство би могла да се ожени и да има пълна къща с деца и съпруг, който да плаща сметките, и не би се налагало тя да се тревожи за всичко.

Едно бе сигурно: нямаше да е в това болнично легло. Керълайн бе пресичала улицата, докато гостуваше на Кейси в Бостън, когато я бе блъснала кола. Травмата от удара бе увредила мозъка ѝ и го бе оставила без кислород достатъчно дълго, че да доведе до сериозни последици. Макар да дишаше самостоятелно, да следваше обичайните периоди на спане и будиране и понякога да правеше

рефлексивни движения, не даваше никакъв признак за каквато и да било съзнателна дейност. Бе зависима от изкуствено хранене и хидратиране, за да живее.

Ако Кейси не се бе раждала на този свят и Керълайн не би предприела това пътуване, сега би била жива и здрава.

Все така отказвайки да приеме факта, че майка ѝ никога няма да бъде предишната жена, Кейси влезе в стаята и се приближи.

— Здравсти, мамо.

Целуна я, хвана я за ръка и се настани на обичайното си място на ръба на леглото.

Здравей, скъпа — отвърна Керълайн с очевидно удоволствие, приветлива както винаги.

Ако бяха в Провидънс, тя щеше да е с боси крака, облечена в прекалено голяма риза с развети настрани краища и избелели джинси, които подчертават стройната ѝ фигура. Ако току-що си е взела душ, от нея щеше да се разнася онзи свеж дъх на евкалипт, докато навива около ръката си мократа си коса и ловко я закрепва високо на главата с помощта на бамбукова игла за плетене.

Да, тя умееше и да плете. Не само отглеждаше своите ангорски зайци, стрижеше вълната им, предеше я, боядисваше я и я тъчеше, но плетеше и пуловери. А също ръкавици и шалове. Копнееше да плете за внучето си. Непрекъснато говореше за това на Кейси.

Радвам се, че си тук — каза тя сега. — Тъкмо съм в настроение да готвя. Да направя ли едно овнешко задушено?

Кейси усети как я свива стомахът.

— О, не. Рамбо ли?

Очите на Керълайн се напълниха със сълзи. „Той умря в мир. Бях до него. Живя дълго“. Опитваше се да бъде разумна. Рамбо бе любимецът ѝ сред овцете. Щеше да ѝ липсва, Кейси бе сигурна.

— Съжалявам, мамо.

Керълайн леко избърса сълзите с опакото на ръката си.

Е, той си отиде. Някъде там горе той е щастлив. Искам да отпразнуваме това.

Кейси не искаше. И по-рано бяха лишавали през подобни ситуации, в предишни години с други овце.

Знам — изпревари думите ѝ Керълайн, — изобщо не можеш да разбереш как мога да ям нещо, което съм обичала, но такъв е редът в

природата, скъпа. За животното като Рамбо е чест не само да дава вълна, докато живее, но и да послужи за храна след смъртта си. Много бих била щастлива, ако споделиш това с мен.

— Някой друг път с удоволствие — предложи Кейси, — но сега малко бързам.

Тогава пържоли. Стават бързо.

— Искам само да споделя нещо с теб.

Керълайн отвори широко очи.

Добри новини?

Това на майчиния език означаваше „мъж“. Керълайн копнееше за зет почти толкова, колкото и за внуче.

Кейси разтри пръстите ѝ, докато се разтвориха, и преплете своите с тях.

— Мисля, че е добра новина. Напускам груповата практика.

Керълайн се дръпна изненадано. „О. И защо?“

— Парични проблеми, несходство в характерите, а и това просто не е за мен. Трупата се разпадна. Всички се ориентират към други места.

Тъкмо сега, когато имаш стабилна практика ли?

— Моята практика си остава. Клиентите ли ще те последват.

Къде?

— Имам нов офис.

Кратка пауза, после проникателна догадка: Гориш за градската къща на Кони, нали?

— Тя е страхотна, мамо. Четири етажа плюс купол, градина и място за паркиране.

Не искаше да споменава за домашната помощничка и градинаря. Като се има предвид, че Керълайн сама бе вършила всички домакински задължения дори когато бе изморена до смърт, това бе все едно да сипва сол в раната.

Четири етажа, с купол, градина и място за паркиране на „Бийкън Хил“? — попита Керълайн с тона на агент по недвижими имоти. — Това струва поне два милиона.

— Адвокатът предполага, че са по-скоро три.

Поръча ли да ти направят оценка на собствеността?

— Още не. Сега офисът ми е в къщата. Не мога да я обявя за продан, преди да намеря друго място, където да приемам клиентите

си.

Колко време ще ти е нужно?

— Не знам.

Не изчаквай прекалено, Кейси. Пазарът е силен в момента, но няма гаранции какво ще стане другия месец или догодина. Поддръжката на такова жилище сигурно е ужасно скъпа. Каква ипотека има?

— Никаква.

Керълайн бе силно впечатлена.

Е, това е сериозно нещо, предполагам — тя бързо се окопити. — Но е само още една причина да обявиш къщата за продан. Такава сума, инвестирана разумно, би ти осигурила чудесен живот. Аз определено не бих могла да ти дам подобно нещо фермата ми не струва и една стотна от това. Ако продадеш къщата и инвестираш парите, ще можеш да си вземеш под наем първокласен офис само от дивидентите.

Кейси знаеше, че е права.

Ще го направиш ли? — попита Керълайн.

Никак не я биваше в лъжите.

— В определен момент.

Скоро ли? — настоя майка ѝ.

— Ами, какво ще кажеш, ако реша да задържа къщата за известно време?

Керълайн прехапа долната си устна. Погледна Кейси, после впери очи в пода. Когато отново вдигна поглед, в него витаеха спомени от миналото.

Това би ме наранило.

Сърцето на Кейси изтръпна. Керълайн ѝ отговаряше честно и тя ѝ бе благодарна, но от това чувството ѝ за вина само се засилваше.

— Добре, мамо. Имаше аналогичен случай. Помниш ли какво ми каза за Рамбо?

Аз обичах Рамбо — изтъркна Керълайн, досетила се какво има предвид дъщеря ѝ. — През целия си живот той само даваше и даваше от себе си.

— Но сега го няма, а във фризера ти има овнешко. Ти беше права, според най-примитивните закони на лова и намирането на

храна Рамбо е бил роден, за да бъде изяден. И защо не? Той е мъртъв. Е, Кони — също. Също както тялото на Рамбо ти принадлежи, така и къщата на Кони е моя. Мога да правя каквото си пожелая там, независимо дали става дума да надраскам графити по стените, да се държа грубо със съседите или да организирам партита, които биха го накарали да се обърне в гроба — тя омекна. — Има и добри страни. Мога да използвам мястото за свои цели. Трябва ми офис, а и сега, като се настаних там...

Вече си се настанила? — тревожно попита Керълайн. — Там ли живееш?

— Не.

А възнамеряваш ли да го направиш?

— Не знам. Мястото е прекрасно, голямо. Ела с мен да го видиш.

Керълайн бавно си пое дъх. „Не мисля, че бих могла“.

— Защо не? Него го няма.

Не заради това, скъпа. Заради мен. Уморих се.

— Разбира се, че си уморена — възрази ѝ Кейси. — Уморена си от тази стая, от това легло. Тези пристъпи са знак, мамо. Показват, че оздравяваш отвътре. Скоро ще се събудиш.

Керълайн за миг задържа дъха си, после тихо попита:

— Ами ако не се събудя?

— Ще се събудиш — настоя Кейси. — Трябва. Имаме да правим толкова неща заедно — като майка и дъщеря.

Касандра — укори я Керълайн, — ти никога не си желала подобно нещо.

— Може би досега не. Но сега искам. Ти си част от живота ми. Затова имам нужда да дойдеш с мен и да видиш къщата.

Съжалявам, скъпа. Имам си гордост.

— Става дума за практичен подход, а не за гордост. Нужен ми е офис. В къщата има такъв.

Керълайн докосна устни с върховете на пръстите си. Нямахше нужда да казва нищо. В очите ѝ се четеше много мъка. Накрая свали ръка и въздъхна.

Ако се водеше само от практични мотиви, щеше да обяви къщата за продан, да вземеш парите и да се махнеш. Но ти винаги си била обсебена от този човек.

— Не съм обсебена.

Запленена тогава. Работиш в неговата област. Установи се да практикуваш в неговия град. Купи си апартамент на десет минути от дома му. Той някога препоръча ли те на свой пациент? Покани ли те в дома си? Сама си заложи капана и падна в него. Провали се в опитите си да привлечеш вниманието му.

— Но все пак ме забеляза — изтъкна Кейси. — Остави ми градската си къща.

Точно така. Не те е питал дали я искаш, какво би желала да правиш с нея, просто ти натрапи жилището си. Нямах време за теб, докато беше жив, но сега, когато е мъртъв, иска от теб да разчистиш килера му.

Кейси не мислеше за килера.

— Трябва да видиш градината, мамо.

Имам си собствена градина.

Така беше, наистина. Керълайн Елис не се задоволяваше само с леха с подправки. Отглеждаше марули, зелен фасул, тиквички и броколи. Садеше домати.

— Тази е различна — настоя Кейси.

О, скъпа. Винаги е различно. Но това не е достатъчно. Ти заслужавааш повече.

— Бих казала — изтъкна Кейси, — че къща в града за три милиона долара никак не е малко.

Това ще ти донесе ли стабилност?

Кейси увеси нос. Това бе спор, който бяха водили и преди. Въздъхна и отново вдигна поглед.

— Искаш да имам съпруг и деца и аз също го искам, но не за това говорил сега. Не съм молила за къщата, мамо. Бях готова да го погребя и да продължа нататък. Но той ми остави това място и така ми разкри цял нов свят от възможности. И проблеми.

— Точно така — потвърди Керълайн.

— Имам нужда от помощта ти.

Моят съвет е да я продадеш. Само това мога да ти кажа.

— Искам да я видиш.

Керълайн я изгледа продължително. Бавно поклати глава.

— Това е само една къща, мамо — тухли и хоросан. Защо толкова се плашиш от нея?

Керълайн вдигна ръка и я погледна предупредително. „Недей да ме подлагаш на психоанализа“, казваха очите ѝ.

Кейси отстъпи, но само от позицията си на терапевт. Като дъщеря каза:

— Това няма нищо общо с обичта. Аз те обичам. Ти ме отгледа. Жертвала си се за мен. Само че никога не научих нищо за него. Ти не искаш да ми кажеш...

Не мога — прекъсна я Керълайн. — Нямало какво да ти кажа. Този човек не се разкриваше пред никого.

— Все трябва да е споделил нещо... преди... след... нали вие двамата...

Сме спали заедно ли? Той почти не говореше — Керълайн я изгледа строго. — Никога ли не те е привличал някой тъмнокос, мълчалив мъж? Кони не беше тъмнокос, но определено бе мълчалив. Мълчанието предизвиква някаква загадъчност, а това ражда привличане. Всяка жена си мисли, че именно тя ще преодолее преградите. Е, аз не успях. Провалих се.

— Ти имаш мен.

Знаеш какво имам предвид.

— Ти също знаеш какво имам предвид — настоя Кейси, защото отчаяно се нуждаеше от разбирането на майка си. — Ти не си успяла да проникнеш в душата му. И други хора не са могли. По аз имам този шанс. „Той е мъртъв“.

— Домът му не е. Може би ще ми разкаже различни истории. Погледни го от тази страна. Когато имам деца, те ще носят половината от моите гени, които всъщност са негови и твои гени. Те ще те познават и обичат, а онова, което не могат да видят сами, аз ще им го разкажа. Няма ли да е хубаво, ако мога да им разкажа и мъничко за него?

Керълайн се замисли над това за минута. После, като всяка майка, искаща за детето си повече от това, което сама е имала в живота, тя се усмихна.

Обещай ми, че първо ще си намериш съпруг, а?

* * *

Седнала в колата си, паркирана на „Фенуей“, все още с мисълта за чувствата на майка си наум, Кейси набра номера на агента по недвижими имоти, който ѝ бе помогнал при покупката на апартамента ѝ. Чу осъществяването на връзката, след което телефонен секретар я подкани да остави съобщение. Тя понечи да го направи, после се разколеба и прекъсна. Как би могла да каже, че изведнъж се е оказала собственик на къща на „Бийкън Хил“ и иска да я продаде? Хората обикновено не предпочитат мънички апартаменти вместо градски имот на „Бийкън Хил“. Агентът щеше да реши, че си е загубила ума. Един личен разговор по телефона бе за предпочитане пред съобщение. Щеше да пробва по друго време. Керълайн бе права, определено имаше известни предимства в идеята да продаде къщата, да инвестира парите и да загърби Кони. Той заслужаваше точно това.

Кейси обаче трябваше първо да проучи мястото, да разбере колкото може повече за този човек, да задоволи любопитството си, като види, че няма нищо, заслужаващо интереса ѝ. Но преди това трябваше да уведоми клиентите си за промяната в адреса на офиса си.

С тази мисъл, тя подкара направо към къщата. Паркира отпред, отключи вратата и влезе. Докато притичваше надолу по стълбите, ѝ мина през ум, че ако остане достатъчно дълго, ще се наложи да замени картините на Рут Унгер. Но веднага щом влезе в офиса, отново се съсредоточи, извади на екрана на компютъра списъка с клиентите си и започна да им се обаждат. Когато отвори вратите към градината, си каза, че го прави, за да пусне вътре свежия вечерен въздух. Когато се разхождаше навън между две обаждания, си повтаряше, че просто си разтърква краката. Но веднага щом приключи с обажданията на записаните за понеделник и вторник, изключи компютъра, остави настрана телефона и се отказа от опитите си да устои на изкушението.

Вечерта в градината бе нещо специално. Ниски градински лампи осветяваха пътеката; пръскачки, скрити зад храстите, нежно оросяваха дърветата. Сега нямаше птици и катерички, но фонтанът продължаваше да бълбука. От прозорците на съседите се носеха приглушени звуци. Някой си правеше барбекю — приготвяха пържоли, ако се съди по миризмата.

Излегна се на дървената пейка под кестена и погледна нагоре. Имаше повече звезди, отколкото бе свикнала да вижда в града. Зачуди се дали нощта просто е много ясна, или това се дължи на силата на

внушението. Тази градина бе едно вълшебно кътче. Едва когато затвори очи обаче, усети истинска наслада. Сред уханието на вечнозелените растения, на цветя, чиито имена не знаеше, но чийто аромат обичаше, сред миризмата на земя и пържола на скара, след шепота на вечерния бриз в клоните на дърветата тя се почувства напълно удовлетворена.

Отново онази вътрешна, кръвна връзка, осъзна Кейси. Ако вярваше в прераждането, би решила, че някога е била горска нимфа. Чувстваше се, сякаш в тази градина най-сетне е у дома.

* * *

Събуди се, свита на топка на една страна. Бе два посред нощ и бе измръзнала. Ужасена от мисълта, че е могла да заспи на пейката, и то за толкова време, тя влезе в къщата, за да угаси лампите, да включи алармата и да се прибере вкъщи. Стълбите бяха достатъчно тъмни, за да не се налага да се среща с творбите на Рут, но докато стигне до кухнята, я налегна нещо друго. Предпочиташе да го нарече умора.

Продължи нагоре към стаята за гости, съблече се, изми се и облече бледосиния халат, който бе окачен в банята с прилежно вързан на панделка колан. Беше чисто нов, никога не бе носен. Както бе сънена, тя си позволи да си представи, че е бил купен специално за нея и я е чакал през цялото това време. Определено бе в любимия ѝ цвят.

Върна се в стаята и отиде да затвори вратата, защото все пак спалнята на Кони бе в другия край на коридора. Да, той беше мъртъв. Знаеше го. Но нещо от него оставаше в онази стая. Призракът Ангъс? Не мислеше така. Съвсем сериозно — не вярваше в призраци. Но там определено имаше някакво присъствие.

Реши, че изобщо не иска да спи на този етаж, и слезе долу, в личния кабинет. Да, Кони бе и тук, но освен това в помещението имаше уют. Сви се на дивана, зави крака с плетената на една кука покривка, намести възглавничките под главата си и отново заспа.

* * *

Събуди се преди пет с първата утринна светлина и за миг не можа да се ориентира къде се намира. Когато разбра, вече бе толкова разсъннена, че не би могла отново да заспи. Стана от дивана и постоя наред стаята, докато се опитваше да реши къде да иде, какво да прави и какво чувства. Да се събуди в къщата на баща си, бе нещо, което никога не ѝ се бе случвало досега. Това не бе нормално.

Имаше нужда от нещо нормално. Кафето бе нормално.

Затова отиде в кухнята и си направи кафе. Докато го чакаше да стане, се загледа през задните прозорци към градината, но тя още тънеше в мрак. Макар на изток небето да ставаше все по-светло, слънцето още не се бе вдигнало достатъчно високо, за да огрее тази страна на хълма.

Напълни с кафе една наситенозелена чаша и се върна надолу по стълбите, но този път отиваше в офиса. Компютърът ѝ беше там. Картотеката ѝ бе там. Обикновено в понеделник сутрин, щом започнеше обичайния работен ден, тя се залавяше с тях и с телефона, освен ако не бе заета да спори с някоя застрахователна компания от името на свой клиент, после попълваше формуляри за сметки, затова никога не се срещаше с клиенти преди десет. Първата ѝ среща днес бе в единайсет и преди това трябваше да отскочи до апартамента си, за да се преоблече и отново да се върне тук. Но сега бе едва пет. Имаше много време.

Стоплена от кафето, тя разгледа офиса, като търсеше следи от баща си. Единствените неща с неговото име бяха две дипломи на стената, но там не пишеше нищо, което вече да не знае. Имаше и няколко оригинални ботанически гравюри в обикновени рамки. Бяха красиви, но единственото, за което свидетелстваха, бе, че Кони е могъл да си позволи да ги купи.

Дотук с похвалните слова. Ако някой влезеше в този офис, изобщо не би разбрал, че човекът, който е живял и работил тук, е бил светило в своята област, че е получил безброй награди в кариерата си или че е бил публикуван многократно. Прегледа набързо рафтовете с книги и не можа да открие нито една негова. А веднага би ги разпознала, имаше ги до последния том.

Забеляза обаче някои от справочниците, които и сама притежаваше. Те бяха сред задължителната литература за кабинета на един терапевт — именно подобно нещо, осъзна тя, би оставил един

баща на сина си или на дъщеря си, ако следват неговите стъпки в професията. Остави чашата с кафе на бюрото, взе една от книгите и я разгърна, като си представяше, че може да намери посвещение: „На Кейси от баща ѝ, с обич и най-добри пожелания за успешна кариера.“ Би била доволна дори ако липсва частта с обичта. Но първата страница бе съвършено чиста.

Опита с друга книга и намери друга празна страница. Същото бе и с третата.

Разочарована, тя се залови да прегледа рафтовете с книги. Най-близките и най-леснодостъпните откъм бюрото бяха много повече насочени към психоанализата от книгите, които Кейси предпочиташе. В пристъп на яд издърпа най-авторитетните заглавия сред тях и ги премести на един от отдалечените рафтове. Вземаше по няколко тома наведнъж и накрая двете най-хубави полици бяха изпразнени напълно. После претърси кашоните, струпани в коридора, и откри своите предпочитани книги. За нула време ги подреди на почетните рафтове, прилежно подредени.

Реорганизацията придаде по-топъл вид на рафтовете, реши тя. Насърчена от това, насочи вниманието си към бюрото. Беше огромна мебел от махагон с по три чекмеджета от всяка страна и едно плитко за моливи в средата. Креслото бе кожено, също огромно, с висока облегалка. Седна в него, за да го изпробва, наклони се напред, облегна се назад, после наляво и надясно. Завъртя се отново наляво, отвори най-горното чекмедже и намери работни бележници с линирани жълти листове. Във второто имаше телбод и скобки, кутии с черни и червени моливи, с щипки за листове, миникасетофон и няколко касети.

Взе касетофона в ръка, както и той го е държал, и го включи, надявайки се да чуе гласа му, но касетата бе празна.

Върна го на мястото му, затвори чекмеджето и отвори най-долното. Металните скоби подсказваха, че преди тук е имало наредени папки с досиета. Сега бе празно, но нямаше дълго да остане така. Само след минута вече го бе запълнила със своите папки. Направи същото и с най-долното чекмедже отдясно. В това над него имаше канцеларски принадлежности — официални бланки със знака на „Харвард“, които имаше право да използва като член на преподавателското тяло, и лични бланки. Те бяха в цвят слонова кост с черни печатни букви „Корнелиус Б. Унгер“.

Нямаше представа какво означава „Б“. Бе питала мнозина през годините, но никой не знаеше.

В канцеларските материали се криеше златна възможност. Ако Кейси бе на мястото на Кони и оставяше дома си и всичко в него на своето дете, което никога не е познавала, със сигурност би оставила някаква бележка именно тук.

И двете купчинки бяха спретнато подредени, но на нито единия горен лист нямаше и най-малък знак.

Обезкуражена, тя затвори чекмеджето, отвори горното и откри няколко малки метални кутийки. В едната имаше ластици, в друга — гумички, в трета — пощенски марки. Останалите бяха пълни с дъвчащи бонбони „Галард и Браузър“.

Бонбоните изненадаха Кейси. Тя обичаше много дъвчащи бонбони — направо бе пристрастена към тях в университета до такава степен, че си бе счупила няколко зъба заради навика да ги дъвче, вместо да ги смуче. Е, и в правилното ядене на бонбони никак не я биваше, но Кони не би могъл да го знае. Би могла да си представи, че е напълнил малките кутийки с мисълта за нея, но и това — като се има предвид всичко останало, бе крайно невероятно.

Посегна да си вземе бонбон, размисли и отдръпна ръка.

Затвори чекмеджето и отвори плиткото в средата. Шест писалки „Бик“ бяха подредени в елегантна поставка. Тази гледка я зарадва. Тя мразеше тази марка, никога не използваше такива писалки. Нейната бе „Монблан“. Беше подарък от майка ѝ.

Това донякъде балансираше нещата, беше довольна, че поне в едно е разочаровала очакванията на Кони, и отвори чекмеджето още малко. Зад поставката имаше дървена линия, а зад нея — голям кафяв плик.

Когато го извади, пулсът ѝ се ускори. Едно голямо „К“ бе написано отпред определено от неговата ръка. „К“ можеше да означава Корнелиус, но защо би писал собствения си инициал? „К“ означаваше също и Кейси.

С разтуптяно сърце, тя разтвори плика и извади от него куп напечатани листове, прихванати с щипка. „Да флиртуваш с Пит“, прочете в средата на предната страница, а под тези думи с по-малки букви пишеше: „Дневник“.

Да флиртуваш с Пит.
Дневник.

Кейси прелисти страниците под горния лист. Бяха прилежно напечатани от горе до долу и всяка бе номерирана. Отново се върна към първата.

Да флиртуваш с Пит.
Дневник.

„К“ означаваше Кейси. Тази увереност я накара да продължи.
Махна щипката, остави листовите на бюрото, отмести настрани заглавната страница и започна да чете.

ПЕТА ГЛАВА

Литъл фолс

В петъчното утро мъглата бе толкова гъста, че Джени Клайд не можеше да види нищо друго, освен проскубана трева от дясната си страна, ивица от изровения път от лявата и изтърканите върхове на старите си гуменки, които равномерно я водеха към града. Мина леко вляво и сега пред нея имаше по-малко трева и повече пътна настилка. Още мъничко вляво и тревата изчезна напълно.

Остана точно по средата на пътя и продължи право напред, като се опита да не мисли за нищо друго, освен за петнистосивия асфалт и надвисналата над него бяла мъгла. В Литъл фолс мъглата бе абсолютно задължителна в края на лятото. Вклинен в долината между два високи върха, градът бе пленник във войната на топлите дни и хладните нощи. Джени все си представяше как облаците, които бяха пленени в тази война, просто се блъскат в склоновете на планината, плъзват се надолу и остават да лежат на дъното безпомощни и изтощени.

Не че имаше нещо против мъглата. Така ѝ бе лесно да се преструва, че градът е приятелски настроен, милостив и любезен. Мъглата служеше за преграда между нея и студените, неумолими факти от живота ѝ.

Идваше някаква кола, отначало бе само приглушено бръмчене, после се превърна в гъргорещо ръмжене, което ставаше все по-отчетливо, колкото повече приближаваше. Джени не се помръдна от средата на пътя. Ръмженето се превърна в груб рев на мотор. Тя продължи. Ставаше все по-силно и по-близко... по-силно и по-близко... по-силно и по-близко...

Едва в последната секунда тя изтича встрани и избегна опасността.

Дръпна по-надолу бейзболната си шапка, наведе брадичка, пъхна ръце в джобовете на джинсите си и се опита да се слее с околния фон. Но Мърл Литъл я видя. Видя я на почти същото място, както всеки ден, докато се прибираше вкъщи след сутрешното кафе с жена си.

— Пази се от пътя, Мери-Бет Клайд! — извика силно той през прозореца на колата си секунди преди мъглата отново да го погълне.

Джени вдигна глава.

„Здравейте, мистър Литъл — би казала, ако той бе намалил, — как сте днес?“

„Средна хубост — би могъл да отговори, старият Мърл, ако бе по-състрадателен човек, — а ти как си, Джени? Божичко, колко си хубава днес“.

Тя би се усмихнала мило или би се изчервила. Може би дори би му благодарила за комплимента ѝ би се престорила, че го е заслужила. Определено би му махнала с ръка, когато отминеше нататък, защото така бе учтиво да се постъпи с някого, когото си познавал през целия си живот — особено човек, чиито предци са основали града, — с човек, който живее на същата улица като теб, макар и да не е особено доволен от това и да му се ще да не е така.

Тя продължи да върви. Кучетата мелези на семейство Буут залаяха, макар да не можеше да ги види през мъглата. Не можеше да види и ръждясалите панти на портата на семейство Джонсън, нито пък цветята, разцъфнали в двора на Фарина, но знаеше, че тези неща са някъде там. Чуваше първите и усещаше уханието на последните.

Шшиш — би предупредила тя децата си, ако имаше такива. — *Бъдете тихи. Старият Фарина има лош характер. Няма да е хубаво, ако го ядосаме.*

Но той не може да ни подгони, нали, мамо — би могло да се обади едно от децата, — той не може да ходи.

Може пък — би могло да оспори друго от децата ѝ. — Има си бамбукови бастуни. Удари Джоуи Бетъл с единия от тях, макар че заместник-шериф Дан му каза да не го прави. Той защо направи така, мамо, след като заместник-шериф Дан му забрани?

Защото някои хора са лоши — би могла да отговори Джени, ако имаше деца и ако през цялото време бе притискала бебето до себе си — сладко малко пухкаво момиченце с копринена косица, толкова топличко и неотлъчно следващо я с цялата си любов и нужда, за които Джени копнееше така, че би ѝ било ужасно трудно да я остави, макар само за да поспи. — Някои хора не ги е грижа дали спазват закона или не. Някои хора не се вслушват в заместник-шериф Дан, нито в една негова дума.

Мъглата леко се размести и разкри белещата се кора и изсветлелите през септември зелени листа на брезите. След още две седмици щяха да пожълтеят. По това време, помисли си Джени, нея може и да я няма.

Когато мъглата пак я обгърна плътно, тя си представи един различен град отвъд нея. Представи си нещо като Ню Йорк Сити, с високи сгради, дълги булеварди и никой, който да знае откъде е тя, каква е била или какво е направила; или пък, ако не Ню Йорк, тогава някъде в Уайоминг, където широките поля се простират надалеч, надалеч, надалеч. Там също би могла да се скрие. Най-напред обаче трябваше да избяга от Литъл фолс.

Отново мина вляво, като сега затвори очи и закрачи така, че пошляпването на гуменките ѝ по асфалта да е в такт с плясването на парцаленото килимче на Еси Бънч по парапета на верандата там, отвъд мъглата. Пак мина вляво, после още малко, докато накрая реши, че сигурно е на средата на пътя, и продължи напред. Мислено броеше сателитните чинии, долови гласа на Сали Джеси Рафаел откъм отворените прозорци на семейство Уебстър, чу реплики от сутрешното развлекателно шоу откъм къщата на семейство Клийг, рекламите на канала за пазаруване от дома по кабелната телевизия откъм къщата на Майра Елънбогън. Колкото повече се приближаваше към града, толкова по-близо една до друга бяха разположени къщите. Чу приглушени гласове, пляска на знаме, веещо се на пилон, ръмженето на трион, с който режеха дърва за огрев през предстоящите хладни септемврийски нощи.

Звуците бяха толкова реални. Но когато отвореше очи, виещата се пред нея мъгла сякаш ѝ предлагаше нещо неземно — като бляскавите райски порти, което си беше чиста фантазия.

Джени Клайд нямаше да иде в рая, това поне бе сигурно.

Някъде далеч в мъглата се появи друга кола. Звукът от мотора ѝ бе по-равномерен, по-нов, по-плътен. Припукването на гумите по разбитата пътна настилка говореше, че колата се движи по-бавно. Патрулираше. Познаваше тази кола. Тя беше на Дан О'Кийфи.

Джени продължи нататък по средата на пътя още малко... още малко... още малко...

Избяга настрани миг преди джипът да се появи от мъглата. Не се изненада, че той се изравни с нея и спря.

— Джени Клайд — скара й се заместник-шерифът, — видях те.

Тя сви рамене и се загледа в задната броня на джипа. Мъглата си играеше около нея, малки бели духчета се катереха по стъклото, после по покрива.

— Рискуваш живота си, като правиш така — продължи той, а в тона му имаше искрена загриженост, каквато Джени не чуваше често.

Не я бе наследил от баща си. Едмънд О'Кийфи бе суров човек. Може би трябваше да бъде такъв, щом като беше шериф.

Но Дан бе различен.

— Един ден някой няма да те забележи — каза той.

— Аз се отдръпвам навреме.

— Разбира се, защото познаваш кой каква кола кара и колко бързо се приближава, но някой ден ще се появи кола, която не си очаквала. Ще се забавиш само секунда повече — и бам! — ще те метне високо нагоре и само господ знае къде ще паднеш. Слушай ме добре, Джени Клайд. Това е все едно да играеш на руска рулетка.

— Не — коригира го безстрастно Джени, — ако исках да е като руска рулетка, щях да си запуша ушите.

— Господи, даже не си го помисляй! — скара й се той. После разтри рамото си. — Е, дойде и тази седмица.

Този път не успя да свие рамене както преди. Едното й рамо отказа да се вдигне нагоре с безразличието, което тялото й искаше да изрази.

— Как ти се отразява това? Добре ли си? — попита той.

Вперила очи в земята, тя се усмихна.

— Защо да не съм добре? Той ми е баща.

— Защо ли това никак не ме успокоява?

Тя се опита да мисли позитивно.

— С нетърпение очаквам да го видя. Поддържах къщата точно както той искаше, така че всичко си е, както когато той замина. Е, вярно, че промених някои неща, например взех нова фурна, когато старата вече за нищо не ставаше, и поправих покрива, след като отгоре му падна големият дъб, но нямаше как да не направя тези промени, а и исках разрешение от него, тъй че няма защо да се ядосва.

Ядосаният Дардън Клайд бе истински кошмар, както Джени добре знаеше.

— Минаха шест години — отбеляза Дан. „Шест години, два месеца и четиринайсет дни“, помисли си Джени.

— И ти приемаш спокойно завръщането му?

— Да.

Какво друго би могла да каже.

— Сигурна ли си?

Изобщо не бе сигурна, но нямаше никакъв избор. Когато се замислеше за това, стомахът ѝ се преобръщаше и в ума ѝ започваше битка: „Остани“. „Бягай!“ „Остани“. „Бягай!“, докато накрая костите ѝ се втвърдяваха, просто се вкаменяваше на място. Затова не си позволяваше да мисли какви са шансовете ѝ. По-лесно бе да се вглежда в мъглата и да си представя по-щастливи неща.

— Ще ходя на танците довечера — каза на заместник-шерифа.

— Наистина ли? Е, това е чудесна идея. От години не си идвала на танци в града.

— Ще си купя нова рокля, която да облека.

— Това също е чудесна идея.

— От магазина на мис Джейн. Нещо хубаво. Аз мога да танцувам.

— Обзалагам се, че е така, Джени.

Тя пристъпи към джипа, прехапа горната си устна, впери поглед в мястото, където една изпъкнала вена пулсираше на ръката на заместник-шерифа, опряна на смъкнатия прозорец, и промърмори:

— Той не знае, че използвам името Джени. Не мисля, че ще му хареса. Вярно, че е второто ми име, но той харесва Мери-Бет, името на майка ми — което бе и причината тя да мрази това име, само звукът му ѝ причиняваше остра болка в стомаха — но острата болка бе за предпочитане пред страданието, което щеше да я сполети, ако ядоса Дардън. — Затова може би е по-добре отново да ме наричате Мери-Бет отсега нататък, просто за всеки случай, а?

Когато Дан не отговори, тя се осмели да вдигне поглед към лицето му. Онова, което видя там, изобщо не я успокои. Той знаеше много по-добре от мнозина какво се бе случило, — преди Дан да се махне от града преди шест години, два месеца и четиринайсет дни, а онова, което не знаеше със сигурност, бе отгатнал сам.

За миг тя поклати глава умолително, после отклони очи.

— Джени ти отива повече — каза той. Нежността му едва не я разплака. Вместо това обаче тя само сви рамене, този път успешно. — Джени, Мери-Бет, наистина трябва да се махнеш от града, преди той да се върне.

Тя зарови върха на гуменката си в пукнатината на асфалта в края на пътя.

— Смени си името и започни нов живот някъде далеч оттук. Разбирам защо не го направи преди години, когато бе само на осемнайсет и нямаше кой да ти помогне, но сега си на дваисет и четири. Имаш трудов стаж. Из цялата страна има ресторанти, които с удоволствие биха взели на работа способна келнерка като теб. Той никога няма да те намери. Трябва да се махнеш. Той е лош човек, Джени.

Дан не ѝ казваше нещо, което да не си бе повтаряла сама стотици, хиляди пъти. Сигурността, която бе почувствала отначало, когато баща ѝ се бе махнал надалеч, се бе изпарила почти напълно през последните няколко седмици. Бе направо кълбо от нерви, когато се оставеше на тези мисли.

Затова не се оставяше. Вместо това поднови тежкия си път през мъглата към града и се замисли за роклята, която щеше да си купи. Бе стояла на витрината при мис Джейн през по-голямата част от лятото и гледаше право в нея с вид, който сякаш ѝ казваше: „Направена съм за теб, Джени Клайд“. Беше на дребни цветчета върху бургундско червено, с къси ръкави, дълбоко деколте и висока талия. Облечена върху манекена, дължината ѝ беше до средата на прасеца. Ако и на Джени стигаше до там, щеше да скрие белезите по краката ѝ. Ако не, можеше да обуе черни чорапи.

И без това вероятно щеше да си сложи черни чорапи. Мег Райън бе носила такива с почти същата рокля в един филм, който бе гледала. Не че Джени имаше външността на Мег Райън, усмивката или дързостта ѝ. Не че Джени би могла да понесе хората да я зяпат така, както зяпат Мег Райън. Джени бе много, много, много притеснителна.

Тази вечер обаче щеше да се случи нещо. Тази вечер щеше да срещне някого, красив като най-сексапилния мъж на света. Той щеше да мине през града на път за мястото, където има хубава работа и прекрасен дом, и щеше да се влюби в нея така силно, че ще я моли да тръгне с него още преди края на седмицата, и тя ще го направи. Без

изобщо да се замисли. Той щеше да е човекът, когото е чакала цял живот.

Когато зави на ъгъла и тръгна по главната улица, мъглата се разсея и разкри сенниците, поставени миналия март след гласуване на местните жители, с цел да се обнови градът. Бяха тъмнозелени, с големи бели букви, които обозначаваха съответно железарския магазин, аптеката, пощенския клон, магазина „Всичко за един долар“ и пекарната от едната страна на улицата, както и зеленчуковия магазин, градинарския център, закусвалнята, сладкарницата и магазина за дрехи от другата.

Джени не разбираше от планове за градско обновление. Не знаеше какъв ефект биха могли да имат сенниците, ако всичко останало си е постарому. Колите, които бяха паркирани под ъгъл, бяха същите, които паркираха все на същите места по едно и също време всяка сутрин. Все същите хора пазаруваха в едни и същи магазини. Все същите хора седяха на същите дървени пейки. Все същите хора я зяпаха, когато минава край тях.

Джени не можеше да ги накара да не я зяпат, но поне не бе длъжна да ги гледа в отговор. Сведе глава толкова ниско, че козирката на шапката да скрие лицето ѝ, пхна ръце в джобовете и отмина нататък. Не бе очаквала някой да я поздрави и никой не го и направи. Когато стигна до магазина на мис Джейн, хвърли изпълнен с надежда поглед към роклята и се вмъкна вътре.

Мис Джейн бе дребна жена с голям глас. Каквито и трудности да имаше, докато издърпваше и сгъваше големите листове хартия в опитите си да опакова значителна на вид покупка на Бланш Дънлап, тя ги прикриваше с гръмогласно бърбене.

— ... та тя отишла до „Конкорд“ и купила онези чинии, като платила цялата сума. Мога да го разбера, ако става дума за рокля — това бе изречено с любов. — Но за чинии? В чиниите се сервира яхния, кървави пържоли, та дори и дроб, за бога, а после пък има остатъци от яденето, а такива ще има предостатъчно, понеже тази жена изобщо не я бива в готвенето. Много съм притеснена, казвам ви... — в този миг тя зърна Джени. Всичко в нея сякаш се смръзна. После кимна. — Мери-Бет.

— Здравейте — каза Джени, като се надяваше, че е достатъчно любезна.

Остана до вратата, като поглеждаше ту към едната, ту към другата и после надолу към пода, докато двете жени не се върнаха към опаковането на покупките. В последвалото шумолене на хартия тя се опита да измисли какво да каже, но единствената мисъл в главата ѝ бе, че е добре, дето много малко от хората в града я наричат Джени. Така сега щеше да има по-малко промени. Така бе по-сигурно.

А после нямаше какво да каже, защото завесата на пробната се отмести и оттам излезе дъщерята на Бланш, Мора.

— Имам нужда от помощ, мамо.

Тя се опитваше да се извърти, като се мъчеше с презрамката на бебешко кенгуру, което висеше накриво наред гърдите ѝ.

Двете бяха съученички и макар да не бяха близки приятелки, Джени ѝ се усмихна.

— Здравей, Мора.

Мора вдигна поглед изненадано. Премести очи от Джени към майка си, после към мис Джейн. Приблужи се още малко към майка си и задърпа презрамката.

— Здравсти, Мери-Бет. Божичко, не съм те виждала от сто години. Как си?

— Добре. Това малкото ти дете ли е?

— Аха.

Че в кенгуруто има бебе, личеше само от издутия му вид. Джени направи крачка напред — само толкова се осмели — и протегна врат да види бебето, но не успя.

— Какво е?

— Момче, Какво става тук, мамо? Нещо е накриво. Опакована ли е вече роклята ми? Закъснявам.

Мис Джейн очевидно бързаше и вече пъхаше опакованите пакети в една торба. Бланш се бе заела усърдно с презрамките на кенгуруто. Мора слагаше шапка на малката гола главичка на бебето.

Джени усети болезнена празнота в себе си. След като цял живот я бяха гледали с подозрение, бяха се отдръпвали забързано от пътя ѝ и нарочно я бяха отбягвали, би трябвало да е свикнала с всичко това. Но надеждата, че нещата ще се променят, никога не я напускаше. Все още мечтаеше за деня, в който съгражданите ѝ ще я поздравяват с онази топлина, която проявяват един към друг.

Мечтата бързо се превръщаше в молитва. Дардън Клайд се връщаше. Тя имаше нужда от помощ.

Бланш се престори, че е свършила с оправянето на презрамката. Кенгуруто изглеждаше все така накривено, както и преди, но Мора припряно разпределяше пакетите, докато двете с майка ѝ благодаряха на мис Джейн с кратки усмивки и многозначителни погледи. Усмивките им бяха замръзнали, когато се обърнаха към Джени. Тя се отмести, за да им направи път.

— Наистина закъснявам — каза Мора. — Чао, Мери-Бет.

Джени едва бе вдигнала ръка да им помаха за довиждане, когато вратата се затвори подире им. Тя стисна здраво пръстите си и изчака за миг, докато болезнената празнота я напусне.

— С какво мога да ти помогна, Мери-Бет? — учтиво попита мис Джейн.

Джени се обърна към роклята на витрината.

— Бих искала да я купя.

— Кое?

Джени посочи с брадичка.

— Цяло лято я гледам. Бих искала да я облека на танците довечера.

— Тази вечер ли? Онази рокля? О, скъпа, няма да може. Онази рокля е продадена.

Сърцето на Джени се сви.

— Защо все още е на витрината, щом е продадена?

— Е, тази не е, но се съмнявам, че ще ти стане. От твоя размер е продадена.

Оглеждайки роклята отзад, Джени можеше да види къде е прихваната с карфица, за да стане на манекена. Но манекенът бе кльощав. А Джени бе просто слабичка. Можеше и да ѝ стане.

— Мога ли да я пробвам?

— Може, за да прецениш дали ти харесва цветът и моделът, но иначе ще е чиста загуба на време. Напълно изключено е да успее да получи точния размер навреме за танците. Всъщност съмнявам се, че изобщо ще ми доставят точния размер. Тази рокля бе част от лятната колекция. Всичко, което пристига сега, е за есента и зимата.

Джени от седмици си мечтаеше за танците. И също толкова дълго си представяше как ще облече тази рокля. Отиде до витрината и

докосна плата. Бе толкова мек, колкото си го бе представляла.

— Правите корекции, нали?

— Корекции, да. Прекрояване, не. Тази рокля ще ти бъде смешно голяма, Мери-Бет.

— Казвам се Джени — поправи я тя меко, но предизвикателно, защото нещо ѝ подсказваше, че мис Джейн ще я нарича Мери-Бет до края на живота ѝ и затова не представлява никаква заплаха, що се отнася до баща ѝ. — Мога ли да я пробвам, моля?

Само един поглед към тройното огледало в далечния край на пробната и куражът на Джени почти се изпари. Но тя искаше роклята. Затова се извърна, настъпи с пръст петата на всяка от гуменките си и ги свали. Свали си шапката и все още с гръб към огледалото, наново привърза косата си с ластика. Опитваше се да прибере няколко кичура, които ѝ се бяха изплъзнали, когато мис Джейн с обидена физиономия влезе с роклята при нея.

Джени протегна ръка да я вземе. Но вместо да ѝ я подаде или да я остави на някоя закачалка, мис Джейн пхна ръце в нея, от долния край чак до деколтето, и зачака.

Джени не бе очаквала, че ще има публика. Никой не я бе виждал без дрехи повече от шест години, два месеца и четиринайсет дни. Да я види мис Джейн, бе също толкова ужасно, колкото и да се види в огледалото. Но не можеше да го избегне. Имаше чувството, че мис Джейн няма да се раздели с роклята без борба, а Джени трябваше да я победи.

Затова побърза да съблече джинсите и тениската си и да намери убежище в роклята, преди който и да е да успее да види нещо. Докато тя бе заета да оправя роклята отпред, мис Джейн закопча копчетата отзад, намести раменете и оглади ръкавите.

— Е — призна с въздишка тя, — не е чак толкова голяма, колкото мислех, но все пак не мисля, че ти е по мярка. Талията е прекалено високо.

Джени погледна надолу.

— Не трябва ли да е точно там?

— Ами, да. Може би проблемът е в ръкавите. Изглежда, че те стягат.

Джени раздвижи ръце.

— Всичко е наред.

Мис Джейн разтревожено вдигна ръка към брадичката си. Поклати глава.

— Това деколте не е за теб. Жена с толкова много лунички като теб има нужда от по-високо деколте. А и цветът. Честно казано, не отива на косата ти.

— Честно казано — обади се Джени, — никой цвят не отива на косата ми, но все пак рокля ми трябва за танците.

— Може би ще харесаш някоя от другите.

Джени докосна гънките, които така нежно се спускаха от талията, за която мис Джейн твърдеше, че е прекалено високо.

— Но аз харесвам тази.

— Нали знаеш, скъпа, че хората идват при мен, защото уважават мнението ми. Вярват, че ако облекат някоя рокля, която не им отива, аз ще им го кажа. Всеки в града е виждал тази рокля на витрината ми. Ще се досетят откъде си я купила. Ще си помислят, че не съм постъпила почтено с теб. Не бих искала да се случи подобно нещо.

Джени проследи с върховете на пръстите си деколтето, което така спокойно откриваше луничките ѝ.

— Аз ще им кажа истината. Ще кажа, че съм я купила въпреки препоръките ви. Ще кажа, че много съм настоявала.

— Погледни се в огледалото, Мери-Бет — с отчаяние каза мис Джейн. — Това просто не си ти.

Джени си представи, че носи черни чорапи и официални обувки. Представи си, че е току-що изкъпана и ухае приятно, със сресана коса, с руж на бузите и спипала на миглите. Опита се да задържи този образ и готова да го наложи върху отражението си, тя се извърна към огледалото и бавно вдигна очи.

За миг дъхът ѝ секна от удоволствие. Роклята бе прекрасна. Достатъчно дълга, достатъчно сладка и съвсем достатъчно цветна. Това бе най-елегантната дреха, която някога бе обличала, и ѝ бе точно по мярка.

Мис Джейн може и да имаше право: в тази рокля Джени просто не приличаше на себе си. Но тя искаше да изглежда точно така, което — предвид надеждите, които възлагаше на тази нощ, бе напълно достатъчно.

ШЕСТА ГЛАВА

Джени бе в приповдигнато настроение, докато крачеше пеша по дългия две мили път от дома ѝ до залата на ветераните от войните, където се провеждаха танците. Нямаше значение, че пръстите ѝ бяха стегнати в прекалено тесните велурени обувки, които нейната шефка ѝ бе дала назаем, нито пък че никоя от колите, които я подминаха, не спря, за да я качи. Не я познаха, понеже изглеждаше толкова хубава.

А тя наистина изглеждаше хубава. Беше проверила. Наложил се да махне само три неща от огледалото — хартиено кибритче от годеща на Лиса Пиърсол, лепенка за кола и напечатано меню от празненството по случай златната сватба на Хелън и Ейвъри Фипън, — за да може да види лицето си. Останалата част от тялото си бе видяла отразена в матираното стъкло на входната врата. Това отражение бе малко тъмно и мътно, но приятно — много по-хубаво, отколкото бе изглеждала от доста време насам.

Залата на ветераните от войните се появи пред погледа ѝ. Светлината, която идваше отвътре, пронизваше мрака и разпръсваше яркожълти лъчи из паркинга, където смях и поздрав на висок глас отекваха над затръшването на вратите на колите.

Джени се забави, за да погледа потока от хора, които се качваха по стълбите и пресичаха верандата. Онези, които умееха да пекат, носеха покрити с фолио неща за хапване. Самата Джени бе направила от лимоновите резенки, с които бе известна фирмата за доставки на Мириам, „Вкусни хапки“. Тяхната тежест в ръката ѝ бе като поето задължение. Това означаваше, че не може да се върне. Този път нямаше да наблюдава танците иззад кестена. Този път щеше да влезе вътре.

Внимателно крепяща покритите с фолио лимониви сладки с една ръка, тя се наведе да избърше праха от обувките на Мириам с другата. Когато се изправи, с ужас видя прахоляк по долния край на роклята си. Бързо изтръска и него. Когато ръката ѝ се изцапа, тя я отърка в гърба на роклята, където никой нямаше да забележи. Пое си дълбоко въздух.

После се сети за косата си. Издиша и бързо прокара ръка по главата си, за да провери дали някой кичур не се е изплъзнал от френската плитка въпреки пяната, която си бе сложила, но всичко бе наред. За всеки случай приглади косата настрани. Отново си пое дъх за кураж, но отново се спря, този път, за да потърка с пръсти горната част на носа си, и добре, че го направи. Откри малки капчици пот там. Не знаеше дали са резултат от ходенето пеша или от нерви, но внимателно се постара да ги избърше, без да размаже грима си. Колкото и малко да бе сложила, той бе много важен, особено тук, на носа. Размазаните червени лунички караха мъжете да бягат надалеч.

Тя огледа лицата пред себе си, търсеше някое ново, но всички ѝ бяха познати.

Стомахът я присвиваше от нерви. Притисна го с ръка, пое си отново дъх и се насили да тръгне напред. Само след секунди се бе присъединила към хората, които се качваха по стълбите. За нейно облекчение, сякаш никой не я забелязваше. Като че ли бе една от тях, така гладко течаха разговорите им.

Щом влезе, тя се огледа бързо наоколо. Мириам ѝ бе казала да иде направо до бюфета със закуските, затова се запъти припряно натам, махна фолиото от своите сладки и ги остави при другите десерти в единия край на масата. След като свърши с това, се извърна да види дансинга. Там не се случваше нищо особено и тя се почувства неловко просто да стои така, затова се обърна обратно към масата и се зае да разглежда храната. Имаше по три чинии с шоколадови ореховки и овесени бисквити, две с шоколадови курабийки и бисквити с фъстъчено масло, както и най-различни сладкиши с моркови, мини сладки с извара и джинджифилови меденки. В средата на масата след десертите бяха пържените картопки, соленките и пуканките. Напитките бяха в далечния край.

— Това поддръждане е много ефективно — каза тя, обръщайки се към жените от другата страна на масата, но когато се осмели да погледне към тях, никоя, изглежда, не я бе чула. Тя отново се загледа в храната и каза малко по-високо: — Който е подредил масата, е свършил чудесна работа. Ние с Мириам винаги поддръждаме студения бюфет по същия начин.

Когато вдигна очи този път, две от жените гледаха право в нея. Тя се усмихна.

— Много е хубаво.

Те изглеждаха притеснени. Не, не притеснени, реши тя. Объркани.

Затова реши да им помогне.

— Аз съм Мери-Бет Клайд. Знам, че изглеждам различно. Заради роклята е.

След като каза това, реши още повече да облекчи неудобството им, като се извърна на другата страна.

Оркестърът свиреше някаква лека мелодия, но хората още не танцуваха. Те се разхождаха наоколо, повече чифтове крака, отколкото Джени можеше да преброи. Видя крака, обути в джинси и в панталони в защитен цвят. Видя голи крака. Онези, които най-много ѝ харесаха, бяха краката, обути в черни чорапи като нейните. С такива бяха елегантните дами, харесваните от всички дами. Това бе добро предзнаменование.

— Доста хора са се събрали — каза тя, обръщайки се към жените, които се занимаваха с десертите. После попита: — Имате ли нужда от помощ?

— Не, благодаря.

— Нямаме нужда.

Джени кимна и се премести така, че застана до стената в пролуката между редиците столове. Мястото имаше добър изглед и тя се възползва от това. През вратата продължаваха да прииждат хора. Тя огледа лицата им, после отново се върна към тези, които вече бяха вътре. Изглежда, целият град се бе събрал, за да отпразнува края на лятото.

Спомни си, че бе същото и преди много години. Тогава бе дванайсетгодишна и бе дошла с родителите си, но тримата не бяха особено весели, тъй като баща ѝ бе ядосан на майка ѝ, задето не ѝ е купила нова рокля, а майка ѝ бе ядосана на Джени, задето ѝ трябва нова рокля.

Сега имаше нова рокля и тя бе прекрасна. Усмихна се и вдигна очи към подиума. Песента бе свършила. Диригентът на оркестъра — самият преподобен Джордж Пъти — размахва ръце във въздуха, после ги задържа високо и отмерваше ритъма само с показалците си. Джени подскочи, когато цимбалите и барабаните избухнаха във фанфарен ритъм. Едва се бе съвзела, когато преподобният Пъти започна да

подскача на пети и пръсти. След миг оркестърът засвири нещо бързо и шумно и както Джени би се обзаложила, съвсем различно от всичко, което някога бе звучало между студените каменни стени на църквата.

Тълпата ги аплодира шумно и се раздвижи в ритъма на музиката.

Джени започна да потропва с крак. Около минута ръкопляскаше в такт с мелодията. После скръсти ръце пред гърдите си, но си припомни една статия, която бе чела в списание „Космополитън“, и ги отпусна покрай тялото си.

Увлечена от настроението на околните, тя се усмихваше, когато очите ѝ срещнаха тези на Дан О'Кийфи, който я наблюдаваше от отсрещната страна на залата. Той вдигна ръка да докосне периферията на шапката си, макар че не носеше такава. Тя му кимна в такт с музиката и отмести поглед, все така търсеща онова ново лице. Един непознат мъж би я забелязал, би я погледнал така, както никой от тукашните мъже не би могъл. Той би я заговорил. Би я поканил на танц. И целият град щеше да ги види. Това вече би било страхотно.

Огледа още веднъж цялата зала и после се съсредоточи върху входната врата. Щеше ѝ се той вече да дойде. Да, беше нетърпелива, но с право. Изискваше се голяма смелост да дойде тук, седмици ѝ трябваша, докато се пребори със себе си, но накрая бе разбрала, че няма друг избор. Сега или никога. Щом се върне баща ѝ, за нея нямаше да има никакви танци, никакви мъже, никаква надежда.

А тази вечер изглеждаше хубава, наистина хубава.

Дъхът ѝ секна. Някой стоеше в сенките точно пред вратата. Остана там за миг... не бързаше да влезе... може би се оглеждаше наоколо... преценяваше обстановката. Тя се изправи, за да изглежда по-висока, навлажни устни и зачака, зачака, зачака го да пристъпи на светло.

Най-накрая той го направи. Но се оказа, че е Бард Джилис. Близо петдесетгодишен. С бирено коремче. Женен, с пет деца и без работа.

Тя въздъхна. Нощта сега започваше. Имаше време.

Минутите течаха и градчето Литъл фолс се веселеше песен след песен. Дансингът бе пълен с двойки, млади и стари, от един и същи пол, от различен пол, братя и сестри, родители и деца. Ако танцьорите бяха добри, чудесно; ако изобщо нямаша представа какво правят, пак

всичко бе наред. Колкото до Джени, тя нямаше намерение да се излага. От време на време пристъпяше от крак на крак, за да облекчи тежестта върху пръстите си, и чакаше да дойде подходящият танц.

И ето, че дойде. Оркестърът засвири кьнтри мелодия и на дансинга се подредиха в редица. Джени знаеше този танц. Беше се упражнявала пред телевизора у дома и можеше да танцува като всички други. А най-важното бе, че не се нуждаеше от партньор. Тръгна напред и видя как приятели се подреждат рамо до рамо, любими хора заемаха места един до друг, сестри, лели и дори досадни малки момчета, които показваха номерата си, размахали лакти и колене, страховита гледка — и колкото и да бе невероятно, преди Джени да успее да отклони поглед и да се нареди, моментът бе отминал.

Върна се на мястото си до стената и си обеща, че следващия път ще е по-бърза.

Когато оркестърът засвири „Синя луна“, тълпата от хора, подскачащи на дансинга, отстъпи място на двойки, които танцуваха бавно, романтично, буза до буза, също както бе правила и Джени много пъти у дома с възглавница за партньор и унесена в най-сладки мечти. Гледаше надолу и виждаше само плъзгащи се обувки и интимно докосващи се крака и с всяка изминала минута се чувстваше все по-неловко и все по-самотна.

Едно дребно, познато личице се появи пред сведения ѝ поглед. Кожата бе с цвета на алабастр, изпъстрена с ярки лунички, които бяха придружени от рошава глава с огненочервена коса. Всичко това я караше да изпитва силна симпатия към това дете, а и то към нея — ако се съди по това как крадешком пхна малката си ръчичка в нейната. Винаги ставаше така, когато я видеше. Бяха приятели.

Казваше се Джоуи Бетъл и макар семейството му да полагаше усилия да го отрича, Джени бе убедена, че по някакъв начин са далечни роднини. Само трима от хората, които познаваше, имаха същия тен и цвят на косата — майка ѝ, самата Джени и Джоуи. Ако момченцето бе малко по-голямо, Джени би повярвала, че е неин кръвен брат, даден за осиновяване при раждането си. Но Джоуи бе само на пет; майката на Джени бе починала две години преди той да се роди.

Здраво стиснал ръката ѝ, той се пхна в тясното местенце между нея и стола. Тя коленичи до него и го попита:

— Ей, Джоуи, какво има?

— Мама ме търси — прошепна той.

— Станало ли е нещо?

— Казва, че не мога да остана след девет. Но никой друг не си тръгва. Не разбирам защо аз трябва да си лягам пръв.

„Защото майка ти е хвърлила око на брата на татко ти“, помисли си Джени.

Бе чула слуховете. Нямахте как да не чуе, разправяха се на всяко гише в града. Не че бе изненадана. Бе ходила на училище заедно със Селена Бетъл. Беше я виждала какво прави. Селена имаше три деца от трима различни мъже и май се оглеждаше за четвърти. Нямахте намерение да се остави Джоуи да ѝ попречи.

— Може би майка ти мисли, че имаш нужда от сън, нали ще тръгваш на забавачка.

— Но това е чак след три дни, защо тогава трябва да си лягам рано днес!

— Джоуи Бетъл, къде се криеш?

Майката сграбчи тениската му отзад, издърпа го от скривалището му и хвърли изнервен поглед към Джени.

— Здравсти, Мери-Бет. Притесняваше ли те малкият? — в ухото на Джоуи тя просъска: — Какво правиш тук с нея? Тя си има и по-приятни занимания от това да те наглежда.

— Нямам нищо против — понечи да каже Джени, но Селена вече влачеше Джоуи надалеч.

Големият часовник над подиума показваше девет часа.

Джени го погледна и се опита да остане спокойна. От известно време вече не пристигаха нови хора, макар че това можеше и нищо да не значи, предполагаше тя. Той закъсняваше и толкоз. Реши, че може да е имал много работа или пък движението по междущатската магистрала е било много натоварено. Представи си дори, че може в последния миг да е разбрал, че няма чиста риза — и едва ли не го видя как бързо вади една от пералнята, пъха я в сушилнята и после я глади — или поне се опитва. Защото не го бива много в гладенето. Не, наистина имаше нужда от някой като Джени, който да му глади ризите.

Тя бе специалист в гладенето на ризи. Заклучи, че сигурно ще се забави още малко, и реши да си почине от усмивките и да отпусне леко мускулите на лицето си. Около нея хората правеха същото с краката си. Анита Силва се бе отпуснала в стола от дясната ѝ страна и се бе

извърнала, за да приказва с Бетъни Кар. Всичко, което Джени можеше да види от Джони Уотс, който говореше с жена си от лявата ѝ страна, бяха широките му рамене и гръб.

Джени се облегна на стената. Лекичко изхлузваше първо единия си крак от обувката, после другия и се опитваше да изглежда, сякаш е уморена от танците и е благодарна за почивката, също като всички останали.

* * *

— Хващайте партньорите си, дами — извика преподобният Пъти и жените из цялата зала се обърнаха към кавалерите си и ги поведоха към дансинга.

„Избери си някого — каза си Джени и бързо се огледа из залата. — Който и да е“ — настоя пред себе си, но за нищо на света не можеше да види мъж, с когото би искала да танцува, определено нямаше никого наблизо, какво остава да има някой, който всъщност да приеме поканата ѝ. След минута се почувства глупаво, че изобщо се е оглеждала.

Затова докосна гърлото си с ръка, за да покаже, че е жадна, и се промуши покрай дансинга към бюфета със закуски. Там имаше дълга опашка. Всеки път, когато ѝ идваше редът, някой по-жаден я изпреварваше, но нямаше смисъл да прави сцена. Когато най-сетне получи сайдера си, тя го занесе в отсрещния край на залата. Отпи от чашата. Последователно потропваше с крак, барабанеше с пръсти по бедрото си и кимаше в такт с музиката.

Едва бе довършила питието си, когато хората се подредиха на дансинга за „електрическият“ танц. Бързо, преди да изгуби смелост, тя прекоси залата и застана в редицата до останалите и ако сърцето ѝ биеше двойно по-бързо, никой не разбра, тъй като „електрическият“ танц бе нейният любим. Тялото ѝ знаеше движенията. Изобщо нямаше нужда да се замисля. Преди да успее да забележи кой я гледа или не я гледа и с какво недоверие, вече се движеше напред-назад по дансинга в идеален синхрон с всички останали.

За пръв път от много време насам тялото ѝ се отпусна и улови ритъма. Ръце, крака, ханш — движеше се с лекота и ѝ беше забавно!

Не мислеше за косата си, за луничките си или пък за баща си. Усмихна се широко на преподобния Пъти и на хората до себе си. И колкото и да бе невероятно, и те ѝ се усмихнаха в отговор. В този миг тя се почувства така, както никога досега в Литъл фолс: беше хубава, щастлива, беше част от тълпата.

Танцува, докато не заглъхна и последната нота, после поде одобрителните възгласи на тълпата. Прекалено скоро обаче редиците се разпаднаха на малки групички, които се отдалечиха една от друга. Унесена от момента, Джени вдигна ръце и заръкопляска на оркестъра. Но този път аплодисментите ѝ бяха самотни. Всички други се бяха разотишли.

Усети, че ѝ е топло, и се запъти към вратата. Вълна от освежително хладен въздух я посрещна веднага щом пристъпи на верандата. Помаха с ръка пред лицето си, обмисли какво да направи, накрая си намери свободно място и приседна на стария дървен парапет.

— Здравей, Мери-Бет.

Тя се извърна. Дъдли Райт III стоеше само на метър от нея. Бе висок, слаб и все още с вид на тийнейджър, макар тя да знаеше, че е на двайсет и шест, тъй като бе две години преди нея в училище.

Във всеки случай, той не бе мъжът на мечтите ѝ.

Беше репортер в местния седмичен вестник, основан от дядо му и понастоящем издаван от баща му. Всички знаеха, че Дъдли III иска да стане главен редактор, преди да е навършил трийсет години, но повишението му зависи от това да покаже упоритостта, въображението и журналистическите умения, които дядо му, Дъдли-старши — пенсиониран, но все още управляващ бизнеса, — считаше за нужни, за да се продължи семейната традиция.

Понякога Джени се питаше под какво ли напрежение живее горкият Дъдли. Този случай обаче не бе такъв. Като се има предвид, че членовете на семейство Райт се доближаваха до човек от семейство Клайд само по една-единствена причина, тя беше нащрек.

Той се приближи още повече.

— Видях те да танцуваш. Изглеждаше щастлива. Заради танца или заради това, че Дардън излиза на свобода?

Джени докосна с ръка врата си и откри кичури коса, залепнали там. Тя ги прибра обратно в плитката си.

— Вътре наистина е доста топло.

— Вторник е големият ден, нали?

Не искаше да мисли за това. Не и тази вечер.

— Как се чувстваш? Колко стана — пет години ли?

Предполагаше, че той знае, че са минали шест години, а не пет. Сигурно са говорили с баща му за това. Баща му бе отразявал случая — ареста, съдебния процес, присъдата. Вероятно са решили, че сега е ред на Дъдли III.

Потърси в мрака своето кестеново дърво, намери го и й се прииска да е там сега.

— Излиза по-рано — отбеляза Дъдли.

— Опрощават му от присъдата за добро поведение.

— И все пак. Беше осъден за убийство.

— Непредумишлено убийство — поправи го тя.

— Чудя се какво ли е да знаеш, че си отнел човешки живот.

— Можеш да го попиташ — каза тя, макар добре да знаеше, че ако Дъдли Райт III припари до къщата им, Дардън ще му тръшне вратата в лицето.

Дардън бе много затворен човек. Твърдеше, че в затвора е изпитал облекчение, след като е бил разпънат на кръст от пресата.

— Е, какво ще прави, като се върне? — попита Дъдли. — Трябва да работи нещо, нали? Това не е ли едно от условията за освобождаването му?

— Той се занимава с транспортен бизнес.

— Занимаваше се — бе така добър да й напомни Дъдли. — След всички тези години договорите му ще са изтекли, а и да не говорим за камиона му. Дали все още е в движение?

Джени не искаше да говори за това. Наистина не искаше. Представи си, че стои там, до своето дърво, облегната на стъблото му в мрака, и разговаря с човек, който наистина се интересува от нея. Мъжът, когото очакваше, имаше повече доброта в малкия си пръст, отколкото Дъдли Райт III в цялото си възлесто тяло.

— Трябва да ти кажа — предупреди я той, сякаш й правеше услуга, — че хората се безпокоят. Не са сигурни дали ще им хареса да има бивш затворник в града им. Ти притесняваш ли се дали той ще се приспособи към града?

— Това никога не е било — отвърна тя разсеяно. Би могла да се закълне, че забеляза някакво движение до дървото. Там имаше някого.

— Да си независим, е едно — поучително заяви Дъдли, — а да си изолиран от хората, е съвсем различно. Как би приел това баща ти? Обмислил ли е цялата ситуация?

Нечия кола тръгна от паркинга. Когато фаровете ѝ осветиха околността, Джени видя един мъж да стои до кестена и да гледа какво става наоколо. Някой местен човек, който си почива от танците? Тя не мислеше така. Никой от тукашните мъже не бе толкова висок. Никой не носеше кожено яке и ботуши, които така блестят, че отразяват фаровете на колата. Никой не носеше каска за мотоциклет.

— Мислил ли е той какво означава да се върне тук, където всички знаят къде е бил и защо? — попита Дъдли.

Джени не бе на себе си от вълнение. Опитваше се да реши дали да остане на мястото си и да остави непознатия да дойде при нея, или сама да иде при него, когато Дъдли рязко прекъсна мислите ѝ:

— Мери-Бет?

— Моля?

— Попитях дали Дардън осъзнава какви са недостатъците от завръщането му на местопрестъплението.

Тя се намръщи.

— Какво?

— Някои хора мислят, че той трябва да се премести и да започне отначало някъде другаде.

И Джени мислеше така, но знаеше, че никога няма да стане. Дардън ясно го бе заявил последния път, когато бе отишла да го види. Литъл фолс бил родният му град, бе казал той. Имал право да се върне, бе заявил, и пет пари не давал дали на града това му харесва или не. Нека сега пък те да са принудени да търпят нещо, което не им е по вкуса, бе казал той.

— Тук са му се случили лоши неща — продължи Дъдли. — Може би не бива да се връща.

— Така ли казват хората?

— Някои. Е, всъщност повечето.

— И ти ли?

— Аз съм журналист. Не мога да заемам позиция.

Джени не понасяше страхливците. Реши, че той не заслужава и минутка повече от времето ѝ, и отново погледна към дървото. Но чувството, което я бе предупредило за присъствието на мотоциклетиста преди, сега бе изчезнало. Тя заслони с ръка очите си, за да не ѝ пречи светлината и да вижда по-добре. Пак не можа да го види.

Дъдли бе виновен. Той го бе забелязал до нея и бе решил, че не е свободна.

— Дардън плаши ли те? — попита Дъдли.

Тя го погледна ядосано.

— Защо да ме плаши? Защо ми задаваш всички тези въпроси? Какво искаш от мен?

— Интервю. Хората искат да знаят как се чувстваш сега, когато Дардън излиза от затвора и се връща тук. Искат да знаят какви са плановите му. Какво мислиш да правиш ти след завръщането му. Те са любопитни и разтревожени, а само ти можеш да ги осведомиш от първа ръка. Това ще е най-сензационната новина, откакто братовчедът на Мърл се върна женен за стриптийзърка. Ще бъде отпечатана на първа страница.

Джени решително поклати глава. Любопитството на хората в града не бе неин проблем. Техните тревоги не бяха неин проблем. Имаше си достатъчно свои грижи. Интервю на първа страница? Мили боже, това бе последното нещо, което искаше. Дардън щеше да я убие.

— Моля те, остави ме — каза тя, защото изведнъж реши, че не е прекалено късно.

Мъжът до кестена може би просто се бе отдръпнал назад в мрака. Ако види, че Дъдли си отива, може би отново ще се покаже.

— Ти можеш да им помогнеш да разберат какво е — настоя Дъдли.

— Никой не може да разбере — отрязва го тя, макар да знаеше, че е загуба на време да говори с него.

Нищо от онова, което Дъдли Райт казваше или правеше, или пишеше, не би могло да промени фактите от живота ѝ.

Тя се смъкна от парапета.

— Да не би да казваш, че е ужасно? — попита той. Тя се извърна и тръгна нататък по верандата. — Ще ти платя, Мери-Бет.

Не знаеше дали да го заплуюе в очите, или да се моли земята да се разтвори под краката ѝ, за да потъне в нея. Всички на верандата я гледаха.

— Нима не го дължиш на града? — извика той.

С високо вдигната глава, стиснала зъби, тя предизвикваше онези, които я наблюдаваха, да я заговорят, докато завие покрай опорната колона на стълбището и изтича надолу. Пресече двора и алеята за коли и отиде право до своето дърво. Задната страна на дънера му ѝ бе позната и тъмна. Облегна се на нея, докато гневът ѝ се уталожи, после остана, защото гневът не бе единственият ѝ проблем. Освен това бе и много засрамена. Не биваше просто да бяга, не и пред очите на всички. Сега ѝ бе много по-трудно да се върне обратно.

Но трябваше да го направи. Нямаше да има друга вечер като тази, преди Дардън да се върне. Това бе последният ѝ шанс. Дължна бе отново да влезе вътре.

Отблъсна се от дървото и погледна назад към верандата. Музиката се бе сменила няколко пъти, затова сега тълпата там бе различна от онази, която бе станала свидетел на бягството ѝ. Дъдли не се виждаше никакъв.

Стисна здраво устни. Оправи с ръка косата си. Потта с пръсти луничките си. Приглади роклята си с влажни длани.

Пое си дълбоко въздух, припомни си мечтите си и се върна в залата за танци.

* * *

Минаха два часа. Джени наблюдаваше какво става откъм лявата страна на залата, откъм дясната страна на залата, откъм бюфета със закуските, откъм стъпалата близо до подиума. Усмиваше се. Кимаше в такт с музиката. Опитваше се да изглежда приветлива.

Единственият, който я погледна, бе Дан О'Кийфи, докато обикаляше наоколо, а единствената, която се приближи до нея, бе Мириам, останала без дъх от бързите танци.

— Как са краката ти? — попита тя при едно от завъртанията.

А при следващото:

— Защо не танцуваш?

Накрая попита:

— Утре в десет ще бъдеш ли на работа?

Преди Джени да успее да ѝ отговори, танцуващите я повлякоха настрани.

С напредването на нощта музиката стана по-бавна и вече свиреха предимно мелодии, на които двойките танцуваха плътно един до друг. С всяко семейство, което си тръгваше, с всяка група от приятели, с всяка двойка Джени се чувстваше все по-уплашена. Това трябваше да е нейната нощ. Времето ѝ изтичаше.

Остана, докато не свърши и последната песен, когато преподобният Пъти сам изръкопляска на оркестъра и каза:

— Благодаря ви, лека нощ и Бог да благослови всички ви.

Остана, докато и последните танцьори не се изнизаха през вратата и комитетът, организиран танците, започна да прибира боклуците в торби, да бърше масите и да сгъва столовете. Едва тогава и тя си тръгна.

Верандата бе пуста. На паркинга имаше само няколко коли. Тя слезе по стъпалата и за миг остана на алеята, загледана тъжно в кестена. После тръгна по пътя.

Нощта бе безлунна и бе тъмно като в рог. По върховете на дърветата се стелеше мъгла като тежка завеса, която щеше да падне и да закрие шоуто.

„Хайде, направи го вече“, щеше ѝ се да изкрещи.

Докато вървеше към дома си, Джени се опитваше сама да убеди себе си, че тазвечерният провал не е краят на света. Но сърцето ѝ отказваше да го повярва; то бе тежко като олово.

Никаква полза от новата рокля. От грима и пяната за коса. От взетите назаем от Мириам обувки и болката в свитите ѝ пръсти само защото обувките подхождаха на тоалета и.

Спря, свали обувките и продължи само по чорапи. Почувства се толкова добре свободна, че само след миг свали и чорапите си. Захвърли ги в гората и продължи нататък. Малко по-късно развали и френската си плитка.

Крачките ѝ станаха по-широки и предизвикателни. Позволи на краката си да се насладят за малко на хладната трева, после се махна от тревата и отиде по средата на пътя и остана там. Нямаше какво да губи, абсолютно нищо.

Отзад се появи някаква кола и се чу клаксон. Тя се забави, докато се отмести, а и не отстъпи много встрани. Колата я подмина, като се качи на банкета, и шофьорът я обсипа с порой от обиди. Само след секунди колата бе погълната от сгъстяващата се мъгла.

Дан О'Кийфи нито натисна клаксона, нито й изкрещя обидни думи. Той спря малко по-напред и изчака, докато тя го настигне.

— Качвай се.

Джени забеляза как фаровете на джипа пронизват мъглата и се сети за светлинния меч на Люк Скайуокър.

— Няма нужда.

— Заради мъглата ще стане студено. Ще се разболееш и ще трябва да отговарям пред Дардън за това. Хайде, Джени. Ще те закарам до вкъщи.

Но тя все още не бе готова да се прибере у дома. Когато влезе вътре, разочарованието от нощта щеше да я обземе напълно. Не бе готова за това.

— Сигурна ли си? — попита заместник-шерифът.

— Да.

Той въздъхна, разтри рамото си, изчака. Когато тя не помръдна, каза:

— Е, предложих ти.

Превключи на скорост и отмина нататък.

Джени се загледа как мъглата поглъща задните светлини на колата му. После седна по средата на пътя и предизвикателно зачака да дойде някоя друга кола.

Не се появи никаква кола. Докато седеше там, просто докато си седеше почти гола, освен онези части от тялото й, които бяха покрити от роклята — а тя не бе особено плътна — наистина усети влагата и студа. Така че се изправи, намери ивица отстрани на пътя, където пръстта бе по-мека и по-топла, и тръгна напред.

Не бе стигнала далеч, когато един мотоциклет изникна от мъглата зад нея и я подмина, после бързо смени скоростта и забави ход. Спря напълно и замря сред плътна пелена от светлина. Мъжът, който го караше, опря обувия си в ботуш крак на пътя и погледна назад. След около минута свали каската си.

Джени едва се осмеляваше да диша.

СЕДМА ГЛАВА

Бостън

Джени едва се осмеляваше да диша.

Кейси отново прочете последния ред, после грабна кафявия плик и затърси вътре още страници. Пръстите ѝ не откриха нищо, отвори го широко и погледна в него. Пликът бе празен — никакво писмо с указания, нито визитка, нито кратка бележка, която да ѝ подсказва каква е историята, която току-що бе прочела, и защо е тук, никакви насоки, само буквата „К“ отпред, която можеше да означава както „Кейси“, така и „Корнелиус“, или пък средна оценка на литературно съчинение.

Кейси би оценила съчинението с отличен. Онова, което липсваше в стилистично отношение, напълно се компенсираше от съдържанието. Тя определено бе увлечена от историята. Както си седеше сега, много ѝ се щеше да разбере дали мъжът с мотоциклета е добър или лош, дали ще отведе Джени надалеч, преди баща ѝ да се е върнал, или ако не, какво ще стане с нея — и това още преди да започне да си задава въпроси, свързани с Джени и баща ѝ. Като терапевт, усети отчаянието; запита се дали и Кони го е разбрал — дали пък Джени не е била негова клиентка, което наведе Кейси на съвсем различни въпроси. Като се остави настрана съдържанието, искаше ѝ се да узнае кой е написал тези страници, защо са в бюрото на Кони, след като всичко останало, което имаше, макар и нищожна емоционална стойност, е разчистено, и дали не са оставени там нарочно, за да ги намери тя.

Но отговори нямаше. Бе оставена в неведение по всички въпроси.

Раздразнена, младата жена се дръпна назад със стола и издърпа централното чекмедже на бюрото до края. И в дъното му нямаше нищо, никакви хвърчащи листове или изписани наполовина бележници. Чекмеджето бе празно, с изключение на химикалите и моливите на поставката в предната част и този кафяв плик зад тях.

„К“ означаваше Кейси. Усещаше го с мозъка на костите си.

Или само ѝ се искаше да го усеща.

Отърва се от тази мисъл и започна да търси продължение на историята. Прерови отново и другите чекмеджета на бюрото, за да е сигурна, че не е пропуснала някой плик в дъното им първия път. Когато не намери нищо, тя се обърна назад и систематично претърси шкафовете, вградени под етажерките зад нея. По-рано просто бе предположила, че са празни, и приятелите ѝ бяха пъхнали вътре нейните папки. Сега извади всяко чекмедже и провери под и зад папките.

След като не намери нищо, се залови с шкафовете, които приятелите ѝ не бяха пипали. Бяха празни.

Отстъпи крачка назад и огледа етажерките с книги една по една, за да види дали няма някой плик, пъхнат зад или между томчетата. Разочарована, се извърна и затърси други места в офиса, където би могъл да се скрие дневник.

Докато минаваше покрай прозорците, погледът ѝ се спря на градината. Сега тя бе огряна от утринна светлина, зеленината блестеше и обещавахе още един топъл юнски ден. Прииска ѝ се да е част от него, отвори остъклените врати и незабавно се почувства притеглена навън от уханието на гората. Канеше се да отвори и мрежите против насекоми, когато някакво движение в дъното на градината я накара да спре. Желязното резе на портата се повдигаше.

Вратата се отвори и един мъж влезе вътре. Бе висок, с рамене, които изглеждаха абсурдно широки — докато Кейси не осъзна, че той носи нещо. Бе стигнал до разсадника, когато тя разпозна плитките щайги с разсад за цветя.

Градинарят.

Кейси не помръдна.

Той коленичи до разсадника и свали щайгите на земята. Изправи се, размота зеления градински маркуч, окачен от страни на постройката, и го върза към една от пръскачките. След като облак от нежни водни пръски започна да облива най-красивите цветя, той отново излезе през портата. През пролуките Кейси успяваше да го зърне как дърпа и тегли нещо от отворения заден капак на един пращен джип. Появи се отново с две торби почва на рамо и още една в другата ръка. Остави и трите до бараката на разсадника и влезе вътре.

Градинарят.

Страхотният градинар, поправи се Кейси, когато мъжът се появи натоварен с инструменти, защото той определено бе такъв. Имаше тъмна коса, широки рамене, дори и без да е нарамил щайгите, стройно тяло и дълги крака. Носеше черна тениска, леко скъсана на единия ръкав, джинси, които бяха избелели на стратегически места и оплескани с кал на други, и работни ботуши с хлабаво завързани връзки, дръзко показващи небрежност. Ръцете му бяха голи и мускулести, а дланите силни. Предположи, че е една или две години по-възрастен от нея.

„Иди и се представи — каза си Кейси. — Ти си новата господарка на имението, а той е един от служителите ти.“

И все пак не помръдна — или поне си мислеше, че не е помръднала, но нещо го накара да се озърне. Погледна я с широко разположените си очи и отначало сякаш се разтревожи и остана стреснат дори и след дълги секунди. Тя имаше време да забележи тъмната сянка на набола брада, преди той да покаже, че я е забелязал, с кратко кимване и да се върне към работата си.

Кейси никога не се бе държала като срамежлива ученичка по отношение на мъжете. Дръпна настрани мрежите против насекоми и тръгна небрежно по градинската алея — прекоси първото ниво, качи се по стъпалата и вече бе стигнала до средата на не толкова стриктно подреденото второ ниво, когато се спря и се запита дали постъпва разумно. Боса и без абсолютно нищо под халата си, изглеждаше, сякаш току-що се е измъкнала от леглото. Това не бе най-добрият начин да поздравиш един непознат, още повече ако той изглежда толкова непочтително и освен това е на служба при теб.

Но не можеше да се върне назад. Той отново я гледаше. А и тя много си падаше по непочтително изглеждащи мъже.

— Здравей — каза му, когато прекоси последното, трето ниво. — Аз съм Кейси Елис. Ти сигурно си Джордан.

Отблизо той бе още по-привлекателен. Тъмнокестенява като очите му, косата му бе достатъчно къса, за да открива прибрани до главата уши, и достатъчно дълга и разрошена, за да му придава вид, сякаш и той току-що се е измъкнал от леглото. Кожата на лицето му около наболата брада бе започнала да хваща тен, червеникаво бронзов по носа и скулите му. Тънки бръчици пълзяха от ъгълчетата на очите му.

Те я накараха отново да пресметне годините му. Щом тя бе на трийсет и четири, предполагаше, че той наближава четирийсетте, и то не само заради бръчиците край очите. Тези кафяви очи бяха мъдри. Бяха стряскащо ясни и дълбоки. Сега, когато бяха спрени върху нея, погледът им бе почти като физическо докосване.

— Дъщеря съм на доктор Унгер — заяви тя.

Мъжът кимна.

— Наследих това място.

— Адвокатът ме уведоми — отвърна с дълбок глас. — Не очаквах да имате прилика.

— Наистина ли забелязваш подобно нещо?

Той отново кимна. Очите му обходиха лицето ѝ за миг, после слязоха надолу по предната част на халата чак до босите ѝ крака.

— Не знаех, че си се нанесла.

— Не съм. Просто заспах тук снощи и така и не стигнах до вкъщи. Скоро трябва да се прибера и да се преоблека. Имам среща с клиент в единайсет — тя погледна към цветята, които той се канеше да сади. Някои бяха розови, други морави, а трети бели. Всички бяха дребни. — Това бегонии ли са?

— Циганчета.

— Изглеждат малко...

— Рехави? Няма да са такива след няколко седмици. Циганчетата растат бързо.

— О. Това показва колко разбирам от растения. Какви са онези пред къщата?

— Самакитка в сандъчетата. Мирта на земята. Храстите са кучи дрян.

Тя се усмихна широко, като се сети за своите предположения.

— Не е зле. Познала съм две от трите. Циганчетата просто не ги познавам.

— Значи ти е все едно къде ще ги засадя?

Да ѝ е все едно ли? Можеше и в мивката да ги насади, все тая, стига да ѝ разреши да гледа.

— Засади ги там, където ще виреят най-добре.

Той посочи с лопатката си към средното ниво.

— Циганчетата обичат сянката. Обикновено ги садим ей там, до дърветата.

— Кой вие?

— Дватамата с доктор Унгер.

— Той занимаваше ли се с градинарство? — попита тя. Осъзнала колко странно звучи въпросът ѝ, обясни: — Не го познавах добре — после небрежно добави: — Била съм зачената при случайна връзка.

Градинарят се взря в нея с поглед, който бе много мъжествен и много проникателен.

— Това, разбира се, е без всякакво значение — побърза да добави тя, — но така предотвратявам останалите въпроси. Аз пък искам да те питам разни неща. Колко често го правиш?

Той не мигна. Може би само някакво едва забележимо трепване на устните. Преди тя да успее да реагира — нямаше намерение да прави двусмислени намеци и затова ѝ бе трудно да намери подходящите думи, какво остава да се съвземе от израза в очите му, — той каза тихо:

— В понеделник, сряда и петък.

Тя кимна и се помъчи да измисли как да продължи.

— Винаги по това време ли? — попита накрая.

— Или рано сутрин, или късно вечер.

Вече знаеше какво значи рано сутрин.

— Колко късно?

— Към пет или шест вечерта. Най-добре е да се полива, когато слънцето не пече силно. Когато садя цветя, като днес например, ми трябва три часа. Щом приключа със засаждането, два стигат напълно. През зимата един час-два пъти седмично е достатъчен.

— Какво правиш в градината през зимата?

— Нищо особено — каза той, — но за растенията вътре все пак са необходими грижи.

Тя пак кимна и се усмихна. Разсеяно хвана реверите на халата си.

— Всички са много хубави. Той сигурно е обичал растенията.

— Да.

— Има ги във всяка стая.

— Освен в офиса. Не искаше да рискува да се появя там, докато е зает с клиент.

Същото важеше и за Кейси. Напълно би изгубила концентрацията си.

— Трябва да ми кажеш кога не желаеш да влизам в къщата — обади се Джордан.

— О, няма проблеми. Няма да ми пречиш да работя.

— Значи няма да приемаш клиенти тук, така ли?

— Напротив — тя помълча. Той явно знаеше за нея повече, а не само че е наследила къщата от Кони. — Адвокатът ли ти каза, че съм терапевт?

Градинарят отново издържа погледа ѝ, без да мигне.

— Баща ти го спомена веднъж.

— Така ли? — това бе интересно. — Казвал ли е нещо друго?

— Не. А трябваше ли?

Тя се усмихна.

— Не, разбира се.

Не каза нищо повече за Кони. Би било неуместно да въвлича градинаря в личните си дела. Не че той имаше вид на градинар, с тези мъдри очи, а и освен това не говореше като местните жители. Въпреки грубия си вид, изобщо не приличаше на работниците, които майка ѝ наемаше във фермата.

Тя се олюля леко на пети и пръсти и посочи с брадичка към килима от зелени листа под кестена.

— Какви са онези растения?

— Вид чемшир.

— А онези, които се катерят нагоре по бараката?

— Повет. След две седмици ще цъфне. Цветовете му са розови.

— О — тя премести поглед към храстите близо до канадските ели. — Онези какви са?

— Ниските са хвойна. Високите — тис.

Тя отмести поглед към долното ниво и се загледа в красиви бели цветя, сгушени сред зелени листа под дъба.

— А онези?

— Трилиуми. Израстват от луковици през пролетта. Виреят добре под широколистни дървета.

Със здраво стиснати устни, тя кимна и погледна към къщата. Само миг по-късно отново погледна Джордан, който все още — много обезпокоително — се взираше в нея.

— Знаеш ли колко е часът? — попита го учтиво. Той погледна часовника си. Беше обикновен, с оръфана черна каишка.

— Седем и трийсет и пет.

Тя се удиви. Той бе минал да вземе щайги с циганчета заедно с кой знае какво още за други клиенти и вече бе на работа.

— Много рано ставаш.

— Няма какво да ме привлича в леглото.

Отново задържа погледа ѝ за няколко секунди, преди да се върне към циганчетата.

Не че той я отпрати, но тъй като не можа да намери какво да каже в отговор, Кейси се запъти обратно надолу по пътеката. Камъните бяха хладни под босите ѝ крака. Колкото повече се приближаваше до къщата, толкова по-бързо вървеше, а накрая дори затича. Щом влезе в офиса, затвори вратите с мрежа против насекоми.

Не погледна назад към градинаря. Възнамеряваше да се качи горе за още кафе и после да се облече и тръгна да излиза от офиса. На вратата обаче направи рязко обратен завой и се върна до бюрото. Ако градинарят имаше свободен достъп до къщата — което бе интригуваща мисъл, — налагаше да бъде малко по-предпазлива.

Събра напечатаните страници от дневника, захвана ги отново с щипката и тъкмо ги пъхаше обратно в плика, когато нещо я спря. Издърпа ги навън, сложи ги на бюрото, този път с лице надолу, така че да се види какво точно я бе спряло. На гърба на последния лист, написана с молив, толкова бледа, че едва се забелязваше, имаше бележка от Кони. Бе кратка, но ясна:

„Как да се помогне? Тя е роднина.“

* * *

Това променяше всичко. Щом Джени бе роднина, нямаше значение дали „К“ означава Кейси или Кони. Всеки роднина на Кони бе такъв и за Кейси.

Това променяше всичко.

Отстъпи крачка назад от бюрото и отново застана с лице към полиците с книги. Имаше още от дневника. Трябваше да има. Но къде?

Тя прегледа рафтовете един по един, том след том, но нямаше нищо, което поне малко да прилича на плика на бюрото. Мег бе почиствала праха тук, но ако бе намерила нещо, сигурно щеше да го остави. Кейси не смяташе, че тя е достатъчно самоуверена, за да разчиства наоколо и да изхвърля разни листове.

Прехвърли се на страничните етажерки и ги проучи със същото внимание. След като не намери нищо, отиде в личния кабинет. И тук също имаше етажерки с книги. Отново застана пред всяка, подробно разгледа рафт след рафт от долу нагоре, после се премести на следващите. Осъзна, че ще се наложи да премества книги настрани, да вади някои от местата им, за да види отзад, затова се огледа и потърси стол, на който би могла да се покатери, но всичко тук бе голямо и прекалено тежко за местене.

Но не и в офиса. Столът пред бюрото бе на колелца.

Тъкмо се връщаше за него, когато се сети за нещо, което бе видяла по-рано. Отне ѝ около минута, застанала с ръце на кръста пред страничните етажерки, докато забележи онова, което търси. Нямаше леко издадени шкафове, на които да стъпи, затова издърпа стола и се изправи върху него внимателно. Хвана се за ръба на една етажерка за равновесие, пресегна се колкото може по-високо и сграбчи няколко книги. Усети как столът се плъзна съвсем лекичко и съответно премести тежестта на тялото си. Тъкмо се смъкваше надолу, заедно с книгите, когато вратата с мрежата рязко се отвори.

— Ще паднеш — предупреди я Джордан.

Чу го как се приближава.

— Не. Не ме докосвай. Добре съм.

Секунди по-късно успя да се хване с ръка за облегалката на стола и да се снижи още малко. Не бе особено грациозно движение, определено не подходеше на една дама, но пък се справи сама. Това бе важно за нея.

Плавно, хванала в една ръка книгите, а с другата придържаща халата си отпред, тя разгъна свитите под тялото си крака, смъкна ги на пода и се изправи. Джордан бе по-висок от нея, така че се наложи да го погледне от долу нагоре. Усмивката ѝ бе достатъчно широка — направо тържествуваща, — за да компенсира останалото.

— Ето — каза тя. — Не беше толкова страшно — вдигна книгите. — И взех каквото ми трябваше. Това сигурно е щастливият

ми ден.

Събра цялото си останало достойнство, мина покрай градинаря и се запъти нагоре по стълбите.

Литъл фолс го имаше на картата — веднъж в Минесота, веднъж в Ню Йорк и веднъж в Ню Джърси.

Седнала на масата в кухнята, където Джордан не можеше да я види, Кейси намери всяко от градчетата на картата. Веднага изключи Ню Джърси; онзи Литъл фолс бе прекалено близко до големите градове в района и не би могъл да е толкова провинциален, колкото града на Джени Клайд. Тези в Минесота и Ню Йорк бяха по-вероятни кандидати, тъй като бяха по-изолирани. Предполагаше, че има и други места, където населението е толкова малко, че не са вписани в атласа, а съществуваша и селища, които не биха могли да се нарекат дори градчета. Литъл фолс би могло да е част от Саут Хадли фолс в Масачузетс, Ривър фолс в Уисконсин или Айдахо фолс в Айдахо. Можеше да е краен квартал на Грейт фолс — в Монтана или Южна Каролина. Или пък името можеше да е измислено от автора на дневника, за да се запази тайната на самоличността.

Публикациите на „Сиера Клъб“, които бе свалила заедно с атласа, бяха само за Нова Англия, но тя все пак провери показалеца. Когато не намери нищо, си сипа още кафе и отиде до прозореца.

Джордан още бе там, долу, виждаше се през клоните на дърветата, зает със саденето на циганчета. От двете му страни имаше торби с почва и щайги с цветен разсад и той ту сядаше назад върху петите си, ту се навеждаше напред. За толкова висок човек, очевидно му бе съвсем удобно на земята. Чувстваше се удобно сред цветята си, точка.

Тя се възхищаваше на това. Градинари, дърводелци, всички, които работят на открито — тя уважаваше хората, които могат да използват телата си по този начин. На тях не им се налагаше да бягат за здраве или да се занимават с йога, за да се разтоварят от стреса. Завиждаше им за простотата на техния живот.

Той погледна в посока към нея. Можеше да се отдръпне, за да не я види. Вместо това тя вдигна чашата си като поздрав и отпи от горещата течност. Можеше да гледа, ако иска. Тя бе шефът.

Все още зяпаше Джордан, когато градинската порта се отвори и влезе Мег. Тя побъбри с него за минутка, хвърли изненадан поглед към къщата, после побърза да влезе вътре, но не през офиса. Видя я да изчезва в едно ъгълче на градината. Само след секунди се затръшна врата и после чу шум от забързани стъпки нагоре по стълбите.

Кейси почака на площадката, докато Мег се покаже.

— Как влезе вътре? — извика ѝ от горе.

— През служебния вход — отвърна Мег и измина останалото разстояние тичешком. — Отстрани е. Много съжалявам. Не знаех, че ще останете да пренощувате. Щях да дойда по-рано. Взех пресен хляб. Да ви приготвя ли нещо за закуска?

Кейси поклати глава. Когато забеляза как Мег посърна, замени жеста с кимване.

— С удоволствие бих хапнала едно много рохко яйце, запържено с много малко мазнина, една препечена филийка без нищо и още кафе. Е, какво ще кажеш?

Мег много се зарадва.

— Нищо по-лесно — каза тя и се запъти към кухнята. Кейси се качи в спалнята за дрехите си, като най-искрено възнамеряваше да изчака с вземането на душ, докато се прибере в апартамента си. Но банята бе прекалено изкусителна — всичко бе ново, чисто и направо се молеше да бъде използвано. Намери сапун. Шампоан. Лосион за тяло. Дори откри и четка и паста за зъби в отделен пътнически несесер.

Двайсет минути по-късно, чиста и окъпана, макар и с вчерашните си дрехи, тя излезе от стаята. Тъкмо щеше да слезе долу, когато чу тихичко мърморене откъм спалнята на Кони. Тя спря за миг, послуша се. Приближи се крадешком до вратата и се опита да различи думите, но мърморенето спря.

Само след секунди се появи Мег и се усмихна.

— Само разчиствам тук. Изглеждате прекрасно. Закуската ви е готова. В кухнята ли искате да хапнете? Или на двора? Доктор Унгер винаги закусваше навън в такова хубаво време. Джордан няма нищо против. Той просто ще продължи да си работи. Можете да седнете там и да си прочетете вестника. Беше оставен отвън. Аз го донесох.

— Имам по-добра идея — каза Кейси. — Трябва да проверя нещо в интернет. Можеш ли да ми донесеш закуската в офиса?

Докато хапваше, Кейси търсеше информация за Литъл фолс. Намери сведения за онези градчета, които вече бе открила, но никое от тях не ѝ се струваше подходящо. Кони бе от Мейн; той твърдеше, че Джени Клайд е роднина. Кейси прегледа информацията за Мейн, но не откри нищо, свързано с Литъл фолс. Намери Айлънд фолс, Лисбън фолс, Кезър фолс и Ливърмур фолс. Теоретично Литъл фолс би могло да е част от всяко едно от тези места. Опити с друга търсачка в мрежата, после с трета, но не попадна на нищо съществено, а и вече нямаше време.

Върна се в апартамента си, сложи си грим, прибра косата си спретнато и делово и се преоблече в чифт ленени панталони и копринена блуза. Вече бе почти на вратата, когато се върна да си вземе екипа за бягане. После ѝ хрумна още нещо и пхна малко грим и дрехи за преобличане в спортния си сак. След това се върна в колата.

Джипа на Джордан го нямаше, когато се спусна по тясната алея и спря пред градинската порта. Обаче не ѝ остана време да изпита разочарование, защото, докато мине през градината и влезе в къщата, пристигна и първият ѝ клиент.

После нямаше как да се замисля за Литъл фолс. Нито пък да разсъждава над това колко е странно да се среща с клиенти в офиса на баща си. От време на време нещо проблясваше в съзнанието ѝ — образът на едно малко момиченце, което си играе на голяма и седи зад същото това огромно бюро, — но истината бе, че разговаряше с клиентите си предимно в онази част от офиса с ниската мебел, където атмосферата предразполагаше човек да се отпусне.

Имаше срещи с клиенти в единайсет, дванайсет и в един — прекарваше с всеки петдесет минути и отделяше десет, да запише бележките си по случая. Между два и два и половина хапна на крак един сандвич, докато проведе няколко телефонни разговора. После бе време за следващите четирима клиенти.

Първа бе Джойс Луелън. Кейси винаги бе харесвала Джойс. Тя бе много точна жена и макар наистина да се обличаше в костюми с изчистена кройка и да обичаше живота си идеално подреден, все пак не можеше да бъде класифицирана като страдаща от

маниакалнодепресивна психоза. Общуваше добре и бе достатъчно прозорлива, за да идентифицира бързо даден проблем. Кейси от край време я подозираше, че използва сеансите просто за да изрече на глас мислите си пред непредубеден слушател.

Джойс бе малко над четирийсетте. Преди година и половина съпругът ѝ бе починал в резултат на усложнения от операция на херния, която би трябвало да е съвсем рутинна. Неспособна да приеме смъртта му и още по-малко да я обясни на децата им, Джойс бе изпитвала силна нужда да намери виновник. Бе минала през цялата процедура на съдебен процес по обвинение в лекарска небрежност. Аргументите ѝ не бяха особено силни; беше се наложило да разговаря с трима адвокати, преди да се намери такъв, който да я представлява.

Кейси се срещаше с нея всяка седмица в продължение на няколко месеца. Основният проблем на Джойс бе гневът. Той я държеше будна нощем, разсейваше я през деня, превръщаше я в маниак. Терапията ѝ бе насочена към освобождаване на този гняв.

— Не сме се срещали известно време — подхвана Кейси, когато се настаниха една срещу друга, клиентката на дивана, Кейси на стол.

— От четири месеца — призна жената. Външно бе спокойна; единственият признак на напрежение у нея бяха ръцете ѝ, които бяха здраво стиснати в скута. — Справям се добре. Момичетата също. Отново се занимават с обичайните си неща — футбол, балет, скаутски излети. След седмица ще идат на летен лагер.

— Ами ти? Работиш ли?

Преди да се омъжи, Джойс се бе занимавала с аранжиране на витрини за различни магазини. Бе се върнала към това, след като дъщерите ѝ бяха тръгнали на училище, но бе оставила всичко след смъртта на Норман. Двете с Кейси бяха обсъждали връщането ѝ на работа, ако не заради парите, които биха ѝ дошли добре, то поне с терапевтична цел.

Сега тя се намръщи.

— Не. Искях да съм на разположение, ако на адвокатата му потрябва нещо. Знам, знам. Ти ми каза, че така само поддържам гнева си, но не мога да го преодолея. Трябва да го направя заради Норман. Но го приемам доста добре, наистина. Разследването на адвокатата. Гневът ми е под контрол.

— Излизаш ли отново с приятели?

— Ами, да, на обяд. Засега не излизам вечер.

— Все още се обличаш в черно.

— Струва ми се редно, докато трае съдебният процес. Миналия месец имаше изслушване пред съдия. И двете страни представиха писмени показания и кратки изложения. Ответниците подадоха заявка за присъда по кратката процедура с твърдението, че не бихме могли да докажем позицията си пред съдебно жури. Решението на съдията се очаква в края на седмицата.

— Какво изпитваш във връзка с това?

— Същинско кълбо от нерви съм — каза Джойс с изтънял глас. — Затова съм тук. Да, имам нужда от парите, но не е само това. Въпросът е принципен. Норман не биваше да умира. Имаме две момичета, на които им липсва. Никога няма да ги види как ще пораснат, ще се омъжат и ще имат деца. А и аз... разчитах на него. Трябваше заедно да остареем. Сега това няма да стане. Някой трябва да си плати за това.

Кейси долови отново стария гняв. Преди, още в началото, си бяха говорили за това, че лоши неща се случват и на добрите хора. Джойс и тогава не го бе приела, както и сега.

— Шансовете ни да спечелим не са добри — продължи жената. — Адвокатът ми го каза още като го наех и го повтори след края на изслушването. Съдията направи разни неща и каза други, които не предвещават добро за каузата ни. И какво ще правя? Ами, ако отсъди не в наша полза? Искам да кажа, това не трябва да е краят. Можем да се обърнем към апелативен съд. Но адвокатът ми няма да се съгласи. Казва, че трябва да приемем сегашното решение на съдията, и може би е прав. Понякога се чувствам толкова зле от всичко, че просто искам да се свърши. После размислям и искам да спечеля; просто го искам.

— Ако спечелиш, какво ще стане?

— Ще съм доказала нещо. Ще мога да загърбя всичко това и да продължа нататък.

— А ако не спечелиш?

Джойс се забави с отговора.

— Не знам. Именно това ме притеснява. Двете с теб продължаваме да говорим за гнева. Но какво ще правя аз с гнева, ако няма кого да обвинявам?

След сеанси с още трима клиенти Кейси все още обмисляше думите на Джойс. На нея самата ѝ бе лесно да контролира гнева си, докато Кони бе все още жив; докато все още дишаше и живееше, би могъл да вдигне телефона, да ѝ изпрати съобщение по електронната поща или кратко писъмце, или дори да ѝ предаде нещо чрез посредник. Сега, когато бе мъртъв, тези пътища бяха отрязани. А гневът ѝ?

Запъти се към градината и разбра, че не може да задържи гнева. Опитва се. Помисли дали да не премести масата и столовете на друго място в двора, просто за да направи нещо, което тя иска. Когато излезе изпод сводестата беседка обаче, не можа да се сети за по-подходящ кът за нея от този, където е в момента.

Градината бе като черна дупка по отношение на негативните емоции, поглъщаше ги и ги караше да изчезват.

Небето бе забулено от облаци, въздухът бе влажен, но на градината не ѝ липсваше слънцето. Сякаш разсеяната светлина ѝ придаваше по-мек изглед. Дърветата се отличаваха едно от друго по цвета, а не по структурата на клоните си. Цветята не бяха толкова ярки, а камъните сякаш бяха по-меки.

В мига, в който свали широката шнола, която прикрепваше косата ѝ, тя започна да се накъдря и да се разпилява по раменете ѝ. Прокара пръсти през нея и това само ускори процеса. Вдигна я нагоре и затвори очи, но само след секунди ги отвори, когато вратата с мрежата против насекоми се плъзна встрани и сред трополене на стъпки от къщата се появи Мег. Носеше бутилка вино и чиния, пълна с мини шишчета с телешко и зеленчуци на скара. Кейси се зачуди как ли ще се справи с тях, когато ѝ се притекоха на помощ.

— Тъкмо се надявах, че ще си тук — обясни Бриана весело, докато бързичко се пресегна. — Мога да се пристрастя към това.

Кейси си мислеше, че също би могла.

— Е, как е да практикуваш тук, където и той е работил? — попита Бриана.

Кейси остави оголеното шишче настрана, облегна се назад в градинския стол с чаша вино и се опита да анализира чувствата си.

— Много, много странно. Непрекъснато си повтарям: Какво правиш тук, Кейси? Той е писал на това бюро. Говорил е по този

телефон. Идеите, които са излезли от този офис, се четат по цял свят. А сега тук съм останала само горката аз.

— Че какво ти има на теб?

— Изобщо не бих могла да се сравнявам с него. Приличам на една моя клиентка. Тя е много умна, преуспяла е като предприемач — притежава три първокласни ресторанта, които имат голям успех, но страда от остра форма на комплекс за малоценност.

— Каква е причината?

— Баща ѝ притежавал магазин за деликатеси. Майка ѝ се грижела за домакинството. Те смятали, че си пропилява времето, като се записала в кулинарното училище. Предупредили я да не купува първия си ресторант, казали ѝ, че прекалява, когато купила втория, а когато отворила и третия, направо я изключили от завещанието си.

— Защо?

— Обявили я за безразсъдна и заявили, че не желаят тя да пропилее трудно спечелените им спестявания. И ето я сега, с положителен баланс, с все по-добра печалба всяка година и все пак се чувства, сякаш ресторантите са къщичка от карти, която всеки миг ще рухне. Родителите ѝ я виждат по този начин. Това ѝ е втъпено.

— Но твоят случай не е такъв. Кони никога не е казвал, че не си добра.

— Не го е изразявал с думи — отвърна Кейси, като потъркваше с устни ръба на чашата си.

— Щеше ли да ти остави това място, като знае, че ще практикуваш тук, ако смяташе, че не те бива като терапевт?

Кейси сви рамене. Нямаше представа какво е мислил за нея Кони, добро или лошо.

— Имаш страхотна практика, Кейси. Двете с Джой избрахме по-лекия път и приехме да работим за други хора.

Джой работеше в държавно заведение, Бриана — в рехабилитационен център.

— Не бих нарекла онова, което ти вършиш, лесно.

— Но ние няма защо да се тревожим за привличане на нови клиенти. Винаги имаме такива. На теб ти се налага да се тревожиш и виж каква практика си си създала. Я ми изреди днешните си случаи.

Кейси винаги можеше да разчита на Бриана за повдигане на духа.

— Два случая на фобия, комплексът за малоценност, три случая с проблеми при приспособяването и един пристъп на внезапна паника.

— Твой или на клиентката?

— На клиентката. Не могла да намери къщата. Паникьосва се, когато нещата не се подреждат идеално по местата си, и започва да си въобразява какво ли не.

— Като например?

— Чува гласа на съпруга си. Била е подложена на вербален тормоз толкова години, че всъщност го чува как ѝ крещи. Това направо я побърква.

— Стигнала ли е вече до момента, в който осъзнава, че той всъщност не е наоколо? — попита Бриана.

— На разумно ниво да. На емоционално не. Има моменти, когато това направо я парализира.

— Не трябва ли да го напусне?

— Да, ако проблемът е само в собственото ѝ личностно развитие. Но случаят е по-сложен. Имат четири деца, които все още живеят у дома, а и единственото, което тя може, е да се грижи за домакинството. Смята мъжа си за свой работодател. Ако го напусне, къде би могла да иде, какво да прави, какво ще стане с децата. Не, няма да го напусне. Най-доброто, което мога да сторя за нея, е да ѝ покажа нещата в перспектива — да си поеме дъх, да прецени какво върши добре, да се научи да се справя с нещата, които той казва. Тя наистина чува гласа му.

Бриана бе подозрително тиха. Тя отпи от виното си, за миг се замисли. После тихо попита:

— Как е майка ти?

Кейси ѝ хвърли кос поглед.

— Като стана дума за чуването на гласове.

— Ти все още ли я чуваш?

— По моя си начин.

— Кейси — меко я укори Бриана.

— Знам. Ако е в постоянно вегетативно състояние, както твърдят лекарите, тя не чува, не мисли, не съзнава. Но аз я усещам, Бриа. Кълна ти се. Знам какво си мисли.

— Има ли някакво подобрение?

— Днес пак е имала пристъп. Лекарят казва, че отпада.

— Как се чувстваш ти?

— Би трябвало да съм облекчена. Това нейното не може да се нарече живот.

— Какво наистина чувстваш?

— Ако отпада, знам, че е за добро. Вече не плача. За три години сълзите ми пресъхнаха. Даже не се разтрепервам както тогава, толкова съм свикнала да я виждам в това положение.

— И как се чувстваш? — настоя Бриана.

— Опустошена — отвърна Кейси, притиснала с ръка болката в гърдите си.

* * *

През трите болезнени години Кейси бе разбрала, че най-добрият начин да се справя с опустошението в душата си е, като мисли за други неща. Беше добре, когато се занимаваше с клиентите, когато от нея се искаше да анализира техните мисли. Беше добре и докато се занимаваше с йога, бягаше или спортуваше с приятели.

Тази вечер обаче, след като Бриана си тръгна, й оставаха само мислите за Кони и „Да флиртуваш с Пит“ за развлечение. Ако ръкописът бе част от тършуването из скритите ъгълчета на душата, тя бе напълно готова.

Претърси личния кабинет сантиметър по сантиметър. Не откри нищо, което да има, макар и далечна връзка с дневника, но намери личните книжа на Кони — банкови извлечения, отменени чекове, бележки за върнати данъци. Бяха прибрани в пластмасови кутии в долните шкафове, ясно обозначени и подредени в хронологичен ред. Докато ги преглеждаше, научи, че Кони попълва чековете си на ръка, редовно си плаща сметките, подкрепя общественото радио и телевизия и изпраща големи суми пари за различни природоопазващи каузи в Мейн.

Той бе роден в Мейн. Изпитвал е някакви чувства към това място. Кейси можеше да се обзаложи, че Литъл фолс се намира там, независимо дали е измислен или реален.

Прегледа внимателно квитанциите за Мейн, като търсеше някаква връзка с градчето. Порови се в брошурите, в които бе

попълнил заявка за екскурзии, излети с кану, експедиции за наблюдаване на птици и планинско катерене. Някои, изглежда, изобщо не бяха изпращани — всъщност доста голяма част, към някои дори имаше и неотменен чек, прикрепен с телбод. Други явно са били изпратени, защото имаше писма с потвърждение за получаването им. Тя ги изчете до едно. Никъде нямаше и намек за Литъл фолс.

Докато прибере всичко обратно на мястото му, вече бе прекалено изморена, за да се прибира в апартамента си. Тъй като имаше сеанс с клиент в осем на другата сутрин, това просто ѝ се стори излишно.

Този път се запъти направо към стаята за гости. Кони все още бе в другия край на коридора, но след като бе прегледала сметките му и бе осъзнала каква голяма отговорност ѝ бе завещал, се чувстваше по-смела. В крайна сметка, каза си, след като именно тя — а не някакъв си призрак, — щеше да плаща тези сметки сега, има право да спи, където си поиска.

Заспа с мисълта за сигурни, практични и реални неща, като отопление, климатични инсталации, поправки на покрива, бояджии в къщата и унищожаване на вредители. Но се събуди внезапно в полунощ, убедена, че е чула някакъв шум. Седна в леглото и се огледа. Стаята бе осветена от уличните лампи на „Лийдс Корт“. Можеше да вижда добре. Не видя нищо.

Задържа дишането си и се послуша. Градът спеше и тихичко похъркваше отвън. В стаята не се чуваше нищо. Не се чуваше нищо и в коридора.

Каза си, че въображението ѝ се е развихрило, докато е спяла, отново си легна и затвори очи. Само след секунди обаче пак скочи, но този път стана от леглото. Наметна си халата, промъкна се до вратата и се послуша. Бе я оставила полуотворена и си стоеше така.

Разбира се, това нищо не означаваше. Призраците можеха да минават и през затворени врати.

Но тя не вярваше в призраци.

Измъкна се в коридора, застана много тихичко и се послуша. Дочу приглушен звук някъде от вътрешността на къщата, но това бе механично бръмчене, нищо странно или мистериозно. Отиде на пръсти до вратата на Кони и се послуша. И наистина чу нещо. Звукът бе много тих. Не можеше да го определи.

Както винаги, вратата бе открената. Без да я докосва, тя надникна вътре, но не можа да види нищо.

Нямаше да влиза там. Не бе толкова смела. Помъчи се да убеди себе си, че има напълно разумно обяснение за звука, който чуваше, и че на сутринта Мег ще ѝ каже какво е, и се дръпна назад. Тогава видя очите.

ОСМА ГЛАВА

Кейси не остана да се помайва. За секунда се върна в собствената си стая и затвори добре вратата.

Бе си въобразила очите. Не ставаше дума за психоза, просто за силата на внушението. Съседът ѝ бе споменал за призрака, затова тя видя призрак. Не бе чак толкова различно от това да води разговор с майка си. Лекарите твърдяха, че Керълайн не е говорила от три години и коя бе Кейси, че да спори с тях? Ако чуваше глас, явно си внушаваше.

Разбира се, тя чуваше гласа на Керълайн, тъй като го желаше, а случаят с призрака съвсем не бе такъв.

Тогава дали непознатата къща не бе предизвикала развихрянето на въображението ѝ? Или пък фактът, че стаята в дъното на коридора е на баща ѝ и една част от нея иска той да е там, след като я бе поканил в къщата си?

Много тихо тя се върна в леглото. Не си свали халата — нямаше да се остави някакъв си измислен призрак да я види гола, — а остана да лежи по гръб в средата на леглото — съвсем неподвижно, с ръце, сплетени на корема, и очи, вперени във вратата.

Никакво движение. Никакъв звук. Остана да гледа и слуша в продължение на час, преди накрая да заспи, но спа неспокойно и често се събуждаше да гледа и да се ослушва. Когато най-сетне дойде утрото, тя се чувстваше по-разтревожена за себе си, отколкото за каквото и да било друго.

Грабна жълт потник и шорти от сака си, припряно ги облече и хвана косата си с ластик. Отдели само минутка на звуците, които бе чула през нощта, когато отвори вратата на стаята си и хвърли един поглед към тъмната ивица в отвора на вратата към стаята на Кони. Но стигна до стълбите без никакви преमेждия. Оттам — право надолу, през фойето, покрай картините на Рут — с поглед, забит в стълбите, — през офиса и навън в градината.

Излезе на открито и незабавно изпита облекчение. Утрото в градината бе свежо дори когато предстоеше такъв топъл ден. Въздухът ухаеше сладко на... люляк, усети люляка. Това ухание я привлече към храстите отдысно. Едри морави гроздове сред букет от зелени листа бяха надвиснали над цветната леха. Тя се усмихна, затвори очи и се наслади на аромата.

След няколко минути, успокоена от цветята като един вид духовна прелюдия, тя си избра едно място в гористата част на градината и се отпусна на земята. Знаеше наизуст обичайния ред, петнайсет минути раздвижване в позите на гимнастиката за посрещане на слънцето, като се съсредоточаваше върху дишането си също толкова, колкото и върху плавното разтягане на мускулите. Раздвижваше една част от тялото си, после друга, концентрирана — наистина концентрирана — върху освобождаването на напрежението, предизвикано от тревожните мисли за призраци, за това, че практикува като терапевт в офиса на Кони, за това, че Керълайн ще умре и ще я остави сама на света. Зареждаше тялото си с положителна енергия с всяко дълбоко поемане на въздух и усещаше как се разсейва напрежението във врата ѝ, в гърба, корема и краката ѝ. Когато мислите ѝ се отклоняваха в друга посока, тя се концентрираше отново с усилие на волята. Отново и отново правеше дълбоки коремни вдишвания и издишаше бавно и докрай.

Мина през цикъла от упражнения три пъти и когато свърши, се чувстваше много по-спокойна. Както винаги, запази най-хубавото за края. Използва дънера на стария кестен за опора, опря главата си на земята, склочи ръце зад нея за по-сигурно и бавно вдигна останалата част от тялото си нагоре — първо ханша, после краката, — докато застана в идеално равновесие и покой.

Стойката на глава ѝ действаше тонизиращо. Винаги го усещаше, особено след безсънна нощ. Силата на гравитацията, теглеща я в различни посоки, даваше на кръвообращението ѝ освежителен тласък. Това гъделичкаше тялото ѝ, караше кожата ѝ да диша, гърдите ѝ да се повдигат. Също като хладка вода, плисната върху изгаряни от треска бузи, това я събуждаше.

Гледана надолу с главата, градината бе един различен свят от цветовете и форми. Тук нямаше призраци, фигурите бяха геометрични и солидни — и не на последно място сред тях бе мъжът, който изведнъж

тихо се появи пред нея. Бе влязъл през портата, докато тя бе потънала в дълбоките си вдишвания и концентрацията, но бе също толкова истински, колкото и хвойната и тисовете, които служеха за фон на обърнатото му наопаки тяло.

Или поне на нея ѝ се струваше истински.

После размисли. Вторник не бе обичаен ден за него. Тя просто искаше той да е тук — искаше да види колко е атлетична, колко е привлекателна в жълтия си спортен екип. Искаше да го подразни, искаше да усети силата си в тази игра, за да компенсира липсата на сила в отношенията с родителите си. Искаше го тук заради общуването между мъжа и жената. Неговото присъствие добавяше наслада към градината, един Адам за Ева.

Да си представи, че вижда Джордан, не бе толкова проява на силата на внушението, колкото на силата на нереалните мечти. Градинаря си го биваше като за мъж мечта — и бе интересен, погледнат надолу с главата. Така бе абсолютно стабилен — нали тежестта на тялото му поемаха раменете, а те бяха достатъчно широки, за да я понесат. Красиви рамене, реши тя. Не напомпани с мускули. Просто стройно мускулести. Можеше да ги забележи, защото в мислите ѝ той бе облечен с тениска без ръкави. Беше черна, пъхната небрежно в леко смъкнати джинси, които на свой ред бяха напъхани в полузавързани работни ботуши. Знаеше, че джинсите и ботушите го предпазват, докато работи в градината, но предположи, че ще му е топло с тях. Личеше си по зачервените му бузи. Но след това идваха онези кафяви очи, непоклатими като кестена зад нея. И онази тъмнокестенява коса, разрошена, като че сега става от леглото. Както го гледаше наопаки, тя си представяше, че е посаден точно там, в градината на баща ѝ, закрепен на мястото си от косата. Но предполагаше, че той би стоял солидно на мястото си, където и да се намира — такъв устойчив мъж беше.

Образът се раздвижи. Съвсем леко помръдване, преместване на тежестта от единия на другия крак, но бе достатъчно реално, че да я стресне.

Тя се олюля и за малко щеше да падне.

Той тръгна към нея, протегнал ръка.

— Не, не, не — предупреди тя бързо.

Без силата на тежестта, гласът ѝ бе по-писклив от нормалното.

— Не ме докосвай! — тя запази равновесие. — Добре съм.
Съсредоточи се, пое си внимателно въздух и фокусира погледа си.

Все още бе там.

— Днес не е сряда — каза с изтънял глас.

Обикновено не се олюляваше и не залиташе да падне. Инструкторът ѝ по йога бе удивен колко дълго може да стои на главата си. Що се отнася до изпълнението, това явно не бе от най-добрите ѝ.

— Циганчетата се нуждаят от поливане — каза той. Това бе напълно логично обяснение, макар на свой ред да повдигаше друг въпрос.

— Баща ми е обзавел къщата с всякакви модерни уреди. Защо не е инсталирал автоматична напоителна система тук?

— Нямаше нужда. Имаше мен.

— Да те кара да се отбиваш тук, за да поливаш цветята, не е ефективно нито от гледна точка на времето, нито на цената.

Джордан леко повдигна едното от широките си рамене, жест, който Кейси си преведе като небрежно свиване.

— Не ми пречи.

— Харесва ти да поливаш цветя.

— Харесва ми да поливам цветя.

— Но да изминаваш целия този път...

— Магазинът не е далеч.

— О — тя имаше предвид дома му. Не можеше да си представи, че живее тук, на хълма. Дори и най-малките апартаменти в района бяха прекалено скъпи. — От колко време се грижиш за тази градина?

— От седем години.

— А преди теб кой го е правил?

— Никой. Цялата бе покрита с избуяла трева и плевели.

— А също и с разкошни стари ели, чинари, брези и дъбове — напомни му сладко.

Той помълча за минута, преди да признае:

— Да. И те бяха тук.

— Ами онези храсти на долното ниво — онези, чиито пъпки всеки момент ще се разтворят? Те изглеждат доста стари.

— Големите са рододендрони, а малките са азалии. Ние ги засадихме тук.

— Кой направи планировката на градината?

Тя вече се държеше съвсем стабилно, дори започваше да свиква с тона на гласа си.

— Аз.

— От името на „Майката на Дейзи“?

— Да.

— Имаш ли диплома по озеленяване и проектиране на паркове и градини?

— Не. Просто разбирам от растения.

— И той ли?

— Кой?

— Баща ми. Вече изяснихме, че ги е обичал. А познаваше ли ги?

— Знаеше какво иска.

— И ти започна от това.

Кратка пауза, после любопитен въпрос:

— Това притеснява ли те?

Въпросът бе от онези, които би й задала Бриана, от онези, които биха заслужили одобрително кимване от страна на Кони, защото определено бе правилният въпрос. А отговорът? Да, това притесняваше Кейси. Можеше да се нарече завист или ревност. Можеше да се нарече неприязън. Струваше й се, че служителите на баща й са имали неговото доверие и уважение, дори привързаност, докато дъщеря му е била лишена от тях.

Но не можеше да вини градинаря. Той очевидно бе добър в работата си.

— Създал си невероятна градина — каза тя. — Но така и не ми каза дали той наистина се е занимавал с градинарство.

— Баща ти ли? Помагаше от време на време.

— Значи... той просто... обичал е да го прави, така ли?

— Не. Беше неговият начин да ми благодари за това, че му помагах с разни други неща.

— Какви неща?

— Разни. Местене на мебели. Качване на кашони по стълбите.

— Какво по-точно си качвал горе?

— Папки с досиета. Когато приключеше с някой случай, той слагаше папките в специално чекмедже. Когато то се напълнеше, преместваше съдържанието му горе.

— В спалните за гости ли? Не може всички онези кашони да са пълни с папки.

— Има и книги.

— Още книги? О, боже.

— И писма. Служебна кореспонденция.

— А нещо лично?

— В кашоните с печатно „М“ отгоре.

Личните папки на Кони. Ако имаше и други части от дневника, сигурно бяха там. Мислите й литнаха към онези пълни с кашони стаи и тя отново се олюля.

И отново градинарят протегна ръка към нея.

— Не ме докосвай — предупреди го, както и преди. Отново се съсредоточи. — Добре съм.

Едва бе възстановила равновесието си, когато той попита:

— Имаш ли проблем с това?

— С кое?

— С докосването? Баща ти имаше. Не обичаше да го докосват. Ако е имало някакво леко докосване с длан или лакът, винаги е било напълно случайно. Той спазваше дистанция спрямо всеки, който е наблизо.

Кейси винаги го бе подозирала, но тя бе виждала Кони само в професионална атмосфера, където физическата дистанция бе уместна. Работата въщи и в градината бе различна. Би могла да разпита Джордан за това, ако не бе притеснена от първия му въпрос. Собствената й личност бе засегната. Почувства се длъжна да го осведоми.

— Не. Нямам проблем с докосването.

— Тогава значи с наемните работници. Това бе третият път, в който ми каза да не те докосвам.

Третият път. О, да. Веднъж предния ден в офиса и два пъти сега.

— Не — отговори му търпеливо. — Свикнала съм да разчитам само на себе си. Нямах да падна от онзи стол, а и сега няма да падна.

Сякаш за да докаже правотата си, бавно сви колене. С протегнати от раменете ръце, внимателно сви тялото си напред и започна да снижава краката си, докато стъпалата й докоснаха земята. Като отказваше да бърза, въпреки гледката към задника й, която се откриваше пред погледа му, тя бавно вдигна глава и се опита да свикне

с нормалното положение. Когато бе сигурна, че няма да се строполи, си пое дълбоко въздух, изправи се напълно и се обърна.

Градинарят бе висок, много по-висок от Кейси, която бе метър и шейсет. Компенсира това, като вирна брадичка и го погледна в очите.

— Някои мъже смятат, че жените са крехки. Аз не съм.

Той изглеждаше леко развеселен.

Не, осъзна тя. Изглеждаше леко възбуден. В тези тъмни очи определено имаше одобрителен блясък.

Провокирана от това — а всъщност и от внезапен неочакван спомен за героинята на Д. Х. Лорънс Лейди Чатърли и нейния мъжествен пазач на парка — Кейси се спря точно пред него.

— А колкото до докосването — каза тя и обви ръка около кръста му, — много ми харесва.

Не отклони поглед от очите му, сякаш го предизвикваше да направи първата крачка и да се отдръпне, докосна с длан гърдния му кош, после рамото, надолу по ръката, по китката. Пръстите ѝ се плъзнаха в неговите и за миг той ги стисна.

— Обожавам докосването — тихо каза тя. — Никога не съм имала проблем с него, а колкото до това, че си наемен работник, израснала съм, хранейки се на една маса с наемни работници. Делях апартамент с такъв човек в колежа и загубих девствеността си с друг такъв.

Не биваше да казва това, защото изведнъж моментът стана много горещ — онзи блясък в очите му се бе превърнал в нещо повече след докосването на пръстите им, нещо, което ги изгаряше в точките, където телата им се докосваха, — и споменаването на секс само влоши ситуацията. Тя побърза да тушира нещата поне от своя страна, но без да се отдръпва, защото той не само бе приятен за докосване, но и ухаеше като истински мъж, и каза:

— Не, нямам проблем с наемните работници. Да, имам проблем с призраците. Какво знаеш за Ангъс?

Джордан мълчеше, докато я гледаше. Сега очите му бяха още по-дълбоки и наситенокафяви, бузите му — по-зачервени. Кейси усещаше движението на гърдния му кош, който бе едва на сантиметър от гърдите ѝ и не бе толкова спокоен като преди. Усещането бе опияняващо.

После осъзна, че потрепването на гърдите му е от едва потиснат смях.

Издърпа ръката си от неговата и бързо отстъпи назад. С известно възмущение, тя попита:

— Ангъс, да не би да е някаква шега?

— Не — отвърна той, макар ъгълчето на устата му да потрепваше. — Той е котарак.

— Котарак.

— Не си ли го виждала?

Очи в мрака, меко топуркане по пода през нощта, звук, който би могъл да е и мъркане, а не призрачна въздишка. А и мърморенето на Мег. Разбира се. Трябваше да се досети.

Кейси се почувства като глупачка и се намръщи.

— Не, не съм го виждала. Никой не ми е казвал за котки.

— Ако е проблем, аз ще го взема.

Тя не искаше и да чуе за това.

— Щом върви с къщата, значи е мой.

— Двамата с Ангъс се разбираме чудесно.

— Може и с мен да започне да се разбира чудесно — можеше да се появи един проблем. — Той винаги ли стои в спалнята на господаря си?

Веселието изчезна от лицето на Джордан.

— През деня да. Може би скита наоколо нощем, но откакто Кони умря, не се отдалечава особено. Чака приятеля си да се върне.

Кейси усети болка.

— Това е толкова тъжно — тръгна към къщата, после спря и се обърна към Джордан. — Дали ще ме помисли за свой враг?

— Не знам.

— А дали драска и се зъби?

— Никога не го е правил.

Тя повдигна вежди, стисна здраво устни, изгледа предизвикателно градинаря и тръгна. Мина обратно през офиса, качи се на първия етаж, после на втория. Забави крачка, когато стигна до площадката на спалните. Запъти се към стаята на Кони и се приближи много предпазливо.

„Не е призрак, а котка; не е призрак, а котка“ — повтаряше си наум, но все пак сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Когато стигна на

около метър от вратата, седна на килима с подвити крака.

Познаваше котките. В плевнята на майка ѝ винаги имаше котки. По времето на катастрофата бяха две. Кейси би ги взела да живеят с нея, но една от тъкачките на Керълайн я бе помолила да ги вземе при себе си. Жената имаше голяма къща и голямо сърце и огромна пустота в живота си, след като предната година внезапно бе загубила съпруга си, с когото бе живяла трийсет години. Как би могла Кейси да ѝ откаже? Нейният дом бе малък, сърцето ѝ бе запълнено от Керълайн, а и вече бе свикнала да не обръща внимание на леката вътрешна пустота, макар че бе обмисляла и да отвлече онези котки. Сигурно би било чудесно да си има компания нощем. Още повече обаче би ѝ харесало да разкаже на майка си как сама се грижи за котките. Тя би го одобрила.

— Ангъс — тихо го повика и се приближи още мъничко. — Там ли си, Ангъс?

Почака, послуша се и не чу нищо. Хрумна ѝ, че котаракът може да е дълбоко заспал някъде навътре в стаята и че би могла да запълни времето си — от което не бе останало много, преди да трябва да се изкъпе и облече, — като преглежда кашоните с личните папки на Кони. Но дневникът бе само история, може би истинска, а може би не, и не се нуждаеше от незабавно внимание. Котаракът, от друга страна, бе жив. Бе тук и чакаше Кони, както бе правил през последните четири седмици. Кейси трябваше да му каже, че и тя може да се грижи за него.

— Ангъс — помами го тя и се премести още малко напред. Котаракът на Кони, а сега неин? Бе невероятно, но изведнъж я обзе силно чувство на собственост. — Хайде, покажи се, сладко коте — повика го мило, защото не бе срещала котка, която да не е сладка и която не обича да я хвалят.

Още мъничко по-напред и се оказа на една ръка разстояние от вратата. Наведе се и надникна през пролуката. Стори ѝ се, че видя очи, и се дръпна назад.

Не е призрак, Кейси. Котка е — напомни си тя.

Протегна ръка и отвори още малко вратата.

Очите определено бяха там, не ѝ се бе сторило. На около половин метър навътре в стаята, грееха насреща ѝ от мрачното си скривалище. Дневната светлина проникваше през завесите на

прозорците и очертаваше силуета на котарака. Кейси видя уши, щръкнали нагоре, но не можа да различи друго.

Чака приятеля си да се върне. Сърцето ѝ се разтопи. Можеше да негодува срещу Кони Унгер заради какво ли не, включително за това, че я бе накарал да се чувства нежелана, необичана и недостойна да бъде негов дъщеря. Но не му се сърдеше, че ѝ е оставил котарака. Котаракът бе, все едно да има жива и дишаща част от него за себе си. Бе по-важен и от градската къща. Можеше да приеме котарака. Можеше да се справи с него много добре.

Протегна ръка в посока към очите.

— О, Ангъс, съжалявам. Не съм Кони, но обичам котките. Много ще се радвам да се грижа за теб.

Плъзна се леко напред и се озова толкова близо до прага, колкото се осмеляваше да се приближи. Продължи да протяга ръка, подканяйки котарака да дойде и да я подуши.

— Ела и кажи „здрасти“, голямо момче — подканяше го тя нежно.

— Откъде знаеш, че е голям? — попита Джордан, който се качваше по стълбите.

— Големи очи, големи уши, голяма котка — заяви Кейси и добави за всеки случай: — Нали?

В крайна сметка, Джордан познаваше котарака. Познаваше също и градината. Освен това и къщата. Кейси би се замислила над това колко е несправедливо, че той знае толкова много неща, които не са известни на нея, но се сети за нещо, което ѝ бе известно. Знаеше, че въпреки външната си немарливост, този мъж мирише на сапун, че когато бе прокарала ръка по гърдите му, бе усетила меките косъмчета под тениската му, че макар и толкова рано сутрин, тялото му бе топло. Тези неща се бяха запечатали в съзнанието ѝ и сега, с приближаването му, заседнаха в гърлото ѝ.

— Да — потвърди той, докато заобикаляше опорната колона на стълбите.

Позволи си да се наслади на вида му за минутка, после, като добро момиче, се върна към котарака.

— На колко години е?

— На осем. Остават му още доста. Кони се грижеше добре за него.

Клекна на пода до Кейси и тихичко го повика:

— Здравей, Ангъс. Хайде, излез. Аз съм ти приятел — лекичко цъкна с език, за да го подкани.

— Има ли си храна и сандъче с пясък там вътре? — прошепна Кейси.

— Всичко, от което се нуждае. Котките са много самостоятелни — наведе се напред и опрян на едно коляно, отвори вратата още малко. — Хайде, ела тук, Ангъс. Тя няма да те ухапе.

След като наистина успя да види котарака, Кейси въздъхна от удоволствие.

— Той е красив.

Предимно сив, с големи бели и черни петна, той имаше правоъгълна муцунка, чип нос и кичур козина, която се разстиляше отпред на гърдите му. Гледаше право в Джордан с големите си зелени очи — големи, зелени, умоляващи очи, които може би изразяваха мъка, объркване или страх.

— Порода „ракун“ от Мейн, нали? — попита Кейси.

— Да — Джордан посегна към котарака, но той се дръпна назад.

— Ей — укори го с дрезгав глас Джордан. — Какво ти става? Познаваш ме. Аз съм ти приятел.

Ангъс знаеше това. Личеше си по погледа, който хвърли на Джордан. Ти може и да си ми приятел — казваше той и извърна разтревожено очи към Кейси, — но коя, по дяволите, е тази?

— Това е дъщерята на Кони. Тя е добра.

Ангъс не изглеждаше успокоен.

— Не бих предположила, че Кони обича животните — изрече мислите си на глас Кейси.

Винаги й се бе струвал прекалено официален.

— Котки. Само толкова. Всъщност само Ангъс. Доктор Унгер не си падаше по други животни, даже и по други котки, и тези чувства бяха взаимни. Ангъс винаги сядаше само в скута на доктор Унгер.

— И той му позволяваше? — попита Кейси изненадано и погледна Джордан.

Той срещна погледа й.

— Искаш да кажеш, въпреки проблема с докосването ли? Предполагам, че това важеше само за хората. С Ангъс се отнасяше много мило.

— Защо?

— Защо обичаше Ангъс ли?

— Защо не обичаше хората?

Джордан сви рамене.

На Кейси това не ѝ бе достатъчно и макар че този човек вероятно разбираше повече от торене на овошки, отколкото от функционирането на човешкия мозък, в момента само той бе насреща ѝ.

— Някога намеквал ли е, тоест споменавал ли е, че може би баща му го е биел? Или че е израснал сред хора, които не са обичали други да ги докосват? Или че е бил малтретиран сексуално?

Градинарят я изглежда сухо.

— Ако случаят е бил такъв, той очевидно го е преодолял донякъде, след като е създал теб.

— Една нощ. Само толкова е прекарал с майка ми. А това, което е имал с жена си, не бих нарекла брак.

— Изглеждаха доста щастливи заедно. Освен това кой може да каже дали тя не е искала да живее сама?

— Ако е така — предположи Кейси, — вероятно е било, защото той не е искал да я докосва. Мисля, че това може да подлуди една жена след известно време.

— Не всички жени са като теб.

Тя се отдръпна.

— Моля?

— Не всички жени се ръководят в преценките си от секса.

— Аз не го правя.

— А какво беше онова долу в градината?

— Доказвах ти, че съм различна от баща си — осведоми го тя. — Аз обичам да съм с други хора. Обичам да докосвам другите. Най-съкровената ми мечта е да се будя всяка сутрин с топло тяло до мен и нямам предвид котка или куче.

Не можеше да повярва, че го е казала — дори не можеше да повярва, че е истина — но бедата вече бе сторена. Тя побърза да продължи.

— Изобщо не бих могла да си представя какво може да е накарало баща ми да не желае това. Имала съм дисфункционални клиенти. Срещала съм и социално дисфункционални и сексуално дисфункционални, но само неколцина са били толкова самотни,

колкото, изглежда, е бил Кони Унгер. Той не е бил нормален. Гениален. Но не и нормален.

— А ти си нормална — отбеляза Джордан. — И гениална, освен това?

Тя издържа на погледа му.

— Не. Не бих могла да защита докторска степен даже и ако от това зависи животът ми. Работих усърдно в гимназията, преборих се с колежа и определено не съм предизвикала особено вълнение в академичните среди, докато следвах в университета. Но съм добър терапевт — това ѝ напомни да погледне часовника си. — О, боже.

Тя се изправи на крака.

— Трябва да тръгвам.

Спомни си за котарака. Хвърли поглед към вратата, но него го нямаше. Погледна въпросително Джордан.

— Влезе обратно вътре — каза той. — Чака.

И отново сърцето ѝ трепна.

— Толкова е тъжно — тя отиде чак до прага. — Ангъс? Ще се върна.

— Можеш да влезеш и да го видиш.

Би могла. Но не беше готова.

— Може би по-късно.

— Не те е страх от котки, нали?

Кейси му хвърли поглед, с който казваше, че не я е страх, и тръгна към стаята си. Едва бе прекосила площадката на стълбите, когато изведнъж се извърна. Джордан тъкмо се бе изправил.

— Онези кашони горе — личните. Подредени ли са по някакъв начин?

— Как например?

— Ами в хронологичен ред?

— Не знам.

— Нали си му помагал да пренесе нещата горе?

— Не съм разглеждал съдържанието им. Това не ми влиза в работата. аз съм само градинар.

Кейси изпита абсурдното чувство, че е нещо повече. Не знаеше дали това е вярно и ако е, какво означава, затова се почувства застрашена.

— Ако си само градинар, какво правиш тук, горе? — не виждаше да носи лейка с вода, нито ножици за подкастриране, нито пулверизатор.
— Не трябва ли да си навън при лалетата?

— Нямаме лалета.

— Теменужки тогава.

— Калини, африкански лилии, гардении, върбинка, лупини, кандилки, диланки. Нямаме теменужки.

— Има от всички тези цветя.

— Като начало.

— Е, значи има с какво да се занимаваш, нали?

Той се взря в нея за минута. После вдигна и двете си ръце и се запъти към стълбите.

— Котаракът си е твой. Прави каквото искаш.

Кейси искаше да раздели времето си сутринта между преглеждане на кашоните, които Кони — бе складира, и приканване на Ангъс да излезе от стаята. Щом се облече обаче, трябваше да прегледа бележките си, свързани с днешните ѝ клиенти. Направи го, докато хапваше закуската, която Мег бе настояла да ѝ приготви, и след като приключи с яденето, трябваше да проведе няколко телефонни разговора. Трябваше да даде новия си адрес на клиентите, които имаха час за сряда и четвъртък, да се чуе със счетоводителката си, да звънне на снабдителите, чиито услуги ползваше най-често, и на психиатъра, който щеше да изписва медикаменти на клиентите ѝ сега, когато Джон не работеше с нея. Щом приключи с всичко това, пристигна първият ѝ клиент и после нямаше време да мисли нито за Ангъс, нито за кашоните на Кони. Когато бе с клиент, бе напълно концентрирана.

Днес се чувстваше по-комфортно в офиса — което не означаваше, че си взе от дъвчащите бонбони, макар да ѝ мина през ум. Тези на „Галард и Баузър“ бяха много вкусни. Едно-две освежителни захарни изкушения биха ѝ се отразили добре. Но това бяха бонбоните на Кони. А ободряването ѝ днес идваше от това да направи от офиса своя територия.

Постигна го, като разположи на бюрото своите материали, размести ги, остави ги леко разпилени. На Кони това нямаше да му се понрави. Но тя не бе Кони. Не бе маниакално подредена. Организирана, да. Знаеше какво има във всяка купчинка листове. Но това бяха нейните неща, нейният компютър и нейните книги по

рафтовете точно зад гърба ѝ. И тези клиенти бяха нейни. Дължеше им цялото си внимание.

Затова мислеше само за тях, докато не си тръгна и последният. Вече бе станало шест часът и тя се чувстваше умствено изтощена. Имаше нужда от малко тишина и спокойствие, затова поръча на Мег да ѝ направи едно дълго, изстудено кафе и излезе с чашата в градината.

Въздухът бе натежал от горещина и влага.

Джордан подкастрира храстите.

Тя се сепна, като го видя тук. Все още бе вторник, а той вече не поливаше циганчетата. Щеше ѝ се да каже нещо остроумно, но бе прекалено уморена. Занесе питието си до масата на двора, отпусна се в един от столовете и се загледа в него, докато той работеше.

И на него му личеше, че е прекарал изморителен ден. Косата му бе мокра, брадата — набола, а джинсите му бяха изцапани на коленете и на седалището. От потта тениската му бе станала мастиленосиня, а кожата му лъщеше.

Помисли си дали да не му предложи студена напитка. Но той не бе гост на някой прием с коктейли.

Макар да не я поглеждаше, тя знаеше, че я е забелязал — и остана там, почиваше си и го наблюдаваше, като усещаше някаква ленива топлина в тялото си.

Той не бързаше, подрязваше едно клонче, после второ. Захвърляше отрязаните клонки настрани, отдръпваше се, оглеждаше храста, после пристъпваше напред и пак отрязваше едно-две връхчета с ножицата. Избърса челото си с ръка. Няколко минути след това прокара опакото на ръката си по носа си. Косата му бе мокра и стърчеше на кичури. По раменете му, блеснали от пот, се виждаха няколко белега. Беше му горещо.

Тя наистина го съжали и тъкмо се канеше да го попита дали иска питие, когато той пусна ножиците за подрязване и свали тениската си през глава. Избърса потното си лице с нея, захвърли я настрани, отново взе ножиците и продължи с работата си, но само след няколко минути отново пусна ножиците. Този път посегна към градинския маркуч, който напояваше лехата с храстите, вдигна го, отметна глава назад и остави водата да се стича надолу по тялото и в джинсите му.

Бе забележителна гледка. Кейси едва се осмеляваше да диша, за да не пропусне момента. Имаше хубава, силна шия с добре очертана

адамова ябълка. Гръдният му кош бе мускулест и покрит с косъмчета. Тялото му бе стройно, стегнато, без да е прекалено слабо. Джинсите му бяха достатъчно смъкнати надолу, че да се вижда една стрела от косъмчета и само леко загатнат пъп. Докато гледаше как водата струи по цялото това великолепие, тя бе направо омагьосана.

И той го знаеше. Ясно ѝ бе, защото нито веднъж не погледна към нея. Тази сутрин бе видяла желание в очите му. Сега той се преструваше на безразличен. Не го издаваше и онзи, другият очевиден белег, тъй като поначало бе доста надарен. Но тя искаше той да е възбуден. Не би било честно тя да е така привлечена от него, а той да не изпитва същото.

Несподелената страст съществува, разбира се. Горкият Дилън я желаше, а тя не изпитваше нищо.

И това е било, помисли си тя с ирония, защото се е пазела за градинаря на баща си. Тук чисто физическото привличане се вихреше с пълна сила. Тялото ѝ направо жужеше от желание. Не можеше да си спомни някога да е била така привлечена от мъж. Да го гледа как работи, бе удоволствие, което бе едва ли не грях. Когато спря да полива тялото си, той метна маркуча обратно в храстите и отново се залови с подкастриянето, а тя продължи да го гледа. Не помръдваше, освен да отпие от кафето си — просто седеше там и се възхищаваше на тялото му, докато той се навеждаше, обръщаше, подкастрияше и мятеше клонките.

Но докато минутите отминаваха, удоволствието ѝ започна да избледнява, заместено от нещо мрачно, което бе дошло като гръм в жегата. Познаваше самотата, когато я обземеше; бе живяла с нея дълго време, бе изпитала силата ѝ напоследък. Сега, дошла веднага след силното желание, тя бе по-властна и по-тежка — и тя не бе подготвена. Когато очите ѝ се напълниха със сълзи, не можеше да направи нищо, за да ги спре. Нито пък можеше да си тръгне. Не знаеше дали заради внезапността на обзелите я чувства, или заради умората от деня, но нещо я задържаше на мястото ѝ. Съкрушена, тя притисна с пръсти горната си устна.

Движението привлече вниманието на Джордан. Той я изгледа втренчено, намръщи се, впери поглед пред себе си.

Като не знаеше какво друго да стори, тя се наведе напред, зарови лице в коленете си и заплака тихо. Искеше да престане, искаше го

отчаяно, защото това не бе от страните, които би желала да покаже на Джордан. Но други желания бяха толкова силни, че взеха превес над това.

Искаше да бъде с някого. Искаше семейство. Искаше да бъде обичана.

Джордан със сигурност не бе подходящият мъж физическото привличане не бе достатъчно за една връзка. В този миг обаче, така обзета от самотата, би дала всичко той да я прегърне, да я притисне така здраво, че самотата просто да се пръсне и да изчезне.

Макар главата ѝ да бе сведена, разбра от близостта на гласа му, че е точно пред нея, леко приклепнал.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита я с толкова нежност, че я заболя още повече.

Какво би могъл да направи? Не би могъл да накара Керълайн да се събуди или да върне Кони от мъртвите, а и не би могла да му разкаже историята на живота си. Не ѝ беше терапевт. Дори не бе и приятел. Затова поклати отрицателно глава.

Едва бе спряла да клати глава, когато усети докосване, отначало толкова леко, че си помисли, че си го е въобразила, после по-уверено. Беше ръката му, дланта и пръстите погалиха косата ѝ, донесоха ѝ неочаквана утеха. В този миг поне не бе съвсем сама.

Тя не помръдна, не искаше ръката да се отдръпне. Лека-полека сълзите ѝ секнаха. Макар понякога да си поемаше рязко дъх, постепенно се успокои.

— Ще довърша тук утре — каза той все така нежно. Секунди по-късно ръката му се отдръпна от главата ѝ. Тя не вдигна очи. Беше прекалено засрамена. Вместо това се заслуша как той разчиства инструментите си, прибира ги в бараката и после излиза през задната врата. Чу го как запали колата си, но изминаха още няколко минути, преди да потегли. Едва тогава тя се изправи, избърса очите си с длани и се върна в къщата.

Двайсет минути по-късно на вратата се позвъни. Кейси бе избърсала лицето си с мокра кърпа и бе оправила грима си, така че се чувстваше в малко по-добра форма. Въпреки това би оставила Мег да отвори вратата. Но тя вече си бе тръгнала.

Слезе по стъпалата във фойето и надникна през страничния прозорец. Отвън стоеше тъмнокоса и тъмнокожа жена. Бе облечена с

широка блуза и клин, носеше куп листове в ръка и имаше най-разкошната кожа, която Кейси бе виждала — най-разкошната кожа и най-големия корем, макар останалата част от тялото ѝ да бе елегантно слаба.

Отвори вратата с предпазлива усмивка.

Усмивката, която получи в отговор, бе много по-дружелюбна.

— Аз съм Емили Айзнър и се отбих да ви поздравя с добре дошли в квартала. Срецнали сте се със съпруга ми, Джеф, миналия ден. Живеем тук, на „Лийдс Корт“ — тя махна с ръка — през три къщи.

— Спомням си Джеф. Той наистина каза, че сте много бременна, но не каза, че сте и много красива.

— Обзалагам се, че не е казал и че съм чернокожа — отбеляза Емили с прямота, която Кейси веднага хареса. — Това стряска хората. Мисля, че аз съм първата тъмнокожа жена, която живее на тази улица на горния етаж, ако разбирате какво имам предвид.

Кейси разбираше. Тя протегна ръка.

— Аз съм Кейси Елис. Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също — каза Емили и сърдечно стисна ръката ѝ. Усмивката ѝ помръкна. — Джеф не знаеше, че си роднина на доктор Унгер. Той не е посветен в клюките на домашните помощници. Моите съболезнования.

— Благодаря. Но аз не го познавах добре.

— Няма значение. Той ти е баща. Загубата си е загуба. Знам, че току-що си се пренесла и имаш много работа, но исках да върна това — тя протегна листовите, всъщност тетрадки, видя сега Кейси. — Това са нотни тетрадки. Двамата с доктор Унгер си ги разменяхме. Тези са негови.

Кейси пое тетрадките.

— Свириш на пиано?

— Не толкова добре като него. Вземала съм уроци, но досега не съм намирала време да свиря. Всъщност мисля, че бих се побъркала от скука, ако не беше пианото. Свикнала съм да работя, но решихме, че повече искаме бебето, отколкото допълнителния доход. Претърпях два спонтанни аборта за три години, затова този път внимаваме много повече.

Кейси отстъпи навътре.

— Ще влезеш ли да поседнеш за малко?

— О, не — отвърна Емили и се усмихна широко. — Направо обожавам да стоя права.

После усмивката ѝ отново помръкна.

— Само исках да знаеш, че баща ти ще ми липсва. Той не общуваше много с хората на нашата улица. Аз бях от малцината, които изобщо са почукали на вратата му. Чух го да свири един ден и просто не можах да се сдържа.

— Не знаех, че е можел да свири, докато не видях малкия роял. И казваш, че е бил добър?

Сега усмивката на Емили стана замислена.

— Беше... прецизен. Нямаше вроден талант, не можеше да вземе лист с ноти и просто да засвири. Налагаше се да полага усилия, да изучава и да се упражнява, да се упражнява дълго, но резултатът бе добър.

— Вземал ли е уроци?

— Не знам такова нещо.

— Никога ли?

— Така ми каза, което прави постиженията му още по-забележителни. Искам да кажа, че той бе много вещ. Спокойно би могъл да свири в някой камерен оркестър, но не мисля, че някой друг, освен мен и Мег, го е чувал. Сякаш за него това бе нещо много лично.

— Той беше срамежлив — каза Кейси.

За първи път това не бе критична забележка, а просто констатация, при това категорична.

— Много. Никога не сме говорили особено, само свирехме.

— Каза, че двамата сте си разменяли нотни листове. Тук има ли нещо твое?

— Няколко тетрадки — тя махна с ръка, — но мога да си ги взема някой друг път.

Кейси я подкани да влезе, този път по-решително.

— Къде може да са?

— В пейката пред пианото. Там ги държеше.

— Е, тогава лесна работа — каза Кейси и поведе Емили през фойето към всекидневната.

В дъното ѝ, в сянката на пианото, бе скрита пейката. Бе от същото дърво като пианото и имаше тапицирана седалка. На Кейси

изобщо не ѝ бе хрумнало, че се отваря.

Всъщност по-изненадващо бе, реши тя, че изобщо се затваря, като се имат предвид трите папки с нотни листове, напъхани вътре една до друга. В допълнение към всичко това имаше и голям кафяв плик, залепен за вътрешната страна на капака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Литъл фолс

Опрян с обувия си в ботуш крак на пътя и хванал каската си в ръка, мотоциклетистът извика в просеката:

— Малко е късно да се разхождаш сама — гласът му бе дълбок и леко дрезгав.

Джени не помръдна.

— Освен това е студено — добави той. — Къде е кавалерът ти?

— Ами, тръгна си.

Той присви очи и се взря в мъглата.

— А дали някой друг ще мине насам?

Тя поклати глава.

— Тогава по-добре се качвай — той леко се премести напред на седалката.

Джени не можеше да престане да се взира напрегнато. Позна якето и ботушите. И каската. Сега видя, че носи джинси и брадата му е набола. Косата му бе черна като якето, ботушите и мотоциклета. И отблизо изглеждаше по-голям, дори опасен.

Дардън щеше да го намрази, задето е по-едър и по-млад от него. Щеше да се почувства застрашен.

Джени се ощипа сама по вътрешната страна на лакътя. Това не бе сън; болката бе истинска; сексапилният мъж на мотоциклета остана. Тя се втурна през просеката, преди той да реши да оттегли предложението си да я повози.

Сега въпросът бе как да се качи на мотоциклета. Никога не го бе правила досега, а и не бе облечена подходящо. След като прецени вариантите, тя повдигна коляно и праметна крак от другата страна на седалката. Леко издърпа роклята си, пооправи я и беше готова.

— Не е зле — отбеляза той. Стори й се, че е развеселен.

— Благодаря.

— Сложи си това.

Той взе обувките от ръцете й и вместо тях й подаде каската си.

— А ти какво ще носиш?

— Нищо.

— Но...

— Ако катастрофираме и ти умреш, ще трябва да живея с тази вина. По-добре, ако катастрофираме, аз да умра.

Джени много добре разбираше думите му. Знаеше всичко за вината — и още как. Но сега нямаше да мисли за това, не и докато каската му обгръща главата ѝ, топла и ухаеща на мъж, а и ръцете му — големи и силни ръце — я хванаха през коленете и я наместиха плътно до тялото му. Опитваше се да се съвземе от това, когато кракът му се вдигна от земята и потеглиха рязко напред, право в мъглата.

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Стисна здраво якето му отстрани, а ръцете ѝ се мъчеха да се задържат още по-добре при всяко накланяне на мотора, преместваха се все по-напред и накрая единственото, което можеше да направи, бе да обвие ръце около тялото му и да се държи с всички сили. Беше ужасно уплашена, но ако бе спрял и ѝ бе предложил да слезе, тя щеше да откаже. Това бе прекалено хубаво, за да го пропусне.

После мотоциклетът забави. Той опря крак о земята, когато спря. Тя се наклони да протестира, като си мислеше, че за нищо на света не би слязла, когато усети извъртането на тялото му, чу отварянето на цип и усети плъзгането на якето му. Той ѝ го подаде назад.

— По-добре облечи това. Трепериш от студ.

Така си беше, макар че може би трепереше и от влагата, от страх, от облекчение или от вълнение. Най-вече от вълнение. Едва след като се пхна в якето, което бе прекалено голямо, но затова пък толкова топло, тя забеляза обикновената му памучна риза.

— Ами ти? — попита го.

— Имам си топлина в излишък.

Той форсира двигателя. Мотоциклетът потегли сред облак прах и нарастващо ръмжене.

Сега на Джени ѝ бе по-лесно да го прегърне. Той изобщо нямаше бирено коремче, а коремът му бе твърд като стомана и топъл под допира на дланите ѝ.

Чудеше се откъде ли е. Чудеше се закъде ли е тръгнал и дали може да остане и ако е така, за колко време.

Стигнаха до разклон на пътя. Тя посочи накъде да продължат, после отново на следващия разклон. Сега вече страхът бе изчезнал. Тя усети колко добре владее той мотоциклета и се отпусна. Нощта, която се втурваше насреща им, замъгляваше грозните факти от живота ѝ. Единствените важни неща бяха мъжът, мотоциклетът му и предчувствието за нещо невероятно хубаво, което предстои да се случи. Изминаха остатъка от пътя до дома ѝ с такава лекота, че Джени веднага разбра, че така е било предопределено да се случи.

Когато той зави по алеята и спря до страничната врата, която тя винаги използваше, момичето си свали каската и разтърси коса. Но не понечи да слезе.

— Тук ли е? — попита мъжът.

— Да.

Той се извърна и се напегна да я види, да различи чертите на лицето ѝ на слабата светлина откъм верандата.

— Има ли някой въщи?

Тя отклони поглед. Спря го на замъгления силует на гаража, където бе старият буик на Дардън.

— Ами, да.

— Няма да те нараня — каза той по-нежно. — Просто се чудех защо не слизаш. Ако къщата е празна и това те притеснява, ще те изпратя до вратата.

— Не — почувства се глупаво. — Няма нужда.

Но ѝ харесваше да носи якето му. Харесваше ѝ да усеща бедрата му, притиснати до своите. Не ѝ се щеше той да си тръгва.

Слезе от мотора и бързо попита:

— Искаш ли да влезеш?

Той я изгледа в продължение на минута, после поклати глава.

— Не съм такъв мъж, какъвто би искала в къщата си задълго.

Тя извърна очи. Това бе внимателен отказ. Но внимателното отношение бе нещо ново за нея, затова отново го погледна.

— И защо не?

— Просто не съм.

— Защо не?

Той въздъхна.

— Защото само минавам оттук. Мъжете, които само минават отнякъде, действат, без да мислят. Те се чувстват самотни. А когато са

самотни, стават егоисти. Аз пък съм егоист, независимо дали съм самотен или не — отново поклати глава. — Не бих рискувал на твое място.

Но Джени нямаше избор. Изобщо никакъв избор.

— Откъде си? — попита го, като се опитваше да звучи възможно най-безгрижно, сякаш просто поддържаше разговора, сякаш непрекъснато ѝ се случват такива неща.

Не ѝ се искаше той да разбере, че е отчаяна. Това би го уплашило.

Освен това я интересуваше отговорът. Не беше от този край — личеше си по говора му. И по вида му — целият бе обвит в мрачна тайнственост. Не можеше да откъсне поглед от него.

— Къде съм роден ли? — попита той. — На запад.

— О? Къде по точно?

— В Уайоминг. На юг от Монтана.

Не можеше да повярва! Бе си мечтала да замине за Уайоминг, на юг от Монтана. Коне, добитък, бизони. Обширни открити пространства. Дружелюбни хора, които обичат живота и оставят и другите да му се радват.

— Не съм бил там отдавна — каза той.

— Имаш ли семейство там?

— И още как.

Не можеше да повярва. Нейната мечта.

— Голямо семейство ли?

— Бих казал — загледа се в мрака. — Голямо семейство, голяма отговорност, голяма вина. Както ти казах, не съм бил там от доста време.

— А къде си бил тогава?

— Насам-натам.

— Тези места не съм ги виждала на картата.

Той издаде звук, който може би щеше да се превърне в смях, ако си бе отворил устата.

— Е, къде? — подкани го тя.

Вече бе разговаряла с него по-дълго, отколкото с когото и да било за цял месец, а той не си бе тръгнал и не я гледаше, сякаш е по-черна и от дявола.

— Атланта, Вашингтон, Ню Йорк, Торонто.

— Какво си правил в тези градове?
— Доказвах, че съм толкова умен, колкото и всички останали.
— А така ли е?
— О, да.
— Е, а какво правиш тук?
Той я погледна право в очите.
— Опитвам се да разбера защо, като съм толкова умен, това не ме прави щастлив.
— И намери ли отговора вече?
— Не. Още го търся.
Тя се вгледа в очите му, видя дружелюбност в тях.
— Гладен ли си?
— И уморен също. На път съм от сутринта.
— Мога да ти приготвя нещо за хапване.
— Това ще означава да вляза вътре. Вече ти казах. Идеята не е добра.
— Самотен и егоист.
— Ъхъ.
— Какво значи това?
— Познай.
— Не знам.
Измина цяла минута, преди той да каже:
— Не знаеш, така ли?
Тя поклати глава.
— Видях те на танците тази вечер. Разбра ли?
Тя кимна.
— Не забелязах никой друг. Не можех. Не и след като видях теб.
Джени не му повярва.
— Сигурно си забелязал Мелъни Харпър. Стоеше навън до стълбите. Нали се сещаш, руса коса... — тя показа с ръце големи гърди.
— Русата коса не е толкова вълнуваща, колкото червената.
Джени докосна косата си, готова да спори, но изразът на лицето му ѝ подсказа да не го прави. Затова се усмихна, а след това се засмя. После закри лицето си с ръка.
Той свали ръката ѝ.
— Ти си удивителна жена.

Тя отново би оспорила думите му, ако не я гледаше с поглед, който казваше, че държи на всяка от думите си, а после той сведе очи към гърдите ѝ — само за миг, но го направи нарочно.

— Заради роклята е — каза тя.

Той поклати глава.

— Затова по-добре да не влизам вътре. Отдавна не съм вкусвал домашни гозби.

Гласът му отново бе дрезгав, леко провлачен, напълно отговарящ на представата ѝ за Уайоминг, малко по на юг от Монтана.

Забрави напълно за косата и гърдите си.

— Домашните гозби са ми специалитет. Имам фирма за доставки по домовете — беше мъничка лъжа, само една невярна дума. — Утре ми предстои да сервирам тържествен обяд и тъкмо имам домашни кюфтета в хладилника. Мога да ти ги приготвя начаса.

— Домашни кюфтета?

— На шиш с пипер, лук и патладжан.

Той тихо изпъшка.

— Ако ги изям, какво ще сервираш утре?

— Имам толкова много, че можеш да изядеш цяла дузина и пак няма да се забележи.

Той, изглежда, сериозно обмисляше предложението ѝ.

— Моля те — настоя тя, като много се стараеше да не звучи отчаяна, но той изглеждаше толкова добре, толкова приличаше на мъжа, когото си мечтаеше да срещне тази вечер, а и май я харесваше.

Отново се ощипа по вътрешната страна на ръката и почувства болката. Не беше сън. И той наистина я харесваше. Личеше си по начина, по който я гледа. Сега ѝ бе лесно на свой ред да отвърне на погледа му. Трябваше да остане. Ако си тръгнеше сега, тя щеше да умре.

— Добре — каза ѝ. — Само ще хапна. Ако не те затруднявам много.

Тя обърна гръб на мотоциклета, качи се по задните стълби и влезе в кухнята, без да погледне назад. Тъй като все още носеше якето и каската му, знаеше, че той ще я последва. Остави каската на плота и отиде до хладилника. Вътре имаше четири табли с кюфтета на шиш. Извади две и включи скарата.

Задната врата се затвори. Дъхът ѝ секна, когато се извърна. Минали бяха години, откакто мъж бе влизал в кухнята ѝ, той бе дори по-висок, отколкото си мислеше. Сигурно бе метър и деветдесет. И здрав като скала. Освен това бе великолепен — е, не бе хубав като филмов актьор, като Том Круз или Брад Пит, но далеч по-хубав от всеки в и около Литъл фолс. А и бе пътувал из цялата страна, а в нейните очи това го караше да изглежда още по-внушителен.

Преглътна и се опита да измисли какво да каже. Хвърли трескав поглед из кухнята, но нищо не я вдъхнови.

Той ѝ се притече на помощ.

— Кухнята ти е много чиста.

Тя прочисти гърлото си.

— Винаги почиствам, след като сготвя. Приготвих кюфтетата днес следобед. Също и лимонови резенки за танците.

Щеше ѝ се да има останали от тях, за да му предложи, но те бяха изчезнали подозрително скоро, след като ги остави на масата със закуските. Може пък онези стари дами наистина да са ги изхвърлили. Много важно, те губеха. Този мъж щеше да ги изяде до последната трошица.

— Как се казваш? — попита тя.

— Пит.

Пит. Хареса ѝ. Звучеше толкова истинско.

— Аз съм Джени.

— Онзи тип на верандата те нарече с друго име.

Тя сепнато си пое дъх.

— Чу ли го?

Какво ли друго бе чул?

— Само накрая. Той те тормозеше. Още само минутка да беше продължил, и щях да дойда и да му затворя устата.

Джени се изчерви. Досега никой не я бе защитавал. Той бе така идеален, че чак не можеше да повярва на очите си, толкова висок и красив, че се чудеше къде да спре поглед. Опита се да погледне настрани, но задържа очи върху гърдите му.

— О, боже. Ризата ти е мокра. Искаш ли суха? Баща ми има цял гардероб с ризи.

Сухи и добре изгладени. Но колко си глупава, Джени, Пит няма да иска изгладена риза. Може би в града. Но не и в Уайоминг, малко по

на юг от Монтана. И не тук. Сега забеляза, че тази, с която е в момента, бе памучна и карирана. Много мека и изобщо не бе гладена.

Искаше ѝ се пак да я докосне, както докато се возеха, но се страхуваше, че той ще я сметне за много дръзка. Вместо това тя посочи към коридора.

— Банята е ей там. Отдясно. Искаш ли бира?

— Разбира се.

Той изчезна в коридора. Джени пхна тавата във фурната и остави вратата откритата. Температурата се покачи. Тя отстъпи и закри с длани бузите си. Те също бяха горещи и сигурно червени като домати, предположи тя. Но това не я притесняваше, не и тази вечер.

Не забелязах никой друг. Не можех. Не и след като видях теб.

Опита се да остане спокойна, но вътрешно бе толкова преизпълнена с емоции, че чак щяха да прелеят, чувстваше се, сякаш ще се пръсне от възбуждане, и едва не затанцува, докато отваряше хладилника. Вътре имаше четири стека с по шест бири „Сам Адамс“, купени по заповед на Дардън в очакване на завръщането му. Не вярваше да забележи липсата на една бутилка. А ако забележи, тя ще му каже къде е отишла и ако това е проблем за него, може да се обърне към Пит.

Пит няма да търпи крясъците му — не и Пит, който се върна в същия миг с уверена стъпка и дрезгав баритон.

— Впечатлен съм. Ако се съди по онова огледало, ти си много търсена дама.

Видът му отново я изненада. Сега я впечатли току-що измитото му лице и следите от пръсти, прокарани в гъстата, тъмна коса. Ставаше все по-хубав и по-хубав.

— Много партита — каза той. — Сигурно имаш безброй приятели.

Тя му отвърна с дежурната реплика на Мириам:

— Приятелите се появяват много бързо, когато ти осигуряваш храната.

Подаде му бутилка „Сам Адамс“.

Той я хвана за гърлото, но не побърза да отпие, само я задържа и се загледа в нея.

— Фирма за доставки по домовете, а?

Кажми ми истината.

— „Вкусни хапки“.

— Хубаво име. И откога се занимаваш с това?

Истината, Джени.

— Работя от... ами... — загледа се в тавана — ... около пет години.

Това не бе лъжа. Бе завършила училище една година след връстниците си заради смъртта на майка си и всичко останало. Дан я бе уредил да работи при Мириам веднага след това.

— Започнахме с местни партита. После и хора извън града взеха да се обаждат. Сега понякога пътуваме по два-три часа. Организирахме едно парти в Салем. Това е чак близо до Бостън.

Той огледа кухнята ѝ.

— Едва ли приготвяш всичко тук, нали?

— О, не. Имаме голямо помещение в града. И кола, и микробус — допълни тя, защото той сигурно щеше да се чуди. — Нарочно запазих старомодния вид на тази кухня. Напомня ми за корените ми. Тук се научих да готвя.

Не знаеше защо каза това. Е, да, беше истина. Но не бе нещо, което искаше да си спомня. Той изглеждаше доволен.

— Прекрасно е да чуеш, че някоя жена обича да готви в днешно време. Ти си от малкото, които съм срещал и които го правят, освен сестрите ми. Би ги харесала.

Джени бе сигурна; разбира се, че би ги харесала. Тя винаги бе искала сестра и би била щастлива и с една. А Пит имаше повече.

— Обзалагам се, че имаш тефтер със стари семейни рецепти — каза той.

— Не. Повечето неща се предават устно.

Ясно чуваше крясъците, сякаш майка ѝ стоеше точно тук, а не бе мъртва от години.

За бога, Мери-Бет, за това не се иска много мозък. Просто нарежи каквото имаме, метни го в тигана с яйца и масло и ето ти ядене.

Джени сподави надигналото се в гърлото ѝ чувство за гадене.

— Как е в Уайоминг?

— Широко и открито.

Тя си пое дъх по-спокойно.

— Колко души сте в семейството ти?

— При последното преброяване ли? Двама дядовци, една баба, двама родители, петима братя и сестри, четирима зетъове и снахи и единайсет племенници. Ами твоето семейство?

— Нямам.

— Нямах никого?

— Родителите ми са мъртви.

Засрами се, Джени!

— Не. Това не е вярно — тя се загледа в ръцете си. — Баща ми е жив. Но го няма от много време.

— Чии са дрехите на закачалката?

В антрето. Бе ги забравила. Двете якета на Дардън, дъждобранът му и под тях ботушите му, всички чисти и спретнати на вид, защото наистина бяха такива. Бе ги извадила от гаража, бе ги проветрила и почистила и ги бе окачила на закачалката преди седмица, така че Дардън да си помисли, че винаги са били там, както иска.

Чу някакво цвърчене.

— О, господи — сепна се тя.

Извърна се рязко и отвори фурната. Кюфтетата бяха напълно готови. Остави ги отгоре на печката и грабна чиния и вилица.

— Да ти помогна ли?

Тя поклати глава и му посочи да седне на един стол. Само след секунди му сервира отрупаната с храна чиния.

Той изяде всичко, плюс допълнително, че и още веднъж — не че се тъпчеше. Имаше добри обноски. Когато спираше за миг, бе, за да й каже колко е вкусно.

Джени бе щастлива само да седи и да го гледа как се храни, да се усмихва, когато поглежда към нея, да му сипва допълнително и през цялото време се щипваше по ръката, защото никога досега не бе имала такъв късмет и й се искаше, толкова много й се искаше да е истина.

— Това бе най-вкусното ядене, което съм хапвал от години — каза Пит накрая, когато се облегна назад в стола. Погледна към тигана. — Изядох и последното кюфте. Сигурна ли си, че не обърках планове ти за утре?

— Даже няма да забележим — каза Джени и сложи чинията му в мивката.

Изми я със сапун, изплакна я и тъкмо я слагаше на сушил ника, когато той я извика по име. Тя се обърна. Гледаше намръщено краката

й отзад. Прииска й се роклята да беше по-дълга.

— Какво?

— Какви са тези белези?

— А, нищо. Нещастен случай, когато бях малка — тя се развесели. — Искаш ли да видиш нещо?

— Разбира се.

Тя го поведе през коридора и нагоре по стълбите. Трябваше да минат през нейната стая, но нямаше как иначе. Затова се опита да се държи спокойно, сякаш непрекъснато влизат мъже в стаята й, а и наистина изглеждаше така заради голямото легло и копринените чаршафи, които Дардън й бе купил. И те всъщност също бяха извадени от гардероба наскоро.

Погледна назад към Пит за кураж. После отвори вратата на килера, дръпна настрани старата завеса, която препречваше мястото, и смъкна надолу подвижната стълба към тавана. От горното стъпало бе лесно да се покатери на грубите греди и да стигне до предния фронтон. Прозорецът се вдигна лесно. Господ знаеше, че често го отваря. Тя седна на рамката и провеси крака навън.

— Джени, какво правиш? — попита Пит зад нея. Тя изпъна тялото си и се плъзна. — Господи, Джени...

Босите й пети опряха във водосточната тръба със заучена лекота. Придвижи се странично, сантиметър по сантиметър, докато не подмина фронтоната и стигна до откритата част на полегатия покрив, после се премести още малко, за да направи място на Пит.

— Джени — укори я той откъм прозореца, също като Дан О'Кийфи всеки път, щом някой я видеше на покрива и му съобщи за това.

Тя се усмихна широко.

— Ела да видиш изгледа оттук. Не е ли много див!

Единият му дълъг крак се подаде навън. Ботушът се опря в тръбата.

— Виждам мъгла.

— Почакай. Мъглата се движи.

Показа се и другият му крак и той се измъкна. Присъедини се към нея без никакво усилие и се облегна назад на лакти, също като нея.

Тогава мъглата се раздвижи.

— Прилича на малко градче, построено с детски строител — каза той. — Кажи ми кое къде е.

Тя посочи.

— Правата редица от светлини е центърът на града. Разпръснатите светлилки са странични улици. А ей там! Това е училището. А там — библиотеката. И църковната кула.

— Какво е онова? — той сочеше на изток.

— Кариерата. Преди сто години там са добивали гранит. Когато престанали, голямата падина просто се запълнила с вода, така че градските жители имало къде да плуват. Според преданията, за да е успешен един брак, предложението трябва да се направи там. Аз пък искам само да поплувам нощем, под луната и звездите. Светлинките там са от фаровете на колите. Хората паркират точно до ръба.

— За да поплуват ли?

— Едва ли.

Той се ухили многозначително и от това нещо в стомаха ѝ запърха.

— Аха. Любовници. Е? Ти някога ходила ли си там?

— Много пъти — небрежно отвърна тя, сякаш бе едно от най-търсените момичета. После се сети за онези като Селена Бетълс, които наистина ходеха там много пъти. Не искаше Пит да си помисли, че и тя е такава. Затова си призна: — Излъгах те. Била съм само няколко пъти — помълча и добави тихо: — Да плувам. През деня.

Тогава Пит ѝ се усмихна, голяма сърдечна усмивка, която сякаш докосна всяка струна в душата ѝ. И тъй като той се засмя, когато му каза истината, тя продължи:

— И те излъгах, че имам фирма за доставки по домовете. Само работя там. Не съм собственик на бизнеса.

— Но готвиш.

— Да.

— И сервираш, и почистваш, и вършиш всичко останало като шефа си.

Тя кимна.

— Значи наистина си доставчик — заключи той. — А и както и да е — погледна към града, — не ти трябва да притежаваш бизнеса, след като имаш този изглед.

— Да — отвърна тя със самодоволна усмивка. — Наистина имам този изглед.

Знаеше си, че той ще разбере. Затова го бе довела тук, горе. Тя скръсти глезени, пое си дълбоко дъх, така че да напълни целите си дробове за пръв път от много време, и се наслади на момента.

— Казват, че е опасно да се качвам тук. Че мога да се подхлъзна. Но аз не се страхувам. Освен това тук, горе, съм някой. Това е моят изглед. Мога да го гледам, да си затворя очите или да ги извърна настрани. Мога да правя каквото си искам. Тук, горе, аз съм тази, която решава.

— Повечето хора наричат това власт — каза Пит.

Джени отвърна:

— Аз го наричам свобода.

— Също като да си високо горе в планината над ранчото, с твърда почва под краката ти и безкрайно небе, звезди и луна. Нещо като твоята кариера, но без водата. Би ти харесало там.

Сигурно. Но свободата щеше да е различна, ако бе там с Пит. Също както сега бе различно тук, горе. Не толкова самотно. Попълноценно. Свободата да бъдеш и свободата да се радваш на живота.

— Остани за през нощта — прошепна тя. Когато очите му потърсиха нейните, добави бързо: — Само да преспеш. Каза, че си уморен. Имам свободна стая.

— Това ще бъде нахално.

— Няма.

— Ти едва ме познаваш.

— Знам достатъчно.

Тя се прехвърли през него — Какъв шок! Тялото му бе толкова горещо и твърдо под нейното — и се плъзна обратно в таванското помещение. Но той пръв слезе по стълбата и задържа старата завеса, за да мине тя спокойно отдолу и да влезе в стаята си.

Настани го в свободната стая и се върна в своята. Остави вратата отворена, свали роклята, която ѝ бе свършила такава добра работа тази вечер, и грижливо я окачи на закачалка. Облече си нощницата и се пхна в леглото, като си представяше как той спи в другия край на коридора.

Но копринените чаршафи сякаш стържеха кожата ѝ, затова стана, напълно разсънена. Погледът ѝ се спря на списанието, разгърнато на

стола. Взе го и започна да го разлиства страница след страница, пренесе се отново в Джефри Сити, Шошони, Каспър и Шайен. След време затвори списанието и го върна на полицата.

Нощта бе тиха. Застанала наред стаята си, тя се послуша да долови ударите на сърцето му. Но собственото ѝ сърце биеше толкова силно заради бурята в нея. В миналото щеше да е заради страх и отвращение, но тази вечер бе от нещо ново и невероятно.

Свали нощницата си. Докосна с пръсти вдлъбнатината между гърдите си. Затвори очи. Отметна глава назад. Представи си, че Пит я гледа, че я желае, и тази представа така запълни празнината в нея, че едва не се разплака.

Но тя не искаше да го прави. Не искаше да го буди. Затова взе старата завеса, която той бе докосвал, и все още гола, я загърна около себе си, от глава до пети. После се излегна на пода и положи глава на пухкава възглавница от надежди.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джени се събуди със следи от възглавницата по бузата си и с увереността, че Пит го няма.

— Ами да, ти какво очакваше? — попита тя отражението си в огледалото с пълна с пяна от пастата за зъби уста. — Защо да остава при теб, щом може да има, която си пожелае и тя ще е десет пъти по-хубава, по-умна и по-чиста?

Тя изплю в мивката.

— Имаш късмет, че остана и толкова.

Изплакна уста, после пак и пак, защото отново се бе върнал гадният вкус на страха.

Оставаха три дни. Направи нещо, Джени. Но какво?

Изтърка вече чистата баня. Изтърка вече чистата кухня. Изпразни гардероба в коридора, изтръска всичко навън и пак го прибра.

Накрая, облечена в бледосиньо поло, къси панталонки, дълги чорапи и гуменки, което бе униформата на „Вкусни хапки“ за неофициални прояви, тя взе тавите с кюфтета на шиш от хладилника и ги прибра в специалната пътна чанта на Мириам. Метна чантата през рамо и потегли към града.

Мъглата бе по-рядка от обикновено. Не бе стигнала далеч, когато колата на Мърл Литъл я задмина с ръмжене. Тя не вдигна поглед от банкетата на пътя, за да не види липсата на поздрав, но затова пък мелезите на семейство Буут я поздравиха както винаги. Едва се бе изравнила с къщата им, когато те изхвърчаха от верандата и се втурнаха през моравата, лаещи с все сила. Човек не можеше да се сприятели с тях. Бе опитвала стотици пъти. Предполагаше, че знаят всичко за нея и тъй като са кучета, просто не са толкова сдържани в омразата си, колкото хората.

— О, я млъквайте — измърмори тя на минаване и впери поглед право напред в пътя.

Входната врата на семейство Джонсън проскърцваше, а след това идваше любимата ѝ част. Мъглата се вдигна и тя видя цветята на стария фарина, които сякаш огряваха двора.

Джени много обичаше цветята. Най-хубавите — ама наистина прекрасни — дни бяха, когато цветарите, грижещи се за украсата на партите, които те обслужваха, оставяха непотребните цветя до вратата. Понякога цветовете не можеха да бъдат съживени. Но друг път, когато Джени стигнеше достатъчно рано до тях, си вземаше букет за вкъщи. Така кухнята ѝ се превръщаше в приказно място.

Цветята на фарина бяха красиви, леха след леха различни цветове, форми и размери, които се сменяха през сезоните. Джени не можеше да каже, че предпочита розовите цветове на пролетта пред червеното и синьото на лятото или жълтото и моравото на есента. Ето ги сега — невени и любимите ѝ градински слънчогледи.

Тя се сепна и едва не изтърва чантата с храната, когато старият Фарина се изправи иззад лехата с астрите.

— Да не мислиш, че ти щеше да се справиш по-добре? — предизвика я той. — О, едва ли. Лятото беше толкова сухо, че всичко увехна.

Той размаха бамбуковия си бастун към нея.

— Затова не ме гледай отвисоко, малка госпожичке. Ти си нямаш нито едно цветно ъгълче в онзи твой голям двор. Срамота. Всичко е срамна работа.

Тя не му обърна внимание, а втренчи поглед в брезите далеч напред покрай пътя и продължи натам. Брезите поне не можеха да ѝ отвърнат. Нито пък можеха да направят така, че мечтите ѝ да се сбъднат, макар че, Бог ѝ бе свидетел, бе ги молила. Бе писала желание след желание на парчета от брезова кора и ги бе хвърляла в огъня, но нито едно не се сбъдна.

Но тя все пак обичаше брежите. В дни като днешния стъблата им изглеждаха перлени.

Или кожени.

Тя присви очи. Яке? Ботуши? Къде бяха? Претърси с поглед тъмните просеки между дърветата, погледна към пътя.

Нищо.

Е, сега кой ще те спаси, Джени Клайд?

Тя не знаеше. Не знаеше. Не знаеше.

С натезали стъпки мина покрай къщата на Еси Бънч, отмина звуците на телевизионно предаване, бръмченето на косачка за трева. На една пряка от кухнята на „Вкусни хапки“ Дан О'Кийфи спря до нея.

— Преди малко ми звънна Джон Милис. Той ще следи дали Дардън спазва условията за освобождаването си. Искаше да научи за теб.

Стомахът ѝ се сви на топка. Тя се наведе ниско, остави чантата на бордюра, коленичи до нея и се зае да дърпа ципа ѝ.

— Какво за мен?

— Питаше дали работиш и ако е така, дали ще напуснеш работа, когато Дардън се върне.

— Защо да напускам?

— За да помогнеш на Дардън отново да подхване бизнеса си. Сигурно им е казал, че така ще направиш.

Тя си спомни думите на Дъдли Райт.

— Той може да не успее да оправи нещата бързо.

— Значи ще останеш при Мириам?

Трябваше да го направи. Не искаше да работи с Дардън. Не искаше да вижда Дардън, да чува Дардън, да помирисва Дардън. Не искаше изобщо да се доближава до Дардън.

— Ще я помоля да ми разреши да работя повече часове. За да съм заета с нещо, нали така?

Това бе предпоследната ѝ надежда, а последната бе, че някой като Пит ще я отведе на място, където Дардън не може да я намери. Завръщането на баща ѝ бе нейното наказание. Той бе изтърпял своето, сега бе неин ред.

Преди Дан да започне да ѝ казва неща, които вече знаеше, но не можеше да промени, тя се изправи, вдигна чантата и потегли.

— О, Джени, много ми се ще да можех — каза Мириам, когато момичето най-сетне събра кураж да я помоли.

Вече бяха изминали четирийсет от петдесетте минути на пътуването им към дома след края на обяда, който бяха осигурили те. Останалите трима от персонала си бяха тръгнали с друга кола. Двете с Мириам бяха сами в минивана. До този момент пътуването бе минало в мълчание.

— Но добре, че стана дума. Не знаех как да подхвана сама темата.

На Джени не ѝ хареса, че Мириам избягва да я погледне.

— Затварям „Вкусни хапки“.

На Джени ѝ се стори, че не е чула добре. Остана на мястото си съвсем неподвижна, надявайки се, че думите просто ще изчезнат.

— Не съм планирала нищо след края на месеца — продължи Мириам. — Закривам фирмата.

Смисълът бе същият, все така немислим.

— Не можеш да затвориш.

— И аз все това си казвам — щастлива съм тук, имам добри поръчки, изкарвам пари — затова продължих още месец, после още един, но сега е дошъл моментът или да се примиря, или да затворя.

— Какво е станало?

— Нали знаеш за брат ми, онзи, дето има ресторант в Сиатъл? Той все ме моли да ида там и да му стана главен готвач, а аз все му казвах, че не мога да напусна Литъл фолс, но сега ще му се наложи да затвори ресторанта, ако не направи нещо драстично, а аз съм единственото, за което може да се сети, нали разбираш?

Джени не разбираше. Знаеше само, че работи за „Вкусни хапки“, и ако фирмата бъде закрыта, ще остане без работа. А Дардън се връщаше вкъщи.

Усети как ѝ се повдига. Преглътна веднъж, после отново.

Мириам ѝ хвърляше притеснени погледи.

— Никой в града не знае още. Щях да ви кажа на всички следващата седмица. Така ще имате време да си намерите друга работа. Знам, че моментът е лош за теб, Джени, но не виждам какво мога да направя.

Джени се опита да намери причината.

— Кюфтетата ми не бяха ли хубави?

— Кюфтетата ти са чудесни. Това няма нищо общо с теб.

— Заради ястието с ментата е, нали? — просто ѝ се бе изплъзнало от ръката.

— Ястието с мента, капачето на клечките за зъби, каничката със сметана, която препълни... Днес ти бе лош ден. И мисля, че знам защо.

Джени притисна длан към стомаха си.

— Малко съм нервна.

— Не бива. Той ти е баща. Не би вдигнал ръка срещу теб. Освен това нали не се виждате за пръв път?

Вярно. Ходеше да го вижда всеки месец. Беше дълго, задушно и болезнено пътуване, което с удоволствие би продължила да прави до края на живота си, стига само Дардън да остане затворен.

Тя се обърна към Мириам умолително.

— Връщането му няма да промени нищо. Ще можеш да разчиташ на мен както винаги. Обещавам. Просто ми трябва повече работа.

— Ами той? Не може ли и той да работи?

— Не е заради парите. Искam да съм заета с нещо — „Вкусни хапки“ бе сред малкото хубави неща в живота ѝ. — Поеми повече поръчки, Мириам. Ще работя повече. Дори няма нужда да ми плащаш за допълнителните часове.

Мириам се засмя притеснено.

— Джени, това няма нищо общо с теб.

— Тогава е заради Дардън. Заради него е, нали? Страхуваш се какво ще стане, когато се върне. Но той няма да ти направи нищо лошо. Не е убиец.

— Джени — изрече името ѝ с въздишка и очи, вперени в пътя. — Моля те. Недей да усложняваш още повече нещата. Ще си намериш друга работа.

— Къде?

— Защо не започнеш като сервитьорка в странноприемницата в Табор?

Джени поклати глава. Подобна работа бе много по-различна от онова, което вършеше за Мириам. Мириам я използваше предимно в кухнята, а и когато наистина сервираше храна, бе много различно. Менюто бе предварително определено. Нямахме индивидуални поръчки. Рядко се налагаше да разговаря с гостите.

Но да работи като сервитьорка в ресторант, означаваше да се справя с милион различни ястия за милион различни хора, които по милион начина можеха да ѝ кажат, че не я бива. Да работи като сервитьорка, означаваше да гледа хората в очите. Да излезе там, навън, незащитена.

— Няма автобус до Табор — каза тя.

— Може баща ти да те кара с колата.

О, разбира се. Би се радвал на интимността на пътуването, би се радвал да следи живота ѝ толкова отблизо. Освен това би се радвал да прогони всеки приятел, който тя може да срещне, също като преди. Би полудяла.

Мириам сигурно усети отвращението ѝ, защото каза:

— Тогава опитай в пекарната в града. Бременността на Ани напредва все повече. На Марк ще му трябва някой да заеме мястото ѝ.

Джени стисна здраво дръжката на вратата и се загледа навън през прозореца. Марк Аткинс нямаше да я вземе на работа, особено след завръщането на Дардън.

— Джени? — Мириам поглеждаше тревожно към ръката ѝ. — Какво е това червено петно? Да не си се изгорила?

Джени потърка червенината от вътрешната страна на лакътя си. Не можеше да ѝ каже, че е станало, задето сама се е щипала. Мириам щеше да я помисли за луда. Затова каза:

— Сигурно съм се ударила някъде.

— Днес ли? По време на работа?

— Не. Снощи.

— Уф. Притесних се. Наранявания, свързани с работата, са последното, от което имам нужда сега, докато се опитвам да приключа тук. Работодателите ги съдят за най-невероятни дреболии в наши дни. Не че ти би направила подобно нещо — намали скоростта, когато приближиха центъра на Литъл фолс, и зави в първата пресечка вляво. Спря пред тентата на „Вкусни хапки“ и се обърна към Джени: — Е, в три часа утре следобед, нали? Никаква храна. Само ти. Облечена със същите дрехи като днес, но изпрани. Нали така?

Докато вървеше обратно към къщи, Джени се опита да се успокои. Концентрира се — ляв крак, десен крак, ляв крак, десен крак. Вървеше равномерно — ляв крак, десен крак, ляв крак, десен крак. Гърбът ѝ бе изправен — ляв крак, десен крак, ляв крак, десен крак. Тя пропъди тревогите от ума си, а после го направи отново, когато те се опитаха да се върнат. Направи абсолютно всичко, което според списанието щеше да я успокои — ляв крак, десен крак, ляв крак, десен крак. И все пак стомахът ѝ се бунтуваше, докато се качваше по стълбите и влизаше вкъщи.

После видя цветята. Стояха на кухненската маса в тъмносинята бутилка от минерална вода, която си бе взела от онова голямо парти. Три градински слънчогледа. Тя обожаваше слънчогледите.

Огледа се наоколо, изтича от кухнята в коридора, в дневната, отново в коридора и пак в кухнята, но от него нямаше никакъв знак.

После чу мотоциклета. Изтича до вратата и го видя да спира до стълбите, но не слезе. Само си свали каската. Изглежда, се колебаеше.

— Все тръгвам и отново се връщам, тръгвам и пак се връщам — каза той. — Ако имах достатъчно ум, досега щях да съм преполовил съседния щат — той се вгледа в лицето ѝ. — Не стигнах даже до съседния окръг.

Попитай го защо, каза си сама Джени, после размисли. Не искаше той дори и да си спомня защо е искал да си тръгва.

Той трябваше да остане.

Попитай го как е. Дали е спал добре. Дали движението по пътищата е било натоварено или кога е ял за последно, или дали е гладен. Питай го нещо, за бога.

— Донесох ти цветя — каза Пит. — Имаше рози и лилии, но градинските слънчогледи изглеждаха най-хубави. Може би в мен се обажда момчето от фермата.

„Прекрасни са“ — помисли си тя, но се опасяваше да го изрече на глас, опасяваше да продума въобще, за, да не би да изчезне отново.

Той хапеше ъгълчето на устните си.

— Все си мисля за теб. Различна си от жените, които познавам. Затова си интересна. Всичко започна с косата ти. Никога не съм виждал такава. Или пък лунички.

— Те са ужасни.

— Прекрасни са!

— Не.

— Да. Но има и още. Никога не съм срещал жена — откакто напуснах дома си, а това бе преди много, много време, — никога не съм срещал жена, която да рискува живота си и да се покатери на покрива заради чистата радост от гледката.

— Хората ме мислят за луда.

— Ако да си луд, означава да мислиш със собствената си глава, напълно съм съгласен с теб. Срещал съм много хора, които правят само каквото се очаква от тях и те бяха отегчителни до смърт. Ти си

личност. Сама се грижиш за себе си, вместо да скръстиш ръце и да чакаш другите да го правят вместо теб. Това най-много мразех в родното си място.

Джени искаше да научи повече.

— Какво си мразел най-много?

Той се усмихна, поклати глава.

— Първо ти. Защо живееш сама?

Тя внимателно си пое дъх.

— А с кого да живея?

— Със съпруга си.

— Нямам съпруг.

И никога нямаше да има, докато е жив Дардън. Той се бе заклел. Бе се заклел, че единственото, което го крепи жив в затвора, е мисълта, че ще се върне у дома при нея. Бе казал, че тя му го дължи, и може би беше прав. Но това бе извратено, извратено, извратено.

— Къде е баща ти?

— На север.

— Това неговият камион ли е зад гаража?

Тя кимна.

— А буикът в гаража? — тя отново кимна. — Защо ти не го караш?

— Нямам шофьорска книжка.

— И защо нямаш?

— Ами ставаха толкова много неща и просто не се сетих. Но няма нищо. Мога и пеша да стигна навсякъде в града, а и има автобуси, които пътуват до повечето градове. Е, какво си мразел най-много у дома?

— Как почина майка ти?

Тя не можеше да отговори.

— Какво мразеше най-много у дома?

Той се предаде.

— Хората, които за всичко разчитат на близките си.

— Това е разкош, да се облегнеш на нечие рамо. Понякога е хубаво.

— Понякога — да, но не непрекъснато. Трябва сам да вършиш нещо в живота си — той си пое въздух. — Не че аз имам право да говоря.

— Защо не?

— Ами, виж ме, пътувам насам-натам, нито съм тук, нито там и не ми стига кураж да направя онова, което съм длъжен.

— А какво е то?

— Да се върна у дома — той ѝ се усмихна плахо, зъбите му проблеснаха в бяло наред наболата му тъмна брада. — Странно. Обикновено не споделям с хората недостатъците си, но ти просто го измъкна от мен.

Тя се стресна.

— Не исках да стане така. Няма значение, наистина. Ще забравя какво сподели и няма нужда да ми казваш нищо повече. Не исках да съм нахално любопитна, само че ти си тук и си интересен, а и мина толкова много време, откакто някой е разговарял с мен така...

Спря внезапно, без да може да повярва какво е изрекла. Сега вече той ще разбере колко жалка и самотна, и отчаяна е тя.

Но той се усмихваше.

— Искаш ли да сключим сделка?

Тя не смееше да се надява.

— Каква сделка?

— Още една домашно приготвена вечеря, срещу каквото ти пожелае сърцето.

— Не мисля, че е хубаво да ми предлагаш това.

— Защо не?

— Може и да приема.

Той обмисли думите ѝ. Загледа се в каската си. Слезе от мотоциклета, остави каската на седалката и остана с гръб още цяла минута. После се обърна и се приближи към нея.

Бе опряла ръка на мрежата против насекоми. Когато той посегна към нея, сърцето ѝ се качи в гърлото. Той докосна с кокалчетата на пръстите си дланта ѝ и леко ги отърка през телената мрежа. Загледан в ръцете им, каза:

— Предложението ми остава в сила. Няма нещо, което да не бих поискал да ти дам, поне днес. Не мога да ти кажа какво ще стане утре или вдругиден. Не ме бива в дългосрочните обещания. Ти си тази, която трябва да премисли добре. И преди ти го казах. Миналото ми не е за пример. Имам навик да изчезвам, когато времената станат тежки. Хората ме осъждат за това.

— Ето ти значи шанс за изкупление — каза тя, но изгуби дар слово да продължи, когато очите му се вдигнаха и уловиха нейните — топли, дружелюбни очи, каквито не бе виждала преди; очи, които изгаряха лицето ѝ и топлината се разливаше надолу по гърлото към гърдите ѝ, погали сърцето ѝ за миг и накрая се задържа в стомаха ѝ.

Той погледна към устата ѝ.

— Опасно е — прошепна. — Знаеш ли какво искам?

Искаше секс. Сексът с мъж като Пит щеше да е разтърсващо прекрасен.

Тя отвори вратата с мрежата. Той влезе и застана пред нея, толкова висок, че трябваше да вдигне глава към лицето му, толкова широкоплещест, че се почувства защитена. Цялата изгаряше отвътре, изгаряше и тръпнеше, също както пишеше в списанията, че ще се почувства, когато срещне подходящия мъж.

Той ще я целуне. Знаеше го. И изведнъж се уплаши, страхуваше се, че прекрасните усещания ще изчезнат. Но тя имаше нужда от него. Той бе всичко, което ѝ бе останало. Бе единствената ѝ, едничката ѝ надежда за бягство.

Устата му докосна нейната. Тя се скова и зачака задушаването, но то не се появи. Никакво задушаване, нито гадене, нито ужас. Само нежност и лекота и — това бе ново за нея — желание за повече.

Но той предпочиташе шепота — целувки, всмукване, леко гризване, всичко потъваше в шепота му. Не поиска нищо в замяна, което бе добре. Джени не би могла да му отвърне дори ако животът ѝ зависеше от това. Бе така погълната от новите усещания, че не можеше да направи друго, освен да стои неподвижна, със затворени очи, отметната назад глава и разтворени устни.

Пита се какво ли още от онези списания е вярно, когато той я пусна и си пое дълбоко въздух. Изправи се в целия си ръст. Отметна глава назад и отново си пое дъх.

Джени се облегна на стената, опря брадичка до гърдите си и зачака той да каже нещо мръсно и подло. Когато това не стана, тя се осмели да погледне. Той се усмихваше.

— Виждаш ли? — каза ѝ. — Това бе много интересно. При това сме облечени все още.

Тя преглътна. Бе толкова добър. Трябваше да го накара да остане.

— Няма нужда да оставаме така.

Той само се усмихна и погали с палец луничките ѝ.

— Има време.

Сърцето на Джени направо се разтопи. Пит бе всичко, за което си бе мечтала у един мъж. Помисли си, че трябва да се ощице, за да се увери, че е истински, но как би могло нещо толкова голямо да не е истинско? Когато го гледаше и усещаше чувствата в усмивката му, за пръв път разбираше какво е да си влюбен и да ти се иска да даваш, да даваш все повече и повече на един мъж. За съжаление тя нямаше особено много да предложи.

— Обичаш ли пържени пилешки хапки? — попита го.

— Много ги обичам.

— Направих ги за едно парти, но бяха прекалено много и сега имам доста във фризера. Ще станат чудесни, като ги запържа, освен ако не предпочиташ телешко...

— Пилешки хапки.

Тя се усмихна.

— Добър избор.

— Направи го пак, покажи ми тази лека усмивка.

— Каква усмивка?

— Ето тази. Лицето ти грейва от нея.

— По-скоро кара луничките ми да изпъкнат.

— Прави те да изглеждаш щастлива.

Тя бе щастлива.

Тогава звънна телефонът и Джени се смръзна. Телефонните разговори никога не ѝ носеха добро. Изобщо.

Искаше ѝ се да го остави да си звъни, но ако беше Дардън, нямаше да имат край въпросите му за това къде е била, какво е правила и защо не е била до телефона.

— Ало?

— Обажда се Дан. Имам малък проблем, Мери-Бет. Старият Ник Фарина вдигна врява, задето си била откраднала някакви цветя от него. Виж, знам, че има разумно обяснение на всичко, но той не искаше да ме чуе. Все повтаряше, че трябва да дойда и да разследвам случая. Твърди, че си откраднала градински слънчогледи от двора му. Така ли е?

— Защо да правя подобно нещо?

— И аз това го попитах. Навсякъде има диворасли слънчогледи. Той се кълне, че те е видял как късаш три големи цвята от двора му.

— Минах по пътя. Няма как да се върна от работа, освен като мина покрай неговата къща.

— Така му казах и аз — Дан въздъхна. — Ще му кажа, че съм говорил с теб, така че бъди подготвена. Сигурно ще ти се развика здравата, като минеш край него утре.

Джени му благодари за предупреждението и остави телефона. Обърна се и отначало се сепна, после се усмихна широко на Пит, защото той още бе там. Отново се почувства щастлива.

— Искаш ли една бира, докато аз сготвя?

— Разбира се.

Извади бутилка „Сам Адамс“ от хладилника — една бира по-малко нямаше да се забележи — и му я подаде. После отвори фризера. За нула време пилешките хапки цвърчаха в големия тиган, доматен сос къкреше в една тенджерка, във фурната се топлеха царевични питки и тя не изтърва абсолютно нищо, тъй като не бе нервна. Пит не приличаше на никого от хората, които бе срещала досега. Докато тя готвеше, той седеше мирно и просто я наблюдаваше, сякаш това му доставя удоволствие. Не я караше да се притеснява. Не ѝ задаваше въпроси, на които тя не иска да отговаря, не проклинаше и не я заплашваше с отмъщение. Непрекъснато ѝ предлагаше помощ за готвенето и тя все отказваше, и накрая започнаха да се смеят над това, а смехът също бе много радостен. Смехът бе прекрасен. Изведнъж разбра, че се е отпуснала напълно, а за нея подобно чувство бе ново.

Бяха свършили с вечерята и седяха един срещу друг, докато храната се смели в стомасите им, когато тя започна да се притеснява за избора, който трябваше да направи. Какво би пожелало сърцето ѝ в замяна на вечерята? Не знаеше откъде да започне.

Затова попита:

— Защо каза, че си егоист? — когато той се намръщи, тя поясни: — Снощи. Когато те поканих да влезеш. Каза, че си егоист, независимо дали си самотен или не.

Измина цяла минута, преди той да отговори.

— Не постъпих почтено.

— Към семейството си ли?

Той изглеждаше измъчен.

— Аз бях най-голям от децата. Докато растях, непрекъснато носех по-голяма отговорност от останалите. Баща ми ме натовари с нея, каза, че трябва да давам пример на по-малките. Това ми тежеше. Затова, когато ми се удаде възможност да замина в колеж, приех и заминах колкото е възможно по-далеч. Предполагах, че и останалите ще се научат да се справят с работата, както се бях научил аз. Така и стана. Само че нещата не минаха гладко, а аз не бях там да им помогна. Изобщо не отвързвах на обажданията им.

— Защо? — попита Джени.

Не можеше да откъсне очи от него, непрекъснато го изучаваше. Харесваше ѝ как свива и разпуска пръстите на ръката си — силни, но не заплашителни. Същото бе и с мускулите на предмишницата му под навитите нагоре ръкави — силни, но не заплашителни. Дори и начинът, по който свиваше вежди, говореше за мъдрост.

— Отначало просто бях много ядосан — каза той. — Бях убеден, че съм си заслужил правото на малко свобода. Не исках да чувам за тревогите им и да бъда въвличан в тях. Не исках да им отказвам и после да се чувствам виновен, че съм го направил. Не исках да се налага да отговарям на въпросите им. А сега наистина не мога да отговоря. Сякаш съм парализиран.

— Сякаш искаш да се върнеш, но не можеш да си наложиш да го направиш.

— Точно така.

— Сякаш знаеш какво точно трябва да сториш. Осъзнаваш всички причини, а и други хора са ти ги посочвали, но въпреки това не можеш да тръгнеш.

— Да!

— Сякаш от всички възможни варианти само един има смисъл, но да направиш този избор, е толкова ужасно трудно.

Той бе удивен.

— Ти го разбираш.

О, да. Много добре познаваше вцепенението, измамата и вината.

— Как почина майка ти? — попита той.

— Катастрофа.

— Бяхте ли близки с нея?

Джени поклати глава.

— Аз не бях момчето, което тя искаше. Имала е син преди мен, но той починал като малък. Очаквало се е аз да го заместя, но съм се оказала момиче. Тя изобщо не ме харесваше.

— Не мога да го повярвам.

— Вярно е, и то по различни причини.

— Какви?

Но Джени вече бе казала прекалено много. Тя се вгледа в ръцете си.

— Нямам какво да ти предложа.

Пит привлече отново погледа ѝ нагоре, като се засмя.

— Правиш страхотни пилешки хапки — каза той. Облегна се с лакти на масата, стопли я с очите си — имаше дълги, тъмни мигли, на които всеки би завидял, — и ѝ се усмихна многозначително, като направо я разтопи. — Е, какво да бъде? Какво ще пожелае сърцето ти?

Да останем тук, точно тук, точно сега. Да запечатам изражението на лицето ти и да го окача на огледалото при всички онези покани за партита, които откраднах. Да съхраним този миг и да го прибера на сигурно място за времето, когато... времето, когато...

— Разходка с мотоциклета — каза тя. — Има един виещ се път нагоре в планината. Небаноник трейл. Направо ти спира дъхът, когато се движиш бързо.

— Правила ли си го и преди?

— Не.

Дардън не искаше да я заведе, като беше малка, а по-късно нямаше кой да я води там. Но бе слушала какво разправяха децата в града и много пъти си бе мечтала да иде.

Пит опря длани на масата и стана.

— Хайде, да тръгваме.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два часа по-късно Джени още не бе готова да се прибере. Обратно у дома, тя лежеше в палатка от надвиснали борови клони в тъмния заден двор и преживяваше отново възбудата от разходката по Небаноник трейл. Всичко, което бе чувала през годините, бе вярно. Бе опасно и изумително вълнуващо. Върху мотоциклета на Пит бе направо невероятно — двайсет минути накланяне ту на една, ту на друга страна по завоите, притискаше силно Пит, докато вятърът профучаваше, мъглата си играеше наоколо, а нощта криеше тайните си до последната минута, когато моторът завиваше или потъваше в някоя падинка. През цялото време тя се чувстваше наистина жива, свободна и дръзка. Ако бяха катастрофирали, щеше да умре щастлива.

Клоните се разделиха и се появи Пит. Трябваше да се наведе одве, за да влезе, но вместо да се изправи вътре, той се настани на земята с кръстосани крака като нея. Коленете им се докосваха.

Макар да бе тъмно, тя видя широката му усмивка и му се усмихна в отговор. Знаеше, че изглежда глупаво ухилена, а косата ѝ стърчи във всички посоки заради вятъра, но Пит май нямаше нищо против. Ако не бе така, можеше да си тръгне, да каже нещо като: „Е, получи това, което пожела сърцето ти, сега е време аз да продължа нататък“, но той не го каза.

Искаше ѝ се да му благодари за това и задето я заведе на разходка, затова му довери една от тайните си.

— Това е моето специално място. Прекарвах скрита тук цели часове, когато бях малка.

— Скрита?

— Майка ми ме биеше, когато бе ядосана. Тя често се ядосваше. Скривах се тук, докато ѝ мине.

— Тя ли ти е оставила белезите по краката? — попита Пит.

Джени си пое дълбоко въздух и каза:

— Удряше ме с бастуна на баща си. На долния му край имаше месингова обшивка и пирони, които я закрепваха на място.

— И тя те е удряла с него? Каква майка би направила подобно нещо?

— Аз я ядосвах.

— Е, и! Можела е просто да ти се развика. Но да те бие до кръв? Да обезобрази завинаги краката ти? Някой е трябвало да я спре. Сигурно някой е забелязал това.

— Носех дълги панталони. Или дълги чорапи.

— Тогава баща ти. Той сигурно е знаел. Защо той не я е спрял?

— Той се занимаваше с превозване на различни стоки. Понякога отсъстваше дни наред.

— И никога не е виждал краката ти?

— Ами, виждал ги беше. Но оставяше това без коментар, защото се чувстваше виновен.

— За какво?

Джени усети как започва да губи кураж. Вдигна свитите си колене, опря брадичката си на тях и поклати глава.

Пит взе ръката ѝ и я остави да се олюлява помежду им. С всяко леко поклащане миналото избледняваше... все повече... и повече. Помагаше ѝ, като се концентрира върху пръстите му. Бяха със заоблени нокти, дълги и толкова реални, че и други неща станаха също толкова реални. Като ръста му и здравето му тяло. Като чистата, свежа миризма, която се носеше от него. Като топлината на кожата му, странното пърхане в стомаха ѝ и едно дълбоко, дълбоко желание.

Никога досега не бе изпитвала такова желание — нито пък любопитството, което идваше с него, любопитство за физически неща, свързани с Пит. Като например дали има косъмчета по гърдите, колко тъмни са зърната на гърдите му или дали има бенки по гърба. Би трябвало да се отврати от подобни мисли, но не бе така. Вместо това се запита дали и той си задава подобни въпроси за нейното тяло. Не беше особено спокоен, ако се съди по дишането му. Но дали бе заради сексуално желание? Или нещо по-дълбоко? Или пък тя си измисляше всичко? Все още не можеше да си представи, че мъж като Пит би могъл да я желае.

Но той бе тук, приближи се, докосна врата ѝ, гърлото ѝ, деколтето на пуловера ѝ и изведнъж тя се оказа на колене, здраво стиснала раменете му, желаеща нещо, което не можеше да изрази с думи, защото бе толкова ново за нея.

— Кажи ми — прошепна той.

Ръцете му потрепнаха над гърдите ѝ. Тя усети как те се надигат в отговор към него, но не стигаха чак до дланите му — може би нарочно, защото гърдите я боляха по време на секс, — което не обясняваше защо така силно желае да усети ръцете на Пит върху себе си, изобщо не го обясняваше.

Чувстваше се объркана, но тласкана от емоциите си и извика:

— Можеш да правиш каквото пожелаеш, всичко, наистина, нямам нищо против.

Това, което той направи, бе да плъзне ръце около нея и да я привлече към себе си, после я прегърна, просто я прегърна и останаха така, докато тя се успокои малко. После я положи на земята. Усети тежестта на тялото му върху гърдите и корема си, дори и между краката си, но за толкова кратко, че не се почувства застрашена, после той се търкулна настрани и я прегърна до себе си.

Никаква заплаха, никакво насилие, просто една грижовна прегръдка. Тя издиша на пресекулки и се сгуши по-близо до него. Болката вътре в нея се разсея. На нейно място дойде удоволствието, а после, когато топлината на тялото му я сгря, дойде и задоволството. Тя започна да се усмихва.

— Ооо, Джени — изрече той дрезгаво, — защо не се срещнахме по друго време?

— Защото аз имах нужда от теб сега — отвърна тя и се заслуша в звуците на нощта. — Вярваш ли в Господ?

— Понякога. Защо?

— Спомням си как ходехме на църква, когато бях малка, и как гледах робата на свещеника. Представях си, че и Господ носи такава. Затова се скривах там и се преструвах, че съм се скрила в неговите поли. Чувствах се в безопасност. И сега изпитвам същото. Сякаш сме изолирани от света. Сякаш неговата грозота не може да ни стигне. Разбираш ли за какво говоря?

Пит отново спа в свободната стая — след като я бе изпратил до къщата и промърмори нещо за това, че никой не бивало да твърди пред него, че рицарството не е живо и до днес.

Можеше да мине и без неговото рицарство. Когато бе в прегръдките му, светът се изпълваше с възможности и надежди. Би ѝ харесало да прекара нощта така. Само да я прегръща.

Вместо това отново си легна на старата покривка на пода в своята стая. Не можеше да понесе да си легне в леглото, не и с тези противни копчинени чаршафи, не и когато Пит е в къщата. Би се чувствала омърсена. А и освен това не бе уморена. Тя си легна, седна, отново легна, завъртя се на другата страна, пак седна. Прокрадна се до вратата на стаята си и се послуша, прокрадна се до вратата на Пит и се послуша. Когато чу спокойното му дишане насън, влезе вътре и се долепи до стената.

Той лежеше по корем. Едната му ръка бе под възглавницата, другата бе провиснала до пода. Китката му бе отпусната. Раменете му бяха широки, кожата — гладка и лъскава над тъмната сянка на косъмчетата под мишницата му. Надолу тялото му бе стройно, с тънък кръст и стегнат ханш. Не носеше бельо. Покриваше го само чаршафът, който се бе смъкнал надолу по дългите му, мускулести крака — вълнуващи извивки в иначе равния ход на живота ѝ.

Доближи се на пръсти. Той не се събуди и тя се приближи още малко, така че вече можеше да различи ухото му, адамовата му ябълка, набръчканата кожа на лакътя му. И внезапно усети, че се чувства преизпълнена. Сякаш вътре в нея се бяха излели невероятно количество емоции. Сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

Разтреперана от прилива на чувства, но колкото е възможно потиха, тя се отпусна на плетеното килимче и се сви на кълбо близо до заспалия Пит. Не искаше да се пръсне. Така щеше да изгуби онова, което бе в нея, а тя не бе готова да се раздели с него. Затова обгърна тялото си с ръце, затвори очи и започна да брои вдишванията на Пит, докато накрая заспа.

Спа до късно и бе още сънена, когато телефонът звънна. Тъкмо си правеше чай, за да се разсъни, но звънът на телефона свърши това по-добре.

Бе осем и трийсет и пет. Знаеше кой се обажда. Знаеше го и стомахът ѝ, който се сви на ръбата топка.

Не вдигай, Джени. Но трябваше да го направи. Ще се върне след два дни. Не може ли да почака! Беше затворен от шест години — заради нея. Е, и? Не Вдигай.

— Ало?

— Здравей, бебчо.

Тя преглътна трудно. Дори и само от този нисък глас — нисък, мазен, сладникав — ѝ се повдигаше.

— Здравей, татко.

— Как е моето момиче? Вълнува ли се?

Кажи му не. Кажи му, че няма да си тук, когато се върне вкъщи. Кажи му, че заминаваш.

— Направих всичко, което ми поръча — отвърна тя. Не бе съвсем вярно, но трябваше да каже нещо.

— И нещата на майка ти вече ги няма?

— Да — малка лъжа. Това бе противна работа. Щеше да я свърши, преди той да се е върнал.

— Извади ли всичко от чекмеджетата?

— Да.

Утре. Щеше да го направи утре.

— Няма да е хубаво разни неща да ни напомнят за миналото. Започваме отначало, бебчо. Онова другото вече е зад гърба ни.

Джени се надвеси над мивката и опита да диша през носа.

— Не че не я обичахме — каза Дардън, — но тя бе прекалено ревнива за собственото си добро. Ревнива и зла. Е, двамата с теб го знаем. Платихме си за смъртта ѝ. Така че сега идват добрите времена. Още две нощи тук и съм у дома. Казват, че ще мине обяд във вторник, докато документите станат готови. Можеш ли да повярваш, скапани бюрократи — промърмори той. — Но няма нищо, няма нищо. Така ще можеш да си поспиш до по-късно, спокойно да се облечеш, да си оправиш косата. Ще я носиш пусната за мен, нали? Знаеш, че много обичам така.

— Не мога да дойда — изстреля тя.

Ниският глас стана твърд.

— Какво?

— Не мога да дойда да те взема. На работа съм.

— Твоят старец се прибира от пандиза, а ти си на работа! Според мен това е достатъчна причина да си вземеш почивен ден.

Джени вече цялата трепереше, но какво бе още една малка лъжа, когато алтернативата бе така противна.

— Има голям обяд, най-големият, който сме организирали. В някакво имение в планината, собственикът е близък на губернатора и

ще дойдат хора откъде ли не, даже и с частни самолети и хеликоптери. Мириам има нужда от мен.

— Исусе, и аз имам нужда от теб. Гния тук заради теб. Е, кого ще избереш, Мириам или мен?

Вече бе на ръба на сълзите. Той винаги усложняваше нещата.

— Аз не избирам между теб и нея. Само че е по-разумно да ида на работа. Ако можех да дойда с кола, щеше да е различно, но не мога. Ще съм свършила работа навреме, за да те посрещна на автобусната спирка в града.

— Не там. Тук, Мери-Бет.

— Не мога, татко — примоли се тя, после ѝ хрумна нещо. — Татко, чуй. Ако помогна на Мириам за този голям обяд, тя няма да е против, като ѝ кажа, че повече няма да работя след това, и така ще имам време за теб.

Това го усмири за малко.

— Няма да работиш през останалите дни от седмицата?

— Не.

— Предполагам, че така е добре.

— Е, може и да не е. Искам да кажа, сигурно само ще ти се пречкам. Ти ще искаш да излезеш да се видиш с разни хора, които не си виждал толкова време...

Тя спря, а той не бе продумал. Нямахше нужда да ѝ казва колко глупави са приказките ѝ. Нямахше никой друг, когото той да иска да види, никой, освен нея.

С онзи тон, който тя най-много мразеше, онзи, който казваше, че този път няма да търпи противопоставянето ѝ, той каза:

— Искам да ме чакаш на онази спирка облечена в роклята на цветя от каталога, който ти изпратих, и искам косата ти да е измита, и накъдрена, и мека. Досега сигурно ти е стигнала под кръста. Ще я премеря, като се приберем вкъщи, върху кожата ти, така че гледай кожата ти да е мека под онази красива рокля, и бъди там да ме посрещнеш, чу ли?

Джени едва бе окачила слушалката обратно на телефона, когато повърна и малкото, което бе в стомаха ѝ, но дори и тогава продължи да ѝ се гади и повдига.

Написка лицето си с вода. Разтри врата си с мокри длани. Напълни устата си и я изплакна и после пак, и пак. Сега вече плачеше,

хлипанията разтърсваха цялото ѝ тяло, защото оставаха само два дни, а на нея ѝ се гадеше, беше уплашена и... и ядосана, че не бяха изпратили нея в затвора, или не бе умряла там, на пода в дневната, защото не беше честно, всичко бе в главата ѝ, а и всичко ставаше още по-зле. Нямаха значение думите му, че го е направил заради нея; бе го направил заради себе си, а сега си искаше своето, и ако тя се опиташе да го спре, щеше да ѝ припомни, да върне времето назад и тя щеше да започне да плаче, а той щеше да я прегърне, да прокара пръсти през косата ѝ...

Сграбчи кухненските ножици от чекмеджето, хвана пълна шепа от омразната си червена коса и я отрязва, после втора шепа и отрязва и нея, после отново и отново, докато противните червени къдри се разпиляха навсякъде — по плота, по пода, по кухненската маса.

— Ей, ей, ей — обади се Пит с дълбокия си звучен глас, който сега бе разтревожен. — Джени, Джени, какво правиш?

Изтръгна ножиците от ръката ѝ.

— Боже мой, Джени, какво има?

Той повдигна лицето ѝ и се вгледа в очите ѝ.

— Мразя тази коса! Отвратителна е! — избърса сълзите ѝ с палци.

— О, не.

— Наистина. Мразя я. Кълна се, предпочитам да съм плешива!

Той поклати глава бавно, спокойно.

— Не, не е вярно.

— Вярно е. Ти не разбираш! Това бе баща ми, на телефона. Идва си във вторник. Знаеш ли къде е? В затвора. Шест години. Знаеш ли защо? За убийство. Чие убийство? На майка ми!

Вътрешностите ѝ направо изгаряха, също като по време на процеса. Сега за пръв път го изричаше така директно след толкова години и ужасът бе все така жив. Нищо не се бе променило, абсолютно нищо.

Само че това не бе съвсем вярно. Не бе го казала на голите стени; бе споделила с Пит. Сега и той знаеше онова, което всички в града знаеха и затова я избягваха през всичките тези години. Тя очакваше той да се отдръпне, чакаше да види на лицето му отвращението, което сигурно щеше да се появи, или ако не отвращение, то съжаление или ако не съжаление, страх.

Но той не се дръпна и на лицето му се изписа такава загриженост и състрадание, че тя се разплака.

— О, Джени — прошепна и я привлече към себе си. — Съжалявам.

Тя се разплака още по-силно. Той притисна главата ѝ към гърдите си, после премести ръцете си на гърба ѝ, за да я приближи още до себе си. Тя зарови лице и се остави ръцете му да я предпазват от света. Докато сълзите ѝ бликаха навън, същото ставаше и с най-тъмните ѝ страхове. На тяхно място идваше нещо топло и светло. То ѝ даваше нови сили.

— Той обича косата ми да е дълга — каза тя между две хлипания — прокарва пръстите си в нея. — От това направо ми се гади.

— Мразиш ли го?

— Да! Не — извика тя. — Какво мога да ти отговоря? Той ме плаши. Така действа на хората. Той контролира другите. Преди да заmine, даде на всички да разберат, че ако някой ме нарани, ще съжалява. Че ако някой изобщо ме докосне, ще съжалява — погледна нагоре към Пит. — Затова хората се държат прилично, но не се доближават до мен. Ти рискуваш много, като стоиш тук.

Той избърса и последните ѝ сълзи, така че тя да види ироничната му усмивка.

— Бих казал, че е крайно време — усмивката му стана по-нежна. Очите му се отместиха към косата ѝ. Огледа я отсам и оттам. — Знаеш ли, не е зле. Изобщо не е зле. Сега мога по-добре да виждам лицето ти без толкова много коса. Може би си налучкала правилното решение — взе ножиците. — Може ли да я подравня мъничко?

Той подрязва няколко минути, като обикаляше около нея. После сви колене така, че очите им да са на едно ниво, хвана брадичката ѝ и завъртя главата ѝ на едната и после на другата страна.

— Изобщо не е зле — каза с широка усмивка. — Иди да си вземеш душ. Аз ще разчистя тук.

Завъртя я в посока към коридора и я подкани да тръгва.

* * *

Мириам примигна невярващо, когато Джени се появи до отворения заден капак на минивана. Тя отвори уста, затвори я и пак я отвори.

— Джени?

Джени докосна косата си. Бе се чувствала уверена, докато се оглеждаше вкъщи, но тази увереност бе разклатена от втрещените погледи, които я бяха съпроводили по пътя към града. Сега и тя си мислеше същото като хората, които я бяха зяпали: Дардън ще я убие.

— Искях да променя нещо — каза на Мириам.

— Определено си се променила — отвърна жената.

Тя пхна таблите на рафтовете в минивана, избърса ръце в кърпата, мушната в колана ѝ, и хвана Джени за ръка.

— Дай поне да ти я подравня.

— О, няма нужда, Пит го направи.

— Пит ли? Кой Пит?

Джени не бе сигурна, че изобщо трябваше да споменава каквото и да било. Но вече го бе направила.

— Той ми е приятел — каза тя и изпита лека гордост, която бе толкова нова за нея, че бузите ѝ порозовяха. Играеше си с резето на вратата. — Не го познаваш. Не е оттук.

— Откъде е?

— От запад.

— Как се запозна с него?

— О, случайно, след танците в петък вечер. Едър, висок мъж с кожено яке и ботуши. Може да си го видяла, а?

Тя се осмели да хвърли поглед към Мириам, която изглеждаше озадачена.

— Не. Щях да забележа някого, който изглежда така.

— Беше навън. Може затова да не си го видяла.

— И аз бях навън. С кожено яке и ботуши ли? Определено щях да го забележа.

— Е, не беше там през цялото време. Просто мина оттам. Може да е бил зад някое дърво, когато си била навън, затова не си го видяла. Кара мотоциклет.

— Аха — каза Мириам с изненадваща закачливост. — Работата става дебела. Какво прави насам?

— О, само минава оттук.

— И е отседнал при теб? Ах, ти, Джени, каква си хитруша.

— Всичко е съвсем прилично — увери я Джени, преди да се усети, че Мириам я дразни.

Тогава се засрами и сви рамене.

— Пит, а? И той ти подстрига косата?

— Аз я отрязах. Той само ми я подравни.

— Е, тогава — каза Мириам — аз само ще я дооформя.

Джени смяташе, че косата ѝ е съвсем наред, но Мириам ѝ беше шеф, а също и спретната и стабилна жена като никоя друга. Освен това Джени не искаше да рискува да я ядоса, като ѝ откаже.

— Ето така — обяви след малко Мириам. — Всъщност беше само отзад.

На Джени не ѝ се бе сторило само отзад и бе леко ужасена от дължината на някои от кичурите, които лежаха на пода. Но сега Мириам използваше гребена, пипваше тук и там, бухваше косата ѝ и дори се усмихваше.

— Наистина изглежда добре. По-изискано. Не толкова натрапчиво.

Тя обърна Джени към огледалото.

Джени докосна краищата, които се подвиваха навътре под брадичката ѝ, и пътя, който сега бе леко встрани, вместо обичайното ѝ сресване по средата. По-изискано. Харесваше ѝ как звучи. А също и как изглежда. Късата ѝ прическа можеше да изглежда и елегантно, ако не бяха къдриците ѝ.

После и къдриците и всичко друго стана жертва на ръцете на Мириам, която бързо ги прибра в кок, за който твърдеше, че е хигиеничен. Но дълго след тази жестокост Джени си представяше предишния си образ. По-изискано. Това наистина много ѝ харесваше.

На Дардън изобщо нямаше да му хареса. Но не и на Пит. Тя се усмихна. На Пит много щеше да му хареса. Нямаше търпение да му се покаже.

Нямаше търпение просто да го види отново. Дори и сега, само като си спомняше, усещаше топлотата, която бе почувствала, докато я водеше към вратата и я изпращаше в града.

— Сигурна ли си, че не искаш да те закарам? — бе попитал.

Тя кимна. Не искаше хората да питат кой е той и защо е с нея. Не искаше някой да каже на Дардън, не и докато не реши какво ще му

обясни.

— Трябва ми време да помисля. Трябва да реша какво да правя.

Тогава той бе обхванал лицето ѝ с ръце, както обичаше да прави, сложи длани отстрани като капациите на очите на конете, закри всичко друго и остана само той.

— Как да ти помогна.

Бе се заклела да не моли за нищо, но истината за живота ѝ се прокрадваше отвъд допира на ръцете му. Затова каза:

— Не си тръгвай. Остани още малко. Бъди тук, когато се върна.

Той я целуна по устните, по носа и по очите, които тя бе затворила. Без разсейването на зрението гласът му звучеше още по-плътно.

— Ще бъда тук. Побързай да се върнеш.

* * *

Джени работеше бързо. Изтича с последните табли от кухнята към минивана, после от минивана до къщата, където се организираше барбекюто, и после в задния двор, където бе приготвена скарата. Притичваше от маса към маса около басейна, поставяше коктейлни салфетки и свещи. На бегом занесе напитки от кухнята до далечния край на масата със студения бюфет, после постави панери с хлебчета и прибори с подправки в средата на масата, зареди картонени чинии, хартиени салфетки и пластмасови ножове и вилници в края на масата, който бе най-близо до скарата.

— Полека — направи ѝ забележка Мириам по едно време.

Но Джени не можеше да забави темпото. Смяташе, че колкото по-скоро свърши работата си, толкова по-скоро ще си бъде у дома с Пит.

За съжаление ръцете ѝ не я слушаха така добре в бързането, както краката. Наложил се да подреди отново салфетките, когато Мириам каза, че изглеждат разхвърляни; да попие цели два литра сироп, когато бутилката се изплъзна от ръцете ѝ; да върне цяла табла двойно препечени картопки в кухнята, когато ги остави прекалено близо до ръба на масата и те се обърнаха.

— Джени — прошепна Мириам, защото гостите вече бяха пристигнали, — успокой се. Няма закъде да бързаш. Само спокойно.

След това Джени бе по-внимателна. Съсредоточаваше се върху всяка задача, която ѝ даваше Мириам, и щеше да се справи чудесно, ако домакинята на партито не я бе затрупала с хиляди дребни поръчки наведнъж. Непрекъснато ѝ нареждаше: „Господинът със зеления пуловер има нужда от първия сос“ или „Чаша чешмяна вода за дамата в синьо ей там“, или „Искам да има сол и пипер на всяка маса“, или „Напълни шишето на бебето с мляко от хладилника и го затопли малко, но не прекалено, а само малко. Знаеш как да провериш, нали?“

Джени се старееше, доколкото може, но тъй като и Мириам, и клиентката ѝ даваха нареждания, нямаше как да не се забави, а когато се разбързаше да навакса, правеше грешки. Затова денят бе от лошите. Един лош ден не бе чак толкова ужасно нещо. Храната все пак бе добра. А и какво значение имаше дали партито ще е идеално, щом Мириам и без това затваряше?

Обаче това изобщо не ѝ помогна, когато Мириам я дръпна настрана след завръщането им и каза:

— Виж, Джени, искам да си вземеш няколко почивни дни. Мисля, че си разсеяна.

— Добре съм. Наистина.

— Е, на мен не ми изглежда така. Почини си, докато Дардън се прибере и се настани вкъщи. Тогава ще се почувстваш по-добре.

— Но аз трябва да работя — настоя Джени и започна да бърше дългата маса от неръждаема стомана. — Той иска аз да работя. Ще се разстрои, ако не работя. Можеш да ми вярваш. По-добре е, ако работя.

Мириам хвана ръката ѝ и я накара да спре.

— Не и за мен. Виж сега. И без това тази седмица имам само две заявки, а и те са малки. Ан-Мари и Тайлър ще се справят. Ти имаш нужда да прекараш известно време с баща си или да си потърсиш друга работа.

— Няма да си намеря друга работа.

— О, ще намериш. Ще ти дам чудесна препоръка.

Джени знаеше, че дори и препоръка от самия папа няма да ѝ помогне. Никой не я искаше наблизо. Няма значение дали заради косата ѝ или луничките ѝ, или името ѝ, тя просто не се вписваше сред хората като всички останали. Не умееше да разговаря свободно, нито

да се усмихва любезно, особено сред непознати, които сигурно щяха само веднъж да я погледнат и да разберат истината за това, което е.

Мириам бе различна. Но тя заминаваше.

— Можеш да работиш на сватбата на Де Уит другата неделя. Става ли?

Джени кимна. Вяло забърса масата за последен път и окачи кърпата над мивката. После излезе навън, където бързо падаше нощта, и потегли за вкъщи, като отказваше, категорично отказваше да мисли за всичко, което би могло да се случи, преди отново да види Мириам, но мисълта все пак я преследваше — и не само витаеше в ума ѝ, но се умножаваше, после я обгръщаше с такава сила, че краката ѝ започнаха да се подкосяват. Не бе изминала и една пряка, когато се наложи да седне на бордюра.

Прегърна коленете си. Облегна бузата си на тях и присви очи, така че главната улица се превърна в размазани петна от светлина и мрак, които можеха да са в Лондон или Париж, или Уайоминг, малко по на юг от Монтана, и тогава си помисли за Пит.

Понечи да стане, но веднага седна пак. Не знаеше дали не е по-добре да остане тук и да си представя, че той я чака у дома, вместо да се прибере и да открие, че си е тръгнал. Бе ѝ обещал, че ще остане, но това бе, преди да е имал възможност да размисли над онова, което му бе казала. Сега, когато знаеше част от истината, вероятно си е тръгнал. И тя не го винеше. Тя носеше само неприятности, само неприятности.

Издърпа фибите от косата си и ги заби една по една в земята, като ги натика дълбоко с дланта си. Спря едва когато една дребна фигурка седна долу на бордюра и една малка ръчичка докосна крака ѝ.

Тя успя да се усмихне.

— Здравсти, Джоуи Бетъл, какво става?

— Нищо.

Кожата му проблясваше бледа, почти синкава, с лунички, които сякаш светеха в нощта, също като нейните.

— Кой те накара да си подстрижеш косата? — попита момчето.

— Сама реших.

Тя се опита да повдигне сложената му наопаки бейзболна шапка и да погледне косата му, но детето здраво стискаше пластмасовата каишка на челото си.

— Моята изглежда тъпо — каза то. — Тя ми я отрязва цялата, защото каза, че било трудно да ме сресва. Е, сега ще нося тази шапка в училище и хич не ме интересува какво ще каже. Тя казва, че твоят татко си идва у дома. Че той е убил майка ти. Така ли е?

Джени притисна коленете си едно до друго и сви лакти до тялото си.

— Така ли е? — настоя Джоуи.

— Не.

— Тогава защо е в затвора?

— Защото съдебните заседатели казаха, че я е убил.

— Защо?

— Защото той каза, че го е направил.

— А наистина ли го направи?

— Не.

— Джоуи? Джоуи Бетъл, къде си?

Бърз като светкавица, малкият хукна надолу по улицата. Джени се обърна гърбом, вдигна рамене високо и наведе глава, така че Селена да не я види и да не разбере къде е бил синът ѝ. Почака, докато шумът от стъпките ѝ заглъхна и изчезна напълно. После, все така с вдигнати рамене и със стомах, свит на топка, тя се отпрати към дома.

Ляв, десен, ляв, десен. Вървеше равномерно, преместваше единия крак, после другия и се опитваше да ходи изправена, както съветваше списанието, само че раменете ѝ не искаха да се отпуснат, а когато се мъчеше да прочисти ума си от тревогите, лицето на Дардън заставаще пред нея — Дардън и никаква работа, и никаква дълга коса, и никакъв изход...

Хукна да бяга, размахваше ръце, косата ѝ сякаш оживя в падащата мъгла; и не се отказа, докато не усети пробождане отстрани и забави ход, но дори и тогава не спря. Трябваше да разбере дали Пит я чака. Трябваше. Той бе единственото светло нещо, което ѝ бе останало.

Докато стигне до вкъщи, вече бе почти обезумяла. Изтича през обгърналата я мъгла нагоре по задните стълби и влезе в кухнята. Не беше там. Излезе в коридора, мина от стая в стая, а кръвта ѝ все повече се смразяваше — погледна на първия етаж, на втория, във всяко ъгълче, всеки долап, дори и под леглата, в случай че това е някаква шега, макар да знаеше, че той не е толкова жесток.

Дишайки тежко, зарови пръсти в косата си. Ако той си бе заминал, тогава край на всичко. Нямаше да има утеха, нито топлина, нито последен поглед към онова щастие, което другите хора притежават. Ако той си бе заминал, мечтите ѝ бяха мъртви.

Разтреперана от студ и ужас, тя закри глава с ръце, стисна здраво очи и си пое дъх от най-мрачните и най-нещастни дълбини на съществуването си.

После очите ѝ се отвориха широко при мисълта за палатката от борови клони в задния двор. Бързо се извърна, втурна се през стаята и се блъсна в някакво едро мъжко тяло.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бостън

Кейси трепереше, когато остави последната страница от дневника върху купчината, с лице надолу. Донякъде реакцията ѝ се дължеше на рязкото появяване на това едро мъжко тяло, но до голяма степен бе потресена от факта, че бащата на Джени е бил изпратен в затвора, задето е убил майка ѝ. Кейси никога не бе имала клиент, който да е свързан с убийство. Смърт да. Често помагаше на клиенти да приемат смъртта на родител, на съпруг или съпруга или на близък приятел. Но убийството бе съвсем различен проблем. То включваше такова ниво на насилие, до което Кейси никога не се бе докосвала. Родителите ѝ никога не се бяха карали; те всъщност никога не си бяха говорили. Колкото и странно да бе — с колкото и различни психотерапевтични термини да бе определяла дисфункционалността на тяхната връзка — предполагаше, че да живеят разделени, е за предпочитане пред такава омраза, която можеше да доведе до убийство.

Но Кони бе написал, че Джени е роднина. Така това убийство ставаше нещо лично.

Не. Кейси се спря сама. Всъщност Кони бе написал, че „тя“ е роднина. Кейси не можеше да е сигурна дали „тя“ не се отнася до авторката на тази измислена история и дали „как да се помогне“ не означава помощ при издаването на ръкописа. В това отношение Кейси не би могла да помогне.

Не можеше обаче и да обърне гръб на Джени Клайд. Светът ѝ постепенно се свиваше около нея. Отчаянието ѝ растеше. Кейси трябваше да разбере какво се случва с нея.

Нещо ѝ подсказваше, че Джени е реален човек. Но нещо друго изглеждаше много странно — нещо в този откъс, който току-що бе прочела. Не можеше обаче да определи точно какво.

Нервите и бяха опънати и когато телефонът звънна, тя подскочи. Приглушеният звън идваше откъм кухнята. Нямаше телефон в

дневната, където бе останала, след като Емили Айзнър си бе тръгнала. Нямаше и часовник, но предположи, че приближава десет. Мег си бе отишла за през нощта, а приятелите ѝ обикновено не звъняха толкова късно.

Притеснена, тя остави настрана страниците от дневника, изтича навън през коридора до кухнята и грабна телефонната слушалка.

Десет минути по-късно след бързо шофиране през спокойните, за щастие, улици Кейси изтича по стълбите на болничното заведение, влезе и продължи бързо нагоре към третия етаж. Лекуващият лекар на майка ѝ бе зад бюрото на дежурната сестра и я очакваше, докато попълва новите данни в картона на майка ѝ.

С разтуптяно сърце, младата жена спря насред крачка. Докторът бе тъмнокош и слаб, мълчалив и сдържан човек. Макар да знаеше, че сдържаността, освен черта на характера му, е част и от културното му наследство, тя предполагаше, че го предпазва от лично обвързване с пациентите. Много малко от тях се оправяха. Понякога се задържаха дълго, като Керълайн, но след време почти всички умираха.

Кейси го изгледа предпазливо.

Той ѝ се усмихна лекичко, за да я окуражи.

— Тя е добре. Този път продължи по-дълго, но сама се справи с пристъпа.

Дъщерята въздъхна облекчено. Преди две години, когато Керълайн бе прекарала вече доста време във вегетативно състояние и шансовете ѝ за възстановяване станаха нищожно малки, Кейси бе подписала документ, с който се съгласяваше да не се предприема реанимация. Бе се консултирала и с други лекари, преди да направи тази стъпка, бе разговаряла със свещеника в Провидънс, който познаваше Керълайн, бе обсъждала доводите „за“ и „против“ с приятелите на майка си. С ума си Кейси продължаваше да подкрепя онзи документ. Не бе сигурна обаче какво ще почувства, ако Керълайн умре, а е можело да бъде реанимирана.

— Щом сама се е справила този път — каза тя сега на лекаря, — според мен това означава нещо. И тя не е готова да умре, също както аз не съм готова да я оставя да си иде.

Усмивката на доктора стана тъжна. Той остана мълчалив.

Кейси прекоси краткото разстояние помежду им. Уважаваше този човек. Иначе отдавна да е поверила Керълайн на грижите на някой друг.

— Кажете ми какво мислите — подкани го тя.

— И преди сме водили този разговор с вас.

— Когато имаше различни инфекции — през годините бе имало немалко такива случаи. — Но не и пристъпи. Те са нещо ново.

— Да, така е.

Не й хареса начинът, по който я гледаше.

— Смятате, че се опитва да умре ли?

Той леко повдигна едната си вежда.

— Това се случва често.

— Ами тогава защо не е умряла?

— По дефиниция продължителното вегетативно състояние е такова, при което онова, което става с тялото на пациента, няма нищо общо с интелекта му. Вегетативните функции продължават да се изпълняват. А също и рефлексивните реакции. Най-вероятно те са причина майка ви да се справи с точно тази серия пристъпи.

— Серия ли?

— Да.

— Повече от един? — попита Кейси обезкуражена.

— Три, четири, пет малки за последния час.

— Но малки. И тя се е оправила. Аз наистина мисля, че това означава нещо.

Обърна се да тръгне към стаята на Керълайн, но отново се извърна. Както винаги, се люшкаше между ума и сърцето си. Осъзнаваше, че може да има несъответствие между това какво й се иска да става и онова, което реално се случва.

Тя скръсти ръце.

— Ако сте прав — попита меко, — какво ще стане сега?

— Вероятно нищо. Може да прескочи това препятствие и да остане в същото състояние още известно време. Чели сте описанията на подобни случаи.

Кейси, разбира се, бе чела. Бе научила за Карън Ан Куинлън, Нанси Крузън и десетки други, които бяха живели години наред с изкуствено хранене. Знаеше как се трупаша сметките за медицинските

грижи. Знаеше колко е тежко на семействата на онези, които бяха се оказали в продължително вегетативно състояние.

Тя се справяше посвоему. Това всъщност бе лека вариация на теорията на баща ѝ за разчистването. Той смяташе, че самопознанието идва с отварянето на вратите към всички стаи в душата на човек. Тя не бе съгласна с думата „всички“. Бе една напълно адекватна и способна млада жена. Бе успяла в професионално отношение, с активен личен живот, добре социализирана, рационална и щастлива. И ако една от стаите в „дома“ ѝ бе пълна с болка и не можеше да направи абсолютно нищо, за да промени това, то влизаше в тази стая, когато се налагаше, но иначе държеше вратата затворена.

Посещаваше Керълайн често. Когато бе тук, бе напълно всеотдайна. Когато си тръгнеше, затваряше вратата след себе си. Тя невинаги оставаше напълно затворена, но когато тревогите започваха да се просмукват навън, тя се постараваше да ги изтика обратно вътре.

Дали това бе студено и безсърдечно от нейна страна? Може би. Но не знаеше какво друго да направи. Болката, объркването, безпомощността, която изпитваше, когато мислеше за Керълайн по цял ден, всеки ден, вече повече от хиляда дни, щеше да я унищожи.

Но точно сега бе тук и бе любопитна.

— Ако сте прав и майка ми се опитва да умре, няма ли да го направи пак?

— Вероятно.

— С пристъпи ли?

— Не непременно. Имал съм пациенти, които преживяват период на статус епилептикус — период с продължителни пристъпи — но го преодоляват и повече не получават нито един пристъп. Промяна в състоянието може да бъде сигнализирана от различни неща. Пациентите в продължително вегетативно състояние обикновено следват денонощния ритъм на будване и сън. Вашата майка — също. Можем да я накараме да реагира на ярка светлина, когато е будна, но не и когато спи. Един от признаците за приближаваща смърт би могло да е промяна в тази реакция. Може да започне да прекарва повече време в сън и да се буди все по-трудно. Това би било свързано с промяна в метаболизма ѝ. Крайниците ѝ биха станали по-студени, което предполага промяна в кръвообращението ѝ. Ако автономните ѝ функции започнат да се затрудняват, орални секрети ще започнат да се

събират дълбоко в гърлото ѝ, което ще направи дишането ѝ по-шумно и по-трудно.

— Страхотно — отбеляза Кейси.

— Но тя не страда — каза лекарят с повече съчувствие, отколкото бе показал до този момент. Обяснявайки, явно бе загрижен за Кейси. — Трябва винаги да го помните. Тя не изпитва болка. Изобщо не може да усети нищо. Мозъкът ѝ функционира на прекалено ниско ниво за това.

— Но пък от друга страна — изтъкна Кейси, — ако това, което ѝ се случва в момента, е първата ѝ стъпка към събуждането, може да започне да усеща болката.

— Ще разберем, ако това се случи. Дори и да не може да говори, ще разберем, ако не аз, то сестрите. Непрекъснато се удивявам на инстинкта им. Те винаги са първите, които разбират, когато един пациент е готов да направи крачка напред.

„Да направи крачка напред“.

Имаше предвид да умре. Кейси бе чувала това от сестрите и от роднини на пациенти тук, на този етаж, и то неведнъж. Сестрите наистина знаеха и точно затова сега нямаше намерение да ги пита. Не искаше да чува отговора.

Затова кимна на лекаря в израз на безмълвна благодарност, махна с ръка към дъното на коридора и потегли натам.

В стаята на Керълайн всичко бе спокойно и приглушено. Ако същата вечер бе имало някакво произшествие, то единственото свидетелство за това бе банката с валиум, окачена на стойката за интравенозно преливане в горния край на леглото. Керълайн лежеше леко повдигната и завъртяна настрани с помощта на две умело подложени възглавници.

Кейси я целуна по бузата и усети уханието на евкалипт. То ѝ бе познато и успокоително. Реши да го приеме като знак за живот.

— Здравей, мамо — прошепна тя. — Е, казаха ми, че тук е имало някакви вълнения.

Тя взе китката на болната, но не усети да е станала по-хладна. Вгледа се в лицето ѝ, но при затворени очи, то бе спокойно както винаги. Заслуша се в дишането ѝ, но не долови нищо тревожно.

— Само ги държиш нащрек с тези пристъпи, нали? — тя се усмихна. — Типично за теб. Както ме остави сама да се науча да

проверявам колко газ има в резервоара на колата.

Едва на шестнайсет, току-що взела книжка и шофираща само в околностите на фермата, така че нямаше друга опасност, освен да се обърка, на Кейси ѝ бе свършила газта в деня, когато Керълайн не ѝ бе напомнила да провери.

— Но не те обвинявам. Плащаме доста, за да лежиш тук. Нали така? — тя бързо се поправи. — Е, не плащаме ние директно. Но все пак, нали ти си внасяла осигуровки през всички онези години, когато здравето ти беше идеално. Сега заслужаваши най-доброто.

Бавно свиваше и разгъваше китката на Керълайн напред и назад.

— Като говорим за най-доброто — продължи тя все така шепнешком, — мисля, че трябва да си организираме пътуване. Винаги си искала да идеш в Испания. Смятам, че трябва да го направим.

Когато Керълайн остана безмълвна, тя каза:

— Не е нужно да стане веднага. Можем да идем другата пролет или през лятото, или пък следващото лято. Бих могла да резервирам места за екскурзията — всъщност го бе направила предната година — и можем да отменим резервациите, ако променим намеренията си — което се и наложи да направи тогава. — Или май не е добра идея изобщо да пътуваме през лятото. Заради тълпите от туристи сигурно е по-разумно през пролетта или есента. Какво мислиш, мамо? Така ще имаме какво да чакаме, нали?

А дали ще бъда достатъчно здрава?

— Разбира се.

За да се разхождам с часове? Нали така се прави на екскурзия. Помниш ли, като ходихме до Вашингтон? Ти през цялото време се оплакваше, че краката те болят.

Кейси изпита угризения.

— Тогава бях в седми клас. Не исках да ходя във Вашингтон с майка си. Исках да ида с приятелите си на училищна екскурзия до Вашингтон, но ти не — ми позволи.

Защото исках да сме заедно, Кейси. Ти растеше толкова бързо и знаех, че скоро ще прекарваш все повече време с приятелите си. Освен това не бях сигурна, че няма да направите някоя беля заедно.

Кейси не оспори това. Често правеше бели, когато бе с приятелите си, и в повечето случаи сама бе инициаторът им. Тя

обичаше да си спретнат купон с тайно купена бира, да ходят на кино, когато прожектират забранен за малолетни филм, да си боядиса косата в зелено, за да си отива с екипите на училищния бейзболен отбор в годината, когато спечелиха шампионата на щата.

— Обичах да те предизвиквам — каза тя сега, — но ти знаеш защо беше всичко. Проверях те. Непрекъснато те проверявах. Трябваше да съм уверена, че ме обичаш, независимо от зелената коса и всичко останало. Освен това порастването няма да е забавно, ако тийнейджърите не подлудяват родителите си.

Аха. Това бе много показателна грешка от психоаналитична гледна точка, скъпа. Каза „родители“, в множествено число. И това, по същество, бе истинската причина за всичките ти пакости. Ти нямаше баща. И ме мразеше, защото не съм ти осигурила такъв.

— Не исках да ми осигуряваш баща. Исках си истинския баща.

Керълайн не можеше да я опровергае. Не можеше да ѝ каже нещо, което вече да не е казвала — и Кейси би могла да се съгласи, ако нещата не се бяха променили за нея.

Тя произнесе гласно:

— Ти все казваше, че не знаеш какво го е мотивирало. Но сега той е мъртъв, а аз наследих градската къща. Мога да ти разкажа за него.

Керълайн остана мълчалива.

— Знаеше ли, че той е свирил на пиано? Или че часове наред е седял самичък горе на терасата на покрива? И че най-добрият му приятел е един котарак? Мисля, че е бил самотен човек. Имам предвид, че през всички тези години, когато го мразех, защото ме пренебрегва, аз вероятно съм била по-щастлива в живота си, отколкото той.

Керълайн не помръдваше.

— Умрял е изведнъж — изтърси Кейси, като се чудеше дали може да предизвика някаква реакция. — Било е масиран инфаркт.

Понякога през изминалите три години, типично за пациенти в нейното състояние, Керълайн помръдваше леко глава, ръка или устни, но сега нямаше нищо. Тя не мигна, не помръдна, не изохка.

Може би така е по-добре, отколкото да се бави като мен — представи си я Кейси да казва.

— Ти не се бавиш. Ти оздравяваш.

Болната се унесе в сън — или поне на дъщерята така ѝ се искаше да мисли. Иначе щеше да спори с майка си. Ако Керълайн започнеше да се самосъжбява, Кейси не искаше и да чуе за подобно нещо. Нищо не се постигаше със самосъжаление. Искеше Керълайн да е добре. Усети, че отново я заливат емоциите, и прошепна:

— Трябва да бягам, мамо — целуна ръката ѝ и внимателно я намести на чаршафа. — Ще дойда пак много скоро. Тогава ще си поприказваме повече — изправи се. — А за Испания — премисли и продължи: — Ако Испания ти се струва прекалено, ще идем на Хаваите. Полетът е дълъг, но щом стигнем, можем да се излежаваме цяла седмица. Никакви усилия. Никакви забележителности. Само слънце и пясък, и коктейли, така че и да не се чувстваш в идеална форма, пак ще сме добре. Ей, ако те притеснява дългият полет, можем да правим същото и в Коста Рика. Там има невероятен курортен комплекс. Ще разпитам за него, става ли?

Обратно в къщата, Кейси спа непробудно от полунощ до пет часа, но щом веднъж се събуди, вече не можеше да заспи. Не можеше дори да остане в леглото. Умът ѝ препускаше по прекалено много пътеки.

Най-напред си облече екипа за бягане, вдигна косата си нагоре и я промуши отзад през шапката, след което потегли в дъжда да види майка си. Знаеше, че щяха да ѝ се обадят, ако състоянието ѝ се е влошило. А и можеше просто да звънне в дома и да попита как е, за да си спести разкарването. Но бе неспокойна, което не бе обичайно за нея. Искеше лично да се убеди, че Керълайн е добре. А като тича до „Фенуей“ и обратно, щеше едновременно с това да направи и физически упражнения, което бе много разумно.

Керълайн изглеждаше много добре. Сега бе завъртяна различно от предната вечер и макар на Кейси да ѝ се искаше да вярва, че се е обърнала сама, знаеше, че не е така. Сестрите я завъртаха на всеки няколко часа. Сега лежеше по гръб и „закусваше“. На стойката за системи бе окачена банка и гравитацията караше хранителните вещества да се вливат направо в стомаха ѝ.

Стомахът на Кейси се сви. Не знаеше защо. И преди бе виждала това, повече пъти, отколкото можеше да преброи, така че не бе от

отвращение, нито от уплаха, нито от изненада. След първоначалния шок преди три години бе започнала да приема тези хранения за даденост.

Но нещо се бе променило. Лекарят смяташе, че Керълайн се опитва да умре, и Кейси не можеше да забрави тази вероятност. Това я караше да се чувства празна и сама, караше я да се сееща за близостта, която би трябвало да съществува между нея и майка ѝ като зрели хора, караше я да изпитва невероятна тъга. Искаше да затвори това бледо подобие на Керълайн в своята „стая“, но вратата отказваше да стои затворена. Кейси отчаяно желаше майка ѝ да отвори очи и да я погледне с разум, да проговори, да се усмихне.

Не остана дълго. Бе прекалено мокра и уплашена. След като постоя до леглото ѝ само за минутка, тя се върна по стъпките си и отново хукна в дъжда.

Потискащо задушно и топло, времето подхождаше на настроението ѝ. Тичаше бързо и упорито, като оставяше дъждовните капки да се смесват със сълзите ѝ, а краката ѝ направо крещяха от умора. Едва тогава намали до малко по-разумно темпо. Така мина побавно през градския парк, надолу по Чарлс Стрийт и нагоре по „Честнът“ към алеята, където бе паркирана колата ѝ.

Тя не бе сама. До нея стоеше джипът на Джордан.

Задъхана от бягането, Кейси се наведе, опря ръце на коленете си и се опита да уравни дишането си. Дъждът се стичаше по козирката на шапката ѝ от дърветата, от небето. Тя се изправи, наведе глава назад и се остави струите да измият лицето ѝ.

Дишането ѝ се успокои, но празнотата остана. Дали бе гладна? Вероятно, но не можеше и да си помисли за ядене. Празнотата вътре в нея изобщо не бе свързана с храната.

Нямаше нужда да използва ключа си за портата. Джордан я бе оставил отворена. Тя влезе, сложи отново резето, но едва след минута го забеляза. Бе в лявата част на градината зад бараката за инструменти, полускрит под елите, чиито най-долни клони бяха само на трийсетина сантиметра над главата му. Макар да бе подслонен там, не изглеждаше да е стоял на сухо дълго време. Косата му бе станала на мокри кичури, а потникът и късите му панталони бяха доста измокрени.

Днес потникът бе сив. Стоеше с ръка на едното рамо и с лакът пред гърдите. Другата му ръка бе отпусната до тялото. Късите му

панталони бяха тъмни и свободни и стигаха до средата на бедрата му. Надолу краката му бяха добре оформени, много прави.

В стойката му нямаше никаква отпуснатост. Очите му бяха вперени в нея, тъмни и широко отворени, изглеждаше разтревожен.

Не, реши Кейси, не разтревожен. Напрегнат.

Не, реши пак тя, не напрегнат. Очакващ нещо.

Изведнъж всички врати в душата ѝ се затвориха, с изключение на една. Тази врата бе отворена и подканваща. От Джордан направо бликаше мъжественост. Помежду им имаше силно физическо привличане. Бе го усетила от самото начало, а оттогава то само нарастваше.

Той бе градинарят на баща ѝ. Подобен факт трябвало да я спре, но не ставаше така. Всъщност това, което бе, го правеше още по-привлекателен. В този миг, обърнала гръб на безпомощността и меката, не можеше да се сети за нещо по-хубаво от това да се забавлява до насита за сметка на Кони.

После престана да мисли и за Кони, защото привличането, което усещаше дълбоко в себе си, бе по-силно дори и от това. Без да отклонява поглед от очите на Джордан, тя прекоси градината и отиде до него.

— Наред ли е всичко? — попита той, сякаш знаеше къде е била.

Не отговори, просто долепи тялото си до неговото, като сплете ръка с неговата, която бе отпусната надолу. И за миг не се усъмни, че той изпитва същото като нея. Знаеше, че е така. Просто знаеше. Когато повдигна лице, ръката му бе готова да свали шапката ѝ, а дългите му пръсти обхванаха главата ѝ. Устата му срещна нейната без капчица свян.

Кейси се отдаде на момента. Не мислеше, не анализираше, не си представяше нищо. Съсредоточи се само върху усещанията — топлината на устата му, когато той задълбочи целувката, изгарящото докосване на езика му дълбоко в самотните ъгълчета на устата ѝ. Усети как се разтапя вътрешно, когато той погали гърдите ѝ, изпита още по-голямо задоволство — и нужда, — когато той издърпа нагоре потника и я погали с ръце, а после и с уста там, и изведнъж тя отчаяно желаше всичко.

Някъде сред всичко това чу гласа му, нисък и дрезгав:

— Има ли някаква причина, поради която не трябва да го правим — интимен приятел, средства против забременяване или каквото и да е?

Тя не можеше да се сети за нищо, не и докато я изгаряше тази нужда, а тялото му предлагаше такава твърдост и пълнота. Можеше само да свали мокрите си шорти, докато той направи същото със своите, но бързането си струваше.

Джордан вътре в нея бе върховно усещане. Да, усети твърдост и пълнота, но освен това и цялост.

По-късно щеше да си спомни смяната на позите, напред, назад и странично, но това бе мисъл, а в момента бе погълната от усещанията. Това усещане за цялост промени нуждата ѝ, вече не усещаше подтик да прави нещо, а просто да бъде. Това я накара да забави, да забрави всичко и да тържествува от това, че го има, сред великолепието на накъсаното им дишане и шумоленето на дъжда по листата на дърветата, здравината на мускулестото му тяло и драскането на брадата му, миризмата на мокрия мъж и дървета, и земя. Също както при упражненията по йога стигаше далеч отвъд обичайните граници, така и сега тя се разтваряше все повече и повече, отдаваше се необуздано, оставяше се цялата на ръцете му, краката му, устата му, езика и секса, докато тялото ѝ не избухна в разтърсващ оргазъм. Това усещане бе по-дълбоко и пълноценно, отколкото си бе представяла, че е възможно.

Задоволство и пълнота. Това бе първата ѝ мисъл. Седнала в скута на Джордан, който бе облегнат на дървото — без да знае и да се интересува как са стигнали до точно тази поза, — тя се чувстваше абсолютно задоволена.

Ръцете ѝ обгръщаха врата му. Челото ѝ бе опряно до наболата му буза. Тя си поемаше дъх, после пак и постепенно дишането ѝ ставаше по-дълбоко и равномерно. Той остана вътре в нея през тези проточили се минути, вече не в плен на възбудата, но все пак тя го усещаше там.

Когато най-сетне си пое по-дълбоко въздух и вдигна глава, той я гледаше. В очите му прочете същото богатство на чувства, което бе изпитала така силно, но силата им сега я изплаши. Тя не познаваше този мъж. Никога преди не бе правила секс така импулсивно. Не съжаляваше за това; чувстваше се прекалено добре. Но той в действителност бе един непознат.

Не искаше да мисли за тази реалност сега, не искаше нищо да помрачава удоволствието, което бе изпитала, и тъй като усети, че той иска да говори, тя покри устните му с пръсти. Не знаеше какво би могъл да каже, но изобщо не искаше никакви думи. Остави очите ѝ да му го кажат и усети, че той приема желанието ѝ. Едва тогава отдръпна ръката си и стана от скута му. Изправи се и навлече дрехите си колкото може по-бързо, но се забави заради мокротата им и полепналата по кожата ѝ кал. Той остана на мястото си и я наблюдаваше все по-лениво; или се чувстваше напълно комфортно в голотата си, или просто бе изтощен от секса.

Каквато и да бе причината, погледът му, вперен в нея, ѝ подежда много възбуждащо. Тя се пооправи, приготви се да напусне заслона на елите, дори пристъпи към пътеката. После спря, обърна се в другата посока, върна се и отново го обкрачи. Седна пак в скута му, плъзна пръсти в косата му и задържа главата му за една последна целувка. Целувката се проточи, едновременно омайваща и доволна. Може би щеше да остане още малко и дори отново да свали дрехите си заради удоволствието да се докосва до него гола. Но скоро щеше да дойде Мег. А и Кейси имаше срещи с клиенти. Освен това не искаше той да си мисли, че е напълно запленена от него.

Целуна го лекичко за последен път, опря се на раменете му, за да се изправи, и стигна до края на заслона от ели. Без да поглежда назад, тя си пое бързо въздух и се втурна през дъжда към къщата.

От нея капеше вода, бе окаляна и затова тръгна към служебния вход, който предвидливо бе скрит в ъгъла и замаскиран с бръшлян. Но едва бе пхнала ключа във вратата, когато го издърпа обратно, вирна брадичка и отиде до входа за офиса. Искаше ѝ се Кони да я види как изглежда и да разбере какво е правила.

Отвори вратата с мрежата против насекоми, вдигна резето и влезе в офиса. Обаче не можа да понесе мисълта да окаля килима, затова мина по голия дървен под отстрани.

Ако Кони бе ужасен, то не го показва. Дървото дори не изскърца. Нито пък усети някакъв намек за призрачно възмущение, докато прекосяваше пъргаво стаята. Но наистина се почувства виновна, задето оставя следи по пода. Затова смъкна мокрите си гуменки и чорапи, изтича до пералното помещение встрани от кухнята и ги остави да

съхнат там. Обзета от внезапна прищявка, тя свали и потника и шортите си там и изтича гола нагоре до стаята си.

Но още не бе готова да влезе под душа. Тялото ѝ все още трептеше от докосването до Джордан. Загърна се в една хавлия, излезе от стаята и тръгна надолу по коридора. Изпълнена със смелост и предизвикателство, отвори широко вратата към стаята на Кони. Не посмя да пристъпи прага, но като начало огледа всичко вътре.

Стаята всъщност бе доста хубава. Не бе претрупана с мебели, но онези, които бяха вътре, бяха масивни и здрави. Ангъс седеше по средата на килима, наблюдаваше я, чакаше; изведнъж смелостта и предизвикателството ѝ се сториха глупави. Както винаги, щом видя котарака, тя омекна. Горкото животно бе самотно. То искаше някой да го обича, също както и тя.

— Горкият Ангъс — придържайки хавлията до тялото си, тя се наведе и протегна ръка. — Ела тук, голямо коте. Ела насам и дай хубавичко да те почеша.

Ангъс я гледаше с немигащи зелени очи. Цъкна с език, както бе направил Джордан. Помами го с пръсти. Щеше ѝ се да има котешка бисквитка да му предложи и се зарече да разбере дали Мег държи нещо подходящо в килера.

— Ела насам, сладко коте — прошепна му и пристъпи още малко напред, докато пръстите на краката ѝ опряха до прага.

Остана приклепнала ниско, стиснала здраво кърпата, без да откъсва очи от очите на котарака, докато любопитството не я надви и тя се огледа наоколо. Зад Ангъс бе леглото. До леглото имаше нощно шкафче. Това, което първоначално бе взела за двойка тоалетни шкафчета, се оказа двойка гардероби, стоящи в срещуположни краища на стаята. Пред прозореца имаше кожен диван и огромен фотьойл. И двете неща изглеждаха доста овехтели.

Запита се дали не са от по-ранен етап в живота на Кони. Вероятно можеше да проследи произхода им. Това би било интересно.

Всъщност цялата стая бе интересна, златна мина от възможности в търсенето на истинския Кони. Ако искаше да намери личен дневник или бележник с адреси, очевидно трябваше да започне с тези шкафове и чекмеджета.

Но засега не. Трябваше първо да прегледа кашоните горе.

Такъв бе планът. Обаче, преди да стигне до кашоните, трябваше да иде до апартамента и да се върне с още дрехи, да се види с клиентите си за днес, да свърши един куп канцеларска работа и всичко изискваше пълното ѝ внимание.

Радваше се на това. Не искаше мислите ѝ да отлитат към Керълайн, защото нямаше абсолютно никаква власт над онова, което можеше да се случи там. Нито пък искаше да мисли за Джордан, колкото и да бе странно, по същата причина. Долу в градината тялото ѝ бе надделяло над разума. Нищо друго не бе могла да стори.

Правилно ли бе постъпила? Разбира се, че не. Но благоразумието никога не бе играло особена роля в живота ѝ.

Добре бе, че Джордан си бе тръгнал, докато тя излезе изпод душа. Ако бе останал да се мотае из къщата и да се занимава с растенията вътре, докато вали, може би щеше да ѝ е трудно да не мисли за случилото се под елите.

Но сега единственият друг човек в къщата бе Мег. Кейси импулсивно я покани да дойде с нея до апартамента. След това се сети, че малкото пространство в колата щеше да ѝ е нужно за багажа, но Мег така се зарадва на поканата, че сърце не ѝ даде да я оттегли.

Ентусиазмът на Мег се оказа идеалното средство за разсейване на Кейси. Тя много хареса малкия асансьор, с който се качиха до апартамента, хареса мъничкия кухненски бокс, хареса бетонните блокчета, на които бе поставено леглото. Направо се влюби в дрехите на Кейси, възхити се на една копринена блуза, на ленени панталони, чифт сандали с висок ток. В един момент, докато стопанката стоеше пред гардероба и се опитваше да реши какво да вземе, Мег извади ленен гащеризон.

— Това е супер — възхити се тя.

Кейси се засмя.

— Твой е.

— Мой ли?

— Не съм го обличала от години. Изглеждаше тъжен и ти затова посегна към него. Той ти проговори, Мег.

Взе гащеризона и ѝ го подаде, а Мег бе толкова очевидно развълнувана, че Кейси ѝ подари и разни други неща — дантелен корсаж, спортен потник, който да носи под гащеризона, и три различни ластика за коса.

С единия Мег веднага хвана косата си на конска опашка. Кейси реши, че изглежда чудесно, и ѝ го каза. Макар комплиментът да бе направен от сърце, в замяна, освен удоволствие получи и всеотдайност. Мег просто не можеше да реши какво още да свърши вместо нея — носеше багаж надолу до колата, опакова куфара ѝ, после седя отпред на мястото до шофьора с натрупани в скута ѝ вещи — и след това настоя да разопакова нещата, да изглади онези, които имат нужда, и да прибере и подреди всичко в стаята ѝ.

Кейси не бе свикнала някой да ѝ прислужва. Но докато се върнат на „Бийкън Хил“, бе станало време за първия ѝ клиент, затова прие предложението на Мег.

Да се отърве от тези домакински задължения, бе истинска наслада. Освободи мислите си от Джордан, Керълайн, Кони и дори Ангъс и се съсредоточи изцяло върху работата си, така че бе абсолютно точна в преценките си. Имаше дни, когато с мъка намираще подходящите въпроси; в други дни изобщо не задаваше въпроси, а само слушаше. Днес обаче бе особено проникателна.

Клиентката ѝ за десет часа страдаше от следродилна депресия. В предишните сеанси Кейси бе фокусирала върху презрителното отношение на клиентката към майка ѝ, която очевидно бе напълняла, занемарила вида си и станала безинтересна, след като родила всяко от шестте си деца. Днес Кейси попита какво е било мнението на баща ѝ за неугледния вид на майка ѝ. Бинго. Бащата не бил особено мил. Последвали вербални обиди, емоционално пренебрегване и изневяра. Жената бе ужасена да не я сполети същата съдба, след като сега самата тя е майка.

В дванайсет часа Кейси се срещна с една жена, горе-долу на нейната възраст. Била работила на три различни места и се справяла добре, докато не се появил шанс да се издигне в службата, и тогава правела някаква нелепа грешка, която да провали повишението ѝ. Тя явно саботираше сама себе си. И го признаваше. Свободно обсъждаше страха си от това да добави още отговорности в живота си, който вече бе пълен със задължения към деца, домакинство и кариера. Днес Кейси я попита за съпруга ѝ — не с какво си изкарва прехраната, защото за това вече бе ставало дума, а какви са шансовете му за напредване в професията и колко печели. Оказа се, че доходът на клиентката ѝ се е изравнил с този на съпруга, че ще печели повече от него, ако бъде

повишена, и че вече е усетила неодобрението му нейната кариера да засенчи неговата.

Клиентката ѝ в три часа бе малко над седемдесетте и бе емоционално парализирана след смъртта на съпруга си. В предишните им четири срещи тя бе описала колко много ѝ липсва, колко способен и грижовен е бил, колко властен. Кейси бе предположила, че жената се страхува от мисълта сама да се грижи за себе си. Днес обаче, когато засегнаха една тема, която само бегло бяха обсъдили преди, попита за децата ѝ. Имала три — всички погълнати от собствения си живот — и пороят от опасения, който последва въпроса на Кейси, всъщност показва, че жената прави това, което смята за нужно, за да привлече вниманието им и да ги ангажира повече със себе си.

Три пробива за един ден бе нещо забележително. Кейси се питаше дали пък прозренията ѝ не бяха свързани по някакъв начин с физическото ѝ задоволство, защото все още го усещаше. Колкото и да се опитваше да не мисли за Джордан, леко помръдване насам или натам предизвикваше спазъм в мускулите на бедрата ѝ или усещане за повишена чувствителност в гърдите ѝ.

Или пък вдъхновението ѝ може би идваше от тихото подсказване на Кони. Може и да е бил възмутен от действията ѝ с Джордан, но ѝ харесваше да си мисли, че би одобрил онова, което бе сторила за клиентите си.

Реши, че заслужава за награда един бонбон. Разви хартийката, хвърли я в коша под бюрото, както сигурно е правил и Кони, и пяхна бонбона в уста. Продължи да го смуче, докато стана на съвсем тъничко блокче. После, след като реши, че един толкова подреден човек като доктор Унгер вероятно е смучел бонбоните, докато съвсем се стопят, тя схруска своя, сдъвка парченцата и преглътна.

Това бе добър завършек на един добър работен ден, ето защо бе в повишено настроение, когато пристигна Бриана. Двете излязоха направо в градината; и как не, когато тя бе толкова изпълнена с живот! Макар дъждът да бе спрял, въздухът все още бе влажен и плътен, наситен с уханието на елите, люляка и почвата. Мег си бе тръгнала вече, но бе оставила пълна табла с препечени сандвичи със съомга. Бриана понесе таблата, а тя взе кърпа и кутийки с безалкохолно.

Кейси избърса масата на двора и два стола, така че Бриана да може да остави таблата, но тя се бе разсеяла. Гледаше към цветята, но

по израза на лицето ѝ личеше, че не забелязва нищо.

— Бриана?

Бриана рязко извърна очи към нея.

— Няма ли да оставиш таблата?

Тя я остави и после се отпусна тежко в единия от столовете.

Кейси седна срещу нея.

— Каж ми какво е станало.

Приятелката ѝ я изглежда мрачно.

— Трябва да приключа с това.

Кейси знаеше, че говори за Джейми. Явно напоследък нещата не вървяха гладко. И това ѝ бе много познато.

— Защо? — попита, отвори кутийка кола и я подаде на Бриана.

— Той иска от мен да съм нещо, което аз не съм.

— Каза ми вече. Той иска да минеш на частна практика. Заради парите ли?

— Не. Знае, че накрая може да се окаже, че ще печеля по-малко, отколкото сега. Не е алчен за пари, а за мен. Исква времето ми. Исква да го придружавам в деловите му пътувания.

— Някои жени биха ти завидели за това.

— А ти? Разбира се, че не. Ти имаш свой живот. Имаш кариера. Цениш независимостта си. Аз също, но Джейми иска представителна жена, за бога.

— Така ли ти каза?

— Не със същите думи, но си го мисли, знам, че е така. Кейси, той говори за деца. Деца. Ние дори не сме сгодени.

— И чия е вината за това? — попита Кейси.

— Аз мразя мъжете.

— Не е вярно.

— Защо се опитват да се разпореждат с живота ни? Имам предвид, виж само какво ти причини Стюърт. Открадна ти парите, разцепи групата, принуди всички ви да се местите. Има ли някакви новини от него?

Кейси поклати глава.

— Марлийн ми се обади. Никой не е чул абсолютно нищо.

— Дори и жена му ли?

— Тя казва, че не е. Ако и тя изчезне след седмица, ще стане подозрително. Полицията разследва случая, но кражба на двайсет и

осем хиляди долара не е сред най-спешните им случаи. Съмнявам се, че ще го открият.

— Ами парите ти?

— Няма ги. Не виждам какво мога да направя, освен да хукна сама да го гоня. Трябва да се примиря — сети се за Джойс Луелън и се опита да се поучи от нейния случай. — Мога да се ядосвам колкото си искам, но каква полза?

Бриана не отговори. Изведнъж бе застанала нащрек, гледаше покрай нея към дъното на градината.

— Какво е това? — прошепна тя.

Джордан бе влязъл и сега нареждаше торби с почва до стената на разсадника.

— Градинарят ми — прошепна Кейси в отговор. Ако изобщо можеше да разкаже на някого за него, това бе именно Бриана, но моментът не бе подходящ — нито за Бриана, посред тази именно дискусия, нито за Кейси. Усети как по тялото ѝ полазват тръпки, което показваше, че желанието ѝ не е намаляло, след като се бе любила с него, но иначе изобщо нямаше представа какво да мисли за този мъж.

След като едва им кимна за поздрав, той излезе през задната врата към джипа си за още почва.

— Той е страхотен — прошепна Бриана.

— Ами, добър градинар е.

— Не мислиш ли, че е секси?

— Той е градинарят на Кони.

— Женен ли е?

— Не.

Или поне така смяташе. Нали той я бе попитал дали има причина да не се любят, като например интимен приятел? Подразбираще се, че той няма причина, поради която да не го правят.

— На колко години е? — попита Бриана.

— Не знам — трийсет и няколко, четирийсет.

— Къде живее?

— Нямам представа — отвърна Кейси, леко засегната. Не ѝ харесваха въпросите на Бриана. Само ѝ напомняха колко малко знае за този мъж.

— Бих искала да го наема на работа.

— Омъжи се за Джейми и ще можеш да го направиш.

Бриана мина в защита.

— Трябва ли да се съглася да се омъжа за човек, който не е подходящ за мен?

— А сигурна ли си, че не е? Той би ли престанал да те обича, ако откажеш да напуснеш работа?

— Не. Но ми се струва, че ме кара да бързам.

— Да бързаш ли? Бриана, двамата сте заедно от близо две години. И не сте на седемнайсет. И двамата сте на трийсет и четири. Ако връзката ви има бъдеще, би трябвало да си го разбрала досега.

Джордан излезе през задната врата. Резето падна на мястото си.

— Джейми наистина е свестен човек — окуражи я Кейси. — Изглежда добре. Сексапилен е. Работи в тази компания от... от колко време?

— Дванайсет години — монотонно уточни Бриана. — Започнал е там веднага след колежа и ще остане, докато накрая му дадат златен часовник и го изритат навън.

— Компанията е добра.

— Добра е. Но не е сред най-добрите.

— Бриана.

— Той няма амбиции, Кейси. Ами, той ми казва аз да си сменя работата, а за себе си изобщо не би го и помислил. Казва, че там има стабилност. Че може един ден да се изкачи до поста вицепрезидент на компанията.

— А така ли е?

Тя повдигна рамо.

— Вероятно.

Кейси си взе сандвич. Наложил се да отвори широко уста, за да хапе хляба, съомгата, брюкселското зеле, марулята и каквото още имаше там, но вкусът на цялото бе невероятен. Тя сдъвка и преглътна. После остави сандвича на една салфетка и каза:

— Обективно погледнато, Джейми е страхотен мъж. Очевидно е влюбен в теб. Мислех, че и ти го обичаш. И изведнъж ставаш неспокойна — както стана с Рик, преди него с Майкъл, а преди това с Шон.

Бриана не оспори думите ѝ, само се вгледа в нея и зачака.

— Джейми е най-добрият от тях — продължи Кейси. — Наистина е добър човек. От добро семейство, завършил е добри

училища, работи в добра компания. И какво, като компанията не е сред най-добрите? Най-добрите компании понякога се сричат без предупреждение. А просто добрите компании често са по-надеждни. И така — следваше решаващият въпрос, който не бе случаен, тъй като Кейси познаваше Бриана отдавна. — Какво би казал баща ти за Джейми?

Бащата на Бриана бе заемал поста главен изпълнителен директор на една от най-добрите компании.

— Би казал, че Джейми може да постигне повече.

— Баща ти е мъртъв от дванайсет години. По онова време светът бе различен.

— И все пак, аз уважавам мнението му. Той не е стигнал до поста си, като е бил стеснителен и сдържан.

— Джейми не е стеснителен, нито сдържан.

— Защо ме подтикваш към Джейми?

— Защото — отвърна Кейси — те познавам както никоой друг и мисля, че ако някой мъж може да те направи щастлива сега и през следващите петдесет години, това е той. Наистина, Бриа. Ако става дума за съвместимост между вас двамата, от десет възможни точки бих му дала девет и половина.

— Искам десет.

— Това е перфекционизъм.

— Защо да не се целим високо?

— Идеални неща не съществуват. Всички мъже имат недостатъци, също както и ние. Искаш идеален мъж ли? Идеалният не е истински.

Думите едва се бяха откъснали от устата ѝ, когато мислите ѝ отлетяха към Джени Клайд и нейния Пит и в този миг разбра какво я притеснява в този човек. Бе прекалено добър, за да е истински.

Това предполагаше, че дневникът е или художествена проза, или истински разказ с огромни преувеличения.

Кое от двете?

Не знаеше. Знаеше само, че ако „Да флиртуваш с Пит“ е нещо, което баща ѝ е искал от нея да проследи, тя бе длъжна да го направи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейси не спомена за дневника на Бриана. Опасяваше се, че тя ще каже, че историята е измислена, а Кейси не искаше да го чува. Искаше да е истинска. Искаше да има роднина на име Джени, която се нуждае от помощ. И тази Джени да е връзка със семейството на Кони.

Проблемът бе да намери Джени. Не можеше да установи къде точно е Литъл фолс. Трябваше ѝ повече информация — като начало името на града, където е израснал Кони.

Рут би трябвало да знае, ако не друг. Но Кейси не бе готова да се обърне към нея, както не бе готова и да претърси спалнята на Кони. Глупаво от нейна страна? Вероятно. Но проблемът бе емоционален, а те винаги бяха много упорити. Освен това пред Кейси имаше и други варианти.

Единият бе да се срещне с Емет Уолш, психотерапевта, който бе поел активните случаи на Кони и у когото бяха компютърът, папките и картотеката му. Намери номера му в телефонния указател на Бостън и го набра. Преди обаче да се осъществи връзка, реши, че едно лично представяне би било по-продуктивно, и затвори телефона. Бързо, преди да е размислила, прибра косата си в кок, грабна ключовете си и излезе.

Знаеше адреса на Емет Уолш. Бе посещавала лекциите му в университета; един от семинарите се бе състоял в къщата му. Живееше на билото на хълма, само на няколко минути пеша.

Макар да се бе появил нежен бриз откъм океана, все още се усещаше жегата и въздухът бе влажен. Покрай малкото площадче на „Лийдс Корт“ бяха паркирани коли, които все още бяха мокри от дъжда, а големите камъни на настилната бяха хлъзгави и лъскави. Слънцето проникваше през разпокъсаните облаци и караше да блестят малките капчици по дърветата, цветята и верандите. Красотата на гледката я порази. Тръгна по алеята и се чувстваше ту като гостенка, възхитена от това идилично място, ту като натрапница.

Дали мястото ѝ бе тук? Нямахше представа.

Стигна до тясната страна на площада точно когато един от съседите ѝ свърна от уличката. Бе облечен в костюм, носеше куфарче и се усмихна, когато я видя.

— Как сте? — любезно попита той и отмина. Казваше се Грегъри Дън. Двамата с жена му живееха на източната страна на площада. Той бе известен адвокат в града и снимката му често се появяваше във вестниците. Ако бе объркан от новото лице в квартала, то изобщо не го показва.

„Може да е на гости — би си помислила Кейси, ако бе на негово място. — Или пък е крадец. Или дъщерята на Кони Унгер, дошла за наследството си. Дъщерята на Кони Унгер ли? Не знаех, че Кони Унгер има дъщеря. Никога не е идвала тук, докато той беше жив. Чудя се защо ли“.

Зави по улица „Уест Седър“ и стигна до „Честнът“, където почака на светофара. Край нея минаваше неспирен поток от хора, които се възползваха от оставащите още два часа слънчева светлина през тази седмица на лятното слънцестоене. Пресече Чарлс Стрийт и продължи напред към „Бримър“. Къщата на Емет Уолш бе единствената дървена по цялата улица.

Нямаше стъпала, нито морава пред нея. Входната врата бе на едно ниво с много тесния тротоар. Тя позвъни, като се надяваше, че в този миг, когато бе събрала смелост, човекът ще се окаже у дома.

Отвори ѝ съпругата му. Тя работеше в архива на университета и бе достатъчно възрастна и сериозна на вид, за да е подходяща за тази работа.

Кейси се усмихна.

— Надявам се, че не прекъсвам вечерята ви. Аз съм Касандра Елис. Корнелиус Унгер е мой баща. Доктор Уолш вкъщи ли е?

Жената я изгледа втренчено.

— Не знаех, че Кони е имал дъщеря.

— Аз знаех — каза мъжът, който се появи зад нея. Дрехите висяха свободно по високото му и слабо тяло. — Адвокатът ми каза за теб, когато го попитах какво ще стане с градската къща. Виждам приликата с Кони — същата коса, същите очи, същата сериозност.

Сериозност. Обикновено Кейси не би избрала точно тази дума, за да опише себе си. Но точно сега наистина се чувстваше сериозна. За да наруши малко това усещане, тя каза рязко:

— Но не забелязахте приликата, когато посещавах лекциите ви.

— Наистина ли си ги посещавала? — той явно бе доволен. — Не. Не съм я забелязал, но тогава не съм я търсил.

Това бе любезен отговор, Кейси го знаеше. Не би могъл да си я спомня. Това бе преди повече от десет години, а дори да бе и само преди две, той преподаваше на стотици студенти всеки семестър и го е правил още отпреди Кейси да се роди.

— Но сега я виждам — продължи Емет. — Познавах Кони, когато бе на твоите години. Всъщност го познавам още отпреди това. Заедно ходехме в колеж. Обзалагам се, че не го знаеше, нали?

Той отстъпи малко назад, за да се прибере жена му, и отново продължи:

— А също и в университета. Наистина се изненадах, когато прехвърли активните си случаи на старец като мен. Не че има много такива. Никой от нас вече няма толкова пациенти, както по-рано, и повечето от тези, които са останали, са дългогодишни клиенти, които плащат в брой. Застраховките се изчерпват, когато минат години. Трябва да ти кажа едно обаче: така е по-лесно, когато ти се прииска да забавиш темпото. Няма нужда да ликвидираш пациентите си. Оставяш да ги довършат груповите здравни застраховки. Но ти не си дошла тук за лекция. Искаш ли да влезеш?

— Да, но ако моментът не е удобен...

Докторът погледна часовника си. Той бе с голям циферблат и изтъркана каишка и приличаше на механичен, който трябва да навиваш ръчно.

— Имам няколко свободни минути преди вечеря. Бих те поканил да хапнеш с нас, но честно казано, не ти препоръчвам да приемаш. Ще вечеряме каквото е останало от ядене, което и без това не беше особено апетитно. Едно ще ти кажа — да остаряваш не е никак забавно. Когато трябва да спазваш диета заради диабет, високо кръвно налягане и нервен стомах, храната е ужасна — той отстъпи леко назад и й махна с ръка да влиза. — Ела. Ще си поговорим за Кони. Това искаш, нали? Адвокатът вероятно ми каза повече, отколкото му се е искало, но пък аз знам какви въпроси да задавам, а и разбира се, че исках да знам повече за тази дъщеря на колегата ми. Някога срещала ли си се наистина с Кони? Здрависвала ли си се с него? Поздравявала ли си го?

Той я въведе в салона и я покани с жест да седне.

— Не — каза Кейси. Тя седна на едно кресло с тапицирана седалка и плетена от тръстика облегалка. — Посещавала съм негови лекции. Понякога след това заставах наблизо и го гледах как разговаря с хората. Той знаеше, че съм там, но никога не ме повика, затова никога не се приближих. Някога казвал ли ви е за мен?

— Никога.

— Какъв беше проблемът му?

— Проблемът ли?

— От клинична гледна точка. Вие сте го познавали. Моля ви, поставете му диагноза вместо мен.

Емет се облегна назад на кушетката.

— Не мога да го направя — каза той, — и то не от лоялност към него. Наистина го познавах, вероятно толкова, колкото и всеки от нас психарите — кисело отбеляза той, — но това не е кой знае колко. Той бе много тих човек. Не говореше за себе си. Само наблюдаваше и слушаше. Задаваше въпроси. Беше идеалният приятел, особено за някой като мен. Аз наистина обичам да приказвам, в случай че още не си забелязала.

Кейси бе забелязала. Предполагаше, че Емет Уолш бе изрекъл повече думи за две минути на входната си врата, отколкото Кони Унгер за пет години на своята.

— Така че двамата с Кони бяхме добра двойка — продължи Емет. — Не сме се карали кой да вземе думата. Той никога не ме е предизвиквал или заплашвал и никога не е искал нещо от мен. От самото начало даде ясно да се разбере, че предпочита да не говори за себе си, така че приятелството ни се развиваше на тази основа. Определено бе стеснителен човек. Но дали това е било вродена черта или заучено поведение? Не знам — той й се усмихна иронично. — Това може и да е показателно за способностите ми на терапевт — или по-скоро за липсата им, — но човек понякога просто трябва да тегли чертата. Кони си беше Кони; защо е бил такъв, бе заровено достатъчно дълбоко, така че да не излезе на повърхността случайно. Не смятах, че е моя работа да го анализирам, затова никога не му зададох правилните въпроси, а после той стана толкова известен и го поставиха на пиедестал, и да се разбере вътрешният му свят вече не бе уместно. Едно мога да ти кажа — той ценеше приятелството ни. През всички

тези години след това, ако имах да го питам нещо и му оставех съобщение, той ми се обаждаше в рамките на няколко часа. Дали някога сме играли заедно голф? Не. Той не си падаше по голфа. Много рядко, когато ми подаряха билети за някое представление, му се обаждах да го поканя, но той не обичаше да ходи на театър. Нито пък на кино.

Но е обичал да гледа филми. Кейси бе видяла колекцията му.

— Да не е страдал от агорафобия?

— Разбира се, че не. Непрекъснато се срещаше навън с хора.

— Но това е било свързано с професионалните му задължения. Може да е бил напълно нормален в тази сфера и да е имал проблеми вкъщи — различни състояния на ума в различните „стаи“ от душата му.

Емет се усмихна. Наведе глава и каза тихо:

— Това беше много добре.

Кейси не бе дошла за комплименти, но остана доволна.

— Знаете ли, че съм терапевт?

— Да. Уиниг ми каза. Заради него ли навлязохте в професията?

— Разбира се — призна тя. — Но аз обичам хората. Винаги съм се разбирала с тях. Запленена съм от онова, което ги мотивира в живота.

— Когато става дума за Кони обаче — заключи Емет, — не е само чисто любопитство.

— Не. Той ми беше баща. Нямам представа защо е отказал да ме признае. Наистина бих искала да разбера.

— Опасявам се, че не мога да ти кажа много.

— Знаете ли къде е израснал?

Емет кимна.

— Малко градче някъде в щата Мейн.

— На име?

Емет се усмихна кисело.

— Едно малко градче в щата Мейн. Не си го чувала.

Кейси също му се усмихна.

— Изпитайте ме.

Емет се засмя тихичко.

— Само толкова знам. Цитирах Кони: „Едно малко градче в Мейн. Не си го чувал“.

— И не сте настоявали повече?

— Не — каза Емет без извинение в гласа. — Беше ясно, че не иска да каже, а и нямаше причина да настояваме да знаем.

Кейси опита от друг ъгъл.

— Някога споменавал ли е дали има братя или сестри?

— Не. Нито дума. Когато бяхме в колежа, споменавахе за майка си, но предполагам, че вече е починала.

— Някога срещали ли сте я? На бала по повод завършването може би?

— Не. Не е идвала. Всъщност той не дойде. Но по онова време това не беше такова голямо събитие, каквото е днес. Голяма част от класа просто си взимаха дипломите от кабинета на декана и толкоз.

— Някога ставало ли е дума за град на име Литъл фолс?

Емет стисна устни, присви очи, помисли за минутка.

— Не.

— А споменавал ли е за мъж на име Дардън Клайд?

Емет отново помисли и пак поклати глава.

— А за Джени Клайд?

— Не.

— Мери-Бет Клайд?

— Не.

— А дали някое от тези имена се среща в папките с досиетата на пациентите му?

— Това мога лесно да ти го кажа — заяви Емет и се надигна от кушетката. — Остани тук. Сега се връщам.

И наистина го направи. Само след минута се върна с един албум под мишница и картотеката на Кони в ръка.

— Клайд — той започна да прелиства картончетата с имена. — Кардозо. Капмън. Коул. Къри. Съжалявам, няма Клайд.

— А дали не ги е подредил по първо име?

— И защо да го прави?

— Ако са му били роднини.

Емет вдигна рамене и поклати глава, но междувременно отново прелистваше картончетата.

— Няма Дардън — прелисти още. — Няма Джени — и още. — Няма Мери-Бет.

Кейси опита отново.

— Намирали ли сте в папките с досиетата му по случаите нещо, свързано с един дневник, наречен „Да флиртуваш с Пит“?

— Дневник ли?

— Дневник, тетрадка, мемоари...

— „Да флиртуваш с Пит“? Не. А кой е Пит?

— Не знам — тихичко изстена тя с отчаяние, което не бе съвсем престорено.

„Емет?“ — долетя вик от вътрешността на къщата. Емет извика в отговор:

— Веднага идвам — повдигна рошавите си вежди и й прошепна заговорнически: — Имам снимки.

Сърцето на Кейси прескочи един удар.

— Снимки на Кони ли?

— В колежа. Искаш ли да ги видиш?

— Много бих искала.

Тя се премести и седна на кушетката до лакътя на Емет и зачака нетърпеливо, докато той прелистваше страниците. Представяше си снимки на ухилени широко приятели, лица, заврени в обектива на фотоапарата, снимки от партита, може би дори една или две неприлични снимки — точно такива бяха снимките, които тя и приятелките ѝ биха си направили. Когато Емет най-накрая разгърна страницата и посочи първо към една избеляла черно-бяла фотография, после към втора и трета, тя видя, че неговата колекция е доста различна от нейната. Лицата тук бяха сериозни, позите сковани, телата облечени. Повечето бяха групови снимки на млади мъже, седнали на маса или събрани пред прозорец. Най-близкото подобие на празнуване бяха халбите бира в ръцете им. Емет започна да пее с пресекаващ глас.

— О, напълнете халбите на хубавия Мейн, пейте силно, да отекват гласовете ни, станете и вдигнете тост отново, нека — всеки верен жител на Мейн да запее.

Той срещна въпросителния поглед на Кейси.

— Това е песента „Халбите на Мейн“. От Университета в Мейн. Кони ни я пееше, когато успеехме да вкараме няколко бири в стомаха му. Това е най-много, което е споделял за миналото си.

Кейси бе очарована от колежанина Кони. Той бе много привлекателен, със светла коса, приятна усмивка и очила с телени

рамки. Макар и по-дребен от останалите, бе облечен също като тях. Стоеше в десния край на редицата.

Всъщност на всички снимки стоеше все в десния край, осъзна тя, като обърна една страница назад, за да погледне и там. Наистина изглеждаше стеснителен. Но имаше и още нещо, в погледа му имаше едновременно и предпазливост, и надежда, сякаш искаше да бъде с приятелите си, но не смееше да се доближи повече, за да не би да го помолят да си тръгне.

Кейси се питаше дали и той не се е чувствал като натрапник и ако е било така, защо.

— Той не е бил в университета в Мейн — изтъкна тя.

— Баща му е бил — каза Емет. — Въсъщност това не е съвсем точно. Баща му е работил там. Бил е портиер.

Кейси се сепна.

— Портиер ли? А Кони е учил в „Харвард“? Баща му сигурно е бил много горд.

— Той умря, преди Кони да бъде приет. Не мисля, че двамата не са се разбирали особено.

„Емет?“

— Идвам! — извика в отговор Емет вече по-нетърпеливо.

Много внимателно, той извади една от снимките от малките черни тъгълчета, които я задържаха към страницата, и я подаде на Кейси.

— Тази е най-хубавата според мен — Кони бе един от тримата младежи на снимката. — Този в средата съм аз. Отляво е Бил Райнхерц. Той почина преди известно време.

Кейси взе снимката. Наистина бе най-хубавата — направена по-отблизо, отколкото другите, разкриваща младежко лице, коса, небрежно паднала над челото, очилата, леко накривени. Тук Кони изглеждаше мил. Винаги ѝ се бе искало той да е мил.

Емет затвори албума.

— Ще задържиш ли къщата?

Измина цяла минута, преди Кейси да осъзнае, че я е попитал нещо, и да вдигне поглед от снимката.

— Къщата ли? Не знам.

— Ако искаш да я продадеш, имам купувач. Ще ти плати цялата сума. От години обича тази къща.

— Вие ли?

— О, не. Борсовият ми посредник. Аз изобщо не бих могъл, да си позволя такова място.

— А как е могъл Кони? — попита Кейси.

Знаеше, че цената сигурно е била доста по-ниска, когато баща ѝ я е купил преди трийсет години. Но всичко бе относително.

— Учебници, скъпа — обясни Емет. — „Въведение в психозите“ на Унгер е сред задължителните текстове от дваайсет години насам. Имаш ли представа какви суми се натрупват само от процента от продажбата на това нещо? Предполагам, че част от тези пари сега ще получиш и ти. Не ти ли спомена адвокатът за това?

Кейси поклати глава.

— Е, кой знае. Може пък да е оставил парите от възнагражденията за книгите си на Рут. Срећна ли се с нея вече, между другото?

— Не.

— Тя е доста добър художник.

С това Кейси можеше да се съгласи, макар и неохотно. Минаваше покрай онези картини всеки път, когато слизаше или се качваше по стълбите. В тях имаше различни пластове, умело нанесени, така че да пресъздадат различните настроения на морето.

Но не художествените таланти на Рут я интересуваха.

— Какъв беше бракът им?

— Смятам, че бе доста обикновен всъщност, като се изключи, че живееха в различни къщи, но мога да разбера защо, тъй като знаех колко тих човек е Кони. Рут е много по-общителна. Тя обича да кани гости. Живее в Рок порт, което е едно прекрасно място за гостуване в неделя следобед. Често съм си мислел, че Кони се ожени за нея, за да му помогне тя в отношенията с околните, но после е разбрал, че трябва да положи прекалено много усилия.

„Емет?“

Емет ядосано погледна към вратата.

— Едно мога да ти кажа — промърмори той под нос. — Понякога си мисля, че Кони е налучкал вярното решение.

Кейси повървя известно време. Усещаше снимката на Кони в джоба си. От време на време я изваждаше и я поглеждаше. Когато седна на една пейка в градския парк, отново се загледа в нея. Този път,

когато я прибра в джоба си, извади от там мобилния си телефон. Набра номера на телефона, който стоеше на бюрото на медицинските сестри в дома, и не след дълго вече говореше с Ан Холмс.

— Как е тя?

— Все така — тихо отвърна Ан. — Не е имало други пристъпи. Имаше лек проблем със спазъм в гърлото...

— Спазъм в гърлото.

Това бе нещо ново. Кейси наведе глава и притисна с пръсти челото си.

— Не е нещо необичайно — обясни сестрата, — но добре, че ти не беше тук. Звукът, който го съпровожда, не е никак приятен. Дишането ѝ бе затруднено за известно време, но сега пак е нормално.

Малко ѝ олекна. Керълайн не би могла да се съвземе, ако ѝ се натрупат физически усложнения.

— Спазъм в гърлото — повтори Кейси. — Защо спазъм в гърлото?

— Той е също като другите мускулни спазми. Причините биха могли да са различни. Вероятно е свързано с кръвообращението. Когато има забавяне на функциите, тези неща се случват.

Забавяне. Това не предвещаваше нищо добро.

— А дали би могло да е донякъде съзнателно движение?

— Искане ми се да мога да кажа, че тя е по-близо до съзнателното състояние, Кейси, но не мога. Никакви признаци.

Кейси стисна здраво очи за още няколко секунди. После въздъхна.

— Добре. Ще дойда утре. Нали ще ми позвъните, ако има някаква промяна?

— Знаеш, че ще го направим.

С наранено сърце, Кейси прекъсна връзката. Празнотата вътре в нея я теглеше и поглъщаше, докато прибираще телефона в джоба си до снимката на Кони. Обви кръста си с ръце, облегна се на пейката, кръстоса глезени и се загледа в минаващите хора. Някои бяха по двойки, напълно погълнати един от друг. Други — на малки групички и също така заети със себе си. Онези, които бяха сами, вървяха по-бързо и очевидно се бяха запътили нанякъде.

За минута, докато наблюдаваше потока от хора, без да разпознае дори един човек, Кейси се почувства невидима. Помисли си за Кони,

седнал в креслото си горе на терасата на покрива, наблюдаващ обитателите на съседните къщи как се събират на своите тераси, готвят си, веселят се. Кейси имаше много приятели, но в този миг бе толкова самотна, колкото вероятно се е чувствал и той.

И тогава видя Джордан. Стоеше облеган с гръб на железен парапет на около стотина метра. И той бе сам и гледаше към нея.

Поне си мислеше, че е Джордан. Този мъж имаше същата тъмна коса, същите големи кафяви очи, същото високо стройно тяло, но освен греховно красивата му външност, сега в него нямаше абсолютно нищо непочтено. Бе гладко избръснат; косата му изглеждаше мокра и току-що сресана. Носеше чисти къси панталони в защитен цвят и тъмносиня спортна блуза без яка с три копчета, които бяха разкопчани. Голите му крака бяха дълги и загорели от слънцето. Бе обут със спортни сандали.

Дали беше Джордан? Разбира се, че бе той. Не би усетила тези вътрешни тръпки, ако не бе той — освен ако това не бе спомен за сутрешната страст, — което не бе изключено. Седнала тук в парка, с хората, които минаваха край нея, със снимка в джоба на баща си, който бе починал, без да ѝ каже и дума през живота си, и майка ѝ — на по-малко от десет минути разстояние физически, но иначе толкова далеч от нея, че направо ѝ се късаше сърцето, като се сетеше за това, Кейси отчаяно се нуждаеше да усети някаква специална връзка с някого.

Тя извърна очи, после пак погледна и той все още бе там. Определено бе Джордан.

Със съвсем леко повдигане на брадичката тя го покани да дойде.

Той се отблъсна от оградата с ловко движение и тръгна към нея, без да сваля очи от нейните. Наложил се на нея да вдигне глава, когато се доближи, но не би могла да откъсне поглед, дори и да искаше. Стори ѝ се, че съзира предпазливост в очите му. Това ѝ даде смелост да се усмихне и да каже:

— Помислих, че сигурно си ти. Тук имам цяла пейка на разположение. Искаш ли да поседнеш?

Той седна, като остави свободно място помежду им. Наведе се напред, облегна лакти на коленете си и остави китките си отпуснати надолу — трудно бе човек да не забележи китките му. Бяха тънки, но силни и загорели. Нямаше го часовника със старата изтъркана каишка.

На негово място имаше „Таг Хойер“ — не беше чак „Ролекс“, но бе красив, много модерен и съвсем не евтин.

За минута той остана с лице напред, загледан пред себе си. После отново обърна очи към нея.

— Изглеждаше тъжна.

Това бе просто констатация. Нямаше нужда да отговаря. Но той бе тук. И тя си спомняше пълнотата, която бе изпитала тази сутрин, а това бе толкова за предпочитане пред самотата, че каза:

— Майка ми е болна. Блъсна я кола преди три години. Не е идвала... в съзнание през цялото това време. Настанена е в заведение за дългосрочни медицински грижи на „Фенуей“ — тя потупа с ръка клетъчния си телефон. — Току-що говорих със сестрата. Мама има проблеми напоследък. Опитвам се да гледам оптимистично — за миг се усмихна смело, но отново помръкна. — Имам предвид, тя трябва да се събуди. Само на петдесет и пет е, много е млада, за да умре, а и аз имам нужда от нея. Тя е единственото ми семейство. Но нещо се променя. Страхувам се, че... тя... се предава.

— Какво казват лекарите?

— Че се предава. Може би така трябва, ако няма надежда.

— Никаква надежда ли няма?

Кейси с мъка потърси отговор. Толкова се бе борила да задържи дори и най-малката искрица надежда. Но сега, седнала до Джордан, просто не бе сигурна.

— Отначало всички бяха оптимистично настроени, веднага след инцидента. После тя подмина тримесечния срок, без да се събуди, и това не бе особено добре. Шест месеца, девет месеца, година измина. Това бе ужасно — първата годишнина от катастрофата. А сега вече мина и третата годишнина и понякога ми се струва, че единствено аз се надявам на чудо.

— Съжалявам.

Тя се загледа надалеч в парка.

— Преди успях да изолирам тази част от живота си. А тази седмица, не знам, по-трудно ми е.

— Заради това, че наследи къщата ли?

— Не — можеше да бъде честна — пред него, пред себе си. — Нещо се променя. Сестрите го усещат — и тихо добави: — Аз също.

Иска ми се да вярвам, че е на прага на събуждането. Но шансовете не са в нейна полза.

— Бяхте ли близки двете?

— Доколкото са близки повечето майки и дъщери.

— Какво значи това?

— Понякога — да, понякога — не. Мислех, че ще се разбираме повече, когато и двете сме по-възрастни. Наистина го вярвах — погледна отново към него и се усмихна насила. — Ето, разбра ли сега, това е причината за тъжното ми лице.

— Лицето ти е красиво.

Забележката можеше да бъде и невинна, ако не бе случилото се сутринта. Но то се бе случило. Изразът му показваше, че той си го спомня така ясно, както и тя.

— Опасявах се, че може да е нещо друго — каза той, все още с лакти на коленете. — Притеснявах се, че може да съжаляваш за сутринта.

Усетила същата гореща страст, тя стисна здраво устни и поклати глава.

Той изглеждаше облекчен. Въздъхна леко и се облегна назад на пейката.

Кейси се остави да я залее вътрешната топлина. Тя запълваше празнотата, също като сутринта. Загърби мислите за Керълайн и се загледа в света наоколо. За миг изпита доволство.

След малко попита:

— Защо не си женен?

Той се засмя рязко. Тя го изгледа строго.

— Въпросът е напълно уместен.

— Но доста прям, зададен по този начин.

— Защо не си? Познавам мъже на твоята възраст, които са се женили по три пъти.

— Аз също. Затова изчаквам. Когато бракът е с подходящата жена, той ще продължи.

— Родителите ти все още ли са женени?

— Аха — той праметна лакти над облегалката на пейката и протегна краката си напред. — От близо четиридесет години.

Кейси изпита завист.

— Баща ти също ли е градинар?

Представяше си сплотено семейство, в което бащата и синът споделят любовта си към цветята.

Джордан разби този образ с едно категорично:

— О, господи, не. Той смята, че градинарството е женска работа. Той е полицаи.

— Уха. Това се казва противоположност. И ти не си искал да следваш стъпките му?

— Не. Никога не съм искал да ставам полицаи.

— Просто градинар.

— Това е по-спокоен начин на живот. Намираш някой плевел и го отскубваш. С хората не можеш да постъпваш така. Дори и лошите имат права.

— В този смисъл може да се каже, че градинарството е просто.

— В този смисъл — да — каза той и се усмихна.

Кейси за миг престана да диша. За първи път го виждаше да се усмихва истински. Лицето му се озари от усмивката и сега не бе просто красиво, а направо спиращо дъха.

— Какво? — попита той, все още усмихнат, но вече някак разсеяно.

Тя притисна ръка до гърдите си, поклати леко глава и се загледа към лодките в езерото, далеч нататък в парка. След минута попита:

— Качвал ли си се някога на такава лодка?

— Не.

— Аз съм се качвала. Майка ми ме заведе. Това е първият ми спомен от Бостън. Все ѝ повтарям, че не трябва да се предава, за да можем двете да водим моята дъщеря тук. Ако някога си имам дъщеря.

Но, разбира се, дали ще си има дъщеря, не бе най-важното сега. Истинският проблем бе да накара Керълайн да се събуди.

Кейси усети как нещо я гризе отвътре и в отговор загриза устната си. Не знаеше защо, но сега тревогата ѝ бе по-силна — определено бе по-упорита и се появяваше много често.

— Вечеряла ли си? — попита Джордан.

Тя се премести малко по-напред на пейката.

— Мег е оставила сандвичи. Изядох половин. Хубави са. Но не мисля, че бих могла да ям сега.

— Прекалено си притеснена?

— Ммм — тя се надигна от пейката. — Трябва да тръгвам.

Тя тръгна, с ръце в джобовете, едната бе върху телефона, който бе върху снимката на Кони.

След миг Джордан бе до нея и тръгна редом. Когато все още бе до нея, след като пресякоха „Бийкън“, слязоха по Чарлс Стрийт и завиха по „Честнът“, разбра, че той я изпраща до вкъщи.

— Няма нужда да правиш това — каза му.

Той просто продължи да върви и тя не се опита да спори. Не ставаше дума за безопасността ѝ. Нито за независимостта ѝ. И по двата въпроса бе напълно спокойна. Онова, което я накара да замълчи, бе привличането. Колкото повече се доближаваха до „Лийдс Корт“, толкова повече го усещаше. Колкото по-близо бяха, толкова повече го желаше отново.

Когато тя зави по калдъръма, който водеше към малкия площад, Джордан спря. Тя също спря и погледа назад. Очите му срещнаха нейните в здрача.

Тя се върна по стъпките си, приближи се съвсем до него.

— Няма нужда да правиш това — каза отново, този път по меко и с много по-различен смисъл.

— Трябва — отвърна той също тихо и нямаше как да не разбере какво означава накъсаната му въздишка.

Очите му обходиха лицето ѝ. Почувства, че той я желае. И още по-силно дори, почувства, че той се нуждае от нея. Когато ставаше дума за толкова силен мъж, какъвто изглеждаше Джордан, това чувство бе опияняващо.

Мина през площада с Джордан до нея. Никой от двамата не издаваше нетърпението си, но когато стигнаха до входната врата и тя се опита да пхне ключа в ключалката, ръката ѝ трепереше. Той взе ключа от нея, отключи, направи ѝ път да мине, последва я и затвори вратата.

Тогава той я привлече към себе си и в мига, в който устните им се докоснаха, онова изгарящо чувство от сутринта я обзе отново и то бе напълно взаимно. Целуваха се до вратата и целувките ставаха все по-дълбоки и страстни, докосваха се и се галеха, облепени на стълбите. Но Кейси искаше този път да е по-бавно. Искеше да удължи сливането им, защото не можеше да си представи по-добър начин за прекарване на нощта.

Затова го поведе нагоре към стаята, която вече бе приела за своя, и имаше нещо в удобството на леглото, което предразполагаше към побавно темпо, макар и страстите да бяха много разгорещени. Целуваха се, докосваха се, вкусваха се един друг. Ризата на Джордан бе свалена първа, после нейната и отъркването на възбудените ѝ гърди до тялото му, първо над нея, а после под нея, бе божествено. Една по една и останалите им дрехи бяха захвърлени на пода и макар и Кейси да бе напълно възбудена, както и Джордан, не последва мигновено сливане. Вместо това те опознаваха телата си така, както не бяха имали търпение да го сторят сутринта, и това ги издигна на нови висоти. Когато той накрая се надигна и проникна в нея, тя бе толкова близо до оргазма, че би свършила и без това. Да го усеща в себе си, достигнал своя оргазъм, докато все още я заливаха вълните на върховното удоволствие, само я разтърси още по-дълбоко.

И това не бе краят. Той дори не се отдръпна, а остана да лежи, лекичко гризваше ухото ѝ, шията, трапчинката между гърдите ѝ, после самата гърда, зърното — и вече отново бе твърд. О, господи, колко бе добър. Знаеше как да се въздържа, като оставяше само тази твърдост и тихите звуци, които се изтръгваха дълбоко в гърлото му, да покажат колко много е възбуден.

Кейси обожаваше тези дълбоки гърлени звуци. Обичаше начина, по който той леко си поемаше дъх, когато устата ѝ докосна вдлъбнатината под ребрата му, обичаше накъсаното му издишане, когато езикът ѝ проследи тънката стрела от косъмчета под пъпа му. Удоволствието, което изпитваше от тези звуци, бе напълно съзнателно. Сигурно би се гордяла със себе си, че е способна да го възбуди по този начин, но не изпитваше подобно нещо. Не усещаше и някаква власт в себе си. Онова, което изпитваше — единственото, което изпитваше, — бе удоволствието да усеща неговото удоволствие.

Той свърши пръв, после доведе и нея до върха с ръка — отново, без да излиза от нея през цялото време, нещо, което Кейси никога не бе изпитвала досега. Нито пък ѝ се бе случвало един прилив на страст да бъде последван толкова бързо от втори, а след това и от трети. Този път се любиха по-меко и по-зряло, цяла вечност от нежност, която бе едновременно наситена, бърза и твърда. Не знаеше как го прави той, но тя го усещаше така. Резултатът бе още един оргазъм и той бе дори по-дълбок и задоволяващ от всички предишни — защото онова, което

той ѝ даваше в момента, бе преминало отвъд физическото към емоционалното. Той я любеше от цялото си сърце.

Също като оргазма ѝ, удовлетворението, което изпита, бе дълбоко този път. Изтощени най-накрая, те лежаха на леглото с преплетени тела и Кейси усети покой. Замислена за всичко това, заслушана в постепенното успокояване на дишането му, докато той се унасяше в сън, тя си представяше, че е на някакво чудно място. Не знаеше дали би могла да остане тук дълго, но сега усещането бе наистина страхотно.

Или бе задрямала, или просто се бе унесла в безметежен покой. Когато накрая отвори очи и обърна глава, лицето на Джордан бе само на сантиметри от нейното. Очите му бяха затворени, а изражението му бе спокойно. Докато изучаваше чертите на лицето му, отново усети онова чувство за дълбоки корени и сила и се почувства окрилена.

Внимателно, за да не го събуди, тя се измъкна от леглото, наметна си халата и на пръсти излезе в коридора. До другия му край не бе далеч. Щом стигна до там, отвори вратата лекичко, само колкото да се промъкне през нея. Стаята бе тъмна. Отне ѝ около минута в опипване на стената, докато намери ключа. Светна лампа, която стоеше на маса, разположена в отсрещния ъгъл на дивана до големия фотьойл.

Окъпана в меката светлина, стаята бе по-малко внушителна. Миришеше на кожа и старо дърво, което всъщност придаваше домашен уют. Първо потърси Ангъс, провери под всяка издатина, дори надникна в банята, но освен купичка с вода и друга, наполовина пълна с храна, както и сандъче с пясък, нямаше следа от котарака. Затова започна да проучва стаята. Отвори единия гардероб и видя, че е пълен с всекидневни панталони, пуловери и спортни сака, каквито Кони най-често носеше, а също и няколко по-официални костюма и един смокинг. Отвори втория гардероб и намери абсолютно различни дрехи — цяла колекция спортни якета и панталони, дебели пухкави пуловери, поло блузи и тениски, каквито би облякъл някой планинар. Кейси не би могла да си представи Кони в тези дрехи. Повечето изглеждаха нови. Някои все още бяха с етикетите от магазина.

Сети се за брошурите, които бе намерила, с отменените чекове, заявките за екскурзии, които бе попълнил, но не бе изпратил. Порази я мисълта, че Кони също може би е имал мечти, някои от които никога

не са били реализирани. Запита се дали той някога си е мечтал да се свърже с нея. Тъй като за това нямаше брошури, нямаше заявки, попълнени и неизпратени, никога нямаше да разбере.

Затвори лявото крило на гардероба с тази тъжна мисъл и отвори дясното. Тук имаше чекмеджета. Поколеба се само за минутка с протегнатата ръка, като съзнаваше, че това вероятно е най-личното му пространство, и не бе сигурна, че иска да го наруши. Но ако не сега, то кога? Освен това не търсеше интимни вещи. Търсеше голям кафяв плик със страници от дневник в него. Ако бе някъде тук, макар и скрит под чорапите, щеше да го види.

Започна да отваря чекмеджетата. В тях имаше чорапи и боксерки, долни фланелки и носни кърпи. В едно чекмедже намери пижами, в друго — вълнени шалове и бархетни ризи, прилежно сгънати. Намери чекмедже с дребни монети, банели за яки и ръкавели. Не намери нищо, което поне малко да прилича на голям кафяв плик.

Затвори гардероба и отиде до масичката с лампата. Отгоре ѝ имаше куп специализирани списания и книги. Тя им хвърли един поглед, позна повечето, хареса си едно-две, които да прегледа по-късно. Отдолу имаше втори, по-малък рафт, но и там нямаше голям кафяв плик. Влезе в банята и прегледа купчината с материали за четене на ъгъла на ваната. Тук бе представено най-доброто от косвено придобития жизнен опит на Кони — списание „Пийпъл“ заедно с „Поля и потоци“, „Сред природата“ и „Приключения“. И само толкова.

Единственото място, където не бе търсила, бе нощното шкафче. С намерения да претърси и него, тя излезе от банята и видя Ангъс. Бе се появил отнякъде, бе седнал точно до леглото и сега се взираше в нея. Зачуди се дали е скитал из тъмната къща и току-що се е върнал, или е бил в стаята през цялото време и я е наблюдавал, докато тършува. И той, изглежда, ѝ се изплъзваше, както и обичта на Кони.

Прошепна името му и се доближи до него. Прилекна на една ръка разстояние и протегна длан. Макар нослето му да помръдваше, очите му не се отместваха от нейните.

— Това твоето легло ли е? — попита тя и хвърли поглед към пухкавата възглавница, уютно закътана, до един от гардеробите. Средата ѝ бе леко вдлъбната. — Обзалагам се, че е удобно и топло.

Ангъс не отговори.

— Видях нещата ти в банята. Мег добре се грижи за почистване на сандъчето с пясък. И май има достатъчно храна в купичката ти. И вода.

Ангъс продължи да се взира в нея. Тя въздъхна.

— Добре. Да минем на въпроса. Може би знаеш къде бих могла да открия следващата част от „Да флиртуваш с Пит“.

Котаракът всъщност премигна. Много бавно. Кейси си спомни, че котките на майка ѝ мигаха, когато изпитват доверие. Реши, че това е добър знак.

Вдигна ръка да погали Ангъс, но той се дръпна. Нямаше как да не разпознае този знак.

Тя му заговори много, много меко.

— Искам да сме приятели, Ангъс. Разбирам, че Кони ти липсва и че моето място не е тук. И не знам какво ще стане след седмица или две. Но няма да останеш сам. Обещавам ти го. Кони те е обичал. Аз също мога.

Ангъс отново примига. Трябваше му известно време, преди да го направи, но тя се почувства възнаградена, задето е седяла на земята до него. Бавно се изправи. Котаракът стоеше точно пред нощното шкафче. Не ѝ се щеше да го изплаши, затова бавно се протегна над него и издърпа чекмеджето на шкафчето. Вътре бе истинска съкровищница от най-различни дреболии — очила, разноцветни химикалки, кубчета с листчета за залепване и малки бележници, прихванати с тънки спирали. Имаше пакетче носни кърпички и тубичка с балсам за устни. Имаше една кръстословица, откъсната от някакво списание и наполовина попълнена. И миникасетофон.

Извади го и го подържа в ръка за минута, ясно съзнавайки, че последният, който го е държал преди нея, е бил Кони. Бе намерила подобно и в бюрото му, но бе празно. Опита се да не възлага прекомерни надежди и на това, натисна копчето за прослушване и не чу нищо. Натисна стопа, превъртя касетата за няколко секунди и отново я пусна. Този път чу гласа му. Това бе познат звук, чувала го бе безброй пъти. Както винаги, говореше тихо; Кони Унгер намираще начин да наложи мнението си, без да повишава тон. Но сега бе дори още по-тих. По-личен. Вгълбен.

Знаеше, че не бива да очаква лично послание. В крайна сметка никъде не намери каквото и да било, оставено за нея. И все пак, когато

го чу, изпита някакво вълнение. Говореше накъсано, с паузи между фразите, за променящия се свят и необходимостта психолозите да вървят в крак. На всеки няколко изрази, започваше с: „Кажим им“ Разбра, че е съчинявал някаква реч.

Слуша, докато записът не свърши. Този път превъртя касетата до край. Първото, което чу, когато я пусна отново, бе:

„Обади се на Рут.“

Следваше телефонният номер и веднага след това уводните думи към речта му, започващи с благодарност към домакина на проявата. Кейси изслуша и останалото, спря касетата, когато Кони млъкна, и я върна в чекмеджето.

Ангъс измяука.

— О, боже — прошепна Кейси и коленичи. — И ти разпозна гласа му.

Ангъс измяука още по-жално.

— Знам — утеши го тя.

Този път той не се дръпна, когато протегна ръка. Докосна го по главата, отначало предпазливо, после малко по-сигурно, погали копринената му козина, почеса го по ушите. През цялото време той я гледаше с леко объркан вид.

Реши да използва момента и прокара пръсти по гръбнака му, а когато той го изви нагоре в отговор, го погали чак до опашката. Тя бе много пухкава и доста дълга. Както бе вдигната нагоре, стигаше чак до чекмеджето на нощното шкафче. Когато започна да я смъква надолу обаче, сочеше точно към кръглата желязна дръжка на долното отделение на шкафчето.

Кейси продължи да гали котарака още малко. После се пресегна зад него и отвори вратичката. Вътре имаше броеве на списание „Нешънъл Джоиграфик“, всички подредени изправени, с гърбовете навън. Единственото, което нарушаваше жълтата редица, бе големият кафяв плик, пхнат по средата.

Издърпа го. Отпред бе написано на ръка познатото „К“. С разтуптяно сърце, тя отвори плика и погледна купчината напечатани

страници. Един бегъл поглед към първата ѝ стигаше, за да разбере каквото трябва.

Седнала на пода близо до Ангъс, тя прочете изписаните листове. Когато приключи, остана там и се замисли над прочетеното. Накрая затвори плика, притисна го до гърдите си заедно със списанията, които бе взела по-рано. Изпитвайки нужда от утеха, импулсивно се наведе и се опита да целуне Ангъс по главата. Това обаче очевидно бе прекалено за него, той се дръпна, готов да изфучи.

Така че тя само се усмихна и прошепна:

— Чао, голямо коте.

После тихичко отиде до вратата. Хвърли последен поглед към котарака, угаси лампата, измъкна се бързо навън и се блъсна право в едро мъжко тяло.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Литъл фолс

Джени изпищя.

Пит я задържа за лакътя, като я подкрепяше.

— Това съм аз, аз съм.

— Мислех, че си си отишъл — извика тя. Дишаше с усилие, не смееше да повярва, защото студът бе толкова реален, толкова вледеняващ, че все още трепереше. Но дланите му бяха топли, а очите му дори още по-топли. Миришеше на обикновения сапун, който бе купила на едро последния път, когато ходи да пазарува. А и ръцете му. Те я придърпаха по-близо с твърдост, която сякаш говореше: „Казах ти, че ще остана, и ето ме тук“.

Но тя се успокои най-вече от начина, по който лицето му докосваше косата ѝ, слепоочията ѝ, бузите ѝ. Беше се обръснал. Наболата брада, която го заклемяваше като странник, бе отстъпила място на гладкото лице на човек, който вече е пристигнал.

Тя се сгуши в него и зашепна:

— О, Господи, о, Господи, о, Господи — отново и отново.

— Не — промърмори той, — само аз съм.

Тя вдигна очи към неговите и тъкмо щеше да му разкаже за ужаса, който бе изпитала, когато мислите ѝ се накъсаха. Паниката, студът, страхът — всичко се разтопи. Отчаянието изчезна с една последна, измъчена въздишка.

— По-добре ли си? — попита Пит.

Кимна му.

Целуна я, толкова бързо, че нямаше време да се смръзне.

— Може ли? — попита я.

Отново му даде знак с глава и той отново я целуна. Но сега тя си спомни за предишната му целувка и копнежът, който бе изпитала тогава, се надигна отново. Изпълни я цялата и нямаше място за страх.

— Целуни ме — прошепна той и тя го направи. Стори ѝ се съвсем естествено да разтвори устни пред неговите, да ги раздвижи и

да го вкуси и когато той изстена: „Толкова добре го правиш“, тя му повярва. Усещаше отговора на тялото му, надигането, наместването, за да се прилепи по-плътно. Когато пръстите му се плъзнаха надолу по гръбнака ѝ и притиснаха ханша ѝ към неговия, тя усети ерекцията му. Би трябвало да изпита погнуса. Но не стана така. Изпитваше само любопитство. И една болка дълбоко в слабините си.

Той повдигна глава. Бавно я пусна. Тя видя очите му, наситеносини, потъмнели.

— Отново е време за желанията на сърцето — каза той.

— Твоето или моето?

— Твоето.

— А какво желае твоето?

— Знаеш. Но се опитвам да степенувам нещата по важност. И така. Кажи ми какво би искала.

„Същото каквото и ти“, изненада се сама от мислите си Джени. После се засрами и сведе поглед. Очите ѝ се спряха на токата на колана му. Тя пхна пръсти там и усети топлината му.

Той изръмжа.

— Мисли. Най-съкровено то ти желание. Всичко, което си искала да направиш в Литъл фолс, но не си имала шанс.

Не ѝ трябваше много време.

— Да излезем да се повозим.

Другите двойки непрекъснато се разхождаха, при това си нямаха мотоциклети.

— Само това ли?

Тя се замисли още малко.

— Може би и да спрем някъде да хапнем.

Другите двойки го правеха. Джени бе чувала Мириам да говори за това с Ан-Мари и Тайлър много пъти. Най-популярното заведение бе „При Джиро“, денонощна закусвалня на двайсетина минути извън града.

— Лесна работа — каза Пит. — Но трябва да се облечеш топло. На мотора ще ти е студено.

— Значи няма да ходим до кариерата.

Той си спомни желанието ѝ. Тя го прочете в очите му.

— Да плуваме ли? Прекалено студено е. Но можем да идем до там и да паркираме близо до езерото.

На Джени тази идея ѝ хареса. Все още си мислеше за това, когато се качи в стаята си и бързо смъкна униформата на „Вкусни хапки“, съблече се и докато вървеше гола по коридора към банята, дори с надежда си помисли, че Пит може и да я види така. Очакването за това правеше странни неща с тялото ѝ. Коленете ѝ бяха омекнали, докато пускаше душа и докато чакаше топлата вода, започна да се докосва. Никоя от фантазиите ѝ — а такива бе имало стотици и дори хиляди, — не бе стигала толкова далеч. Всички бяха свързани предимно с любовта, нежността и нормалните взаимоотношения. Бе решила, че те трябва да дойдат преди секса. Никога обаче не бе получила достатъчно, за да мине нататък — никога досега.

Почувства се женствена. За първи път почувства, че има право да използва за тялото си парфюмената пудра и да си сложи плитко изрязаните бикини и сутиена, които стояха прибрани в чекмеджето ѝ. Разресва косата си дълго и упорито, докато поизправи къдриците си. Усещаше се леко замаяна.

Сигурно затова отиде до тоалетката и порови в средното чекмедже, докато намери малкото хартиено пликче, пхнато в джоба на любимата блуза на майка ѝ. Вътре имаше чифт висящи обици, всяка с по две големи перли. Сложи ги. Косата ѝ обаче бе по-дълга от тях и тя я затъкна зад ухото си от едната страна. Така беше по-добре.

Обу си джинси и облече широк пуловер, после тръгна да търси ботуши. Най-близкото до кожените ботуши на Пит, което намери, бяха високите гумени ботуши, които носеше през калния сезон. Както и всичко друго в къщата, сега те бяха безукорно чисти. Обу ги.

Взе анорака, който Мириам ѝ бе дала преди няколко години. Щеше да ѝ липсва Мириам. Може пък и да се срещне някъде на Запад. Сياتъл не бе чак толкова далеч от Уайоминг.

Пит чакаше до страничната врата, опрян на стената, с кръстосани глезени. Изправи се, огледа я от горе до долу и се усмихна широко.

— Изглеждаш много добре.

Получи усмивка и отговор:

— И ти.

— Хубави обици.

Тя докосна перлите.

— Бяха на баба ми. Била е първата жена в този край, която е отишла да учи медицина. След това се върнала тук, макар да ѝ казвали, че е лудост, но тя била много всеотдайна. Искала да помага на болните. Затова отворила кабинет. Но правела предимно посещения по домовете.

— Местните хора сигурно са я обичали много.

— Не. Не са я оценявали. Била е прекалено различна.

— Тя майка на майка ти ли е била или на баща ти?

Джени се опита да реши кое би било по-достоверно.

Накрая, тъй като бе взела обиците от чекмеджето на майка си, тя каза:

— Всъщност беше сестра на майка ми, но много по-възрастна и различна от нея. Винаги съм я възприемала като своя баба. И тя ме обичаше като такава. Бях на десет, когато почина.

— Съжалявам, че не е била тук, за да ти помогне, когато нещата са тръгнали зле.

Джени също съжаляваше или поне така бе в тази нейна фантазия. Но не всичко бе измислица. Наистина бе имало по-възрастна леля. Джени я бе видяла веднъж и после си бе измислила историята, свързана с нея. Всеки имаше нужда от подобен роднина.

— Но ако тя бе тук — продължи Пит, — щеше да те отведе надалеч и двамата с теб никога нямаше да се срещнем.

Той вдигна ръката, която бе скрил зад гърба си. В нея държеше две каски.

— Този път имаш избор.

Нямаше никакво колебание. Взе онази, която бе носила и преди, онази, която пазеше неговата миризма.

След няколко минути вече бяха на път, минаваха край къщите на съседите, които през всички тези години я бяха гледали презрително.

Мислеха, че не струвам пет пари. Че няма да стигна далеч. Че изобщо не бих могла да срещна мъж, който е по-изискан и по-хубав, отколкото всеки от тях. При мисълта за всяко обвинение повдигаше глава леко, докато накрая носеше каската на Пит с гордост и доволно си помисли: Сега да ме видят.

Не можеха, разбира се. Може би щяха да чуят мотоциклета, но той профучаваше прекалено бързо край тях, за да различат пътника дори да не бе скрита под каската; а освен това бе тъмно и мъгливо.

Част от нея съзнаваше, че е студено, но изобщо не усещаше студ. Възбудата я стопляше.

Тя го прегърна през кръста, докато минаваха през центъра на града. В края на главната улица той зави и пое по страничните улички — първо по една, после по друга, докато накрая бяха минали по всичките пресечки в малкото градче. Ако не знаеше, че не е така, Джени би могла да си помисли, че той иска да събуди всички, които спят в апартаментите над магазините и в къщите помежду им, само за да ги накаже, задето са били така груби с нея.

Но Пит не бе отмъстителен, за каквото жадуваше малка частица от нея. Просто бе любопитен. Реши, че за последен път, преди да тръгнат, той иска да види отново всичко, свързано с миналото ѝ, тя искаше същото.

Минаха край началното училище, правоъгълна сграда с олющена от всички страни боя и запуснато игрище отзад. Докато бе в детската градина, Джени бе обичала да идва тук. Харесваше ѝ даже в първи и във втори клас. Но в трети вече бе започнала да се чувства различна и странна. Не можеше да си покани приятели вкъщи, защото родителите ѝ непрекъснато се караха. А баща ѝ направо им изкарваше акъла, като я грабваше внезапно и я пускаше отново, като гледаше зловещо всеки, който се доближи до нея. Затова не я включваха в извънучилищни мероприятия и екскурзии през уикендите. По време на училищните занятия обаче всички говореха само за тези неща и тя се чувстваше изолирана. А бидейки изолирана, бе идеална мишена за момчетата. Те ѝ погаждаха такива номера, че Дардън би ги набил с камшика си, ако знаеше, но това само щеше да влоши положението, затова тя така и не му каза. По-добре бе да страда мълчаливо.

— Виждаш ли онова поле? — извика тя на Пит малко по-нататък. — Там се събира целият град, когато има празник. Прави се барбекю за Деня на независимостта... И парад за Деня в памет на загиналите във войните, организират се състезания за пожарникарите доброволци през есента и конкурс за най-голяма ледена скулптура през зимата.

— Звучи странно.

„Нали“, помисли си Джени, но не искаше в думите ѝ да прозвучи горчивина, не искаше да изпитва горчивина, не и сега, когато времето ѝ в Литъл фолс бе към края си. Затова показва на Пит къщата на

Мириам, дома на учителката си от детската градина, дори къде живеят шериф О'Кийфи и жена му, макар това да я накара да се почувства неловко. Би му показала къде живее заместник-шериф Дан — там, в гаража, се намираше полицейското управление и наистина бе много хубаво място, — но той имаше наум друг маршрут. Следвайки го, стигнаха до залата на ветераните от войните, паркираха под кестеновото дърво, където Джени за пръв път бе зърнала Пит, и останаха да седят там, докато моторът си почиваше и събираше сили. После с рев се понесоха по Небаноник трейл още веднъж, нагоре в планината и после обратно, а след това поеха към междущатската магистрала.

Пит взе завоя по отбивката за магистралата, като така наклони мотоциклета, че сърцето на Джени се разтуптя и усетил възбудата ѝ, ускори още повече напред в нощта. Тя си представи, че ще бъде така и тогава, когато си тръгнаха завинаги оттук. Яхнала мотора на Пит, можеше да иде, където си иска, да прави каквото си иска, да бъде каквото си иска.

Той отби от магистралата прекалено скоро, но усещането за сила остана. То дори нарасна, когато Пит, явно знаейки пътя, накрая спря пред „При Джиро“. Паркира мотоциклета, постави каските на кормилото, хвана я за ръка и я поведе навътре.

Това бе сбъдната мечта за Джени. Сега тя бе като другите момичета с момчета, седна в едно от сепаретата, поръча си същия дебел, сочен хамбургер като тях, задъвка същите мазни пържени картопки, пи от наливната бира. Когато Пит зареди джубокса и я издърпа на малкия дансинг в единия край на бара, тя бе направо на седмото небе. Танцуваше, както бе правила сама пред телевизора, танцуваше като другите. Когато той я прегърна по-здравео и започна да се движи плавно и сексапилно по начин, който никога не бе виждала, не бе чела и дори не бе сънувала, тя се пренесе далеч отвъд седмото небе.

— Ти си страхотна — непрекъснато ѝ повтаряше Пит и колкото повече го казваше, толкова по-страхотно се чувстваше тя.

Лесно е да държиш главата си високо вдигната и раменете изправени, когато някой те гледа така, сякаш наистина иска да те види. Лесно е да срещнеш очите му, когато в тях съзираш всичко, което

искаш да видиш. Лесно е да се усмихваш, когато той ти е показал толкова красив поглед към остатъка от живота ти.

И когато напуснаха закусвалнята, това съвсем не бе краят. Отидоха до кариерата, която по това време вече бе почти запустяла, и минаха по специалната скрита пътечка на Джени. Мотоциклетът ги отведе нагоре до далечния край на катраненочерното езеро. Оставиха каските на земята и смениха местата си, така че сега тя седеше отпред, облегната на него. Ръцете му я придържаха без никакви въпроси, дланите му бяха под анорака и галеха корема ѝ.

— Хората разправят, че там долу има някакво същество — каза му тя. — Казват, че излязло от скалата, когато мястото било наводнено. Живеело в най-дълбоките води.

— Вярваш ли в това? — попита я Пит.

Тя помисли за миг, после кимна.

— Харесва ми да си представям, че си има и семейство там, за да не е само. То е миролюбиво същество. Никога не е наранило, когато и да било.

— Някой виждал ли го е наистина?

— Някои казват, че са го виждали.

— А ти?

— Не съм сигурна. Често идвам тук, горе, сядам на ръба и гледам, гледам, гледам към водата. Толкова пъти съм си представяла съществото. Може би някой път да е било истина.

Пит повдигна леко длани, докато палците му се докоснаха до гърдите ѝ. Тя затвори очи.

— Понякога е трудно да повярваш кое е истинско и кое не.

Мъжът покриваше гърдите и е длани така леко, че ѝ хареса. Не, не просто ѝ хареса. Беше прекрасно. Но не бе достатъчно.

Помогна ѝ да се извърне на седалката с лице към него и обви ръцете ѝ около врата си. Този път пръстите му се плъзнаха под пуловера и намериха дантелата на сутиена.

— Толкова си страхотна — прошепна ѝ. Улови устата ѝ в целувка, която бе кратка само защото и двамата едва си поемаха дъх. После разкопча сутиена и погали голите ѝ гърди. — Хубаво ли е така?

Джени кимна. Беше толкова хубаво, че не би могла да намери думи, за да го опише. Но дори да бе намерила, не би могла да ги изрече, защото нещо стягаше гърлото ѝ. Всичко вътре в нея сякаш се

раздуваше и ставаше все по-голямо, докато ръцете му мачкаха и леко подръпваха, все повече и повече растеше и удоволствието в очите му.

— Искаш ли да се прибираме? — попита той с дрезгав шепот.

Тя отново кимна бързо.

След по-малко от минута вече бе с каска на главата, седнала зад него и бяха на път. Този път Джени не обърна внимание на гледката. Затвори очи и се съсредоточи върху усещането за онова чудесно нещо, което я бе обсебило — защото нещо очевидно я бе обсебило. Тялото ѝ сякаш жужеше и потръпваше, и правеше неща, каквито не бе правило досега, караше я да си мисли за неща, които никога не бе правила, например да погали корема на Пит и да плъзне ръце по-надолу.

Сепнато си пое дъх, когато усети какво има там.

Той върна ръцете ѝ на по-безопасно място и извика назад задавено:

— Ако го държиш изправен, ще се обърнем на пътя!

— Съжалявам!

— Недей!

Е, не съжаляваше. Не истински. Чувстваше се толкова възбудена, колкото бе, когато профучаваха с бясна скорост по магистралата, танцуваха в „При Джиро“ и се докосваха горе при кариерата. Чувстваше се така, сякаш наистина е възможно да се случват и хубави неща.

Той мина по улицата към нейната къща, зави по алеята и спря точно пред стъпалата отстрани, но когато взе ръката ѝ, за да влязат, Джени се дръпна.

— Лоши спомени — каза му с поклащане на глава. Той явно разбра, защото я поведе към боровото дърво зад къщата и разгърна надвисналите му клони, за да мине тя под тях.

Бе студено, но момичето не го забелязваше. Тялото ѝ изгаряше така, че едва свари да свали дрехите си, а после топлината, която излъчваше Пит, се предаде и на нея. Целуваше я и я докосваше, докато накрая започна да го моли да направи нещо, каквото и да е, само да спре този копнеж, който усеща дълбоко в слабините си. Но той ѝ каза, че няма да бърза. Искал Джени най-сетне да усети какво изпитва една жена наистина. Искал тя да знае, че е красива и женствена, и обичана. И ѝ каза, че ако реши, че не е готова да го поеме в себе си, това е напълно нормално и всичко е наред.

Но тя бе готова. Нищо у Пит не ѝ напомняше за миналото дори за миг. Тялото ѝ гореше.

Тогава той го направи, влезе в нея толкова дълбоко, че тя едва си поемаше дъх. После започна да се движи и Джени си помисли, че сигурно ще умре. Почувства го целия, тласъка и отдръпването му, ярко, изгарящо и предизвикателно, докато тя изви гръб и сякаш се разпадна на части.

* * *

— Никога преди не съм стигала до оргазъм — призна момичето.

— Радвам се.

— Никога преди всъщност не съм се любила.

Той повдигна ръката ѝ до устните си и целуна пръстите ѝ.

Бяха в таванското помещение, седяха под фронтоната на импровизирано легло от възглавници и завивки. Една-единствена свещ мъждукаше наблизо. Пит бе само по джинси, с вдигнат цип, но без да са закопчани. Джени носеше само перлените си обици и меката му бархетна риза. Бе като в сцена от фантазиите ѝ, като разказ, който можеше да прочете в списание „Космополитън“. Чувстваше се толкова нормална, толкова щастлива, че е нормална, толкова доволна физически и емоционално преизпълнена, че чак ѝ идваше да плаче.

Тя докосна лицето му, раздалечените му очи и вежди, високите скули, правия му нос, квадратната му челюст. Прокара пръсти през косата му, която бе мастиленочерна, гъста и модерно дълга. Проследи извивката на ухото му, докосна меката част на лявото, където можеше да има обича, представи си мъничък диамант там. Прокара палци по гръдната му кост, с длан погали стегнатите мускули под рамото му, остави кокалчетата на пръстите ѝ да се отъркат в косъмчетата на гърдите му.

После въздъхна.

— Какво харесваш в мен?

— Казах ти го още в началото. Ти си различна.

— Не съм красива.

— Аз мисля, че си.

— Нямам дълги крака като някой модел.

— И по-добре. Толкова енергия им е нужна да си отгледат такива дълги крака, че навсякъде другаде им липсва нещо. Дългите крака не ме възбуждат — той разкопча ризата, която тя носеше, и я разгърна широко. — А това, да.

Тя почувства ласката на погледа му, усети как се стопля и отново започва да изпитва болезнен копнеж. Издаде звук, който едва напомняше името му.

— Какво харесвам в теб ли? — попита той. — Твоята свежест. Новост. Невинност.

— Не съм невинна. Даже не съм почтена. Водила съм ужасен живот.

Направо ѝ прилявяше, като се сети колко ужасен. Притесняваше се, че Пит не знае. Но ако му кажеше и той си тръгнеше заради това, не бе наясно какво би могла да направи.

— И аз съм правил грешки — каза той.

— Не и като моите — увери го тя.

Той изведнъж стана рязък.

— Искаш ли да се обзаложим? Откраднах приятелката на най-добрия си приятел. Това почтено ли е?

Джени си помисли, че това сигурно не е крайт на историята.

— Кога?

— Когато си тръгнах. Всички ме молеха да остана, казваха ми колко се нуждаят от мен, колко разчитат на мен, но вече бях вкусил от свободата, и боже, колко бе сладка. Но те продължаваха да спорят, да ме молят и да ме увещават. По това време нуждата направо ме изгаряше и не можех да я извадя на показ, защото чувството за вина бе достатъчно силно и без да им крещя. Реших да им покажа, че не съм светец, да разбия на пух и прах всичките им надежди с един удар. Затова я взех със себе си.

— Обичаше ли я?

— Не — каза той, без да срещне очите на Джени.

— Какво се случи после?

— Всичко продължи само месец. Дадох ѝ пари и я изпратих да се прибере, но вече нищо не бе същото за нея там. Тръгнала си отново, този път сама. Не знам какво е станало с нея след това — той най-сетне погледна към Джени. — Знам какво се случи с мен. Сякаш носех петното на Каин на челото си. Срецах само неподходящи жени.

Докато не се появи ти. Не те заслужавам, Джени, но въпреки това те желая. Искам да се променя, за да те задържа до себе си. Ще започнем двамата от самото начало.

Сърцето на Джени бе така преизпълнено, че тя едва успя да каже едно замечтано:

— Караш го да изглежда толкова лесно.

— Трябва да е така, ако го искаш достатъчно.

Джени искаше да го повярва от дъното на душата си.

— Ами ако има и други замесени — като онзи твой приятел и семейството ти? Ами ако те не искат да започнеш наново?

— Ще искат. Времената са трудни. Нуждаят се от помощта ми.

— И баща ми ще каже същото. Няма да иска да си тръгна.

— Положението е различно. Баща ти не се нуждае от теб по същия начин. Неговите нужди са напълно егоистични. Но ти си му била предана през всички тези години. Поставила си собствените си интереси на второ място, след неговите. Сега е твой ред.

— Но той ми е баща.

— Ти си възрастен човек. Имаш право на собствен избор.

— Ти не разбираш. Той няма да ми позволи да си тръгна.

— Не, ти не разбираш — настоя Пит. — Ти не си негова собственост, че да ти позволява да си тръгнеш или не. Ти сама си господарка на себе си. Той взема решения за себе си. А ти имаш право да вземаш решения, които ще определят твоя живот.

Господи, колко пъти си бе повтаряла това. И Дан го бе казвал също, и преподобният Пъти, и Мириам.

— Ами, ако той не е съгласен?

Пит се усмихна широко.

— Ще ти помогна да го убедиш. За двама ни ще е лесна работа.

Сякаш вдигнати за молитва, дланите му се смъкнаха надолу по гърдите ѝ. Докоснаха зърната ѝ. Устата му ги последва.

Тя притисна главата му с ръце.

— Искам да започна отначало. От толкова дълго го искам. Само че не можех да го направя.

Той се повдигна нагоре и устата му докосна нейната.

— И аз също. Все си мислех, че мога да го направя сам. Но не мога. — Очите му потърсиха нейните. Изглеждаше уязвим. — Ще тръгнеш ли с мен?

Тя престана да диша.

— Ще се омъжиш ли за мен? Ще родиш ли децата ми?

Тя затисна уста с ръце. Не можеше да повярва какъв дар божи бе той за нея, предлагаше ѝ всичко, което някога изобщо бе мечтала да има.

— Обичам те, Джени.

Тогава тя се поколеба, отново си помисли — дори и сега, че той е прекалено добър, за да е истински.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Откъде си сигурен?

— Имал съм много връзки. Никога досега не съм казвал на жена, че я обичам.

— Има толкова неща, които не знаеш за мен.

— Знам каквото ми е нужно.

— Ами, ако има нещо... толкова зловещо, че направо да смръзне кръвта ти?

— Ти чу моята зловеща тайна. Твоята не може да е много по-ужасна. Освен това кръвта не се смръзва.

— Знаеш за какво говоря. Ами, ако има такова нещо?

— Ако има, това би ме накарало да се чувствам по-малко виновен за собственото си тъмно минало. Ще ми помогне да се постарая нещата да са различни този път. Обичам те, Джени.

Той подпечата думите си с целувка и тя му отвърна, но това някак не бе достатъчно. Искаше ѝ се да направи нещо специално, нещо различно, нещо, което жените преди нея не са правили, защото са им липсвали смелост, умения или достатъчно любов.

Продължи да го целува и го побутна да легне по гръб. Близна брадата му, после шията му. Леко прокара зъби по гърдите му, надолу по следата от косъмчета, която слизаше до пъпа. А ръцете ѝ през цялото време бяха заети с ципа му. Когато главата ѝ слезе долу, вече го бе освободила. Усети топлината му с устните си, гладкостта му с езика си, а ароматът на мускус напълно пропъди от главата ѝ миналото, така че нищо не можеше да опетни чистото ѝ удоволствие — бе шокиращо чувство, това удоволствие. Бе започнала заради него. Но то се превърна в нещо също толкова специално и за нея.

* * *

Така мина нощта. Разговаряха, любиха се и спаха; разговаряха, любиха се и отново спаха. Малко преди изгрев се покатериха на покрива и видяха как слънцето се надига и бавно изгаря мъглата. С мъглата си отиде и студът, а с него и благоразумието. Разгърнаха завивката и легнаха съвсем голи под бледото все още слънце, а след това бе неизбежно отново да се любят.

Някои биха могли да кажат, че Джени си вири носа пред града, като демонстративно прави секс на открито посред бял ден. Самата Джени би казала, ако някой, комуто това не влиза в работата, я попита, че просто кръщава новата плоча на покрива.

Истината бе, че празнуваше промяната в живота си. Никога не бе се чувствала толкова щастлива или пък смела, определено никога не бе се чувствала толкова сигурна, колкото с Пит. И спокойна. И това също. Макар Дардън да се прибираше на следващия ден.

Затова спа дълбоко, вече вътре в къщата, след като слънцето се бе вдигнало по-високо, и се събуди едва когато звънецът на входната врата започна да става много настоятелен.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джени побърза да нахлузи нощницата си, докато тичаше надолу по стълбите. Стиснала яката и като придърпваща леко нощницата така, че да не прилепва до гърдите ѝ, тя откряна вратата и примигна от яркото предобедно слънце.

Преподобният Пъти, изглежда, се канеше да си тръгва. Бързо се обърна и се върна назад.

— Мили господи, така се разтревожих — каза той с въздишка. — Звъня от десет минути. Вече започвах да си мисля, че нещо не е наред. В друг ден бих си помислил, че се разхождаш някъде или дори, че си в града. Но като тръгнах, не те видях, а Дан ме помоли да ти напомня за покрива, след като и без това щях да идвам насам. И когато никой не ми отвори, започнах да си мисля...

Той погледна нагоре и се прекръсти.

— Бях заспала — каза Джени.

— Е, виждам — той погледна часовника си. — Но вече е единайсет часа. Почти половината ден е изминал — въздъхна отново. — Е, добре, ще кажа на Дан, че каквото и да е видял Мърл на покрива по-рано, не е било истина. Ето те пред мен, облечена от глава до пети в напълно прилична нощница. Мърл разправя, че си била гола, можеш ли да повярваш? „Гола на покрива, в студа“, това бяха думите му. Попитах Дан, а той каза, че би трябвало да си луда да направиш подобно нещо.

Джени се прозя.

— Макар че ако някой има причини за подобно нещо — продължи преподобният Пъти, — то това си именно ти. Преживя труден период, Мери-Бет. Много се зарадвах да те видя на танците в петък вечер. След това се надявах да дойдеш на църква в неделя. Написах проповедта си, като си мислех за теб. Е, всъщност си мислех за Дардън. Беше посветена на любовта на Бог и какво означава да можеш да прощаваш. Вярвам, че някои хора от паството ми имаха нужда да я чуят, макар да разбирам как се чувстват. Уплашени са.

Дардън всяваше страх още преди да се случи това. Но мисля, че сега трябва да оставим миналото зад гърба си. Той плати за престъплението си. Наш християнски дълг е да го приемем отново сред нас.

Джени не разчиташе особено на това.

— Проповедта бе много вълнуваща. Наистина съжалявам, че я пропусна. Ако искаш, ще ти направя копие. Трябва да призная, че компютърът е добро нещо понякога. Оказва се полезен, когато някой не може да присъства лично и да чуе посланието ми. Преди ти харесваше да идваш на църква, Мери-Бет.

— Идвах, защото и Дардън идваше.

Той я водеше със себе си. Тя нямаше избор. Независимо че майка ѝ отказваше да ходи, а вратата на Дардън в Бога бе доста съмнителна. Той искаше целият град да я види застанала редом с него.

— Спомням си, че идваше и след заминаването на Дардън.

— Няколко пъти.

— Защо спря?

Джени можеше просто да свие рамене и да извърне поглед. Но като знаеше какво я чака, искаше ѝ се да се чуе и нейното мнение.

— Тогава се чувствах ужасно. Бях сама и изпитвах вина и отвращение. Имах нужда някой да ми каже, че не съм ужасна, но никой в града не го направи. Мислех, че щом хората са в църква, ще ме погледнат с повече милост. Да проявят повече милост. Но не го направиха. По онова време сигурно имаха нужда от вашата проповед.

— Опитай се да разбереш, Мери-Бет. За тях положението бе страшно. Не знаеха какво да кажат.

Джени раздвижи глава, за да облекчи леката болка във врата, която бе резултат от спането на тавана.

— Те биха искали да се върнеш.

— Те ли ви го казаха?

— Кимаха в съгласие през цялото време на проповедта.

Джени определено си го представяше. Проповедите на преподобния Пъти винаги приспиваха Дардън.

— И аз бих искал да се върнеш. И ти, и Дардън. Може би другата неделя? Това ще бъде като знак за града, че искате да простите и да забравите — поклати се леко напред-назад на пръсти и пети и изглеждаше развеселен. — Считайте го за лична покана — отново

хвърли поглед нагоре. — От Нали-се-досещате-кого, посредством Неговия слуга, моя милост. Бог те обича, Мери-Бет.

— А дали наистина е така?

— Ама, разбира се.

Не бе сигурна, че вярва в това.

— Надявах се и чаках той да ми помогне. Но не го направи.

— О, разбира се, че го прави. Остави те сама да решиш проблемите си, така че сега си по-силен човек. Виждам, че е така. Тези обици са много красиви. Бяха на майка ти, нали? Да, точно така. Носеше ги на сватбения си ден. Май каза, че са ѝ подарък от баща ти. Аз ги венчах, знаеш ли? Толкова дълго съм в този град. Тогава бяха щастливи заедно. О, господи. Сега можем само да се надяваме, че тя почива в мир и е простила на Дардън — той наклони глава. — Преди ти много приличаше на нея. Сега може би не толкова. Всъщност изглеждаш доста различно.

Джени се чувстваше доста различно.

— Срецнах човек, който ме обича. Казва се Пит.

— Пит? Кой Пит? Познавам ли го?

— Не. Той идва от Запад. Сигурно сте се разминали с него, докато сте идвали насам. Кара мотоциклет.

Преподобният Пъти се почеса по главата.

— Не помня да съм се разминавал с мотоциклет.

— Той отиде да донесе закуска за двама ни. Кафе и понички — също както правеха най-добрите мъже в списание „Космополитън“. Тя се усмихна при тази мисъл — той е толкова мил.

Пасторът бе все така озадачен.

— Мисля, че все щях да чуя шума от мотоциклета.

— Не и ако е така добре смазан мотор като неговия — каза Джени.

— О. Е, добре. Това е хубаво. Радвам се за теб, Мери-Бет. Ти заслужаваш добър мъж.

— Ще тръгна с него.

— Ще напуснеш Литъл фолс?

Джени кимна.

— И Дардън ли ще дойде с теб?

— Не. Тук е неговият дом.

— Но ти си му дъщеря. Ти си всичко, което му е останало.

— Да, но сега, като сте изнесли проповедта си за прошката и сте го поканили да се върне към църквата, той си има вас и другите от паството. Нали така?

Пит се върна с две огромни чаши кафе и цяла дузина понички.

— Падам си по сладкото — призна той и след това изяде по три понички за всяка една, която тя хапваше.

Джени сигурно би се разтревожила, ако тялото му не бе толкова стегнато. Но и тя бе гладна и това не бе никак странно. За нула време цялата дузина понички бяха излапани.

Той се облегна, повдигайки стола на задни крака, и потупа корема си.

— Много добре. Изобщо не се чувствам виновен.

Нито пък Джени. Но темата за вината бе опасна територия. Под повърхността се криеха невидими мини, готови да избухнат всеки миг.

— Ако се чувстваше виновен, какво би направил?

— Щях да насека дърва. Да пробягам няколко мили. А ако си бях у дома? Щях да се заловя да поправам оградите. Докато коремът ми отново закъркори шумно, вината ще е изчезнала.

— Ами, ако става дума за друга вина? Като вината пред семейството ти.

— Не мога да върна времето назад и да променя онова, което съм направил или не съм. Мога само да продължа напред.

— Значи си си простил?

— Това би означавало, че онова, което сторих, е редно, а не е така. Но мога да продължа напред, да се поуча от грешките си и да бъда различен.

— Да продължиш напред, за теб означава да се върнеш при семейството си. Сега, когато си различен човек, можеш да поправиш стореното от теб преди. Аз не мога. Тогава какво да правя със своята вина?

— Каква вина?

— Вина. Задето съм правила разни неща. И не съм правила разни неща — тя едва се измъкваше от скритите мини. — Длъжна ли съм да остана с Дардън?

— Ти искаш ли да останеш?

— Не! Не! Но Дардън отиде в затвора заради мен.

— Отишъл е, защото е убил майка ти.

— Но го направи заради мен.

Искаше ѝ се да разкаже и още, толкова силно го желаше, че чак усещаше вкуса на думите върху езика си. Но една частица от нея отново ги преглътна, отново се уплаши.

— Джени?

Тя извърна поглед.

Предните крака на стола му тропнаха на пода и само след секунда той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към своето.

— Обичам те, Джени.

— Не ме познаваш.

— Знам достатъчно.

— Ами ако не знаеш? Ако има неща, които...

— ... ще накарат кръвта ми да замръзне ли?

— Говоря сериозно, Пит.

— Аз също. Обичам те — той притисна ръка към гърдите си. — Ето тук, където не владее непременно разумът, но където усещам реалните неща в живота — точно тук нещо трепва всеки път, когато те погледна. Сякаш ти си ключът. Да, може да звучи странно. Преди седмица не знаех коя си и може би, но само може би, ако бях минал един ден по-рано или по-късно през Литъл фолс, ние никога нямаше да се срещнем. Но не го вярвам. Вярвам, че щяхме да се срещнем по един или друг начин. Обичам те.

Той се потупа по гърдите силно.

Именно така го обичаше тя, осъзна Джени и разбра, че трябва да му каже повече за себе си. Може би не всичко. Но определено повече.

Хвана го за ръка и го поведе нагоре, минаха през килера до спалнята ѝ, нагоре по стълбата и влязоха в таванското помещение. В дъното, скрита под стрехите, имаше кутия с изрезки от вестници. Те отразяваха смъртта на майка ѝ, арестуването на баща ѝ и процеса срещу него.

Пит занесе кутията до задния прозорец и седна да чете.

Джени се сви в едно закътано ъгълче в предната част и се загледа в него, докато той вземаше статиите една след друга. Тя знаеше всяка наизуст, чела ги бе толкова пъти, знаеше какво точно чете той в момента и следеше текста заедно с него. Очакваше някакъв знак от

негова страна, който да покаже, че и той е толкова отвратен от всичко, както и тя. Дишаше накъсано и дъхът ѝ сякаш идваше от онова дълбоко скрито в нея място, където властваше миналото, и през цялото време притискаше ръка до гърдите си там, където той бе притискал своите, и усещаше стягането, страха и надеждата.

Най-накрая мъжът сгъна последната статия, пхна кутията обратно под стрехата и се приближи към нея, а страхът ѝ ставаше все по-голям и по-голям. Но по лицето му не бе изписано нито отвращение, нито омраза. Изражението му бе тъжно, но нежно. Тя съзнаваше, че е истинско чудо, но любовта, от която така отчаяно се нуждаеше, бе все още тук.

Той коленичи и я придърпа в скута си. Зарови лице в косата ѝ и започна да диша така дълбоко и със същата мъка, както бе направила и тя преди малко. След малко седна назад на пети. Целуна ръцете ѝ, притисна ги до сърцето си и не каза нищо. Всъщност Джени се нуждаеше точно от това. Бе неин ред да приказва. Думите, които бяха заключени толкова много години, сега започнаха да се изливат навън.

— Никога не сме се разбирали с майка ми. Външно си приличахме много, само дето тя бе с двайсет години по-възрастна; но даже и когато съм била бебе с едва няколко кичура коса, съм приличала много на нея. Тя се казваше Мери-Бет Джун Клайд, а аз — Мери-Бет Дженифър Клайд. Идеята с еднаквите имена е била на баща ми. Тя ми го е казвала. Опитвал се да я зарадва, но не се получи, не можеше да стане, тъй като не бях Итън. Той се родил две години преди мен, но умрял, преди да навърши и една година. Тя искаше аз да заема мястото му, но аз не можех, затова тя ме намрази, намрази и баща ми.

— Защо и него?

— Защото той предаваше Итън, като обичаше мен — Джени потрепери. — Това е гадно, гадно, гадно.

— Майка ти ли?

— Всичко! — Джени усещаше как бие сърцето му и ритъмът сякаш минаваше по ръката ѝ. Бе успокоителен, утешителен, разбиращ. Даваше ѝ сила да се върне към онова ужасно време. — Тя ме мразеше, защото той обръщаше внимание на мен, а не на Итън, но Итън бе мъртъв, само че тя не искаше да го приеме, и когато Дардън вече не можеше да търпи виковете ѝ, се обръщаше към мен, а това я вбесяваше още повече.

— Ти си била като пионка между тях.

— Всички така казаха.

— Кои всички?

— Адвокатите, социалните работници, полицаите. Казаха, че не било моя грешка, и непрекъснато се извиняваха, но не на тях задаваха всички онези въпроси. На тях не им се налагаше да внимават да не объркат отговорите. Трябваше да им разказвам всичко отново и отново.

— Искаш ли да го направиш още веднъж, за последен път?

Искаше. Заради Пит. Той не бе избягал, все още бе тук, казваше, че я обича, бе приклепнал близо до нея, държеше ръката ѝ, успокояваше я и това бе хубаво, бе така хубаво да може да говори след толкова дълго и тежко мълчание, да сподели за пръв път... и сякаш по мънишко от товара ѝ падаше от гърдите ѝ с всяка казана дума.

— Майка ми се беше ядосала, задето бях забравила да взема лекарствата ѝ на връщане от училище. Бяха приспивателни хапчета. Не можеше да прекара нощта без тях. Казах, че ще се върна до града, но тя заяви, че ѝ трябвали веднага и че съм глупава и егоистка, и че съм вещица, и че Дардън бил омагьосан по някакъв начин. Започна да ме удря.

— С бастуна.

Джени изстена и кимна. Да, с бастуна.

— Ти какво направи?

Тя потърка дланта си в гърдите му. Дори да бе спокойна и по-силна откогато и да било досега, дори да изпитваше облекчение, че най-сетне говори за това, спомените бяха ужасно тежки. Цялото ѝ тяло трепереше. Но сърцето на Пит туптеше с онзи равномерен ритъм, а ръцете му бяха толкова състрадателни. Изведнъж той сякаш бе отворил една врата и някаква сила от другата страна изтегляше думите от устата ѝ.

— Аз се дръпнах и се опитах да се предпазя, но от такава сопа не можеш да се предпазиш кой знае колко. Тя ме препъна, когато се опитах да избягам, и после бях на пода и нямаше къде да ида, освен до стената. Тя продължи да вика и да ме налага с онова нещо и една част от мен знаеше, че го заслужавам...

— Не си го заслужавала.

Джени преглътна.

— Не бях това, което тя искаше.

— Не е било твоя грешка.

— Но аз само влошавах нещата.

— Как?

— Като позволявах на баща си да ме обича.

— Позволявала ли? Ти си била дете, Джени. Децата се нуждаят от любов. Ако не я получат от единия си родител, те се обръщат към другия. Къде беше той, когато тя те биеше през този ден?

— На работа. Докато той се върне, вече навсякъде по пода имаше кръв. Той много се уплаши.

— И тогава взе бастуна и я удари. Само един удар според вестниците.

Джени си спомни звука и се сви, сякаш изпита болка. Спомни си гледката и миризмата и преглътна надигналата се в нея горчилка.

— Когато човек е отчаян, когато си мисли, че ще умре, и в същото време се страхува, че няма да умре, тогава върши неща, на които не би бил способен в друг случай.

— И сега той се прибира у дома.

Тя кимна.

— Страхуваш ли се от него?

Тя отново кимна.

— Тогава защо си още тук?

Очите ѝ го молеха да прояви разбиране и за това.

— Защото той го направи заради мен. Не разбираш ли? Направи го, за да бъде свободна. Но не съм. Каза да го чакам тук и да поддържам къщата, докато излезе от затвора. Така че това е моят затвор. Не мога да си тръгна, защото съм му задължена и защото трябва да бъде наказана...

— Затова, че си му позволявала ли? Не, Джени.

„Обясни му — извика тя без глас. — Разкажи му всичко. Той те обича. Няма да си тръгне“.

Но не можеше. Все още не. Рискът бе прекалено голям.

— А и къде бих могла да ида? Къде има сигурно място? В новините винаги говорят за бомбардировки, престрелки и изнасилвания. Винаги съм живяла тук. Не познавам никого никъде другаде, а и дори да познавах, нямам достатъчно пари, за да живея сама, а и няма начин да си намеря друга работа сега, след като Мириам ще затваря „Вкусни хапки“. Толкова съм жалка.

Той отново взе лицето ѝ в ръце, както бе направил преди, само че сега ръцете и очите му бяха жестоки.

— Не си жалка.

Тя стисна здраво очи.

— Жалка и слаба, и виновна. Нищо от това нямаше да се случи, ако не бях аз.

— Ти не си молила да се раждаш. Те са взели това решение, а после са объркали живота ти.

— Жалка и слаба, и виновна.

Пит стисна лицето ѝ по-здраво.

— Отвори очи, Джени.

Не можеше. Страхуваше се какво ще види.

— Отвори ги — каза той, но този път по-нежно и ръцете му не държаха лицето ѝ, а сякаш го приласкаваха, десет отделни пръста, които казваха, че тя е ценна и крехка и трябва да се защити на всяка цена.

Тя отвори очи.

— Ако беше жалка или слаба, никога нямаше да оцелееш през тези шест години. Не е било лесно. Никой не ти е помогнал особено.

— Дан ме наглежда понякога.

— А защо не баща му?

— Само Дан. Но така е по-добре. Него го харесвам повече.

— Той кани ли те понякога на вечеря? Кара ли те с колата до магазина, когато ти трябва дрехи? Държи ли те за ръка, когато дойдат кошмарите?

— Преподобният Пъти идваше често.

— Каза го в минало време.

— Е, все още се отбива. Но не толкова често.

— И вероятно само когато Дан го помоли, прав ли съм? Е, добре, имаш Мириам. Взела те е на работа, когато никой друг не е искал да го направи, в замяна ти си работила упорито и тя не е загубила каквото и да било. И още нещо, тя не те покани да заминеш с нея за Сиатъл, нали? Не, Джени, не си жалка и слаба, а колкото до вината, тя е относително понятие. Почти всичко извън конкретната ситуация може да изглежда лошо. Погледни цялостно. Била си само на осемнайсет, когато е умряла майка ти. Само на осемнайсет.

Джени потрепери.

— Понякога ми се струва, че е било вчера, толкова ясно си го представям — с отворени очи, със затворени очи, нощем и денем, без значение.

— Това е наследството, което са ти оставили. Някой извини ли ти се досега за това?

Никой. Абсолютно никой.

— Така си и мислех — каза Пит. — И сега искаш да ми кажеш, че след всичко това си задължена на Дардън и трябва да останеш с него до края на живота си. Ако питаш мен, не си длъжна да стоиш даже и докато се върне!

Тя вече бе водила този спор със себе си.

— Мисля, че трябва.

— Защо?

— Защото така е редно. Той искаше да го посрещна на портала на затвора. Аз отказах. Не можех да ида там дори за последен път. Но казах, че ще бъда тук. Ако не съм... е, просто не знам какво ще направи. И без това ще бъде достатъчно тежко. Той няма да иска да си тръгна.

— Може ли да те накара да промениш решението си?

— Не искам да го прави — проплака тя. — Нищо добро няма да излезе от това, и преди не беше редно, но той ми е баща, той е единственият ми близък.

— Сега имаш мен. Това ти дава избор.

— Знам, знам, знам.

— И все пак се разкъсваш.

— Ами, ако се е променил, ако е омекнал с годините, нали ще бъде ужасно, ако само му кажа „здравей“ и после „сбогом“. Но той не се е променил — напомни си сама и стана по-твърда. — Виждах го всеки месец. Изобщо не се е променил. А аз не мога да се върна назад. Не мога да започна отново оттам, където спряхме. Не мога. И няма да го направя. Той е противен човек. Не го е грижа за никого, освен за собствените му нужди. Той е ревнив, Пит. Направо не знам какво ще направи, когато му кажа за теб.

— Е, тогава — изправи рамене и стегна челюст, готов да срещне Дардън очи в очи, без изобщо да се притеснява, — бих казал, че това е нещо, което очаквам с нетърпение.

Джени се опитваше да запази спокойствие. Но все пак провери хладилника три пъти в понеделник следобед, за да се увери, че четирите стека по шест бири „Сам Адамс“, които Дардън обича, са на мястото си; освен това няколко пъти погледна в шкафчето с медикаменти и после в списъка, който ѝ бе дал, за да е сигурна, че шишенцата с лекарство против стомашни киселини са толкова, колкото трябва, и са от марката, която той предпочита, и са точно толкова силни; погрижи се също и за леглото с копринените чаршафи, като скочи няколко пъти по средата му, отърколи се, а после пак го оправи и повтори всичко отначало, за да изглежда така, сякаш е спала в него цяла седмица.

Още не бе разчистила вещите на майка си. Закле се да го стори на другата сутрин без никакви отлагания и оправдания.

Засега обаче искаше да прекара с Пит колкото е възможно повече време. И точно това направи. Останаха на тавана в импровизираното легло от възглавници и завивки, ту голи, ту облечени и правиха секс отново и отново. Джени всъщност бе добра в секса. Знаеше пози, за които Пит изобщо не би се сетил. Но той се учеше бързо. Тялото му имаше естествена пъргавина, обгръщаше я, отговаряше на нейното и я подтикваше да стига все по-далеч и по-далеч. Той бе много силен, десет пъти по-силен, отколкото тя си бе представяла, че може да бъде човек.

И това бе само първото от множество открития за нея. Научи колко красиво може да бъде мъжкото тяло, колко нежно и щедро и че може да вземе от него, за да изпита удоволствие и така да се превърне в нещо повече. Отново и отново усети колко приятна може да е възбудата след бурна страст, изпита онова самочувствие, което позволява на жената да гледа един мъж часове наред в очите, без да извърща поглед. Узна, че целувките могат да заличават белезите. Разбра какво е да те обичат така силно и искрено, че мръсотията от миналото да се отмие и бъдещето да изглежда обещаващо.

Нямаше значение, че остава по-малко от ден. Нямаха значение онези кратки, болезнени моменти на страх при мисълта какво би могло да се случи, когато Дардън се върне у дома и започне да приказва, и

какво Пит би могъл да стори тогава. Нямаше значение, че още изпитва вина — винаги изпитваше вина.

За пръв път в целия си съзнателен живот тя бе щастлива.

* * *

Във вторник на обяд Джени тръгна към града. Носеше обикновената си тениска, гуменки и джинси, но бе оставила бейзболната си шапка вкъщи. Беше се уморила да се крие. Косата ѝ се къдреше и се вдигаше нагоре, но бе чиста и блестеше, сякаш отразява настроението ѝ — бе изпълнена със смелост и светли надежди, напук на сутрешните телефонни обаждания.

Дардън бе звънял три пъти. И трите пъти тя се бе престорила, че не чува телефонния звън. О, знаеше, че е той. Нямаше никакво съмнение. Никой друг не се обаждаше. Но не искаше да чува гласа му. Освен това нямаше какво толкова да ѝ казва, което да не може да почака.

Затова сега вървеше към центъра на града, изправена и силна като жена, която има своя мисия. Джени Клайд бе готова да отлети. И искаше Литъл фолс да го разбере.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бостън

Беше Джордан, разбира се. Никой друг не би могъл да се разхожда из къщата ѝ посред нощ. Хвана я за ръце, за да ѝ помогне да запази равновесие, и надникна да види какво носи.

— Бях на гости на Ангъс — обясни тя. — И докато бях там, си взех разни неща за четене.

Не поясни какви точно, а и той не попита. Всъщност не каза нищо, а просто улови ръката ѝ и я поведе обратно към леглото. Този път не правиха секс, а просто лежаха прегърнати, докато отново не заспаха — точно от това се нуждаеше Кейси. Бе излязла от стаята на Кони разтревожена за Джени, но се успокои в присъствието на Джордан. Също като градината, която бе създал, той излъчваше спокойствие. Знаеше, че е егоистично от нейна страна, но тъй като времето ѝ бе кратко, тя си вземаше цялото спокойствие, което той ѝ предлага. И разбира се, още с пукването на зората той си тръгна за вкъщи.

Тя остана в леглото още няколко минути, за да се наслади на аромата, който бе останал след него. Но когато топлината от тялото му вече не се усещаше в завивките, започна да се тревожи. Когато мислите ѝ станаха прекалено настойчиви, скочи на крака. Взе си душ, направи кафе на долния етаж и го наля в голяма чаша.

Тази сутрин картините на Рут я накараха да поспре. Всички бяха морски пейзажи — едната бе уловила играта на слънцето по вълните, на другата бе нарисуван рибарски кей, а на третата — малко островче. Кейси се вглеждаше в тях една след друга. Всяка излъчваше самоувереност. И всички излъчваха надежда, която отнесе със себе си, когато мина през офиса и излезе през остъклената врата.

Тишината в градината се нарушаваше само от сладките песни на птичките, които долитаха и отлитаха от хранилката. Бостън все още дремеше в това ранно четвъртъчно утро. Слънцето едва се бе показало над пристанището на изток.

Кейси отпиваше от кафето си, докато се разхождаше из градината. Когато коленичи, за да разгледа циганчетата на Джордан, малките им личица, извърнати нагоре, сякаш ѝ отвърнаха. Изправи се и тръгна сред белите цветя, покрай лехата с розовите и после към сините. Джордан бе изредил набързо имената им, но сега тя не можеше да се сети кое как се казва.

Не. Не беше вярно. Ако се вгледаше внимателно, би могла да разпознае няколко. Забеляза сините камбанки на дивия зюмбюл сред сините цветя и лилиите сред белите. Сред розовите имаше дамско сърце — нямаше как да сбърка формата на цветовете му.

Див зюмбюл, лилии и дамско сърце. Почувства се горда от себе си. Джордан не бе споменал нито едно от тези имена. Това бяха думички от детството ѝ, имена, които свързваше с формите. Все пак бе дъщеря на Керълайн.

Ухание? Е, това бе нещо друго. Не би могла да разпознае отделните ухания, но общият букет бе сладък, наистина.

Взе тази сладост със себе си и се качи на горното ниво при азалиите, които се бяха отворили само колкото да покажат дребните си цветчета с цвят на кайсия. Рододендроните също се бяха разтворили малко повече, отколкото предния ден. Цветовете им бяха по-големи и вече можеше да се види, че са бели.

Отиде до килима от трилиум под дъба, коленичи и докосна един цвят. Имаше три назъбени венчелистчета, малки, но красиви. „Виреят добре под широколистни дървета“, бе казал Джордан. Тя погледна към чинара от другата страна на пътеката. Под него също имаше килим от цветя. Те обаче бяха различни. Всеки цвят бе мъничък, не толкова сложен като на трилиума, но имаше десетки от тях. Бяха сини.

Пълзящ флокс. Името изскочи в паметта ѝ. Керълайн имаше пълзящ флокс. Нейният бе розов.

Кейси се изправи. Разходи се чак до дъното на градината и остана там за малко, като вдишваше дълбоко от аромата на вечнозелените растения — веднъж, после отново и отново. Постоя малко сред чимшировите храсти, после се върна до люляка, опря нос до един грозд и вдъхна от аромата му.

Това бяха мигове на спокойствие. Но веднага щом се върна в двора и седна на един от столовете да изпие кафето си, отново я обзе безпокойството. Джени Клайд ставаше все по-отчаяна.

Същото донякъде важеше и за Кейси. Състоянието на майка ѝ се влошаваше; все така не можеше да разгадае баща си и знаеше, че има още от историята, разказана в „Да флиртуваш с Пит“.

Изпи кафето си до последна капка и се върна в къщата. За кураж — и за късмет — докосна една от картините на Рут, докато минаваше, после се качи нагоре. Вече бе проучила голямата спалня и бе открила ключа, скрит там, в това странно изследване на тъмните ъгълчета на човешката душа. Оставаха само кашоните на горния етаж.

Най-напред Кейси намери книги. Някои от творбите бяха на други психолози, но повечето бяха на Кони. В някои кашони имаше по двайсет копия от една и съща книга; бяха дошли направо от издателя. В други имаше различни негови книги. На заглавната страница на всяка от тях стоеше подписът му.

Трудовете му с автограф — сякаш чу гласа на майка си.

Можеш да ги продадеш на цена, по-висока от номиналната. Защо са ти толкова много екземпляри от една и съща книга?

Можеше да задържи по една от всяко заглавие. Така щеше да има книгите му с автограф. Обаче я болеше, че ги получава по този начин.

Обърна гръб на кашоните и намери кутиите, които Джордан бе качил от офиса. В тях имаше досиета на стари случаи. Кейси ги прегледа набързо да види дали някои не носят надпис „Клайд“. След като не намери такива, мина към следващата кутия, а когато се оказа, че и там няма нищо, продължи с друга.

Спря едва когато Мег я извика, за да ѝ каже, че е пристигнал клиентът ѝ за девет часа, но отново се качи по обед. Благодарение на една отменена среща имаше два часа, които да посвети на търсенето си. Чудеше се колко ли би могла да напредне за това време, когато Мег ѝ предложи помощта си. Тя прие.

Мег отваряше и затваряше кашоните. Кейси преглеждаше съдържанието им. Откри още книги и още досиета. Натъкна се на оригинала на докторската дисертация на Кони, напечатана на машина, чието „в“ не е било съвсем наред. Намери ръкописи на негови книги.

— Какво търсиш? — попита Мег, когато Кейси, изпуктявайки възмутено, ѝ бутна още един кашон да го затвори.

— Разни негови лични неща — каза тя и се опря на пети.

Ръкописите бяха истинска златна мина. В „Харвард“ много щяха да им се зарадват. Кейси нямаше нужда от тях.

— Снимки, писма, работни тетрадки — изброи тя; от тези имаше нужда. — Годишник на класа от гимназията. Голям кафяв плик с „К“ отпред. Виждала ли си някога нещо такова?

— Не — отвърна Мег, докато прихлупваше горните капаци на кашона. — Никога не е искал да му помагам, когато работеше тук, горе — подобно на Кейси, и тя седна на пети. — Всички книги ли са негови?

— Да.

— Обичаш ли да четеш?

— Обичам.

— Чела ли си негови книги?

— Всичките.

Мег попита срамежливо:

— Мислиш ли, че бих могла да опитам с някоя?

— Някоя от тези ли? Не. Това са академични трудове. Не са леко четиво — Кейси се обърна към следващия отворен кашон. — О. Личен кашон. Пише „М“ — „за мен“.

— Мейн.

— Хм?

— „М“ означава Мейн — обясни Мег.

Кейси я зяпна изумено, после се засмя на себе си.

— „М“ означава Мейн. Уха. Не се бях сетила затова.

— Доктор Унгер много се интересуваше от Мейн — ентусиазирано продължи Мег. — Нали това е идеята на градината. Нали се сещате за горния край с трилиумите, хвойната и елите? Веднъж ми каза, че ароматът му напомня за дома. Повярвах му. Аз също съм израснала в Мейн.

Тя изведнъж се сепна и побърза да подчертае:

— Всъщност съм израснала в Ню Хемпшир, но съм родена в Мейн, а релефът в двата щата е един и същи; освен близо до брега, там е различно заради соления въздух и вятъра.

— Значи е пресъздал мириса на родния си край тук — Кейси бе ужасена. — И тази връзка не се бе сетила да направи. — Но не и от самото начало. Преди Джордан да започне работа тук, градината е била само трева и плевели.

— Но после доктор Унгер започнал да изпитва носталгия. Сам ми го каза веднъж, защото и аз понякога се чувствам така.

— Някога ходил ли е на посещение в родното си място?

— Не знам.

— А ти?

Тя поклати глава.

— Няма никого, когото да искам да видя — изведнъж рязко се развесели. — Някога искало ли ти се е да имаш тъмна коса?

Кейси се усмихна на внезапната смяна на темата, но бързо се разсея, докато преглеждаше първия кашон за Мейн. И той бе пълен с книги, но различни. Тези бяха стари и много четени. Кони и тук бе написал името си, но не като автор. За да заяви притежанието си, на първия бял лист с внимателния, сериозен почерк на подрастващ младеж, бе написал: *Корнелиус Б. Унгер*.

Намери „Островът на съкровищата“ и „Швейцарското семейство Робинсън“, „Моби Дик“ и „Пътешествията на Гъливер“. Още „Ханс Бринкър, или сребърните кънки“, „Приключенията на Том Сойър“ и „Вятърът във върбите“.

— Това са стари книги — каза Мег.

Видът им бе на книги, препрочитани многократно. Имаше някакво лично излъчване в тях. Усещаше се ясно, фактът, че Кони ги е запазил, говореше, че това са съкровища от детството му.

В кашона имаше и други, все така класически примери за литература. След като прегледа всяка една, ги върна обратно и плъзна кашона към Мег.

— Е, харесващ ли косата си? — попита я домашната прислужница.

Тя бе сложила един от ластиците, които Кейси ѝ бе дала. Платът бе с леко лилави оттенъци и изглеждаше наистина чудесно в кестенявата ѝ коса.

— Да.

— Ами луничките? Кейси се усмихна.

— Вече свикнах с тях. Преди ги мразех. Очите на Мег се разшириха от изненада.

— Наистина ли?

Кейси кимна.

— Опитвах се да ги крия с грим, преди още да ми е разрешено да си слагам подобно нещо.

— Наистина ли? — попита Мег очарована.

— Аха.

Зарови се в следващия кашон и намери още детски книжки. Същото бе и с третия кашон.

— Май наистина много е обичал да чете — отбеляза Мег. — Защо според теб ги е запазил?

Това определено бе точният въпрос. Щеше й се да има и точен отговор.

— Може би защото е обичал да чете. Или защото са му били подарени от някой, когото е обичал. Или пък защото е знаел, че тези издания някой ден ще бъдат много ценни.

Мег каза:

— Мисля, че ги пазеше за внуците си.

— Той няма никакви внуци.

— Но ще има. Ти не мислиш ли да си имаш деца?

Кейси се запита как би могъл един човек да пази книги за внуците си, след като даже не разговаря със собственото си дете.

Същото се отнасяше и за приготвянето на стаи за внуците. Тя се чудеше в какъв ли измислен свят е живял, сам-самичък в красивия си дом.

— Не мислиш ли? — попита Мег.

— Какво да мисля?

— Да си имаш деца?

— Някой ден.

— Биологичният часовник не те ли тревожи?

— Още не.

— Аз се тревожа. Искam да имам деца.

— Имаш ли си приятел?

Мег поклати глава отрицателно. По-тихо и срамежливо, добави:

— Някой ден може би ще имам — после любопитства: — А ти имаш ли?

Кейси се замисли за минута. Не можеше да нарече Джордан свой приятел. Обаче спеше с него, значи би трябвало да имат някаква връзка.

Накрая направи компромис:

— Може да се каже. Поне засега. Но нищо повече. Устата ми е заключена — хвърли поглед към часовника си и посегна към друг кашон. — Още един и после трябва да се връщам на работа.

В последния кашон имаше тетрадки от гимназията. От тях научи, че Кони е учил химия, латински, френски, американска история и изкуство. Не можа да разбере къде е ходил на училище, макар да търсеше точно това. Колкото и внимателно да търсеше, не можа да види името на училището или града. А след това вече я чакаше клиентката, така че трябваше да отложи търсенето.

Джойс Луелън дойде в три часа. Лицето ѝ бе изпито, пръстите преплетени, кокалчетата побелели.

— Не мога да спя. Не мога да се храня. Само си седя вкъщи и ходя от стая в стая. Също като в първите дни след смъртта му.

— Узна ли решението на съдията? — попита Кейси.

— Не. Ще го разберем утре. И ето ме тук, очаквам загуба и отново изпитвам стария гняв. Не мога да говоря с приятелите си, със семейството си. Виждала съм ги как вдигат безпомощно очи или въздъхват по особен начин. Омръзнало им е да ме слушат как говоря за това. Изобщо не разбират какво чувствам. И как биха могли? Те може и да са обичали Норман, но той не е бил част от всекидневието им. Не е бил ключът към бъдещето им.

Кейси подозираше, че семейството и приятелите са изгубили интерес към битката. И са продължили напред. Същото се отнасяше и за дъщерите ѝ. Единствено Джойс тъпчеше на едно място и не стигаше доникъде.

— Можеш ли да си го върнеш? — тихо попита Кейси.

— Не. Не мога, знам. Но ако спечеля това дело, ще получа нещо. Това ще е краят на всичко.

— Завършек.

— Да. Ако спечеля, ще има завършек.

— А ако не спечелиш?

— Няма да има завършек.

— Защо не?

— Винаги ще се питам защо той умря.

— Какво казаха лекарите? — попита Кейси. Знаеше отговора, но беше добре Джойс да го изрече на глас.

— Казаха, че е реагирал с масивен кръвоизлив на упойката. Никога преди не е бил упояван. Как бих могла да го знам?

— Ти ли? Защо ти да знаеш? Как би могла да знаеш?!

— Някой все е трябвало да знае.

— Но защо ти? Защо не майка му.

— Тя откъде да знае? Никога преди не са му правили упойка. Вече го казах.

— Точно така. Никой не е знаел, че той ще реагира по този начин — нито майка му, нито той, най-малко пък ти. От друга страна, ти си направила всичко възможно да разбереш защо е умрял. Независимо какво ще реши съдията, можеш да намериш своя завършек в това.

Джойс изглеждаше объркана.

— Ами, ако не мога? Имам предвид, едно е да кажеш, че няма достатъчно свидетелства, за да бъдат убедени съдебните заседатели. Това не означава, че изобщо няма доказателства. Кой би могъл да каже, че нашите доказателства не са точни? Затова трябва да спечеля. Трябва ми окончателно решение. „Няма достатъчно доказателства“ не ми върши работа. Трябва да приключа с това.

Кейси можеше да разбере позицията ѝ.

Докато успее да се върне на горния етаж, вече бе късен следобед и след като бе взела решение, бе изпълнена с енергия. Предполагаше, че в двете стаи има общо още около дузина кутии, които не е претърсила. Сега бе сама и се залови с тях с някаква отмъстителност. Теглеше ги, блъскаше ги, наведена отгоре им, вместо да седне, така че по-бързо да прерови съдържанието им.

След като приключи с всички, запомни само един кашон — най-личния, с реликви от детството на Кони. Вътре имаше плетено одеяло, леко окъсано. Чифт кафяви обувки, ужасно износени. Няколко детски снимки, правени, преди да тръгне на училище. Бе сладко, уязвимо на вид дете, чиито черти я развълнуваха, понеже ѝ бяха толкова познати. Трябваше ѝ цяла минута, преди да осъзнае, че вижда себе си в тях.

Косата също. Имаше прозрачен плик с кичур, чийто цвят бе същият като на нейната коса. Усети как нещо засяда в гърлото ѝ, отново почувства кръвната връзка, когато бръкна и го потърка с пръсти.

Но маймунката я развълнува още повече. Бе плюшена и с избеляло кафяво телце, провиснали крачета и козина на кръпки. Едно замъглено оченце висеше на конец, а другото изобщо липсваше. Това бе най-милото и пострадало нещо, което Кейси бе виждала. Тя вдигна

играчката внимателно и зарови лице в мекото ѝ коремче. Миризмата бе тежка, миризма на отминали години. Предположи, че Кони я е обичал. Сигурно е спял с нея дълго след като никой не е трябвало да знае това. Дал ѝ е живот, име и характер, така че да я изхвърли, би означавало да извърши убийство.

Такива бяха собствените ѝ чувства към плюшеното ѝ пате Дъфи. Не беше кой знае колко оригинално, но така се казваше — Дъфи. Крилата му сочеха в различни посоки, а човката му се кривеше на една страна, но тя така и не можа да го прибере в някой кашон и да го изостави. Дори и сега седеше на нощното шкафче в апартамента ѝ, опряно на нощната лампа.

Нейният Дъфи я бе обичал с цялото си малко плюшено сърце по времето, когато силно се нуждаеше от двамата си родители. Не знаеше каква нужда на Кони е запълвала тази маймунка, но знаеше, че не може да я върне обратно в кашона. Не можеше дори да я остави при Ангъс на леглото на Кони.

Занесе я долу, облегна я на една възглавница в бледосинята си стая, обърната към нощното шкафче, където бе снимката на Кони. Това сигурно бе правилното решение, защото маймунката се настани и доби доволен вид. Това бе някаква утеха за Кейси, защото не бе стигнала доникъде в търсенето на сведения за дневника „Да флиртуваш с Пит“. В нито един от кашоните не откри нищо, което дори малко да прилича на голям кафяв плик с „К“ отпред. Не знаеше къде другаде да търси.

Обезкуражена, се запъти към градината, но вместо това се оказа на постланите с пътека стълби, които водеха към офиса, загледана в картините на Рут. Ако гората бе централна тема в живота на Кони, то за нея това бе океанът. Той обичаше дълбоки и наситени оттенъци на зеленото, червеното и синьото, а в платната на Рут преобладаваха пастелните тонове. Тези картини бяха ясното доказателство колко различни са били двамата. Кейси за пореден път се запита какво ли ги е привлякло един към друг.

Творбите на Рут бяха пълни с надежда и ярки дори в сянката на стълбището привечер. Бяха като покана. Тя бе силно изкушена. Но и раздвоена.

* * *

В четвъртък вечер бе курсът ѝ по йога. Имаше голяма нужда от упражненията, но въпреки това го пропусна. Нуждата да поговори с майка си бе по-голяма. Предполагаше, че Керълайн има да ѝ казва едно-две неща във връзка с Рут.

Тази вечер обаче болната изобщо не „проговори“ по какъвто и да било въпрос. Спеше и може би дишането ѝ бе малко по-шумно от обикновено, но не звучеше опасно. Кейси усещаше огромна буца, свита дълбоко в стомаха ѝ, докато седеше до нея, държеше свитата ѝ ръка и изучаваше лицето ѝ в приглушената светлина. Не спомена името на Рут. Не посмя да го направи, като знаеше с колко други неща трябва да се справя Керълайн.

След известно време я повика тихичко:

— Мамо?

Изчака, търсеше някакво мигане, леко помръдване, дори някакъв дребен тик, който да ѝ покаже, че е в съзнание.

— Знаеш ли, че съм тук, мамо? — чакаше, наблюдаваше я и започна да се плаши. — Трябва да знам какво става с теб. Това започва да ме изнервя.

Керълайн просто си лежеше там, облегната леко на една страна, със затворени очи. Кейси се наведе малко по-близо.

— Можеш ли да ме чуеш? — попита на висок глас.

Изчака още малко. Керълайн остана неподвижна, дишаше на леки пресекулки. След време, като не можеше повече да се бори със страха си, Кейси целуна майка си по бузата, погали косата ѝ и каза:

— Всичко е наред, мамо. Уморена си. Ще си поприказваме, като дойда другия път. Тогава ще се чувстваш по-добре. Обичам те.

Гласът ѝ пресекна. Целуна я още веднъж, притисна чело до бузата ѝ, за да усети топлината на майка си. Имаше нужда от това. Керълайн бе винаги на нейно разположение, дори когато се бе отказала от нея в името на независимостта си. Бе постъпила неразумно. Сега го разбираше. Човек можеше да се нуждае от топлота и пак да е независим. Керълайн го знаеше. В добри и лоши моменти тя бе вярна и изпълнена с любов. Кейси не искаше да я загуби.

Страхуваше се, че това все пак ще се случи, а не искаше да застане в лице с тази вероятност. Затова нежно остави ръката на майка си върху чаршафите и излезе от стаята.

Петък в календара на Кейси бе ден за професионално обогатяване, когато обикновено посещаваше семинари, срещаше се с колеги, четеше специализирана литература. Понякога ходеше на плажа. Възстановителна терапия, така го наричаше.

Този петък сутринта се запъти към плажа, но не за да се забавлява. Имаше нужда от отговори, а само Рут Унгер можеше да ѝ ги даде.

Най-напред се обади, разбира се. Не искаше да иде чак до Рок порт само за да разбере, че Рут я няма.

Рут отговори на обаждането. Кейси затвори. Детинско поведение? Да. Но имаше право на моментно вдетиняване. Презрението ѝ към Рут датираше от тийнейджърските години, когато бе разбрала за съществуването ѝ. Като нямаше друго обяснение за това, че баща ѝ я пренебрегва, тя реши, че виновна е тази жена.

Рут го бе откраднала от Керълайн. Или поне такъв бе първоначалният сценарий. Кони тъкмо се е канел отново да се свърже с Керълайн, когато се е появила Рут, завъртяла му е главата и го е впримчила в мрежите си.

Рут го е настроила срещу Кейси, това бе друга вариация по темата. Когато Кони е изразил желание да се свърже с детето си, Рут е изпаднала в пристъп на дива ревност. Искала е от него да положи усилия да имат свои деца, а не да се разсейва с резултата от някаква си случайна връзка, „която може дори и да не е твоя дъщеря — представяше си Кейси думите ѝ, — защото не се знае с кого ли още се е срещала по онова време Керълайн Елис“.

В измислиците ѝ Рут бе стигнала дори дотам да отмъква писмата на Кони до дъщеря му още преди да ги е изпратил.

След време тези фантазии се бяха разпаднали. Колкото повече Кейси научаваше за функционирането на човешкото съзнание — и колкото по-дълго наблюдаваше Кони, — толкова повече се убеждаваше, че той е отговорен за собственото си поведение.

Не че напълно бе оправдала Рут. Не разбираше защо тази жена не го е подтикнала да направи някакъв, макар и малък жест към единственото си дете, особено след като бяха минали години и двамата нямаха деца. Не разбираше защо не бе предприела каквото и да е — като поне да се обади на Кейси, за да ѝ съобщи за смъртта на баща ѝ.

Тези мисли не ѝ даваха мира, докато шофираше на север по шосе 93. Разгорещи се, докато караше на североизток по шосе 128 и вече бе достатъчно разгневена, когато стигна до Глостър, така че започна да обмисля дали да не се върне обратно. Но вече бе изчерпала всички възможности. Освен това, разсъждаваше тя, ако изтърве нервите си и се разкреши на Рут, тя го е заслужила.

Зави по шосе 127, заобиколи нос Кейп Ан и пристигна в Рок порт. Знаеше как да стигне до къщата на Рут от центъра на града. Бе минавала по маршрута и преди — е, не бе идвала чак от Бостън специално да види къщата ѝ, но бе минавала покрай нея може би три или четири пъти през последните десетина години, когато бе посещавала Рок порт като туристка. Освен че бе още по-посивяла от соления морски бриз, къщата не се бе променила много.

Бе разположена в края на уличка със затревени площи и храсти, къща в стила на крайбрежието — с голям покрив от плочи, който се издига нагоре и пада назад, а фасадата бе съвсем обикновена — с два прозореца отстрани на входната врата. Кейси паркира отпред и мина по каменната пътека. Позвъни и зачака с наведена глава, като се питаше защо ли изобщо е дошла, но бе прекалено упорита, за да си тръгне. Вратата се отвори.

Кейси знаеше как изглежда Рут. Бе я виждала до Кони на професионални вечери, а наскоро се бяха засекли на заупокойната служба. Винаги я бе намирала за прекалено обикновена на вид за художничка. Но излъчването на Рут, когато застана пред нея, съвсем не бе обикновено. Като начало, за разлика от миналата седмица, когато бе подстригана на къса черта, сега прическата ѝ бе много къса и бухнала. Предишният оттенък на прошарено сиво сега бе по-скоро златно бляскав, а прилежно сресаната преди коса сега бе разрошена от вятъра. Елегантно слаба жена, десетина сантиметра по-висока от Кейси, тя носеше мека бледосиня риза, която падаше свободно над прилепналата ѝ тениска и къси панталони. Краката ѝ бяха боси, а ноктите — оранжеви.

Изглеждаше като... Толкова много приличаше на представата ѝ за собствената ѝ майка след десетина години, че гърлото ѝ се стегна.

Рут изглеждаше почти толкова изненадана, колкото и гостенката, но първа се окопити, и то по много неочакван начин. По лицето ѝ се разля радостна усмивка, изпълнена с искрена топлина.

— Кейси. Толкова се радвам — тя посегна да хване ръката ѝ. — Влизай.

Младата жена не се възпротиви. Като оставим настрана външния вид, последното, което бе очаквала, бе, че Рут ще се зарадва да я види. Това я обърка точно когато се опитваше да се пребори с буцата в гърлото си, а после видя къщата. Зад безличния стил на фасадата се намираше истинска пещера от високи прозорци, капандури и стъклени врати към тераса на покрива, от която се откриваха три различни изгледа към океана. Това бе дом на художник, със статив пред един от прозорците, на който имаше недовършена картина, а други незавършени платна стояха опрени наоколо.

— Толкова се радвам — повтори Рут все още с усмивка на лице.

Постепенно и Кейси се окопоти достатъчно, за да осъзнае, че една малка част от нея също се радва. Тази жена ѝ бе почти роднина и изглеждаше искрено зарадвана да я види.

Но не би могла да забрави миналото. Затова попита направо:

— Защо?

Усмивката на Рут леко се поколеба, но тя остана все така сърдечна.

— Защото си дъщеря на Кони. Сега, когато той си отиде, лицето ти ми напомня за него.

Кейси изведнъж отново се разгневи.

— Защо сега, след като го няма?

— Защото ми липсва — усмивката на Рут вече я нямаше и лицето ѝ с приятни черти бе сериозно. — И защото това отдавна трябваше да стане. От известно време ми се иска да се срещнем.

— Защо си чакала?

Домакинята се поколеба, после внимателно каза:

— Защото Кони не искаше да се срещаме.

— И защо не? — попита младата жена. Ето затова бе дошла.

Рут си пое дълбоко въздух.

— Отговорът не е прост. Ще дойдеш ли да седнеш на откритата тераса?

Кейси би била доволна да получи отговорите на въпросите си и тук, до вратата, а после да се обърне и да си тръгне. Но нещо в искреността на Рут, в светлия ѝ дом и надеждата, която струеше от картините ѝ, я развълнува. Затова се остави да бъде заведена до

терасата. Минаха през всекидневната покрай голям U-образен бял диван от няколко части с ниска каменна масичка до него, върху която стояха книги за изкуство, елегантни резбовани фигурки и големи железни свещници, после покрай статива и платната.

— Искаш ли нещо разхладително? — попита Рут, когато излязоха на откритата тераса.

Кейси поклати глава. Хвана се за парапета с две ръце и се загледа в морето. Бе времето на отлива и се виждаха множество осеяни с водорасли скали. Чайките си подвикваха една на друга, докато се гмуркаха, издигаха се нагоре или се носеха по въздушните течения. Вълните се надигаха, разбиваха се и се отдръпваха в успокояващ ритъм.

Без да полага особени усилия, гневът ѝ се уталожи. Домакинята застана до парапета недалеч от нея и също се загледа напред.

— Винаги съм обичала океана. А Кони — не. Той харесваше нещата да са по-близки и по-сдържани.

Кейси извърна глава.

— Защо?

Рут срещна погледа ѝ.

— Заради сигурността. Не се доверяваше на неща, които го караха да се чувства безпомощен.

— Откъде е дошло това?

— Знаеш отговора. Разбира се, че го знаеше.

— От детството, само че не знам нищо за неговото детство. Дори не знам името на града, където е израснал.

— Абът.

— А не Литъл фолс? — провокира я Кейси.

— Никога не съм чувала за Литъл фолс. Той беше от Абът.

Абът. Име, което толкова дълго бе търсила и което така лесно ѝ бяха разкрили.

— Малък град в щата Мейн — обясни Рут, — но не мога да ти кажа нищо повече за него. Никога не съм ходила. В началото, когато се оженихме, понякога предлагах да идем с колата, но той отказваше да се връща в родното си място. Преживените там години не са били щастливи за него.

— Защо не?

Рут извърна объркан поглед към океана. Измина цяла минута, преди отново да погледне Кейси.

— Винаги е бил толкова дискретен човек, не искаше никой да знае за миналото му, но сега го няма, а ти си негова плът и кръв. Ако някой има право да знае, това си ти. Не става дума за някаква жестокост или извратеност. Някога си мислех, че е било така — призна тя. — Представях си някакво ужасно събитие, което го е белязало завинаги.

Кейси също си го бе представяла.

— Не е ли било така?

— Не. Не е имало някаква извънредна случка, а години на страдание. Кони от малък е бил дребничък и много умен. Никое от тези качества не се ценяло високо в Абът. Станал обект на присмех, тъй като бил най-хилавото дете — подиграван, оскърбяван безмилостно, неизменно прицел на шеги. Започнал да се отдръпва от хората още преди да тръгне на училище, а веднъж установен, този модел станал постоянен.

Кейси лесно можеше да си представи как описаното от Рут дете се е превърнало във възрастен човек. Но липсваше елементът на намесата.

— А какво са правили родителите му?

— Какво са могли да направят?

— Да продадат фермата.

Събеседницата й се усмихна горчиво.

— Не е имало ферма. Не и както си го представяме с теб. Ако майка му е отглеждала зеленчуци и се е грижела за кокошките, то е било, за да имат храна на масата си. Живели са в центъра на града в миниатюрна къща с дворче. Не съм сигурна дали изобщо е била тяхна собственост. Както и да е, не са били в състояние да се преместят. Не са им стигали пари, а животът в Абът бил евтин.

— Детето им е станало изкупителна жертва поради липса на пари ли?

— Не — предпазливо каза Рут. — Бащата, Франк, бил едър мъж, здравеняк — точно обратното на Кони. Бил убеден, че ако нещо може да „излекува“ хилавия му и мекушав син, това е грубият живот в Абът. Очевидно не е станало така. Животът на Кони бил истинско мъчение. Единственият начин да оцелее бил да издигне стени около себе си.

— Ами майката? Как е могла да се примирява и да наблюдава всичко това?

— Не ѝ е било лесно според мен. Наистина много е обичала Кони, но е била преди всичко покорна съпруга. Мъжът ѝ имал твърди принципи и тя не искала да му се противопоставя. А коя съм аз, че да я съдя за това? И аз не постъпих много по-различно. Наричаме го уважение към волята на съпруга.

Кейси изобщо не смяташе, че ситуациите си приличат.

— Но Кони е бил дете. Страдал е. Не мога да си представя, че една майка не би направила нещо, за да му помогне.

— Тя му е помогнала. Без много шум е направила каквото е могла.

— Какво по-точно?

— Насърчавала го е. Бащата не бил сигурен дали Кони трябва да ходи в колеж.

— Не е искал той да получи добро образование? — попита Кейси поразена.

— Не е искал той да се изолира още повече от онова, което баща му е смятал за, цитирам, „нормално и здравословно“. Когато нещата станали сериозни, може би е щял да се съгласи Кони да иде в университета в Мейн, защото той самият работел там, но чак пък в Харвард... — тя поклати глава. — Това е било дело на Кони. И не го е постигнал сам. Майка му е била зад гърба му, подкрепяла го е тихо и незабележимо. Спечелил пълна стипендия, напуснал Абът и никога повече не се върнал.

— Дори за да види родителите си?

— Баща му починал малко преди той да замине, а майка му се преместила. Всичко това е станало много, много отдавна.

— Но е оставило незаличими следи — каза Кейси.

— Да. Кони никога не го преодоля. Страхът от присмеха и отхвърлянето контролираше личния му живот. Затова напредваше в професионален план. С всяка научна степен, която защитаваше, с всеки труд и всяка книга, които пишеше, се чувстваше оправдан за това, че се дистанцира от хората. Научните постижения станаха негов щит.

Кейси ясно си го представяше.

— Превърнал се е в професора, в блестящия учен, на когото всички прощават ексцентричните слабости. Това също е било модел на поведение. И колкото повече се повтарял, толкова по-трудно е било да установи лична връзка. А без лични връзки е нямало как да бъде наранен — липсваше обаче голямо парче от пъзела. — Как изобщо е станало така, че е имал връзка с майка ми?

Рут се усмихна тъжно.

— По същия начин, както стана и с мен. Надеждата умира трудно. Винаги е искал хората да го приемат. Мечтаеше за любов.

— Не го ли правим всички? — възрази Кейси. — Но ние, останалите, можем поне да проведем личен разговор с някой приятел. Не и Кони. И все пак е имал връзка с майка ми. Как е успял да преодолее страха си от отхвърляне?

— Прекъснал е връзката, преди да се появи вероятност да го отхвърлят — поне такъв е бил случаят с твоята майка. В моя случай прекрати интимната ни връзка. Просто се затвори в себе си. Или може би — продължи тя по-замислено — винаги си е бил такъв, само че аз съм си мислела, че ще е различно, след като се оженим. Мислех, че просто е старомоден, че чака да се оженим, преди да сподели най-дълбоките си и мрачни мисли.

— Мислела си, че можеш да го промениш.

— Не — поправи я търпеливо Рут. — Мислех, че е различен човек.

Тя отново се вгълби в себе си.

— Но и времената бяха различни. Срегнахме се, излизахме заедно известно време, решихме да се оженим и просто го направихме. Взехме решението, водени също и от практически мотиви, а не само от любов. Когато срещнах Кони, той вече бе уважаван професор, чиито трудове бяха многократно публикувани. Наистина бе болезнено притеснителен, но на мен това ми се струваше много мило. И което бе по-важно, той ми предлагаше финансова сигурност, от която се нуждаех — тя се усмихна. — Исках да рисувам, но не исках в същото време да гладувам. Освен това, честно казано, не исках да ме безпокоят, докато рисувам. Така че професионалната ангажираност на Кони всъщност ми допаднаше.

— А любовта?

— Обичах го. Колкото повече научавах за него, толкова повече го обиквах — тя вдигна ръка. — Да, знам, че звучи странно, но не можеш ли да ме разбереш? Той бе жертва на детството си, то бе оставило дълбоки белези у него.

— Някога подлагал ли се е на терапия за това?

Рут поклати глава.

— Иронично е, нали? Като лекаря, който не може да се разболе. Ако бе психиатър, щеше да е длъжен да се подложи на терапия. Но за неговата специалност това не бе задължително, а той не изяви желание да го направи сам.

— Било е прекалено страшно за него.

— Прекалено. Някога му го предлагах. Преди години, когато не можех да реша дали да се разведе с него, или просто да се изнеса от къщата, му казах, че има нужда от това. Казах му, че пропуска много от красивите неща в живота. Предложих му заедно да посетим терапевт — тя бързо поклати глава. — Прекалено страшно. Затова наистина се изнесох — и виж ти чудо! — взаимоотношенията ни се подобриха.

— Кони се е чувствал по-малко застрашен.

— Честно казано, и аз се чувствах по-добре. Очакванията ми се промениха. След като приех какво той може и какво не може да прави, всичко бе наред.

— Но... да живееш отделно от съпруга си през всичките тези години...

Рут се усмихна.

— Имам приятели. Не съм била самотна. Освен това, може би си прекалено млада, за да го разбереш, но има десетки жени, които смятат живота на разделените съпрузи за идеалното положение. Имах най-доброто и от съпруга си, и цялата свобода, която исках.

— Но не и деца — изтъкна Кейси.

Рут се вгледа право в очите ѝ.

— Не мога да имам деца. Знаех го още преди да се омъжа.

Кейси изпита угризения.

— Съжалявам.

— Всичко си има и добра страна. Животът ми бе много богат. Понякога си представям какво би било, ако имах дъщеря, но може би щяхме да се караме непрекъснато. Имам племенници и племеннички, а сега и внуци от тях.

Това повдигаше друг въпрос.

— А къщата в града, допълнителните спални на горния етаж...
— попита Кейси — те за кого са?

Рут се усмихна нежно и тихо каза:

— Мечти. Кони мечтаеше за много неща. Може и да не вярваш, но много от тях бяха свързани с теб.

Отново изпита гняв.

— Защо тогава не вдигна телефона? — извика Кейси и в следващия миг си отговори сама: — Страх. Страх да не бъде отблъснат.

— Страх да не се провали.

Самата Кейси страдаше от това, но никога не бе предполагала, че то може да важи и за Кони.

— Да се провали ли?

— Страхуваше се, че няма да е добър баща. Може и да не се е подлагал на терапия, но добре съзнаваше собствените си недостатъци.

— И не е можел да ги преодолее? — попита Кейси, като направи последен опит да отправи упрек, защото сърцето ѝ наистина се бе стоплило.

Стоплило се бе и по отношение на Рут. Тя вече не бе просто някакво име и лице, а се бе превърнала в реален човек, много симпатичен и дори достоен за харесване. Сега изпитваше съчувствие и към Кони.

— Не. Не можеше да ги преодолее.

— Но знаеше за мен. Знаеше къде съм и какво правя.

— Да.

— А това вълнуваше ли го изобщо?

— Остави ти къщата в града. Той много обичаше това място, наистина го обичаше. Можеше да разпореда да я продадат и да даде парите за благотворителни цели, но той я даде на теб. Така че ти ми кажи. Вълнувал ли се е?

Кейси не можеше да отговори. Гърлото ѝ бе прекалено стегнато.

Рут ѝ се притече на помощ.

— Вълнуваше се. Повярвай ми. Интересуваше се от теб. Кони имаше чувства, също както аз и ти. Но ги изразяваше по различен начин. В моя случай това бе да ми се обаждат всяка вечер в шест часа, когато не бяхме заедно, за да се увери, че с мен всичко е наред. В твоя

случай бе да украси къщата така, както според него би ти харесало. Да, той го направи. За майка ти са цветята.

— Цветя ли?

— Уредил е да доставят свежи цветя в стаята й всяка седмица.

— Не — каза Кейси. — Това се прави от болничното заведение.

Бавно и категорично, Рут поклати глава. И изведнъж Кейси разбра. Никога не бе виждала цветя в стаите на другите пациенти. А и сестрите не биха коментирали цветята толкова често, както правеха, ако те бяха просто част от обслужването в дома. Дъщерята просто бе предположила...

* * *

Кейси бе ударила джакпота в търсенето на истинския характер на Кони, но все пак се чувстваше обезсърчена, когато си тръгна от Рок порт. Научи толкова много, но и трябваше да се откаже от много от старите си виждания. Как би могла да се сърди на Рут? Тя не й беше враг. И как да се сърди на Кони? Той самият бе жертва на обстоятелствата.

Но на нея й бе нужен враг. Трябваше да има кого да обвинява за това, че Кони е бил такъв, какъвто е; че Керълайн мълчи; за онова обаждане сутринта, когато я попитаха дали е взела решение за преподавателското място в Провидънс, на което тя отговори, че не е, и помоли за още малко време. А дали би дала окончателен отговор до понеделник? Да, непременно ще го направи.

Там не се криеше никакъв враг. От катедрата трябваше да предложат работата на друг терапевт, ако Кейси откажеше. И те бяха под напрежение. Не можеше да им се сърди.

Кого тогава да обвини за неправдите в света? Дардън Клайд бе много подходящ кандидат, а сега имаше и някаква следа. Абът, щата Мейн. Може и да не бе Литъл фолс, но все трябваше да започне отнякъде. Възнамеряваше да го стори още на другата сутрин.

Но освен това имаше Джордан. Можеше да се сърди на него. Не бе идвал в градината тази сутрин, макар да бе събота — един от обичайните му дни. Бе удължила заниманията си с йога за всеки случай, но той не се появи и това я разтревожи. Може да се бе отбил,

докато бе в Рок порт; инстинктивно усещаше, че не би занемарил градината. Но тя не бе градината. Бе мислещо, чувствително човешко същество, с което той правеше разни доста интимни неща. И все пак не дойде в четвъртък — не дойде, не се обади, не я прегърна.

Разбира се, не бе задължен да прави, което и да било от тези неща. Те не бяха истински приятели. Тя дори не можеше да каже, че са и любовници. А онези интимни неща, които правеха заедно? Секс. Това бе всичко. Секс. Не знаеше почти нищо за него.

Изведнъж това ѝ се стори нередно. Запъти се направо към къщата, като с всяка крачка усещаше някакво напрегнато очакване. Опитваше се да реши дали то бе свързано с Джордан или с факта, че се прибира у дома — това бе изумителна мисъл, — когато зави надолу по алеята и видя местата за паркиране зад градината. Джипът на Джордан не бе там.

Разочарована, тя бързо погледна в градината, за всеки случай, и сега определено изпита усещане за нещо познато. Не можа да устои, така че влезе и постоя малко в гористата част. Ако се доближеше до елите, така че да не вижда нищо, освен зелените клони, и ако си поемеше дълбоко въздух, все едно бе наскред гора; въздействието върху сетивата ѝ бе същото. Природата бе силен наркотик. Господ като лечител, помисли си тя с усмивка. Божествена ароматерапия.

Вече се чувстваше по-спокойна и тръгна пеша към „Майката на Дейзи“, като търсеше адреса, напечатан на квитанциите, които Кони бе подписвал. Разходката бе приятна — покрай зидани къщи, липи и сандъчета с мушката по прозорците, надолу по „Уест Седър“ до „Ревъри“ и после нататък към малка странична уличка, близо до Чарлс Стрийт. Магазинът бе единствен сред множество къщи, но дори и да не бяха купувачите, които разглеждаха стоката от тротоара, нямаше как да го пропусне. Дълъг сенник бе опънат над предните прозорци и вратата. Бе на големи райета в бургундско червено и бяло, за да си подхожда с тухлените фасади на съседните къщи. Множеството цветя под него направо засрамваха сандъчетата по прозорците им. Растенията, които бяха отпред, окъпани от слънцето, предлагаха изобилие от цветове — яркожълти, бели, морави и сини. Още няколко различни цъфтящи вида висяха горе на сянка под тентата заедно с десетки зелени растения.

Ароматът на цветята примами Кейси да се приближи. Вътре с изненада откри съвсем тясно пространство с каменен под и стени, купчини декоративни саксии и цяла колекция градински скулптури. Растенията тук бяха зелени, а в различни по големина алуминиеви вази бяха подредени според вида отрязани цветни стръкове. Голям каменен блок отбелязваше къде се намира касата за клиенти. Зад нея стоеше и пишеше някаква квитанция красива жена, облечена в бяла памучна риза и джинси — самата Дейзи, ако се съди по властното ѝ излъчване. Тя изглеждаше около четирийсет и пет годишна.

Кейси изчака реда си без никаква следа от нетърпение. Макар магазинът да бе съвсем мъничък като размери в сравнение с градината ѝ, и тук цареше същото усещане за покой. Растенията го излъчват, реши тя. Бяха естествени и красиви. Като се изключи отровният бръшлян и подобните нему, те не можеха да те наранят така, както хората.

— С какво мога да ви помогна? — попита Дейзи.

Кейси се приближи до касата.

— Аз съм Кейси Елис, дъщерята на Кони Унгер. Вие ли сте Дейзи?

Жената се усмихна широко.

— Да, аз съм — каза тя и протегна ръка. — Много се радвам да се запозная с вас. Ние обожавахме баща ви — тук усмивката ѝ помръкна. — Много съжалявам за смъртта му. Беше много мил човек.

Кейси кимна.

— Той ми остави къщата си в града. Просто исках да ви кажа колко забележителна е градината.

Дейзи отново се усмихна.

— Благодаря ви. Това е дело на Джордан.

— Той тук ли е?

— Сега ли? Не. Но скоро би трябвало да се върне. Знам, че трябва да се преоблече за един ангажимент в четири часа — тя хвърли поглед към тавана. — Телефонът му звъня няколко пъти.

Кейси също погледна нагоре.

— Офисът там ли е?

— О, не. Той живее горе.

— О!

— Толкова е хубаво някой да е тук постоянно. Той отговаря на телефонните обаждания в извънработно време и разни такива.

— О!

— Мисля, че щеше да идва до вас след този ангажимент. Искате ли да му оставя съобщение?

— Не — Кейси поклати небрежно глава. — Не е важно. Ще го видя, като дойде в къщата. Но се радвам, че се отбих. Магазинът е истинска наслада за окото — тя си взе визитка от поставката до касовия апарат. На нея бе изписано името на магазина с елегантен почерк. — Много е красив.

Дейзи се усмихна.

— Благодаря. Отбийте се пак.

— Непременно.

Кейси пхна визитката в джоба си и излезе през вратата с чувството, че магазинът и Дейзи са сред новите ѝ приятели.

Но когато се запъти обратно към къщата си, мислите ѝ се върнаха на Джордан. Странно. Бе си мислила, че нейната градина заема централно място в деня му. Съвсем естествено бе да иска подобно нещо. Но като видя магазина за цветя, като усети оживената дейност, която кипеше там, като чу Дейзи да говори за телефонни обаждания и ангажименти, осъзна, че тя е само една от задачите, които запълват деня му. Той бе зает човек. Имаше си и абсолютно различен живот, който изобщо не бе свързан с градината ѝ.

Е, същото важеше и за нея.

Даде му един последен шанс. Когато се прибра в къщата обаче и не го видя никъде, влезе вътре и си взе някои неща за пренощуване в спортния сак, заедно с трите части от „Да флиртуваш с Пит“. Поговори нежно с Ангъс за минутка от вратата на спалнята на Кони. Каза на Мег, че може да отсъства ден-два. Мина през офиса на Кони за карта.

После хвърли чантата в багажника на колата си, качи се и потегли към Мейн.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колкото повече се отдалечаваше от Бостън, толкова по-нетърпелива ставаше. Майка ѝ отново се бореше за всяка глътка въздух; Кейси разбра това, когато се обади от колата си. Лекарите я изследваха за някаква инфекция. При пациенти като Керълайн инфекциите бяха една от главните причини за смъртта.

Поколеба се дали да не завие обратно и да се върне. Но не можеше да понася усещането за безпомощност — отново, за пореден път. Освен това, ако бе научила нещо от майка си, то бе именно да следва убежденията си. Керълайн може би не би одобрила каузата ѝ, но би одобрила това, че я следва докрай. Кони, обратно, би одобрил каузата — или поне онази част, която включва Джени Клайд.

Не ѝ се бе случвало да получи одобрението и на двамата си родители, затова се почувства напълно права. Не можеше да се върне сега.

Затова настъпи отново педала на газта и колата продължи на север. След около час пресече североизточния край на Ню Хемпшир. Дотогава се бе обадила на приятел от курса по йога, загрижен заради отсъствието ѝ от часа предната вечер, и на един клиент, който искаше да си презапише час за друг ден.

Когато навлезе в Мейн, магистралата се поразшири. Много коли се отбиха към фирмените магазини в Китъри и се появиха отново на изхода за Оугънкът, всичко се повтори, щом стигна до Портланд. Но след около два часа дори Портланд бе зад гърба ѝ.

Спря, напълни колата с бензин, провери в картата и продължи нататък. Докато стигне до Аугуста, бяха изминали три часа, бе се сдобила с нов клиент посредством препоръка на колега и даже, като се оставят настрана телефонните обаждания, вече бе уморена от магистралата. Но трябваше да мине още един час, преди да стигне до Бангор. Там отби от аутобана и замени скоростта с интересния пейзаж, а пътят на север бе двупосочен и само с по една лента. Случи се така,

че се оказа зад един раздрънкан пикап с номер от Мейн, който караше с по-малко от трийсет мили в час.

Отказа се от използването на клаксона, той повече би подходдал в града. Отказа се и от изпреварването, което можеше да се окаже самоубийствено. Постъпи разумно, като направи няколко дълбоки вдишвания от йога, разположи се удобно зад пикап, а и започна да се наслаждава на пейзажа. Борове и ели ограждаха пътя и от двете страни, нюансите на зелено и синьо се преливаха така плавно, че й действаха абсолютно успокояващо. Понякога минаваше край открито поле и посред него къща, заслон или гараж. Понякога минаваше край малки къщички, така уютно сгущени в гората, че не би ги забелязала, ако караше малко по-бързо. Понякога минаваше край някое езеро.

Едва не пропусна Абът. На четирийсет минути след отбивката от магистралата, както се движеше с по-малко от трийсет мили в час, той не бе нещо повече от една малка спирка по пътя с кметство, поща и голям магазин. Изгладняла от пътуването, тя спря пред магазина. Три момчета, около осемнайсетгодишни, с обици, татуировки и зловещи на вид тениски, седяха наведени на пейката отпред и прикриваха с шепи цигарите си, сякаш виещият се цигарен дим не ги издаваше.

Кейси лесно можеше да разбере бунтарството. И сама го бе преживяла. Но не й се искаше да среща триото в някоя тъмна уличка. Представи си малкия Кони, „дребничък и много умен“ по думите на Рут, и нямаше как да не си помисли, че ако момчетата в града са изглеждали толкова груби и по онова време, то той не е имал никакъв шанс да оцелее.

Като се опита да изглежда възможно незабележима, Кейси паркира колата си, качи се по дървените стъпала и влезе в магазина. Много се зарадва — не само заради момчетата отвън, а и защото се оказа, че освен стелажите с пакетирани храни има и барче, където можеше да си поръча бърза закуска. Покатери се на едно от високите столчета с изтъркани кожени седалки, погледна набързо дъската с написано на ръка меню и си поръча макарони със сирене и една кола. Тъй като бе единственият клиент, не се наложи да чака дълго — само колкото бе необходимо на жената да се обърне към съдовете на котлоните, да загребе един черпак от яденето и да го изсипе в чиния.

— Само минавате оттук, а? — попита тя, когато сложи чинията пред клиентката.

Макароните със сирене бяха с коричка отгоре. Това бе обикновена и засищаща храна, от каквата Кейси много се нуждаеше.

— Не знам — отвърна тя, с вилица в ръка. — Зависи. Търся информация за едно семейство на име Унгер. Живели са тук преди известно време.

Жената се облегна с лакти на барплота и се намръщи.

— Унгер? Хм. Прекарала съм тук целия си живот. Четирийсет и пет години. Обаче никога не съм чувала това име.

Според Кейси жената бе по-възрастна. Изглеждаше отегчена и уморена от живота. Дълбоките бръчки между веждите и приведените ѝ рамене говореха, че е носила тежестта на проблемите повече от четирийсет и пет години.

— Може би сте прекалено млада — каза Кейси. — Предполагам, че това семейство е напуснало града преди около петдесет и пет години или там някъде.

Тя си взе голяма хапка от макароните със сирене.

— Трябва да се видите с Дюи Хелър. Той е седемдесетгодишен, но работи в архивите на града от поне сто години. Офисът му е нататък, зад кметството. Ако някой си спомня, то това със сигурност е той, но вече отдавна е приключил работния си ден.

— Може ли да ида до дома му?

— Може.

Кейси изчака. След като не последва нищо, тя каза:

— Бихте ли ми казали къде живее?

Жената поклати глава.

— Ще ме уволни. Това място е негово — тя хвърли бърз поглед наоколо. — Беше смесен магазин, преди да навърши шейсет, и да загуби интерес към работата. Не си пада особено по красиви жени в лъскави спортни коли. Онази отвън е страхотна. Не се ли притеснявате, че нашите момчета може да решат да се повозят малко?

Кейси преглътна още една хапка от макароните със сирене. После се усмихна.

— Аз съм градско момиче. Онази кола има всевъзможни аларми и защитни средства срещу крадци, за каквито даже и не сте чували. Не, не е проблем. Проблемът е, че утре е събота. Дали вашият човек в архивите ще е на работа?

— От девет до единайсет. Вместо това си почива в понеделник.

Това успокои донякъде Кейси, но само за кратко. Все пак ѝ оставаше още много време тук, в Абът, този ден, а не можеше да понесе мисълта да си губи времето.

— Щом не мога да говоря с него днес, какво е положението с полицейското управление?

— Управление ли? — жената ѝ се усмихна накриво. — По-скоро полицейски служител. Един. Ъ, да, можете да говорите с него, но той е млад. В града е само от десет години. Трудно е да се задържи някой на тази работа, когато не му плащат много — тя погледна към вратата. — Е, пробвайте. Ето го, идва.

Облеченият в маскировъчна униформа полицаи се казваше Бък Тормън. С година или две по-възрастен от Кейси, той бе висок, рус и добре сложен. Готвачката ги представи един на друг и после се отдалечи. Обкрачил стол през един от нейния, Бък ѝ зададе от онези въпроси, които се очаква да задават полицаите в малките градчета, когато се появи непознат.

Кейси любезно му отвърна на всички. Да, това бе нейната кола. Не, не я бе купила нова. Да, имаше лост за сменяне на скоростите. Пета предавка, да. Касетофон, не. Компактдиск плейър, да. Сто двайсет и осем коня, благодаря. Не, никога не караше с повече от осемдесет мили в час.

— Е, и защо сте тук? — попита той, като приключи с важните въпроси.

— Проследявам родословното си дърво. В него има и едни хора с фамилия Унгер. Живели са в Абът преди известно време.

— Изглежда, е било преди доста време. Никога не съм чувал за някого с фамилия Унгер.

Кейси не му натякна, че е в града едва от десетина години, което съвсем не бе чак толкова дълго време. В момента той се правеше на важен, все още седеше обкрачил високия стол с гръб към барплота и с лакти, опрени назад така, че да изпъква широкият му, мускулист гръден кош. Тя не усещаше каквото и да било привличане, но нямаше намерения да му го казва. Имаше си цел. Ако той можеше да ѝ помогне, щеше да го остави да си мисли каквото си иска.

— Ами семейство Клайд? — попита тя. — Дардън Клайд? Мери-Бет Клайд.

Той почеса брадичката си.

— Виж, това ми е познато. Къде ли съм го чувал?

Тя затаи дъх. След минутка той сви озадачено рамене.

— Ами град на име Литъл фолс? — попита го.

Полицаят сви устни и поклати глава.

— Няма Литъл фолс. Знам за Дък Ридж, Уест Хей и Уокър. За Дорнвил и Епик. А Литъл фолс? Не съм го чувал.

Кейси въздъхна леко. Започваше да ѝ омръзва от задънени улички.

— Искате ли една обиколка на града? — попита той, сякаш това можеше да компенсира разочарованието ѝ. — Абът не е лошо местенце — наведе се и каза поверително: — Не е много вълнуващо, затова добрите младежи напускат и оставаме само с онези генийчета отвън.

— Не съдете по външността — предупреди тя. — И аз самата бях бунтарка някога. А къде отиват „добрите младежи“?

Той сви презрително устни.

— Бангор, Аугуста, Портланд. Там има повече какво да се прави. Повече работа. Аз самият само си плащам дълговете тук, ако разбирате какво имам предвид. Мястото е доста безлично, няма никакви интересни престъпления — той щракна с пръсти и довърши с показалец, насочен към нея. — Ето защо ми е познато името. Преди четиринайсет-петнайсет години имаше някакво убийство, в което бяха замесени двама Клайд.

Кейси отново се обнадежди.

— Точно така — потвърди тя. — Мъж и жена. Преди около четиринайсет-петнайсет години?

— Не ме цитирайте за това.

— Случило се е в Литъл фолс.

Полицай Тормън поклати глава.

— Е, може и така да е, но наоколо няма град Литъл фолс. Може да е в друга част на щата.

— Помните ли къде се е случило, от отзивите в пресата може би?

— Нее. Спомням си най-вече съдебния процес, а той сигурно е бил в Аугуста или Портланд. Може би щях да му обърна повече внимание, ако бях по-възрастен или ако ставаше дума за международни въпроси, като тероризъм например. Но домашно насилие? — той протегна дългите си, здрави крака и въздъхна многострадално. — Отраснал съм с оплаквания от домашно насилие.

След известно време става досадно, независимо дали го виждаш около себе си, или се опитваш да въвеждаш законния ред. Още няколко години тук и ще се прехвърля във ФБР. Но знаете ли какво. Нека ви разведа на разходка из града и това за мен ще е най-интересното събитие за седмицата. Какво ти, направо за целия месец.

Кейси наистина искаше да разгледа Абът. Баща ѝ бе израсъл тук. Нямаше причина да се съмнява в думите на Рут в това отношение.

Довърши макароните си със сирене, сипа кока-колата в пластмасова чашка, плати сметката и докато Тормън предупреждаваше триото, че ако само докоснат спортната ѝ кола, ще ги прибере на топло, задето са пушили трева на същата пейка преди два дни, тя се настани на предната седалка в полицейската патрулка.

Запътиха се по една странична уличка и той я закара първо до сервиза и я запозна с хората там. После се отбиха край обществената пералня и работилницата за поправка на домакински уреди. След това минаха край каменните руини на голяма сграда на брега на един поток.

— Това е била обувната фабрика — обясни той. — Разправяли са ми, че в даден момент почти всички в града са били свързани с нея по един или друг начин.

Кейси бе заинтригувана. В тези фабрики бяха ставали много важни неща.

Тя си представи как майката на Кони — нейната баба — е работила тук и усети нещо да трепва в нея. Сигурно би ѝ харесало да слезе от колата и да разгледа наоколо, но Тормън продължи право напред, този път към училището — и там тя вече слезе. Не можа да се въздържа.

— Затворено е заради лятната ваканция, нали? — попита го, като му направи знак с ръка да спре до тротоара с напукан асфалт.

— Затворено е завинаги — отвърна той. — Децата ходят в регионалното училище.

Тя слезе от полицейската кола, разходи се около старата сграда и се опита да си представи баща си. Това не бе дворът на „Харвард“, но всъщност тук ѝ бе по-лесно да го разбере. Той също бе раздвоен — преуспелият професионалист и срамежливото, самотно дете, превърнало се в момче, а после и в мъж. Можеше да види Кони тук — седи на земята до дънера на чворестия сив дъб и гледа как другите деца си играят.

Когато се върна в колата, полицаят я разходи напред и назад по улици с много стари къщи и много стари дървета. И къщите, и дърветата изглеждаха запуснати, макар Кейси да си представяше, че невинаги са били такива. Къщите бяха малки, разумно проектирани и разположени на прилично място една от друга. Онези, които бяха по-големи, не бяха високи. По-скоро приличаха на влакови композиции, с допълнителни вагони, прикачени отляво, отдясно или отзад. Тук-там имаше хора. Някои бяха стари, други млади седяха на верандите или на стъпалата отпред. Понякога някое дете притичваше през двора или се покатерваше на огромна гума или дървено скеле.

Очарована, Кейси го помоли да кара по-бавно, после да минат по маршрута отново. Този път тя се оглеждаше за цветя, надничаше да погледне в задните дворове, когато в предните нямаше цветни лехи. Ако Кони бе възстановил обстановката от родния си Мейн в Бостън, то онези цветя трябваше да са тук. Но не бяха. Видя дървета и трева. Различни храсти. Скали, мъх и земя.

Разочарована, тя се отпусна на седалката с въздишка. Полицаят я върна до колата ѝ.

— Какво ще кажете за една вечеря? — попита той, когато тя посегна към дръжката на вратата.

Тя се усмихна. Колкото и да му бе благодарна за отделеното време, не искаше да го насърчава. А и нали бе казал, че разходката ще му стигне за цяла седмица! Нямаше нужда от вечеря.

— Благодаря, но онези макарони със сирене ме заситиха добре. Освен това съм много уморена. Трябва да се обадя по телефона на няколко души, да прочета едни документи, а след това и да поспя. Не видях мотел тук.

Той се намръщи, но само за минутка. После прие достойно отказа и каза:

— Не. Тук няма. Нито пък в съседния град Дък Ридж.

Тя изчака. Той не продължи. Реши, че това сигурно е типична черта тук, в Абът.

Накрая, много търпеливо, го попита:

— А в следващия град?

— Там има едно място.

— „Място“ ли?

— Гостилница.

— Бихте ли ме упътили как да стигна до там?

* * *

Макар на гостилницата в Уест Хей да й липсваше стил, тя напълно го компенсираше със спокойствие и тишина, което бе идеално за препрочитане на „Да флиртуваш с Пит“. Кейси бе единствената гостенка. Можеше да си избере, която и да е от стаите. И която и да е от баните. Можеше да избира дори кифличките за закуска.

— Правя само от един вид всяка сутрин — обясни й съдържателката, преди да се качи в стаята си, — така че не е зле да си избереш предварително.

Кейси си избра с пълнеж от боровинки. Оказаха се изненадващо големи, сочни и вкусни. Тя го прие като обнадеждаващ знак.

И наистина се оказа такъв. Върна се в Абът още преди девет и отново обиколи града, този път сама. Отиде до училището и се разходи из двора. Спря и до развалините на обувната фабрика и се разходи между камъните. После подкара към жилищната част на градчето. Сега се виждаха повече хора, заети с обичайните си занимания в събота, грижеха се за къщите си, за моравите и колите си. И нейната кола не остана незабелязана; много очи се обърнаха към нея.

Тя се усмихваше, кимаше и бавно продължи да обикаля из улиците, като се опитваше да отгатне коя ли къща е била на Кони. Накрая се спря на една малка дървена къща, боядисана в жълто с бял кант. Боята бе избеляла както по къщата, така и по дървената ограда отпред, а дворът бе занемарен. Но на верандата имаше люлеещ се стол. Тя си представи как баба й си почива там. Жената сигурно е била дребничка като самата Кейси. Имала е бяла коса, набръчкано лице и нежна усмивка. Щеше да е облечена с рокля на цветя и бяла престилка и щеше да ухае на домашно приготвен хляб. На домашни питки.

Уха. Кейси не знаеше откъде се появи това. Съзнателно не би могла да си спомни някога е яла домашни питки, но сигурно е било така. Представи си царевична каша и меласа. Домашните питки, също като макароните със сирене, бяха засищаща и успокояваща храна. А такива бяха и бабите всъщност — което пък показваше какво ставаше с нея точно сега.

Почувства се самотна и се върна в центъра на града, където паркира така, че да има най-добър обхват за мобилния си телефон. Прослуша записаните съобщения. Имаше няколко от приятели, на които не отговори, защото не ѝ се искаше да обяснява къде е и защо. По-важно бе, че нямаше обаждания от дома, където бе настанена майка ѝ.

Успокоена в това отношение, тя стигна до кметството малко преди девет, заобиколи отзад и паркира спортната си кола до един голям автомобил комби точно когато Дюи Хелър обръщаше табелката „Затворено“ на „Отворено“.

— Това се казва стейшън уегън^[1] — каза тя с възхитена усмивка. Може и да не помнеше домашните питки, но старите коли със сигурност не бе забравила. — Майка ми имаше такъв преди години.

— Обзалагам се, че нейният не е имал дървени прегради от страни.

— Разбира се, че имаше — гордо отвърна Кейси.

— Обзалагам, че нейният не е бил стар като моя. Моят е от четиридесет и седма година и тогава не им викахме „стейшън уегън“. Тогава бяха „бийч^[2] уегън“ — не че някога съм возил хората до брега и обратно, но съм ги карал до жп гарата, така че, когато започнаха да ги наричат „стейшън уегън“ бе съвсем уместно. Тъкмо минах през магазина да си взема кафе. Дона каза, че ще дойдеш. Каза, че търсиш някой от семейство Унгер. Е, това са Франк и Мери и синът им Корнелиус. Ужасен избор за име на дете дори и по онова време. Всеки можеше да види колко крехко е горкото момче. Трябваше му някакво стабилно име като... Рок^[3].

Кейси толкова се зарадва да срещне някой, който знае името на баща ѝ, че се усмихна.

— „Рок“ нямаше да му подхожда в професията, която си е избрал.

— И какъв е станал?

— Известен психолог. Почина преди месец. Тук съм отчасти и да разбера дали има някакви живи роднини.

— Не. Не бяха голямо семейство, след като умря бащата, остана само майката, а и тя отдавна напусна. А какво още търсите?

Кейси се смути.

— Казахте „отчасти“ — напомни ѝ възрастният човек. — Каква е другата причина?

Но Кейси все още не бе готова да продължи.

— Разкажете ми за майката. Как изглеждаше?

— Беше хубавица, дребничка, с много дълга коса, може би малко по-червена от вашата. Беше... — показва голям бюст. — Разбира се, всички жени изглеждаха така — повтори той жеста — заради престилките, които носеха по онова време.

— Беше ли мила?

— Да, мила беше.

— В обувната фабрика ли работеше?

— Всички работеха там. Друго какво ви интересува? — повтори той.

Тя му се усмихна, сякаш искаше да го помоли да задоволи любопитството ѝ още малко.

— А имали ли са изобщо някакви роднини тук? Дори далечни братовчеди?

— Не познавам такива. Е, та какво друго искате да знаете?

Кейси се предаде.

— Опитвам се да открия Литъл фолс.

Сега бе ред на възрастния мъж да въздъхне, само че неговата въздишка бе от удоволствие и той се усмихна.

— Литъл фолс. Не съм чувал да го наричат така от много време. Това е град Уокър.

— Уокър ли? — повтори тя с възбуден шепот. Значи бе истина. Щом Литъл фолс съществуваше, значи и Джени Клайд бе реален човек. — На около трийсет мили нагоре по шосето е — продължи Дюи Хелър. — Литъл фолс беше първото му име не защото там има водопад, а защото семейство Литъл са били основателите на града. Организирали голямо празненство всяка година, когато листата на дърветата пожълтяват и се изпъстрят. По времето на голямата депресия хората решили, че им трябва някакво по-значимо име, ако разбирате какво имам предвид, така че гласували и промяната станала официална. Уокър. Работата е там, че местните жители продължавали да наричат града със старото му име още много години. После дойдоха пощенските кодове и областните администрации и все по-често го наричаха Уокър. Неколцина от местните все още му казват Литъл

фолс. Ако питате мен, в Литъл фолс има повече характер като име на град, отколкото Уокър — той се намръщи. — Уокър. Малко... на нищо не прилича, не мислите ли?

Кейси изобщо не мислеше така. Изобщо не я интересуваше как го наричат, стига да съществува наистина.

Във възбудено настроение, тя се сбогува с човека и отново потегли на север. Нямаше нищо против, че трийсет мили означава петдесет минути шофиране по двулентовия път. Беше близо, толкова близо до намерението ѝ да открие Джени Клайд. Бе го постигнала само благодарение на упорството си. Кони би бил горд.

Прочете табелата: *Град Уокър*. Намали малко, защото искаше да разгледа внимателно всичко, покрай което минаваше. Къщите бяха стари като тези в Абът, но малко по-големи и по-добре поддържани. Същото се отнасяше и до дворовете. В някои имаше цветни лехи, в други — морави.

Искаше ѝ се да може и да чуе, и да помирише града, затова изключи климатика на колата и отвори прозореца.

Историята от „Да флиртуваш с Пит“ бе ясно отпечатана в ума ѝ. Предполагаше, че бързо ще разбере дали е в същия град.

Застана нащрек, когато къщите се сгъстиха. Пулсът ѝ се учести, когато на една табелка прочете: *Западен Мейн*

Джени Клайд бе живяла на „Западен Мейн“. Ако се приеме, че дневникът отговаря на реални събития, то Кейси вероятно вече бе подминала къщата ѝ.

Устоя на изкушението да се върне назад и да провери. Вместо това продължи напред и бе възнаградена в мига, в който стигна до центъра на града. Зави по Мейн Стрийт и откри, че е точно каквато е описана в дневника. Имаше зелени навеси с бели надписи над всеки от магазините. Зеленото бе леко избеляло, а бялото не бе чак толкова чисто като в разказа. Това предполагаше, че е минало известно време след „градското обновление“, което Джени споменава.

От едната страна на улицата бяха наредени магазинът за железарски стоки, аптеката, вестникарски офис и заведение за бързо хранене „Дънкин Доунътс“. Според дневника тук е имало магазин „Всичко за един долар“ и пекари, а, но промяната бе съвсем логична, реши Кейси.

От другата страна на улицата бяха бакалията, цветарският магазин, малка закусвалня, млечен бар и магазин за дрехи втора употреба. И тук някои неща бяха променени — и по-точно млечният бар беше на мястото на сладкарницата със сладолед, а магазинът за дрехи втора ръка бе заел помещенията на мис Джейн. Промяната от сладолед към млечни деликатеси бе съвсем в тон с времето, а колкото до мис Джейн — тя не се бе държала особено любезно с Джени. Кейси реши, че би било съвсем справедливо, ако е фалирала.

Колите бяха паркирани леко под ъгъл спрямо улицата. Тя спря на едно от свободните места. Оказа се точно пред вестникарския офис. „Уокър Ситизън“, пишеше с бели букви на навеса над витрините и вратата му. Кейси реши, че това е добро място за начало.

Остави колата и влезе вътре. Имаше три бюра. Зад компютър на първото седеше млада жена. На второто нямаше нито човек, нито компютър, но пък имаше два телефона и много листчета. Третото бюро очевидно беше шефско — стоеше в дъното на помещението, бе по-голямо и бе леко издигнато над другите. Върху него бе поставен компютър, но Кейси веднага насочи вниманието си към мъжа зад него. Бе слаб и въпреки оредяващата коса видът му бе странно младежки. Тя знаеше кой е. О, да, знаеше.

Отиде направо при него и протегна ръка.

— Аз съм Кейси Елис, а вие сигурно сте Дъдли Райт Трети.

Дъдли се изправи, висок и слабоват, и й се усмихна широко.

— Да, аз съм.

Тя погледна към табелката на бюрото.

— Главен редактор? — подразни го нарочно. — Прекалено млад сте за този пост.

Усмивката му стана самоуверена.

— Направиха ме главен редактор, когато бях на трийсет и две.

Ако се вярваше на дневника, той бе искал да стане такъв, преди да навърши трийсет.

— Трийсет и две? — повтори тя. — Това е забележително. Една моя приятелка стана главен редактор на местния вестник, когато бе на дваайсет и девет. Виж, това се казва блестящ журналист — добави Кейси, защото малко подрязване нямаше да навреди. И този човек не бе проявил особено разбиране към Джени, когато според дневника е бил на дваайсет и шест. — На колко години сте сега?

— На трийсет и три — отговори той и с леко умърлушен вид седна на мястото си. — С какво мога да ви бъда полезен?

Седем години — ако може да се вярва на дневника, бяха минали седем години, откакто Джени бе написала своя разказ.

— Търся Джени Клайд — тоест Мери-Бет — поправи се Кейси.

— Не си правете труд. Няма я.

— Как така я няма?

— Мъртва е.

Кейси за миг остана без дъх.

— Не.

— Да.

— Сигурен ли сте? — усмивката му бе самодоволна.

— Сам написах некролога ѝ.

Кейси бе потресена. Бе си представяла, че Джени може да е измислен герой. Никога не си бе представяла, че може да е мъртва. Нямахме никаква логика, не и с бележката на Кони: „Тя е роднина.“. В сегашно време. А „Как да се помогне?“ предполагаше бъдеще време.

Кони бе помолил за помощ, но нямаше как да се помогне на мъртъв човек. Сигурно имаше някаква грешка. Трябваше да се порови по-дълбоко. Джени бе нейна отговорност.

Дъдли Райт III, изглежда, почерпи сила от тревогите ѝ. Облегна се назад в стола си и скръсти ръце над издутия си корем.

— Всъщност тя се удави. Тук, в кариерата.

— Това не може да бъде — каза Кейси.

Джени бе ходила до кариерата с Пит. Тя бе едно магическо място. Там се бе чувствала щастлива. Кейси не можеше да си представи как толкова бързо е могла да премине от щастие към безнадеждно отчаяние.

Е, всъщност можеше. Бе усетила отчаянието в дневника. А сигурно имаше и още страници, които не бе намерила. Поне предполагаше, че има. Разказът не бе завършен.

— Какво да ви кажа — заяви вестникарят. Това не бе предложение.

Кейси измисли различни варианти. Като знаеше колко бездушно са се отнасяли към нея съгражданите ѝ, Джени можеше просто да си е взела багажа и да е заминала, като е оставила след себе си хора, които са искали да вярват, че това е завинаги. Ако е мъртва, това определено

бе завинаги. Местните може сами да са решили така. Че се е удавила в кариерата може би бе само тяхното обяснение за изчезването ѝ.

— А Дардън Клайд? — попита тя.

— О, той е тук. Все още изкарва ангелите на хората. Сега има друга жена. Тя се пренесе при него заедно с двете си деца. Изглежда, никой не знае дали са женени, но тя сигурно задоволява някои негови нужди, защото той реши да я задържи. Но се е променил, откакто Мери-Бет се удави. Преди бе с труден характер. Човек не смееше да го погледне накриво. Сега е още по-зле. Станал е зъл и е направо невъзможен.

Кейси не можеше да си представи защо една жена би подложила себе си и децата си на съжителство с такъв човек. Но подобно положение не бе изключение. Бе работила с множество жени, които понасяха най-различен тормоз от страна на съпрузите си и нямаха силата и куража да ги напуснат.

— Има ли роднини тук? — попита тя. Роднините на Дардън може би щяха да се окажат и нейни.

— Не и такива, които биха си признали подобно нещо.

— Значи има някакви все пак? — тя затаи дъх.

— Не. Това бе само образно казано. Няма роднини.

Младата жена въздъхна с облекчение. Колкото и да копнееше за роднини, не искаше такива, които са свързани с Дардън.

Трябваше да попита за много неща, например кога и как е умряла Джени, но искаше първо да се увери, че е мъртва. Затова каза само:

— Благодаря ви. Много ми помогнахте — после се запъти към вратата.

— Защо се интересувате от семейство Клайд? — извика след нея Дъдли.

Отново бе скочил на крака.

Кейси се върна до бюрото му. Пътьом измъкна чисто нова визитна картичка от чантата си. Подаде му я.

— Психотерапевт съм. Четох за случая с Мери-Бет. Искан да разговарям с нея.

— Къде сте чели за нея?

— Ами всички онези отзиви в пресата около процеса — отвърна тя, като си мислеше за изрезките от вестници на тавана на Джени.

Това не бе точен отговор на въпроса му, но той, изглежда, не забеляза.

— Можете да идете на гробището и да си приказвате с нея колкото си искате. Дардън е направил истинско светилище там — той разгледа визитката. — От Бостън ли сте? Ходил съм там. Но не мога да се оправям с натовареното движение. Психотерапия, а? Да не би да пишете книга?

— Може би — отвърна Кейси, защото прецени, че Дъдли е от хората, които биха се впечатлили от това. — Зависи какво ще науча.

Изчака го да каже нещо — стоеше там и го приканваше да вземе назад предишните си думи и да признае, че Джени не е мъртва наистина. Когато мълчанието се проточи, тя изгуби търпение.

— Имате визитката ми. Ако се сетите за нещо, ще ви бъда благодарна да ми позвъните.

Изпита отчаяна нужда да поговори с някой друг, с който и да било друг човек. Мина обратно между бюрата, излезе навън и прекоси улицата.

Закусвалнята бе приятно място с барплот, сепарета и — в единайсет сутринта — учудващо много хора. Седна на висок стол пред бара и си поръча кафе. Една голяма чаша се появи пред нея веднага, но още преди това забеляза чинията пред жената от лявата ѝ страна.

— Този омлет изглежда разкошно — каза Кейси. — Какво има в него?

Сервитьорката отговори вместо жената.

— Кълцано осолено говеждо и сирене. Искате ли и вие?

— Хм, да — реши Кейси.

Не бе сигурна дали може да се храни, докато се чуди дали Джени наистина е мъртва, но предполагаше, че ако се държи като местните хора, би могла да получи по-откровени отговори от тях.

— Наистина е разкошен — потвърди жената от лявата ѝ страна. Беше млада, руса привлекателна с всекидневните си джинси и бархетна риза без ръкави. Малко детенце спеше в бебешко столче за кола на пода до краката ѝ. — Ако само минавате оттук и искате да опитате истинския вкус на Уокър, един омлет с осолено говеждо и сирене е точно каквото ви трябва. Откъде сте?

— От Бостън. Вие тук ли живеете?

— През целия си живот.

— Колко е голямо детето? — попита Кейси, като се усмихна на розовото вързопче.

— На четири месеца. Засега си поспива добре, но ако прилича на другите ми деца, скоро няма да мога да правя така. Хубаво е човек да похапне на спокойствие, нали? Накъде сте тръгнали?

— Насам. Търся Мери-Бет Клайд.

Жената мигом вдигна вежди в знак, че е разбрала за кого става дума.

— Мери-Бет?

— Дъщерята — поясни Кейси, защото майката на Джени е носела същото име.

— О, боже. Мери-Бет е мъртва от... — тя се обърна към сервитьорката: — Лизи, преди колко време умря Мери-Бет Клайд?

— Преди седем години — обади се мъжът отдясно, който до този момент разговаряше с приятел. — Удави се преди седем години.

Преди седем години ли?

— Сигурен ли сте? — попита Кейси.

Сервитьорката потвърди думите му.

— Преди седем години беше. Удави се в кариерата.

— Плувала ли е?

— Скочила — каза мъжът.

Кейси усети пронизителна болка. Мислеше си за отчаянието, което бе доловила у Джени, когато жената отляво каза:

— Всъщност не са сигурни дали е скочила. Никой не я е виждал. Намериха дрехите ѝ горе на ръба, затова решиха, че сигурно така е станало.

— Можеш ли да я виниш? — попита сервитьорката. — Дардън бе излязъл от затвора, а по-проклет човек не съм срещала през живота си.

— Хайде сега, Лизи — обади се мъжът отдясно. — Дардън някога удрял ли те е?

— Никога не оставя бакшиш — заяви Лизи. — Влиза тук, сякаш е в правото си да бъде обслужен, и мърмори за цената на храната.

— Е, не е чак пък толкова лош. Говорим си с него понякога. Напати се той с онази жена, затова направи каквото трябваше и си плати за това. А после момичето се самоуби веднага щом той се върна вкъщи. Това не е никак хубаво.

— Оставила ли е някакво писмо? — попита Кейси. Още не бе готова да приеме, че Джени е мъртва. Спомни си за последните няколко реда от дневника: „Джени Клайд бе готова да полети.“. Но това бе само израз. Сигурно не е имала предвид буквалния смисъл. Кейси бе разбрала, че просто е готова да тръгне, да напусне града, да избяга от баща си.

— Никакво писмо — каза Лизи и отново се обърна към гишето за сервиране.

— Нито пък тяло — обади се жената отляво.

— Моля? — попита Кейси.

— Така и не намериха тяло — поясни мъжът отдясно.

— Е, значи все още е жива — реши Кейси.

— Нее — настоя мъжът през два стола от нея. — Кариерата ги поглъща. Не е първата, която е изчезнала. Такова е преданието.

Сервитьорката ѝ поднесе омлета, но тя изобщо не бе сигурна, че може да яде. Мислеше си за град Уокър, който не го бе грижа дали Джени е мъртва или не и изобщо не си дава труд да разбере.

— Организираха ли издирване?

— Доколкото можаха — каза мъжът отдясно. Погледна през рамо и подвижна към някого в едно от сепаретата: — Мартин, ти нали беше в групата, дето издирваше Мери-Бет?

— Дъщерята ли? Да, бях. Претърсихме навсякъде, чак до дъното на кариерата, из гората. Старият буик беше там, в гората, но момичето беше изчезнало.

Кейси погледна назад.

— Как може да няма тяло?

— Лесно — каза мъжът до нея. — Може да има две обяснения. В деня, преди да умре, бе валило доста, а и през лятото преди това имаше много дъждове, така че реката бе придошла. Тялото ѝ може да е било отнесено над ръба на кариерата и да е повлечено към бързеите и после към голямото езеро, където никога няма да бъде намерено. На някои места голямото езеро е дълбоко повече от трийсет метра. Или пък съществото от кариерата може да я е хванало. Направо я е погълнало цяла.

Джени Клайд също вярваше в съществото от кариерата.

— А няма ли вероятност — попита Кейси — просто да е оставила дрехите си горе на ръба и да се е махнала оттук?

— Не мога да си представя как може да направи такова нещо — извика мъжът от сепарето. — Знаете ли, имаше следи от стъпки, точно нейния размер, горе, до ръба на кариерата. Стигаха чак до края и там свършваха. Ако само си е оставила дрехите и се е махнала, щеше да има стъпки и в обратната посока.

— Ами ако първо е поплувала във водата и после е излязла и се е махнала? — попита Кейси.

— Щяха да я намерят — каза мъжът отдясно. — Не беше от хората, които просто биха се слели с тълпата. Тя беше странна.

— Не беше странна — сгълча го сервитьорката. — Просто се забелязваше отдалеч заради червената коса и луничките.

— Има си начин да се прикрият тези неща — оспори Кейси. — Ами, ако е оставила хората да си мислят, че е мъртва, а в същото време някой приятел я е отвел надалеч?

— Тя нямаше никакви приятели — изпуктя мъжът отдясно.

— Имала е приятел — каза Кейси.

— Не е имала — провлачено отрече той.

— Казвал се е Пит — настоя Кейси.

Сервитьорката цъкна с език.

— Пит. Мъжът с мотоциклета. Спомням си за това. Само че никой не го е виждал. Не е говорил с него. Никой никога не чу мотоциклета му.

На Кейси изведнъж ѝ хрумна нещо. Нещо, свързано с една жена, която бе отчаяна, и един мъж, който бе прекалено добър, за да е реален.

Жената отляво я разсея.

— Мислите ли, че тя наистина е жива?

— Да — импулсивно отвърна Кейси.

— Тогава трябва да говорите с Едмънд О'Кийфи. Той е началник на полицията. Бил е там.

— Едмънд? Не е ли Дан?

В дневника се говореше за Дан О'Кийфи.

— Едмънд е бащата. Дан е по-добрият от двамата, но него го няма.

Кейси се сепна.

— Няма ли го?

Ако отново ставаше дума за предполагаема смърт, не искаше да чува за нея.

— Напусна, отказа се от службата в полицията, замина си от града — поясни мъжът отчаяно.

Това я успокои.

— Много жалко — обади се замислено и човекът през два стола от нея. — Дан беше най-добрият. Неговото заминаване е голяма загуба. Късмет с шерифа, госпожице. Той е костелив орех.

[1] Лекотоварен автомобил (англ.) — първоначално с покрита каросерия, с който са превозвали пътници от и към жп гарата. — Б.пр.

↑

[2] Плаж (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Скала (англ.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Полицейското управление бе разположено в гаража на малка къща в уличка встрани от главната. Къщата бе бяла, с бледосини капаци на прозорците. Имаше малка веранда без люлеещ се стол, но отпред бяха насадени розови храсти. Те всъщност бяха доста красиви, макар и малко поизрасли и оредели.

Кейси паркира до патрулната кола и прекоси настаната с дребни камъчета алея към страничната врата на гаража. По стените тук се виеше някакво растение. Не бе съвсем като глицинията по сводестата арка в нейната къща, но все пак бе зелено и свежо. Бръшлян, би предположила.

Отвори вратата с мрежа против насекоми и влезе вътре. Бе тихо. На едната от стените бяха окачени карти, на друга — снимки на издирвани лица. Имаше две врати, едната, от които вероятно водеше до нещо като арест, реши тя. Зад самотното бюро седеше млад мъж и четеше вестник. Той го остави, когато тя влезе, но не каза нищо.

— Здравейте — каза му бодро. — Не мисля, че вие сте Едмънд О'Кийфи.

— Не. Аз съм заместникът му. Мога ли да ви помогна с нещо?

Кейси прецени, че преди седем години, когато Джени евентуално се е удавила, този младеж едва ли е бил достатъчно възрастен, за да гласува, какво остава да е бил на служба в полицията.

— Мисля, че трябва да се срещна с шерифа. Става дума за личен въпрос — добави тя не толкова рязко. Тонът ѝ дори бе леко поверителен, защото оспорването на заключението от едно разследване на самоубийство, водено от самия началник на полицията, наистина си бе личен въпрос.

— Личен? — повтори заместникът. — Е, той се прибра вкъщи, за да обядва. Щом е лично, можете да идете там. Знаете ли къде живее?

Кейси се почеса по челото.

— Ами, май си спомням... как се казваше улицата?

— Върнете се на „Мейн“, завийте наляво и след две преки завийте надясно. Току-що пребоядисаха къщата, така че може и да не я познаете. Вече не е синя. Сиво-кафеникава е. Сиво-кафеникава. Това се казва нов цвят. Дот все още се опитва да реши дали ѝ харесва, затова ѝ кажете колко добре изглежда.

— Непременно ще го направя — каза Кейси с усмивка и тръгна, преди заместникът да ѝ зададе някакви въпроси.

За нула време се върна на Мейн Стрийт. Зави наляво и след две пресечки свърна вдясно. Прясно боядисаната в сиво-кафеникаво къща имаше кремави капаци на прозорците и бе първата отляво. Беше във викториански стил. Стори ѝ се доста хубава.

Кейси паркира до тротоара, мина по циментирана пътека, изкачи четири дървени стъпала и прекоси верандата. Люлеещият се стол тук бе двуместен и окачен на собствена рамка за опора.

Надникна през мрежата и извика:

— Ехо?

Наложи се да извика отново, преди да се появи една привлекателна жена. Някъде около шейсетте, стопанката бе облечена в джинси и изгладена блуза, имаше тъмна коса, раздалечени очи и деликатни черти. Тя отвори вратата с мрежата и се усмихна.

— Здравейте.

Кейси хареса вида ѝ, както и непринудеността ѝ.

— Здравейте. Казвам се Кейси Елис. Психотерапевт съм и търся информация за Мери-Бет Клайд, дъщерята. Разбрах, че съпругът ви е водил разследването по смъртта ѝ. Питам се дали той би искал да поприказваме. Знам, че идвам в неподходящ момент, тъкмо обядвате. Но дойдох чак от Бостън и вероятно скоро трябва да потеглям обратно.

— От Бостън ли? — повтори Дот и лицето ѝ светна още повече. — Имаме син в Бостън — по-тихо добави: — Той е художник. Това не е по вкуса на съпруга ми, но аз много се гордея с него.

Кейси я хареса още повече.

— Винаги съм изпитвала възхищение към хората на изкуството. И майка ми се занимаваше донякъде с изкуство.

— О? Какво правеше тя?

Можеше да ѝ отговори набързо и да продължи нататък, но усети, че жената се интересува искрено.

— Тъчеше най-различни неща. Неин специалитет бе ангорската вълна. Сама отглеждаше зайците, събираше вълната им, оцветяваше я, предеше я и я тъчеше.

— Ангорската вълна от зайци ли е? Странно, мислех, че е от кози. Или овце.

— От зайци — потвърди с усмивка Кейси, но усмивката ѝ бързо помръкна. — Те са много сладки малки същества. Отне ми известно време, но накрая открих една тъкачка в Средния запад, която също отглежда ангорски зайци. Съгласи се да дойде и да вземе зайците на мама.

Загрижена, Дот попита:

— Да не би майка ти да е починала внезапно?

— Пострада при пътна злополука преди три години. Все още е жива, но само донякъде. Не е в съзнание.

— Толкова съжалявам. Това сигурно направо те съсипва.

Кейси си пое дълбоко дъх, преглътна, насили се да се усмихне.

— Направо е облекчение да се съсредоточа върху нещо различно, дори и върху изчезването на Мери-Бет Клайд.

— Повечето местни хора го считат за самоубийство — предупреди я Дот. — Съпругът ми — също — тя я покани с жест. — Влизай. Заповядай. Вече е изял достатъчно от обяда си. Ами ти? Искаш ли да ти направя сандвич с шунка?

Тя поклати глава.

— Много мило, че ми предлагате, но хапнах един омлет в закусвалнята преди малко. Добре съм, благодаря.

Едва бе влязла в антрето, когато от вътрешността на къщата се появи един мъж. Беше висок, с гъста побеляла коса и набръчкана от слънцето кожа. Носеше панталони в маскировъчен цвят и бяла риза с къси ръкави. Кейси не забеляза нито значка, нито пистолет.

— Ед, това е Кейси Елис — каза Дот. — Тя иска...

— Разбрах какво иска — прекъсна я той с дрезгав и дълбок глас. Застана леко разкراчен и опря ръце на хълбоците си. — Искан информация за Мери-Бет Клайд, но няма какво да се каже, освен описаното в доклада. Самоубийство. Точка.

Кейси се уплаши, че разговорът им е приключил, преди да започне, когато Дот я хвана за лакътя и я поведе покрай шерифа навътре към всекидневната. Стаята бе красива, слънчева и стилна,

също като господарката на къщата. И двете излъчваха някакво чисто земно усещане — просто и прямо, с очарование и тиха интелигентност. При жената това се проявяваше в чувствителността ѝ. А в стаята — под формата на картини, окачени на стените, семейни снимки в елегантни рамки, най-продаваните в момента биографии на известни хора на масички с лампи за четене и възглавнички с изключително фино избродирани калъфки по фотьойлите.

Кейси вдигна една от тях. Десенът бе на цветя и говореше за артистичен талант.

— Вие ли ги правите?

— Аз ги избродирах. Синът ми изработи десена.

Кейси погледна две картини, окачени високо над огнището. Диптих, уловил снежна буря сред полето. И те излъчваха същата лекота на рисунъка като възглавничката.

— И онези са негови, нали?

— Да.

С малко по-силен глас, явно предназначен за съпруга ѝ, тя продължи:

— Той постигна значителен успех. Творбите му са излагани в галерии в Бостън и в Ню Йорк. Печели доста пари от това, което не може да се каже за повечето художници.

— Тя не е дошла да слуша за Дан — обади се Едмънд, когато се присъедини към тях.

— Не — търпеливо отвърна Дот, — дошла е да пита за Мери-Бет, но Дан съчувстваше на онова момиче, затова е напълно уместно да си поговорим за него.

Кейси се обърка.

— Дан ли е художникът? Предполагах, че имате и други синове.

— Нямаме други синове — каза Дот. — Две дъщери и Дан.

Кейси погледна към рамките, в които бяха семейните снимки. Даже и отдалеч можеше да види, че на тях има и внуци.

Дот проследи погледа ѝ.

— Петима внуци досега от момичетата. Дан все още не е срещнал жената на мечтите си.

— Той е чувствителна душа — изсумтя пренебрежително баща му. — Прекалено състрадателен, за да бъде полицай. Понякога се налага да се вземат трудни решения.

Това върна Кейси към задачата ѝ.

— Като например да знаеш кога да прекратиш едно разследване?

— Защо ми се струва — предупредително се обади шерифът, — че не си съгласна с моето заключение? Нали знаеш, че не съм бил сам. Имаше и други хора — дори и синът ми, с чувствителната му душа. И той беше там и заяви, че е самоубийство, просто и ясно.

Самоубийството не беше просто и ясно. В своята професия Кейси знаеше това. Освен това имаше достатъчно професионален опит, за да повярва, че когато една жена е отчаяна колкото Джени Клайд, тя може наистина да посегне на живота си.

Самата тя бе отчаяна. Баща ѝ я бе помолил да помогне на Джени. Не би могла да го стори, ако Джени е мъртва. Разбира се, не бе прочела края на „Да флиртуваш с Пит“, дори не знаеше дали има още страници.

Ед О'Кийфи не бе помръднал.

— Какво те кара да мислиш, че не е мъртва?

— Нищо — отвърна Кейси малко по-спокойно. — Просто се чудех как така не е открито тялото. Знам за реката и за съществото в кариерата. Но не е ли възможно Мери-Бет да е излязла от водата и да е избягала?

— Къде би могла да иде? — попита шерифът. — Нямахте приятели. Нямахте пари. Никакъв опит в живота извън Уокър.

— А дали не е заминала с Мириам Гудмън?

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— Първо, Мириам си беше тук, в града, когато Мери-Бет изчезна. Премести се на Запад едва след няколко седмици. Знам какво си мислиш. Мислиш, че е заминала някъде и след това се е срещнала с Мириам, нали? — той поклати глава. — Проверих. Дардън ме накара. И той си мислеше същото като теб. Побъркан човек.

Последните думи бяха промърморени. Кейси опита различен подход.

— Да предположим, само да предположим, че тя все още е жива. Има ли някакви други роднини, при които би могла да отиде?

— Не.

— Някой, с когото да се е свързала след изчезването си?

— Не.

— А приятел?

— Не.

— А някакво развитие по случая след това?

— Само във връзка с Мириам. Казах ти, че я потърсих само защото Дардън настояваше. Защо все пак искаш да знаеш всичко това? Да не пишеш книга?

Ако не бе Дот О'Кийфи, която стоеше наблизо, тя сигурно би му отговорила същото като на вестникаря. Но не можеше да излъже пред Дот.

— Не — каза тихо. — Не е книга. Четох едно досие по случая. Това е.

Щом шерифът отпусна ръце, съжали, че го е казала.

— Какво досие по случая?

— Може би не досие. Един дневник. Би могло и да е измислена история.

Обезкуражена, тя погледна към диптиха над камината. Въпреки снега, от нея струеше положителна емоция, защото къщата наред полето привличаше с червеникавото си сияние и обещаваще гостоприемство посред бурята.

— Вероятно е измислена история — промърмори тя и се приближи до камината.

Погледът ѝ се спря на по-малките семейни снимки, които бяха наредени върху каменната полица под диптиха. На първата беше една от дъщерите със съпруга и двете ѝ деца. Друга бе на втората дъщеря, нейния съпруг и трите им деца. Имаше и снимка на всички, заедно с Дот, Едмънд и други хора, които вероятно бяха роднини. А имаше и една, на която бяха дъщерите, родителите и един мъж, който според Кейси бе синът — Дан.

Тя сепнато си пое въздух.

— О, боже мой — притисна ръка до гърдите си. — О, боже мой!

Дот застана до нея.

— Какво има?

Беше Джордан. Нейният градинар. Мъжът, който бе работил за Кони в продължение на седем години. Който често ѝ се струваше прекалено мъдър, за да е просто градинар. Който още не бе открил жената на мечтите си. Чийто баща бе полицаи. Чиято фамилия не се срещаше никъде в записките на Кони. Само „Майката на Дейзи“.

— О, боже мой — извика тя отново, този път неволно, защото ѝ бе хрумнало нещо друго и сега умът ѝ направо препускаше в новата посока, опитваше се да свърже точките, да схване цялата картина.

— Нещо лошо ли е станало? — попита Дот. Кейси едва успя да промълви тихичко:

— Тъ, не. Нищо лошо. Той просто прилича на един човек, когото познавам.

Гордата майка се усмихна на снимката.

— Красавец е, нали?

* * *

Кейси нямаше търпение да стигне до колата си. Само след минута ровичкане из чантата с нещата за пренощуване тя измъкна от джоба на вчерашните си панталони визитката, която бе напъхала там, когато си тръгна от „Майката на Дейзи“. Тогава се бе възхитила на красивото лого, а на останалото не бе обърнала внимание. Сега, когато се отдалечаваше от сиво-кафеникавата къща във викториански стил с красиви кремави капаци на прозорците, стиснала здраво волана, тя се вгледа по-внимателно в стърчащата между него и показалеца ѝ картичка. Най-отдолу на листчето имаше телефонен номер и името на собственика.

„Д. О’Кийфи“. Вчера изобщо не ѝ направи впечатление. В телефонния указател на Бостън имаше стотици хора с фамилия О’Кийфи. Освен това бе предположила, че Д. означава Дейзи. О, боже, как само се бе объркала.

Предполагаше, че Дан е съкратено от Даниъл. И тук бе сбъркала. И какво още бе объркала?

Десетки варианти кръжаха из ума ѝ, докато шофираше на юг. Ниската скорост през първия етап от пътуването никак не ѝ се отрази добре.

Провери съобщенията на телефонния си секретар и разговаря с дежурния лекар в дома.

Ставаше все по-нетърпелива, прекалено напрегната бе, за да кара спокойно зад бавно придвижващите се автомобили в събота. Затова с очи, вперени напред през цялото време, тя свирна с клаксона и

задмина няколко коли по двулентовото шосе, а после още много други, след като веднъж се качи на магистралата. Искаше вече да е в Бостън, и то още сега.

* * *

Четири часа и половина след тръгването си от Уокър, които ѝ се сториха безкрайни, тя пресече „Тобин Бридж“ и влезе в Бостън. Бе късно следобед. Движението по улиците я забави малко, но тя се насочи към Бийкън Хил, и то не към своята къща. Отиде направо до „Майката на Дейзи“, паркира в тясното свободно пространство отпред и прекоси улицата.

Магазинът бе вече затворен, но тя бе очаквала това. Много повече я интересуваха вратите към къщата от двете му страни. На едната имаше табелка „Оуен“, затова се насочи към другата.

„О’Кийфи“, пишеше там. Сега вече вбесена, тя натисна звънеца, после зачака с ръце на кръста, с наведена глава и здраво стиснати устни.

— Да? — чу глас по интеркома. Не просто глас. Неговият глас.

— Аз съм — каза тя. — Пусни ме да вляза.

Последва съвсем кратка пауза, но все пак достатъчна, за да ѝ стане ясно, че е познал гласа ѝ. Ключалката щракна с бръмчене. Само след секунди тя тичаше нагоре по каменните стъпала, толкова стари, че по средата бяха леко изтъркани.

Той стоеше с ръце на бедрата пред отворената входна врата на втория етаж. Осветен откъм гърба, изглеждаше по-едър и внушителен откогато и да било. Колкото повече се приближаваше, толкова повече подробности забелязваше. Бе облечен с тениска и къси панталони. Брадата му бе набола, косата — разрошена, а краката боси.

Тя спря на предпоследното стъпало преди площадката, поразена колко красив е наистина. Майка му бе права за това. Не че тя самата някога бе имала различно мнение. Красив, сексапилен, опитен в градинарството, опитен в секса — това бе Джордан. Освен това бе ядосан, ако се съдеше по стегнатата му долна челюст.

Тя не разбираше за какво може той да се ядосва. Тя бе тази, която бе станала за смях.

Раздразнена от тази мисъл, Кейси изкачи и последното стъпало и закрачи право към него.

— Току-що прекарах един прекрасен ден в град Уокър — каза тя. — Пообиколих с колата, разгледах забележителностите, хапнах великолепен омлет с говеждо и сирене в закусвалнята. А още по-добре си прекарах с родителите ти.

— Знам — информира я той кратко. — Току-що ми се обадиха.

Тя не се стресна от явното неудоволствие от негова страна и продължи право напред.

— Те все говореха за сина си Дан, но аз не направих връзката, докато не видях една снимка на полицата. Накара ме да мисля, че си градинар.

— Аз наистина съм градинар.

— Определено изглеждаше като такъв — прорасла брада, скъсани джинси, кални ботуши. С порочен вид — за такъв те смятах. Не ми каза, че си полицай.

— Не съм полицай.

— Но си бил — обвини го тя. — Попитах те и ти отрече.

— Попита ме дали някога съм искал да бъда полицай — поправи я той. — Казах ти, че не, и това е истината. Мразех всяка минута на тази работа. Защо си ходила в Уокър?

— За да се просветя — отвърна тя. — Ти си „чувствителна душа“, цитирам баща ти. Прекалено мек. Затова си се опитал да помогнеш на Джени Клайд. Насърчавал си я да напусне града, преди баща ѝ да излезе от затвора, само че тя не е имала смелостта да го направи. И така е останала и тогава се е случило нещо ужасно.

Едно мускулче помръдна на челюстта му.

— Видяла си дневника.

— Видях дневника. Не бях сигурна, че е истински, но много исках, да е така, защото баща ми е оставил молба да се помогне на Джени и аз исках да му угодя. За първи път ме моли за нещо. Каквото и да било. Но страниците, които открих, не стигаха до края на историята, затова тръгнах да търся. Литъл фолс вече не може да се намери на картите. Отне ми известно време, докато го открия. Не можеше ли да ми кажеш?

Той вдигна ръка в защита.

— Чакай малко. Не си ме питала.

— Ти беше градинарят — извика тя, като се почувства предадена и от това на всичкото отгоре. — Не се предполагаше да те питам за Джени Клайд. Предположих, че онези страници са поверителни.

— Ако е така, защо си разпитвала хората в Уокър?

— Не съм им казвала какво съм прочела. Искях да я намеря, това е всичко.

— Кого си питала?

— Има ли значение?

— Разбира се, че има. Трябва да знам с кого си се срещнала и какво си казала.

Сега наистина звучеше като полицай. Само че не беше такъв, вече не. А Кейси имаше нужда първо да получи отговори на своите въпроси.

— Джени мъртва ли е?

— Това ли пита там?

— Те всички мислят, че тя е мъртва — отвърна му вместо отговор.

Джордан си пое дълбоко въздух и раздвижи дясното си рамо. Когато издиша, сякаш с въздуха се изпари и цялото му раздражение. Прокара ръка през косата си и я задържа на тила си.

— О, Кейси! — в тона му се долавяше отчаяние. — Трябваше ли непременно да хукваш натам?

Тонът му донякъде притъпи гнева ѝ.

— Да — каза тя, като се опита да защити пътуването си. — Не знаех как иначе да получа отговорите.

Той разтри рамото, което бе раздвижил преди малко.

— Но не си ги получила. Само си разбунила духовете.

— Не, не съм — оспори тя озадачена. — Зададох няколко въпроса и после си тръгнах.

Усмивката му беше мрачна.

— Явно никога не си живяла в малък град. Преди малко ми се обади баща ми, и то не само за да ми каже, че си била у тях. Мълвата вече се разнася. Обзалагам се, че до утре сутрин почти всички в Уокър ще знаят, че си ходила там, и защо си била.

— Само задавах въпроси.

— Провокирала си съмнения. Винаги, когато има насилствена смърт и не се намери труп, остават съмнения. Смъртта на Джени бе

оставена в миналото. А сега ти я възкреси.

Ако той ѝ се бе развикал, тя щеше да спори още. Но разумният тон, с който ѝ говореше, трудно можеше да бъде оборен. Вече предпазливо, тя попита:

— И каква вреда може да има от това?

Джордан я загледа изпитателно за минута. После кимна с глава към стаята зад гърба си и каза с примирение:

— Ела. Можеш сама да прочетеш.

Тя пристъпи напред. Веднага щом затвори вратата след нея, той се запъти към друга стая. Тази, в която Кейси остана, бе просторна, с изчистен и опростен дизайн, но привлекателна и чиста. Не видя картини — нито по стените, нито на стативи. Освен книгите за изкуство, подредени върху обикновена дървена маса, нямаше друго доказателство, че той се интересува от рисуване, още по-малко пък, че е нарисувал картините, които бе видяла у родителите му.

Кейси преглътна. Обви кръста си с ръце. Нямаше нужда да ѝ казват, че той притежава това място, както и магазина на долния етаж. Тук, на своя територия, от него се излъчваха власт и контрол. Тя се опитваше да осъзнае факта, че онова лошо момче, градинарят, е мъж с повече умения и знания, отколкото бе помислила първоначално.

А тя искаше да шокира Кони, като започне връзка с него. Каква шега само! Само дето бе за нейна сметка. Кони не би бил шокиран. Даже въобще. Нали чрез адвоката си я бе помолил да задържи на работа градинаря! Следователно би могло да се направи заключение, че всъщност той е уредил връзката им.

Реши, че тази мисъл е унижителна. Но не се задържа дълго върху нея, защото Джордан се върна във всекидневната с голям кафяв плик. Когато стигна до нея, ѝ го подаде.

— Мисля, че това ти липсва.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Литъл фолс

С високо вдигната глава, Джени сякаш се носеше над земята, докато вървеше по пътя, а въздухът около нея бе така чист, сякаш блестеше. Мъглата, която бе пренощувала в града, се бе разсеяла от слънцето, така че тя можеше да вижда всичко, покрай което минаваше, и реши да се възползва от шанса. Потърси с поглед хората, които обикновено избягваше. Забеляза Анджи Буут заедно с двете ѝ кучета. Трите се сепнаха и млъкнаха при вида на усмивката ѝ. Същото се повтори и с Хестър Джонсън и сестра ѝ, които замръзнаха на място, докато вземаха писмата от пощенската кутия до портата им с ръждясали панти. Ник фарина само я зяпна, без да каже и дума, и това малко стресна Джени, но само докато си помисли за Пит. После се усмихна и на него.

Усети, че си тананика някаква мелодия. Беше една от песните, на които бяха танцували с Пит в „При Джиро“. Закрачи в такт с ритъма.

Колата на Мърл Литъл се приближи, подмина я, после забави скорост. Тя реши, че Мърл сигурно е бил поразен от широката ѝ усмивка, но не се обърна да погледне. Вместо това се усмихна на Еси Бънч, която спря да мете верандата и се загледа в нея, докато отмина. Макар че не можеше наистина да види някой от семейство Уебстър, Клийг или Майра Елтънбогън, тя се усмихна в посоката, откъдето идваха звуците от телевизорите в къщите им, и си представи, че и те са удивени.

Зави на ъгъла и тръгна по Мейн Стрийт, където същите хора бяха паркирали същите коли на същите места както винаги. Мина под онези тъмнозелени тенти с големи бели букви, покрай същите хора, които отново седяха на същите дървени пейки.

Но старите навици бяха трудни за преодоляване. Всички тези хора, които я зяпаха отблизо, ужасно я изнервиха. Днес обаче не сведе глава и не извърна поглед. Трябваше ѝ само секунда да си спомни за

жената, която Пит ѝ бе помогнал да открие вътре в себе си. Тогава срещна погледите им и се усмихна.

Продължи напред до последната пресечка, зави надясно и влезе в магазина на „Вкусни хапки“. Мириам бе в голямата кухня и пълнеше сладък крем във фунийки от тесто. Тя вдигна очи. Ръцете ѝ останаха във въздуха в продължение на няколко такта от звучащата кънтри песен, преди тя да натисне с лакът копчето на радиото и да изключи звука.

— Джени, пак изглеждаш различна, и то не само заради косата — тя остави фунийката, която държеше. — Днес Дардън си идва, нали? Изглеждаш спокойна. Дори... щастлива?

Джени се чувстваше точно така. О, и още как. Онова, от което се страхуваше толкова дълго, най-сетне бе дошло, а нещата съвсем не бяха толкова черни, колкото ѝ се струваше, че ще бъдат. Избор. Там бе ключът. Сега имаше избор.

— Искях да ти кажа лично, преди да го чуеш от някой друг. Напускам Литъл фолс.

— Не може да бъде.

Джени се засмя.

— Може. С Пит. Помниш ли, разправях ти за него.

— Разбира се, че помня. Онзи мъж с коженото яке и ботушите. Рокерът. Джени, въъ, доколко познаваш този човек?

Джени нарисова сърчице в пудрата захар, с която бе покрит ръбът на масата.

— Достатъчно. И не е рокер, както си мислиш. Има мотоциклет, но не е част от някоя банда. Той е най-добрият човек, когото съм срещала някога. Носи ми разни неща и ме води на различни места. В неделя ходихме в бара „При Джиро“.

— Ей, и аз бях там. Вие кога ходихте?

— Късно. Около полунощ.

— Не може да бъде. Аз бях там от единайсет до един. Не те видях.

— Е, може да е било и един и половина. Не помня, толкова неща правихме онази вечер.

Само споменът за тях я накара да се изчерви. Мириам погледна към витрината на магазина.

— Той откън ли е?

— Не. У дома е, приготвя се.

— Но аз искам да се запозная с него.

Джени не искаше да рискува. Пит бе нейният спасител. Нейната гордост и радост, желанието на сърцето ѝ. Не искаше да го запознава с някой и да му намерят недостатъци само защото е неин.

Затова каза учтиво:

— Няма време. Тръгваме довечера.

— Довечера! О, боже! — предпазливо добави: — Баща ти знае ли?

Джени отново се бе захванала да рисува в пудрата захар, този път стрела, пробола сърцето.

— Още не. Но ще изчакаме да се срещнем с него, преди да тръгнем. — Обърка рисунката на перцата по стрелата и изтри всичко. Нямаше значение. Нямаше нужда да рисува картинки. В сърцето ѝ бе отпечатано истинското чувство. — Е, както и да е, исках да знаеш, че вече няма да идвам на работа.

— Всичко е наред. Както вече ти казах, работата все повече намалява.

— Исках да ти благодаря. Беше мила с мен.

Мириам се нацупи. Избърса ръце в престилката си и прегърна здраво Джени, като се стараеше да не я изцапа с брашно. После се отдръпна леко.

— Къде заминавате?

— Ще идем в ранчото на семейството му в Уайоминг. Може би, ако минаваш наблизко, ще се отбиееш да ме видиш.

— Как се казва ранчото?

— Саут форк — когато видя скептичното изражение на Мириам, допълни: — Една отбивка от шосето малко по на юг от Монтана.

— О. Е, звучи вълнуващо — късмет. И виж, ако искаш да ти напиша препоръка, ще го направя. Ще кажа колко добър работник си.

— О, няма да работя. Пит има достатъчно пари, а и ще съм заета с ранчото.

Мириам стисна лекичко ръката ѝ с набрашнените си пръсти.

— Радвам се за теб. Хубаво е, че заминаваш. Имаш нужда от ново начало. Надявам се всичко да потръгне добре с този мъж, Пит.

— Пит ли? — попита Дан О'Кийфи. Бе вдигнал едната си ръка и придържаше отворена вратата с мрежата против комари на гаража, който подслоняваше полицейското управление в Литъл фолс. Външната врата бе обрамчена от бръшлян. Така мястото изглеждаше малко по-приветливо. — Това същият човек ли е, за когото ми разказа вчера преподобният Пъти?

Джени погледна зад него към бюрото, етажерките, рафтовете с досиета и електронна техника, натъпкана в тясното пространство. Нямаше да позволи съмнението в гласа му да й развали настроението.

— Ще ме вземе със себе си в Уайоминг. Ще останем само докато Дардън се прибере у дома.

— Той се връща с автобуса нали?

— Аха.

— В шест и дванайсет ли? — Дан отвори вратата по-широко и я подкани да влезе с кимване с глава. — Да поговорим за това.

Доброто настроение на Джени наистина помръкна в този миг. С полицейския участък бяха свързани спомени, към които тя нямаше желание да се връща. Не бе възнамерявала да влиза вътре. Достатъчно тежко ѝ бе да го гледа дори и през красивата рамка на бръшляна.

Но Дан винаги се бе отнасял с нея по-добре от повечето хора. Искаше ѝ се той да види, че сега е спокойна, че знае какво прави и не се страхува. Искаше ѝ се той да види, че е щастлива.

Той избърса прахоляка от седалката на дървения стол срещу бюрото и сам се настани на ъгъла на бюрото.

Тя застана зад стола, стиснала с пръсти облегалката му.

— Не искаш ли да седнеш?

Тя поклати глава, вдигна рамене и се усмихна извинително.

— Бяхме груби с теб, нали? Ти изглеждаше по-възрастна от осемнайсет тогава. Трудно ни беше да помним, че не си. Дардън знае ли, че напускаш?

— Още не.

— Знае ли за Пит?

— Още не.

— Няма да се зарадва.

Джени усети леки пристъпи на предишния панически страх. Но той идваше от объркването и вината, също както и от уплаха. Сега си имаше Пит, който да я пази, и макар все още да изпитваше вина, объркването бе изчезнало. Нямахше да остане при Дардън. Нямахше да живее по този начин. Пит ѝ бе дал възможност за избор. Знаеше какво трябва да направи.

Пристъпите преминаха. Изправи гръб, пое си дълбоко въздух и каза с усмивка:

— Казах му, че ще съм тук, когато се върне, затова и останах. Но после напускам. Той беше в затвора шест години. Е, аз също. Той излиза, аз — също. Иска да се върне, а аз — да се махна оттук. На двайсет и четири години съм. Имам право да реша какво искам да правя занапред в живота си.

— Няма нужда да ме убеждаваш в това — каза Дан. — Нали аз бях този, който ти казваше да заминеш. Само ми се ще да го беше направила по-рано — да имаш повече преднина.

Джени не се разтревожи.

— Той няма да ме намери.

— Е, не му е разрешено да напуска щата без разрешение. Това е едно от условията за освобождаването му — той сви и отпусна рамото си, сякаш то го мъчи. — Разбира се, би могъл да опита въпреки това, но ако го направи, ще го преследват. Искаш ли да ми кажеш къде отиваш, така че да мога да предупредя властите, ако има проблем?

Тя поклати глава.

— Дардън ще пита най-напред теб.

— Никога не бих му казал. Знаеш, че съм на твоя страна — той повдигна вежди. — Мислиш ли, че ще ме измъчва, за да ме накара да му кажа? — засмя се. — По-висок и по-силен съм от него. А и аз съм представител на закона. Няма да ме нарани.

— Хората вършат лудости, когато са отчаяни.

— Дардън не е луд.

— Той е зъл човек. Ти сам го каза. Както и да е — смени темата тя с нов изблик на вълнение, — ще попътуваме известно време двамата с Пит. Може да минат седмици, докато стигнем до дома му.

— Може би е хубаво да се срещна с него, с този Пит. Тогава бих могъл да гарантирам за него, ако Дардън се разбеснее и започне да твърди, че те е отвлякъл против волята ти. Той тук ли е?

Бе единайсет и половина. Пит може би спеше. Или си вземаше душ. Или пък переше дрехите си. Джени му бе предложила да го направи тя, но той бе отказал. Каза, че е достатъчно голям лукс да използва пералнята и сушилнята след толкова време на път и че не иска тя да му е робиня. Бе взел дори нейните дрехи, за да ги изпере заедно със своите. Последния път, когато някой я бе прал, бе, когато бе на девет.

— Кара мотоциклет, а? — попита Дан с усмивка, за да я подразни. — Струва ми се, че по едно време и ти искаше мотор. Не беше много отдавна, колко минаха, три или четири години, откакто внукът на Ник Фарина дойде в града с един такъв. Старият Ник направо пощуря, мразеше звука на мотора, мразеше вида му, а ти се спираше и го оглеждаше с копнеж всеки път, като минеше покрай тях. Той изобщо не харесваше това и едва не получи инфаркт, когато внукът му обмисляше дали да не ти го продаде. Мисля, че старецът по-скоро би се преместил, отколкото да вижда и да чува онази машина всеки ден. Странно, че не се е оплакал от мотора на твоя Пит. Джени се усмихна.

— Когато се движиш достатъчно бързо, никой не те вижда и чува.

— Това все едно не съм го чул, Джени Клайд.

Дан я изгледа, сякаш искаше да ѝ каже, че знае много неща за какво ли не и за кратко, съвсем за кратко, ѝ се прииска да го прегърне, задето бе по-мил с нея, отколкото повечето хора. Но не бе сигурна как той би приел подобно нещо, а после моментът бе отминал.

Той пак разтърка рамото си, този път намръщен.

— Тревожа се за теб. Преподобният Пъти казва, че се излежаваш по нощница по цял ден.

Усмивката на Джени стана срамежлива.

— Преподобният Пъти греша. Сложих си нощницата едва когато той дойде — остана на мястото си зад стола само колкото да види, че Дан схваща накъде бие, после се запъти към вратата. — Трябва да тръгвам. Искях само да се сбогувам. Съжалявам, ако заминаването ми означава повече работа за теб.

— За мен ли?

— С Дардън.

— Ще се оправя с Дардън.

Тя кимна, озари го с още една широка усмивка и си тръгна.

Докато стигне до училището, вече бе единайсет и петдесет и бе топло. Свали си тениската и я завърза около кръста си, после седна на ръба на каменната стена, ограждаща игрището, и се усмихна. През следващите десетина минути потъна в най-ранните си детски спомени. Нямаше значение, че те бяха отчасти истина, отчасти измислени. Всеки човек има нужда от щастливи спомени, също както има нужда и от любящи баби и лели.

Точно в дванайсет би училищният звънец. Джоуи Бетъл бе сред последните деца, които излязоха от училището. Слезе по стълбите, като се препъваше, потънал в разгорещен спор с друго момче, което го блъсна здраво и побягна. Джоуи се надигна от земята, разярен и готов да го подгони, но забеляза Джени. Когато се запъти към нея, изражението му от ярост се смекчи в наранена гордост.

Тя тръгна в крак с него, като повдигна бейзболната му шапка, за да може да вижда очите му.

— Какво беше това?

— Нарече ме „мутант“.

— Да си мутант не е чак толкова лошо, ако това означава да си различен от него. Той е грубиян. Личи си.

— Децата го харесват повече от мен.

— Не го харесват. Страхуват се от него.

— Ще ми се да се страхуват от мен.

— Не, не е вярно. Искаш да те харесват. И те ще започнат.

— Кога?

— Когато и ти започнеш да ги харесваш. Заразно е.

Той изрита един жълд на пътя.

— Теб харесваха ли те?

— Някои.

— Защото и ти ги харесваше ли?

— Да.

— Тогава защо сега не те харесват?

— Може би — отвърна тя — защото се страхуват от мен.

— Аз не се страхувам от теб.

Това бе една от причините, освен вида им, да са приятели. Искаше ѝ се да може да го вземе със себе си, но не можеше. Искаше ѝ се да може да улесни живота му тук, но и това не можеше. Можеше

само да се надява, че той ще си спомня за нея като за човек, който го е обичал — нещо като втора майка, леля, сестра, каквото той си избере — и понякога да се усмихва на спомена.

Тя погали шапката, която скриваше късите щръкнали кичури червена коса. Бяха останали, след като Селена бе остригала къдриците му. Едва бе свалила ръка от главата му, и Джоуи я хвана със своята. Тя веднага усети как нещо свива сърцето ѝ.

— Защо си тук? — попита той.

— Трябва да се сбогувам. Заминавам.

Очите му потърсиха нейните.

— Къде отиваш?

— В Уайоминг.

— Кога ще се върнеш?

Прозвуча по-скоро като обвинение, отколкото като въпрос.

Не можеше да му каже истината. С усещането за вина и с огромна тъга, тя каза:

— Няма да е скоро.

— Кога!

Как да обясни на едно дете?

— Не искам да заминаваш — извика той. Болката в сърцето ѝ стана по-остра. — Защо заминаваш?

— Трябва.

— Защо!

— Защото срещнах един мъж...

Джоуи измъкна ръката си от нейната и се втурна напред. Но нейните крака бяха по-дълги от неговите. Настигна го бързо.

— Все така става — извика той, когато тя го спря. — Първо мама, а сега и ти.

— Не.

— Да.

— Не — Джени приклепна и го задържа до себе си. — Не. Не е същото. Но аз не мога да остана тук, Джоуи. Баща ми се връща.

— Е, и? Ти каза, че не е убил майка ти.

— Не я е убил. Но е правил други неща. Прави други неща. Не мога да остана.

— Вземи ме с теб.

— Не мога.

— Защо не?

— Защото не мога.

— Защо не! — изкрещя той.

Тя го дръпна до себе си и го прегърна здраво, сякаш е нейно собствено дете, и в този кратък миг остави болката от заминаването да я залее цялата. Гърлото ѝ се сви. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Почувства по-голяма тъга, отколкото си представяше, че е способна да изпита, и изведнъж се уплаши до смърт.

Мина известно време, преди да успее да прошепне:

— Искат ми се да можех да ти обясня, но си много малък, а и аз не намирам думи.

— Далеч ли е Уайоминг?

— Да.

— Ще се върнеш ли някога?

Тя се поколеба, после тихичко прошепна:

— Не.

— Никога ли няма да те видя вече?

Тя го отдръпна леко от себе си, за да вижда лицето му, покрито с лунички и оцапано с прахоляк, набразден от сълзите.

— Ще ме видиш. Само че не тук.

— Къде?

— Някъде другаде.

— Къде?

— Не знам.

— Тогава как знаеш, че изобщо ще ме видиш?

Джени си помисли за Пит и как се бе появил точно когато тя бе изгубила надежда. Изведнъж почувства увереност. Тихо каза:

— Просто го знам.

Той чакаше отговора ѝ със затаен дъх.

— Сигурна ли си?

Тя кимна. После се усмихна.

— Ще бъде изненада. Няма да ме очакваш и после, хоп — ето ме. Честна дума. Точно така ще стане.

— Може би догодина?

— Може би.

— Или когато порасна голям?

— Кой знае.

Избърса сълзите му с палците си. Очите му изведнъж блеснаха.

— Когато това стане, ще ме заведеш ли в „Чъки чийз“?

Тя кимна.

— По-добре — каза той и се засмя. После заподскача по пътя. — Трябва да тръгвам.

Джени се загледа след него, докато той тичаше надолу по улицата, отнесъл със себе си частица от сърцето ѝ. Болката ѝ бе остра и внезапна и тя успя да я притъпи само с огромно усилие на волята. После, като си наложи да мисли само за хубави неща, тръгна към магазина.

Купи картофи, моркови и месо за готвене. Купи тапиока. Купи пакет оризов снакс и бонбони. Реши да се охарчи и купи готови сандвичи за двамата с Пит за обяд. После се охарчи още и купи още два, които да прибере в хладилника. За всеки случай грабна и голям пакет солети.

— Май ще има голям купон — отбеляза Мери Маккейн, докато ѝ подаваше сметката.

— Може би — отвърна Джени с усмивка и грабна торбата с покупки в ръцете си.

Мисълта да последва Пит до края на света предизвикваше усмивка на лицето ѝ през по-голямата част от пътя до дома. Едва когато къщата се показва пред погледа ѝ, макар и далеч нататък по пътя, тя усети някаква тревога.

Тръгна по-бързо. Опасенията ѝ станаха по-сериозни. Премести торбата от другата страна и започна да подтичва. В крайна сметка направо тичаше, когато зави по алеята и видя мотоциклета там, до гаража — но дори и тогава не се успокои, докато не влезе в кухнята и видя Пит до печката. Облегна се на стената и въздъхна с облекчение.

Само един поглед и той разбра.

— Мислела си, че съм си тръгнал — укори я, докато вземаше товара от ръцете ѝ, — но не съм. Казах ти. Няма да тръгна без теб. Защо не ми вярваш?

— Защото понякога още не мога да повярвам, че си истински.

— Изглеждам ли ти истински?

— Да.

Той сложи ръката ѝ върху сърцето си.

— Усещаш ли, че съм истински?

Тя усети как сърцето му пулсира. Кимна.

— Е?

„Кажи му Джени“. „Не мога“. „Кажи му всичко“. „Не мога да рискувам“. „Той те обича“. „Но достатъчно силно ли ме обича?“

Тя закри лицето си с ръка. Той я свали, придърпа я до себе си и прошепна в леко запотената ѝ и топла, непокорна червена коса:

— Направих какао, за да наваксаме закуската, която проспяхме, но сега навън е топло. Май имаш нужда от нещо охлаждащо.

— Какаото е любимата ми напитка.

— Досетих се — каза той с онази широка усмивка, която караше коленете ѝ да омекват и умът ѝ да потъва в мечти. — Имаш три големи кутии с какао в шкафа.

— Бих пийнала малко сега.

— Не ти ли е прекалено горещо?

Тя поклати глава, седна до масата и си представи как навън вали сняг, докато чакаше напитката си.

* * *

През първите месеци след смъртта на майка ѝ Джени бе живяла главно в кухнята, свободната стая на горния етаж и на тавана. Дан бе накарал някого да почисти кръвта от всекидневната, но тя не можеше да понесе да стои там, а колкото до спалните, те бяха свързани със съвсем друг кошмар. Минаха цели две години от влизането на Дардън в затвора, преди да се осмели отново да спи в собствената си стая, и то само защото бе пропъдена от свободната стая от една миешка мечка, и то само след като бе изтъркала здраво цялата стая — от пода до тавана.

Дори и след шест години, все още избягваше всекидневната. Спалнята, която родителите ѝ бяха използвали, почистваше два пъти в годината. През останалото време държеше вратата заключена. Във вторник следобед я отвори широко, домъкна кашоните, които стояха в гаража, и започна да пълни в тях вещите на майка си. Не сгъваше нищо, не се спираше да разгледа нищо, нито да си спомня. Затваряше напълнения кашон и се залавяше със следващия, после затваряше и него, когато се напълнеше, и минаваше на следващия, като през цялото

време проклинаше Дардън, че не иска да се заеме с това сам, че не го е грижа да го направи поне като начин да се сбогува с жена си.

Така той наказваше Джени, разбира се. Тя го знаеше. Играеше една от онези гадни игрички, които имаха за цел да поддържат жива вината ѝ и донякъде успяваха. Макар да бързаше, макар да отказваше да погледне, която и да било блуза или пола и въпреки дългите ѝ разговори с Пит и решенията, които бе взела сама, тя изпитваше вина и болка, и съжаление.

После всичко свърши. Умът ѝ се разбунтува и изключи. Вина, болка, съжаление — прибра ги заедно с последните вещи на майка си, затвори кашона и излезе.

Ваната бе пълна с ухаещи на люляк мехурчета. Те се издигаха високо над водата като полянка от пяна, нарушавана само от главата и коленете на Джени. Тя бе затворила очи, докато не чу Пит да отваря вратата.

— Здравсти — каза той.

Тя се усмихна стеснително, защото той бе толкова мъжествен и това бе нещо ново за нея.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Чувствам се странно.

— Мъчно ли ти е, че заминаваш?

— Малко. Странно, нали?

— Не. Това място е било всичко в твоя живот — той влезе и седна на ръба на ваната, после намери пръстите ѝ сред пяната. — Нямаше да си човек, ако не изпитваш тъга.

— Колко е часът?

— Пет. Задушеното е почти готово. Това ли е любимото му ядене?

Така беше. Задушено и пудинг от тапиока, и оризов снакс, и бира.

— Щом като го мразя, защо изобщо се грижа за него?

— Защото си мила. Това ще е първото домашно приготвено ядене за него от шест години насам.

— Не съм мила. Само се опитвам да го умилоствия. Ще побеснее, когато му кажа, че заминавам. Нещата може да станат сериозни.

— Това не ме плаши, стига да тръгнем преди полунощ. Тогава мотоциклетът ми се превръща в тиква.

Тя се усмихна.

— Полунощ. Добре. Ще запомня.

Той улови последната дума направо с устните си и я вкуси така пълно, че Джени трябваше да се хване здраво за рамото му. Той се дръпна и започна да сваля дрехите си. Когато остана гол, Джени вече му бе направила място във ваната. Само след минута той я бе настанил в скута си, после бързо проникна в нея и не след дълго Джени усети избухването на удоволствието дълбоко, дълбоко в сърцето си.

„Това е само пример за удоволствията, които ни очакват“, помисли си тя и задържа тази представа в съзнанието си заедно с усмивката на лицето си, докато се целуваха нежно, после излязоха от ваната и се изсушиха. Усмивката ѝ избледня, когато си облече роклята на цветя, която Дардън ѝ бе изпратил, и изчезна напълно, когато Пит я изпращаше до вратата.

— Няма ли да промениш мнението си и да ми позволиш да дойда? — попита той.

Когато поклати глава отрицателно, тя усети разтърсването на по-малко от половината коса, която Дардън очакваше да види. Това изобщо нямаше да му хареса.

— Трябва да го направя сама.

— Мога да те закарам. Ще бъда личният ти шофьор.

„Само ако бе възможно“, помисли си тя и се запъти към гаража.

— Трябва да отида сама.

— Но ти нямаш шофьорска книжка.

— Знам да карам.

Бе палила буика и бе правила по някоя обиколка с него веднъж месечно през последните шест години и малко отгоре. Понякога дори се разхождаше с него и по-надалеч. О, да, знаеше как да шофира. Може би не особено добре. Но за да стигне до града, трябваше да кара само направо, а това бе лесно.

— Ами ако някой те спре?

— Кой? Всеки, който ме види, ще звънне в полицейския участък, но шерифът ще си е у дома за вечеря, а Дан ще бъде в града и ще чака автобуса.

— Той ли ти каза?

— Не. Но аз го познавам.

И се радваше, че той ще е там. Не знаеше какво би могъл да направи Дардън, като види косата ѝ.

Джени знаеше, че няма да я удари. Това не му беше в стила. По-скоро щеше да се възползва от слабостта ѝ, ще пробуди отново чувството ѝ за вина и ще го подсилва, докато стане десетократно по-силно от обикновено, докато стане толкова потискащо, че да не ѝ позволява да диша, докато тя не стигне дотам, че да е съгласна да направи всичко, каквото и да е, само за да го накара да отслабне.

Ако това се случи, тя можеше да загуби решителността си.

Тя се извърна рязко и сграбчи раменете на Пит.

— Трябва да си тук, когато се върнем, обещавай ми, обещавай ми, Пит!

Той се прекръсти пред сърцето си.

Можеше да го помоли да го направи още десет пъти и пак нямаше да е напълно убедена не защото се съмняваше в него, а защото се страхуваше от Дардън. Но трябваше да тръгва. Не биваше да закъснява.

Затова се качи в буика, завъртя ключа и събуди остарелия мотор. Само няколко минути по-късно вече бе на пътя и отиваше към града.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Не би трябвало да е тъмно в шест и дванайсет минути, но цял следобед се бяха събирали облаци и сега се бяха струпали така нагъсто, че залязващото слънце се бе изгубило сред тях. Останал бе само задушен полумрак.

Джени първо чу автобуса да пристига — предупредително ръмжене иззад хълма. Почти усети миризмата на дизел и прахоляк още преди да са се появили наистина, когато големият автобус влезе в града. Със свистене и скърцане, той спря малко пред буика. Докато Джени наблюдаваше, вратата се отвори.

Отначало не се случи нищо. Джени гледаше тази врата втренчено, гледаше я, без да мигне, докато с мъка си поемаше въздух.

През ума ѝ мина всяка възможна пречка, която би могла да предотврати завръщането на Дардън, бе се молила за всевъзможни усложнения, които биха могли да му попречат да слезе от този автобус.

„Моля те, Господи, нека иде някъде другаде“.

Нямаше значение къде, стига да бе далеч от нея.

После той се появи и сърцето ѝ се сви от болка. Носеше панталоните и пуловера, които му бе занесла при последното си посещение, и малка брезентова раница с личните си вещи. Той направи крачка надолу, после още една и слезе на земята, загледан в нея, докато сам изглеждаше в не особено добра форма и много по-стар от петдесет и седемте си години.

Джени се зачуди дали не е болен или просто това, че е свободен, го е разтърсило.

Тя определено не бе разтърсена от свободата. Би я посрещнала с отворени обятия. Трябваше само да оцелее след този втренчен оглед.

— Здравей, татко — прекоси краткото разстояние до мястото, където бе застанал, целуна го по бузата и взе чантата му. — Как беше пътуването?

Той продължи да я зяпа. Зад него вратата се затвори и автобусът потегли с ръмжене. Дори и тогава не помръдна. Изглеждаше вцепенен.

— Къде е косата ти? — попита накрая с пресеклив глас.

Инцидент в работата, би могла да каже Джени. Изгоря в пламъците на една повредена газова печка. Замалко да пострадам сериозно, би могла да каже тя. Имах късмет, че отървах кожата, можеше да каже.

— Подстригах я — каза тя.

— Но аз я харесвам дълга. Искам да я виждам дълга. Искам да я усещам дълга. Мери-Бет — простена той, — защо си я отрязала?

Нараних си ръката, би могла да отвърне тя. Не бях в състояние да я мия или сресвам дълга, затова я отрязах, би могла да каже. Ръката ми вече е по-добре. Благодаря.

— Мразех я дълга — каза тя. — Винаги съм я мразела — гласът ѝ заглъхна накрая, толкова страшен бе свирепият му поглед.

— Значи така ме посрещаш за добре дошъл? Това получавам, задето седях в пандиза повече от шест години, а? Това получавам, задето съм си мечтал нощ след нощ за косата ти, а? Как може да ми причиниш това, скъпа? Обичах дългата ти коса.

Вината, о, вината.

Запази спокойствие. „Той е мой баща“. Няма значение. Той не може да те накара да направиш нещо, което ти не искаш да правиш. „Ще се опита“. Ти знаеше, че ще опита, но вече не си дете.

— Това е само коса, татко.

— Подстригала си я точно преди да се прибера у дома, макар да знаеш какво чувствам и знаеш колко исках да е дълга. Направила си го, за да ме нараниш.

— Не.

Но го бе направила точно затова.

— Здравсти, Дардън — каза Дан О'Кийфи, като се появи от мрака, — как си?

Дардън остана загледан в Джени дълго и едва после показа, че го е чул, с едно рязко:

— Добре съм.

Джени погледна Дан сериозно, като го умоляваше, умоляваше го с безброй объркани мозъчни вълни да не казва и дума за заминаването ѝ или — което би било още по-лошо, за Пит. Сама щеше да каже на Дардън в подходящия момент.

— Значи си на свобода — каза Дан.

— Така изглежда.

— Мери-Бет се справи чудесно с поддържането на дома, докато те нямаше. Трябва да се гордееш с нея, задето се справи сама. Онзи ден ми се обади полицаят, който отговаря за теб по време на изпитателния ти срок. Каза ми, че смяташ отново да се заемаш с бизнеса си.

Дардън сви рамене.

— Не знам дали има достатъчно работа. Не знам как ще приемат хората да дадат поръчката си на бивш затворник. Ключовете на колата ли са, Мери-Бет? Започва да вали.

Той мина откъм страната на шофьора.

Дан взе брезентовата торба от Джени и я метна на задната седалка, после затвори вратата, след като тя се бе качила. Нямаше нужда да го поглежда, за да се досети какво си мисли: *Обади ми се, ако има проблем, Джени, обади ми се по всяко време и ще направя каквото мога.*

Но той не можеше да помогне. След като Дардън се бе върнал, никой не можеше.

Дардън форсира двигателя, направи обратен завои и профуча през града. Докато стигнат у дома, лекото рамене се бе превърнало в истински дъжд. Той спря в гаража, слезе от колата и хвана ръката на Джени тъкмо когато тя се канеше да хукне към къщата.

— Ела тук, скъпа — каза той и я придърпа до себе си. — Дай да те прегърне татко.

Джени се опита да се престори, че всичко е съвсем невинно, че това е от онези прегръдки, които са обичайни за баща и дъщеря. Тя обви ръце около него и го притисна, и се престори, че не усеща устата му върху врата си и как тялото му се извива, за да се притисне по-силно до нейното, но не можеше да го издържи повече от секунда, не можеше да го понесе, затова си пое дъх и извика:

— О, боже! — като се опита да се отдръпне. — Яденето ще загори. Трябва да бягам.

Ръцете му не я пуснаха.

— Имам нужда от това повече, отколкото от храна.

— Но аз толкова се старах, татко — тя успяваше да измъкне частите на тялото си една по една. — Знаех, че няма да харесаш косата

ми, затова се постарях да приготвя отлично вечерята. Моля те, нека да не я развалям накрая, моля те.

Той я пусна. Тя се насили да се усмихне, но само докато излезе под дъжда. Изтича до къщата и без да обръща внимание на мокрите си дрехи, се залови да подрежда нещата в кухнята.

Пит бе на тавана, прибираше последните неща от багажа им. Мислено го видя там, чакаше, както се бяха разбрали, оставяше на нея да говори с Дардън за последен път. Но се заслушваше, тя го знаеше. Бе опрял ухо до пукнатината на пода, където се чуваха гласовете от долу. За миг щеше да слезе, ако Дардън се опиташе да ѝ стори нещо. И без това щеше да слезе, когато стане време.

Тя се вкопчи в тази мисъл.

Дардън пусна брезентовата торба на пода. Грабна кърпата за съдове от дръжката на вратичката на фурната и попи дъжда от лицето и врата си. Джени я взе от ръцете му и му подаде една бира.

— Любимата ти. Добре дошъл у дома.

Той опря гърлото на бутилката до устата си и вдигна глава назад. Бирата потече в гърлото му и адамовата му ябълка заподскача нагоре-надолу. Когато изправи глава, бутилката бе празна.

Отвори хладилника и си взе втора.

— Какъв скапан ден. Първо автобусът, после косата ти, а и Дан О'Кийфи да ме зяпа. През последните шест години са ме гледали повече време, отколкото през всичките години преди това, взети заедно — плъзна ръка около кръста ѝ и гризна леко ухото ѝ. — Единственият човек, който искам да ме гледа сега, си ти, чуваш ли, Мери-Бет?

Тя се опита да си поеме въздух, задави се и започна да кашля. Трябваше ѝ време, докато престане. Избърса носа и очите си.

— Не се чувствам много добре — прошепна тя.

— Това е, защото роклята ти се намокри. Иди се преоблечи. Сигурно имаш някоя друга хубава дрешка.

Джени имаше и роклята, която си бе купила от магазина на мис Джейн. Изтича нагоре по стълбите до стаята си, смъкна презряната рокля на цветя и затършува бясно в дрешника за другата.

— Пит? — тихичко извика тя към тавана. — Там ли си?

— Господи, да — той бе вдигнал капака към таванското помещение и не изглеждаше никак доволен. — Не ми харесва това, Джени. Свърших тук. Слизам.

— Не.

— Можеш да ме представиш, ще му кажем, че заминаваме, и после тръгваме. Той може и сам да си сипе от задушеното.

— Не! Дълга му това. Моля те. Само една вечеря.

— С кого говориш, скъпа? — извика Дардън.

Тя се извърна, стиснала роклята от мис Джейн пред себе си.

— Не говоря. Само си поемам дълбоко въздух. Само си поемам въздух.

Той влезе в стаята.

— Можем да си полегнем за малко, двамата с теб.

— Не, о, не, аз съм добре. Искam да ти сервирам вечерята. Готова е.

Той посегна и задърпа роклята ѝ.

Тя познаваше този алчен поглед и стисна още по-здраво плата.

— Пусни я, Мери-Бет.

— Вечерята — примоли се тя.

— Нека да те видя. Само за малко.

Но тя се противеше. Тогава той изрече името ѝ с твърд глас, с тон, който означаваше, че ще получи своето дори ако трябва да я върже за целта и че колкото повече се противи, толкова по-привлекателна става, и че „виждането“ ще е най-малкото, което ще я сполети, ако не се покори.

Тя пусна роклята, наведе глава и както преди години, изпрати съзнанието си на онова специално място, където болката и срамът не можеха да го стигнат. Само че този път съзнанието ѝ не искаше да остане там. Върна се обратно в спалнята, при Дардън, с такова отчаяние, че стомахът ѝ се обърна. Дълбоко в гърлото ѝ се надигна вик, който щеше да разтърси нощта.

Запази спокойствие. Заслуша се в дъжда по плочите на покрива. Запази спокойствие. Изборът е направен.

— Трябва да си облека роклята — каза тя.

Той ѝ я подаде.

— Не знам какво ти става. Обичам те, скъпа. Обичам да те гледам и да те докосвам. Вярно, че мина известно време, но преди ти харесваше.

— Никога не ми е харесвало — промърмори тя, докато обличаше роклята през глава.

Платът едва бе докоснал бедрата ѝ, когато тя бързо мина край Дардън и изтича надолу по стълбите.

Ръцете ѝ трепереха, докато бъркаше яденето и го сервираше в чиниите. Опитва се да се окуражи, като си мисли за Пит, за Уайоминг, за свободата, за любовта. Но ѝ бе трудно, докато Дардън бе в стаята. Той някак си съумяваше да изсмуче всичко добро в едно място и да остави само лошото. Дори и тази рокля — толкова дълго желана, толкова специална, първото нещо, в което я бе видял облечена Пит — сега бе омърсена. Никога нямаше да я облече повече.

— Защо не се храниш? — попита Дардън.

Вече пиеше третата си бира и бе започнал да се поти.

Джени не би могла да преглътне и хапка дори ако животът и зависеше от това.

— Стомахът ми е разстроен. Вкусно ли е задушеното?

— Хубаво е. Много е хубаво. Винаги си била добра готвачка, Мери-Бет, много по-добра от майка си, мога да кажа.

— Тя ме научи.

— Тя никога не е правила нещо толкова вкусно.

— Правеше. Спомням си.

— А аз не, така ли? Повярвай ми, знам какво можеше и какво не можеше да прави тази жена. Не можеше да готви, не можеше да мисли за друг, освен за себе си, и изобщо не я биваше в леглото. Ти можеш да правиш всички тези неща, скъпа.

Джени дръпна стола си назад и отиде до печката. Яростно забърка яденето, взе цялата тенджерка на масата и напълни отново чинията на Дардън. Премести по-близо панерчето с топли френзели. До него сложи купичка с все още топъл пудинг от тапиока и няколко от любимите му оризови снадка, готови и очакващи го.

От далечния край на масата, тя се обади:

— Заминавам, татко.

Дардън вдигна очи и направи учудена физиономия.

— Какво каза?

— Заминавам оттук.

Той въздъхна.

— Някои неща не се променят никога. Когато беше малка, по десет пъти на седмица казваше, че ще заминеш. Ще избягаш, така казваше тогава. Хайде, скъпа, стига. Време е да пораснеш.

— Пораснах. Затова заминавам.

Той се облегна на стола си и я загледа.

Някога щеше да се свие под този поглед. Сега си спомни за избора, който има, и отвърна на погледа му.

Той прокара ръка през косата си. Тя бе оредяла през времето, когато го нямаше.

— Мери-Бет, скъпа, не ми причинявай това сега. Ти си това, заради което съм живял през цялото време в затвора. Не започвай със заплахите.

— Заминавам.

— Млъкни, Мери-Бет.

— Заминавам тази вечер.

Той отново въздъхна.

— Добре. И къде ще идеш този път?

На Джени вече й бе все едно дали той се преструва, че тя все още е дете.

— Няма значение къде. Само исках да знаеш.

— Права си, няма значение къде. Ще те намеря, където и да е. Ще дойда и ще те върна обратно.

— Не, няма да можеш.

Тогава той се смръщи.

— Какво ти е?

— Не мога да го направя. Не мога да го понасям вече.

— Какво да понасяш? Моята любов, та аз съм ти баща. Повечето момичета биха дали дясната си ръка, за да бъдат обичани като теб.

Джени не вярваше в това. Той се приближи до нея бързо.

— Сега, стига! Ще правиш и ще понасяш каквото ти кажа. Ти си моя, Мери-Бет, моя. Направих огромна жертва за теб. Няма да ми избягаш сега.

Изведнъж Пит изпълни рамката на вратата зад Дардън и й направи знак да дойде при него. Джени го видя. Но още не можеше да си тръгне. Трябваше да накара Дардън да разбере, да му даде последен шанс. Дължеше го на себе си и на него.

— Не мога да остана, татко. Това, което правим, не е редно. Извратено е.

— Извратено е, че те обичам ли? Извратено е, че живея за теб? Че им казах, че аз съм ударил майка ти, макар че всъщност беше ти?

Джени не можа да си поеме въздух. Изговорени на глас, думите бяха като ножове. Те я разрязаха отвътре и тя започна да кърви през всички зараснали стари рани.

Хвърли поглед към Пит. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, когато отново погледна Дардън.

— Беше самоотбрана! Тя щеше да ме убие, ако не бях я спряла!

— Ако я беше ударила веднъж, щеше да я спреш. Само веднъж и тя щеше да се отърве със сътресение на мозъка. Ти я удари пет пъти.

— Не знаех — изхлипа Джени, — не знаех какво правя, толкова бях уплашена.

Раменете ѝ бяха приведени, ръцете ѝ висяха унило отпуснати. Никакви съжаления не биха могли да променят суровата истина.

— Толкова ме болеше навсякъде, а тя продължаваше да ме напада, както го бе правила дни и дни наред, затова я удрях, докато тя престана да се движи.

— Ти я уби, Мери-Бет.

Джени прикри главата си с ръце.

— Знам, да не мислиш, че не знам?

— Искаш ли да го кажа на шерифа? Или на Дан? А? Искаш ли, Мери-Бет?

Тя свали ръце и вдигна глава.

— Аз исках да му кажа, когато това стана, само че ти не ми даде! Накара ме да седя тук и да разправам куп лъжи, и да се чувствам виновна, задето ти си в затвора, и да изпитвам гняв, задето си в затвора, докато аз исках да съм там, защото не знаех, че мога да направя такова нещо, като да убия някого, и не знаех какво друго може да направя и това ме плашеше, така че не можех да мисля трезво, а ти отново не ми позволи да си призная.

Дардън дойде още по-близо до нея.

— Опитвах се да спася кожата ти! Ти никога не би оцеляла в затвора. Щяха да те изнасят стотици пъти и да те изоставят омърсена и болна. По дяволите, тогава нямаше да искам дори и да те докосна. Затова те пощадох и сам изкарах шест проклети години, и ето какво получавам — ти заминаваш!!

Джени реши, че Пит явно обмисля да се нахвърли на Дардън — толкова разгневен вид имаше. После улови погледа ѝ и гневът му се уталожи. Той повдигна брадичка и посочи към вратата.

Тя отстъпи натам.

— Заминавам — повтори на Дардън.

Просто не можеше да живее с онова, което той иска. Но той продължи да я убеждава:

— Поех твоето наказание. Осъдиха ме за престъпление, което не съм извършил.

— Ти извърши престъпление! — извика тя. — И то не едно! Много пъти!

— Затова бях наказан. Не трябва ли и ти да бъдеш наказана?

— Аз бях наказана. Бях. Години наред, и то по начин, който ти изобщо не можеш да разбереш. Уморих се от това, татко.

Тя отстъпи още малко назад.

— Длъжница си ми!

Джени поклати глава и направи още една крачка.

— Поддържах къщата вместо теб. Раздвижвах колата. Изчаках те да се върнеш у дома и ти сготвих любимата вечеря, и непрекъснато си повтарях, че съм ти длъжна, но не е така, не ти дължа нищо повече от това. Ако ти не ме докосваше, тя нямаше да ме бие, а ако не беше го правила, нямаше да е мъртва. Тя беше моя майка. Ти я накара да ме намрази!

— Тя беше една ревнива кучка!

— Беше твоя жена! Ти трябваше да правиш онези неща с нея, а не с мен. Защо не можеше да я обичаш поне малко? Тя искаше само това.

— Искаше Итън.

— Имаше нужда от теб.

— Е, сега определено няма нужда от мен, но аз имам нужда от теб, Мери-Бет. Ти си тук и си жива — той спря и я изгледа с усмивка. — Взела си най-хубавото от нея, знаеш ли, даже и с подстригана коса.

Тогава Джени разбра, че няма да намери покой. Можеше да си говори колкото си ще, но той нямаше да чуе думите ѝ, нито единствена думичка.

— Сега ще тръгвам — каза тя, колкото може по-спокойно.

Той тръгна да заобикаля масата.

— Да не мислиш, че няма да мога да те намеря? Не се заблуждавай. Ще те последвам и в ада и ще те върна обратно — той

посочи към стола ѝ. — Така че сядай тук и спести тревогите и на двама ни.

Тя отново се разплака, преглъщаше големи буци болка, защото всичко бе толкова жалко и просто.

— Защо не можеш да ме оставиш на мира? — примоли се тя. — Само това искам. Просто да ме оставиш на мира.

— Или какво? Ще убиеш и мен, както уби нея ли? Няма да стане, скъпа. Мога да се защитавам. Но само ако ме заплашиш още веднъж, и ще те издам. Бог ми е свидетел, ще го направя. По дяволите, ако си тръгнеш оттук, и без това няма да имам никаква полза от теб. Изобщо няма да ме е грижа, ако после те затворят.

— Няма значение.

— Ще има, когато ти сложат белезници, свалят ти дрехите и те напъхат в килия.

— Няма. Заминавам. Сега имам Пит. Той ще ме отведе надалеч.

— Пит ли? — присмя се Дардън. — Кой, по дяволите, е Пит? Никъде няма да ходиш с някого, който се казва Пит.

— Тук грешиш — обади се Пит с отекващ глас.

Дардън веднага кипна.

— Никъде няма да ходиш с друг, освен мен. Ти си моя. Моя. Освен това, кой мъж би те искал? Ти си белязана от баща си навсякъде, скъпа. Кой мъж ще те вземе, след като научи всичко, което си правила?

— Аз ще я взема — заяви Пит, докато прекосяваше кухнята. Отвори вратата и ѝ заговори нежно и тихо: — Хайде, Джени. Той не заслужава сълзите ти.

Джени се измъкна навън.

— Върни се тук! — изрева Дардън, но тя вече тичаше в непрогледния мрак под дъжда към гаража.

Веднага щом стигна до там, мотоциклетът се появи до нея. Тя скочи отзад и се вкопчи в Пит, докато той форсираше двигателя. Моторът забуксува на мокрите камъни, после се стрелна напред точно когато Дардън се изпречи на пътя му.

Последва тупване и един грозен звук — крясък или проклетие, Джени не разбра какво — и това почти я хвърли на пътя, но не можеше да спре, нито дори да погледне назад. Изборът бе направен. Нямаше последна надежда за промяна, нито връщане назад. Бе твърдо решена.

Огромната значимост на този факт накъса дишането ѝ на големи хлипания. Но тъмната нощ я успокояваше като мека възглавница, а също и дъждът, който пречистваше, а и имаше Пит, най-вече Пит, който бе чул най-лошото и бе останал с нея.

На всеки няколко секунди той сваляше ръка от кормилото и разтриваше пръстите ѝ, докосваше ръката ѝ или се пресягаше назад, за да я прегърне по-здраво.

Дъждът отслабна, докато минаваха през центъра на града. Докато стигнат до другия му край, той бе отмил сълзите ѝ и почти се бе превърнал в мъгла, при това топла. Тя се усмихна, когато разпозна пътя, по който бе поел Пит, и се зарадва, толкова се зарадва. Помнеше мечтата ѝ.

Той паркира мотоциклета до старото им скривалище и ѝ помогна да слезе. Пое ръката ѝ и я поведе през лабиринт от борове, ели и смърчове чак до върха на кариерата. Там, от платото с току-що окъпана земя, те погледнаха към езерото.

Беше само тяхно. Ако по-рано същия ден бяха идвали други хора, то следите им бяха отмити от дъжда. Въздухът ухаеше на почва и мокри листа. Гората пееше тихичко с остатъците от дъжда, чиито капки се стичаха от клон на клон, надолу до покритата с мъх земя. Езерото в кариерата бе гладко като стъкло, освен някое и друго кръгче от капка дъжд.

Пит сплете пръсти с нейните.

— Толкова е свежо тук. Ново начало. С мен ли си, Джени, любов моя?

Гърлото ѝ се стегна, но тя се усмихна и кимна.

— Знаеш ли, че те обичам? — попита той.

Тя отново кимна.

Гласът му стана дрезгав.

— Именно това ме е накарало да мина оттук, знаеш ли? За да те намеря и да те отведа у дома.

Той я целуна нежно.

Джени зарови лице в рамото му, за да не я види, че пак плаче. Но той усети. Погали я по гърба и я притисна до себе си, и зашепна нежни, утешителни слова, докато най-сетне, една по една, тя скъса всички последни нишки, които я свързваха с миналото. Накрая, с подсмърчане и дълго, дълбоко поемане на въздух, тя се усмихна.

Когато вдигна глава, видя любовта му и разбра, че е направила верния избор.

Погледът му се отмести към езерото в кариерата. Тя го последва тъкмо навреме, за да види как отразените във водата облаци се раздвижват, разделят се и между тях се показва нежният полумесец.

— Нека поплуваме с луната — помисли си тя и погледна Пит. — Можем ли?

Той се усмихна широко.

— Не виждам защо не. Топло е. Това е мечтата ти.

Те свалиха дрехите си, които и без това бяха мокри. Джени сгъна своите на спретната купчинка и щеше да направи същото и с тези на Пит, ако той не бе сграбчил ръката ѝ и не я бе издърпал нагоре. Прокара пръсти в косата ѝ, докато дланите му не обхванаха лицето ѝ като в рамка.

— Ти си най-милата, най-чистата, най-красивата жена, Джени Клайд. Ела да плуваш с луната и с мен.

Прокара ръце по тялото му. Застанала на пръсти, обхвана лицето му с длани, както той бе обхванал нейното. С широко отворени очи, пълни с очакване, тя кимна.

Той застана на самия ръб на скалата, като жадувано видение в мислите на Джени. Тялото му бе изваяно, високо и стегнато, с тъмна коса и светла кожа, много мъжествен. Лунната светлина проблясваше в косата и очите му и осветяваше малката обича с камъче, която той си бе сложил заради нея, също както специално бе направил така, че полумесецът да свети точно над главата му.

Той застана със свити палци, протегна ръце, за да запази равновесие, после ги отпусна до тялото си. После, с едно толкова плавно движение, че Джени направо онемя, той се издигна, преобърна се и се спусна надолу. Гмурна се във водата почти без никакъв плясък и само след миг се показва на повърхността и ѝ махна да го последва.

Тя застана точно на ръба със свити палци на краката, протегна ръце, за да запази равновесие, после ги отпусна до тялото си. След това застина за миг. Не можеше да повтори грациозния му скок, но сега не бе моментът да се тревожи за това как изглежда, къде ще падне и колко ще я заболи. Бе стигнала толкова далеч; нямаше връщане назад.

Долу я чакаше Пит, усмихваше се, облян от светлината на полумесеца, с разтворени широко обятия.

Тя си пое дълбоко въздух, сви колене, за да се отблъсне съвсем лекичко, и скочи от ръба с молитва на уста. Колкото и да бе невероятно, молитвата ѝ бе чута. Тялото ѝ се изви в идеална дъга, спусна се в елегантна линия и се плъзна леко във водата, на по-малко от ръка разстояние от Пит.

Изплува до тялото му, издигна се над повърхността, за да приеме аплодисментите и прегръдката му, после, водена от ръката му, отново се гмурна. Той я поведе дълбоко, дълбоко, покрай гранитните блокове, сгрени от луната, която проблясваше на повърхността високо горе. Преследваха сенките си, гонеха се един друг и намериха другар в игрите в лицето на чудовището от кариерата, после се издигаха на повърхността, за да си поемат въздух, и избухваха в смях, и се придържаха един друг, докато се целуваха.

— Ще го направим на следващото гмуркане — каза накрая Пит, останал без дъх. Очите му бяха изпълнени с очакване, а усмивката му бе божествена. — Готова ли си?

Лицето му бе като видение от цветно стъкло в нощта — нови места, нови хора, нова любов — тя видя всичко в него. И още — доброта и нежност. И приятелство, и справедливост. И надежда.

Дали беше готова? Огледа се за последен път в кариерата, вдигна очи в мълчалив жест на сбогуване с най-високите клони на вечнозелените храсти и със сладката ласка на луната. Тези образи се запечатаха в сърцето ѝ като най-красивото нещо в живота ѝ, а после тя погледна Пит и кимна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бостън

Покрусена, Кейси дълго гледа последната страница от дневника, преди накрая да я остави при другите в скута си. Но не можеше да изтрие описаната картина от съзнанието си. Оставаше мислено в кариерата на Литъл фолс — не забелязваше коженото кресло, на което бе седнала, нито чашата чай, която Джордан бе приготвил за нея и която сега я очакваше на ниската масичка заедно с полуизядено парче пица, не забелязваше и самия Джордан, седнал по средата на дивана, разположен леко встрани от нейното кресло.

От кариерата тя мислено се върна към предишните части на дневника и си припомни факти като например подстриганата коса на Джени, която Пит бе подравнил, но която изобщо не бе подравнена, когато Мириам се бе заела да я пооправи, таблата с ордьоврите, които Пит бе излапал, но които Джени бе занесла непокътнати на работа на другата сутрин, мотоциклетът, който никой не бе чул, и посещението в „При Джиро“, което никой не бе забелязал. Спомни си, че мъжът в закусвалнята ѝ бе казал за следите от стъпки на един човек на върха на кариерата, водещи до дрехите на Джени Клайд.

Всяко късче намери мястото си. Тя вдигна потресен поглед към Джордан.

— Не е имало никакъв Пит — психотерапевтът у нея го знаеше, а жената не би могла да го оспори. Пит бе прекалено идеален, за да е истински. В буквалния смисъл. — Джени Клайд се е самозалъгвала. Толкова отчаяно се е нуждаела от любов, че го е измислила. Той е бил нейният спасител. Дал ѝ е смелост да напусне Дардън, да се махне от Литъл фолс, да сложи край на живота си. Превърнала го е в жив човек, така че самоубийството ѝ да стане приемлива постъпка.

Кейси почувства безизходицата на положението, пое си дъх на пресекулки и се облегна назад.

Джордан се изправи. Този път не излезе от стаята, просто отиде до един дъбов шкаф край стената и се върна с куп листове в ръка.

— Но ти беше права да се съмняваш какво точно се е случило. Тя не умря — каза той и ѝ подаде страниците.

Кейси задържа погледа му, не смееше да се надява. Искаше да повярва в щастливия край, но си представяло само едно. Виждаше Джени Клайд в някой център за рехабилитация, подобен на онзи, в който се намираше Керълайн, представяше си я осакатена за цял живот след падането от върха на кариерата.

— Вземи ги — нежно я подкани той.

Тя нямаше избор. Да не знае какво е станало би било по-ужасно от всичко, което бе написано на хартия. Остави листовете в скута си и започна да чете.

Позвъняването дойде в три след полунощ. Дан О'Кийфи побърза да облече униформата си и потегли към дома на Клайд не защото Дардън Клайд настояваше, нито пък защото това му беше работата, макар и двете да бяха истина, а защото се тревожеше за Джени...

Тези страници описваха как Дан намерил Джени в гората, увил я в якето си и я закарал на едно място, далече от Литъл фолс, където би могла да е в безопасност — като оставил всички в града, и най-вече Дардън, да си мислят, че е мъртва.

Четенето не отне много време. Кейси изпита облекчение, че Джени е жива и физически невредима, а освен това — и огромно възхищение към Джордан. Сега възникваха съвсем различни въпроси.

Очите ѝ потърсиха неговите. Той все още седеше на дивана, където бе останал търпеливо, осъзна тя, през цялото време, докато четеше, освен в кратките промеждутъци, когато ѝ бе носил храна и чай.

— Приятелят ти е бил терапевт, нали? — попита тя.

— Да. Работи в института „Мънси“. Срегнахме се на половината разстояние, той взе Джени и се върна в болницата.

Кейси познаваше „Мънси“. Знаеше също, че лечението в частни болници често далеч надхвърля медицинските застраховки на пациентите, и се запита дали Джордан не е спасил Джени и в това отношение.

— Ти ли плати за всичко?

— Не. Щях да го направя, толкова виновен се чувствах. Бях разочаровал Джени, също като останалите в града. Но в болницата винаги приемат по няколко пациенти безплатно. Джени бе от тези късметлии. Нуждаеше се от подобно заведение, за да има шанс за възстановяване. Беше безопасно. Вратите се заключват. Иронията е в това, че повечето пациенти се смятат за заключени вътре, докато Джени гледаше на ключалките като на средство, което я пази от Дардън. Най-големият ѝ страх и досега е, че той ще я намери.

— Не може все още да е в онова място — отбеляза Кейси, защото отдавна бе минало времето на дългото задържане в болница дори и за пациенти със склонност към самоубийство.

— Не. Прекара там три месеца. Подложиха я на интензивна самостоятелна терапия и когато състоянието ѝ се стабилизира, включиха и групова терапия. Тя е много умна жена. Много силна. Справи се много добре. Както казах, страхът от Дардън се оказа най-трудната част от възстановяването ѝ.

— Ако страхът е все още жив, как тогава е понесла напускането на болницата? — попита Кейси.

Той се усмихна нежно.

— Ще ми се да мога да ти кажа, че е имало някакъв голям пробив в психотерапията, но промяната настъпи много плавно. Изпращах ѝ местни вестници в болницата, така че тя можа да прочете за собствената си смърт и за погребението, което Дардън ѝ организира. Времето минаваше, а той не се появи на вратата ѝ. Това ѝ даде смелост. После промени външния си вид.

Кейси рязко си пое въздух.

— На мен ми харесваше как изглежда — каза тя, макар че още докато го изричаше, терапевтът в нея се обади. — Но тя не се е харесвала. Сигурно е смятала, че така могат да я разпознаят от километри. Да се прикрие червената ѝ коса с боя, е лесно. Но луничките?

— Дерматолозите имат удивителни техники на разположение. Луничките ѝ не са изчезнали напълно, но петънцата, които остават, могат лесно да се прикрият с грим. А белезите по краката ѝ се виждат само ако упорито ги потърсиш. Почувства се по-добре след всичко това. Когато я изписаха от болницата, отиде в приемен дом недалеч оттам. Продължи да се среща с терапевта си и работеше на половин

ден в една закусвалня. Това бе идеалната работа за нея. Стоеше в кухнята и готвеше, така че клиентите не я виждаха. До края на същата година, след като Дардън не се бе появил да я търси, тя бе готова да продължи нататък.

— Къде отиде?

Със самодоволен вид и лека, подканяща усмивка, Джордан се облегна назад.

На Кейси ѝ отне цяла минута, докато се сети. Тогава притисна ръка до сърцето си и тихичко извика от изненада:

— Мег?

Той кимна.

— Джени смяташе, че Мег Райън е симпатична и мила, и забавна — все неща, които искаше да бъде тя самата, — затова си избра това име.

— Мег? Моята Мег?

Точно пред очите ѝ, а тя не се бе досетила. Но беше напълно логично — косата ѝ бе толкова тъмнокаестенява, че можеше да е боядисана; кожата ѝ бе бледа, дори и ограниченият свят на Мег Хенри; искреността на въодушевлението ѝ. Освен това плашливостта ѝ от неочаквани звуци... машината за огъня, която носеше онзи ден. Не беше почиствала камината — бе се уплашила, че Дардън я е открил. А и въпросите ѝ — малко прекалено лични, прекалено чудати. Някога искало ли ти се е да имаш тъмна коса? Харесваш ли луничките си? Тревожиш ли се за биологичния си часовник? Имаш ли си приятел? Мег Хенри не се отличаваше с особени социални умения, също като Джени Клайд.

— Моята Мег — повтори Кейси, засрамена, че не е забелязала нещо, което сега ѝ се струваше толкова очевидно. — Но тя е моята Мег едва отскоро — разсъди гласно. — Преди това е била член на домакинството на Кони. Явно Кони е знаел коя е.

— Да.

— Затова ли я е взел на работа?

— Да. Дългогодишната му домашна помощничка се пенсионира. Джени умееше да готви и да чисти. На него му хареса идеята тя да е наблизо.

— Защото му е роднина — каза Кейси и насочи вниманието си към друга част от пъзела. — Каква е връзката им?

— Вашите пралядо и прабаба — отговори Джордан. — Казвали са се Блин и са от Арустук Каунти, което е далеч на север в щата Мейн. — Блин ли? Като в Корнелиус Б.?

Джордан кимна.

— Блин-старши имали две дъщери, Мери и Джун. Дъщерите били с голяма разлика във възрастта — повече от дванайсет години — и никога не станали особено близки. Мери била по-голямата. Омъжила се за Франк Унгер, преместила се в Абът и родила Кони. След години Джун се омъжила за един местен младеж, Хауърд Пикът, и родила майката на Джени, Мери-Бет. Това прави Кони и Мери-Бет Пикът първи братовчеди. Мери-Бет срещнала Дардън Клайд на някакъв панаир, преместила се в Уокър, след като се омъжила за него, и родила Итън, който починал, а след това Джени — той си пое дъх, издиша. — Това означава, че двете с Джени сте втори братовчедки.

Кейси може и да не запомни всички подробности в родословието, но схвана основното. Кони и Мери-Бет Клайд бяха първи братовчеди. Кейси и Джени — втори. Кейси и Мег бяха втори братовчедки. Изумително.

— Но Кони е много известен човек — каза тя. — На Дардън не му ли е хрумвало, че Джени може да е намерила убежище при него?

Джордан се опита да бъде дипломатичен.

— Кони може и да е известен в твоята среда, но в Уокър? Там не са чували името Унгер и не разбират от психология. Освен това Дардън мислеше, че Джени е мъртва.

Мислеше. В минало време. На Кейси не й се искаше даже и да си помисли, че може да е променила това.

Като остави тази вероятност настрани засега, тя продължи:

— Кони е наел Джени, като е знаел, че тя му е братовчедка. Ти преди това ли започна да работиш при него или след това?

— Преди.

— Ти си го накарал да я взема на работа, нали?

— Разказах му за нея. Той сам реши да я наеме.

— А как стана така, че е наел теб?

— От „Майката на Дейзи“ се грижеха за растенията му още преди мен. Аз разпознах името му сред списъка с клиентите и започнах сам да се занимавам с градината му.

— А защо ти си разпознал името му, но не и Дардън?

Усмивката на Джордан стана иронична.

— Бил съм полицай, а съм и син на полицай. Израснал съм, слушайки подробности около разни случаи, които другите хора никога не научават. Когато Мери-Бет умря и последва съдебен процес, фамилните имена и роднинските връзки бяха сред подробностите, с които се занимавахме. Така че знаех кой е и какъв е Кони. После, когато дойдох тук и се запознах с него, двамата си допаднахме.

— Той знаеше ли откъде си и каква е връзката ти с Джени?

— Аз му казах. Това не го притесняваше.

— И си собственик на магазина за цветя — каза тя, като не успя да изтрие напълно обвинителните нотки в тона си.

Джордан кимна.

— Купих го, когато се преместих тук.

— От Дейзи ли?

— Тя искаше да работи, без да носи отговорността на собственика.

— Не ми каза, че магазинът е твой.

— Не си ме питала.

Не, не беше го питала.

— Защо го купи?

— Защото обичам растенията. Защото исках да имам стабилен източник на доходи. Защото имах нужда да се установя и да пусна корени някъде. „Бийкън Хил“ ми се стори добро място. А „Майката на Дейзи“ — удачен избор.

— Но ти си художник. Видях творбите ти в къщата на родителите ти — не му каза, че ги смята за прекрасни. Все още бе ядосана, че е била държана в неизвестност. — Как можеш да вършиш и двете неща едновременно?

— Садя през деня и рисувам нощем.

— Къде рисуваш?

— Имам студио на горния етаж.

— И продаваш картините си?

В галерии в Бостън и Ню Йорк, по думите на майка му.

— Освен това се занимавам с илюстриране.

— Илюстриране ли?

— На растения за разни издания като „Одъбън пъбликейшънс“ например.

Кейси бе изключително впечатлена.

— Защо не ми каза, че рисуваш?

— Не си ме питала.

— Нужно ли бе да парадираш като градинар?

— Аз съм градинар — каза той, без да се извинява. — Обичам да садя разни неща и да им помагам да растат.

Кейси изведнъж се досети за нещо.

— Полицейският участък в Уокър. Всички онези увивни растения. И розите близо до къщата. Ти си ги посадил!

Той се усъмни леко.

— Розите не са ли изсъхнали?

— Не, не са. Вероятно бръшлянтът има нужда от малко подкастриране — изглеждаше облекчен и тя попита: — Не си ли се връщал там, за да видиш сам?

— Напоследък не — той се отпусна и доби напълно примирен вид. — Срещнала си се с баща ми. Какво мислиш за него?

Кейси се усмихна.

— Много ми хареса майка ти.

— Не те питах за това.

Тя дипломатично отбеляза:

— Мисля, че двамата с баща ти сте много различни по характер.

— Това е сигурно. Той изобщо не би одобрил моето участие в бягството на Джени.

— Дори и след толкова години ли?

— Не. Той е от хората, които стриктно спазват правилата.

— Но Джени е избягала от Дардън. Няма ли да оцени това?

Джордан вдигна рамене недоверчиво.

— Ти ли написа дневника? — попита Кейси.

— Не. Кони.

— Кони — не би го предположила. — Кога? Защо?

— Когато Джени — Мег — дойде да работи при него, все още бе много нервна и неуверена. Искаше да ѝ помогне, без формално да се отнася към нея като към пациент, затова я насърчи сама да напише историята си, но тя не е писател. Не може просто да се изправи срещу белия лист. Така че Кони се съгласи сам той да записва, докато тя му описва мислите си. Тя се справи с това. Кони може и да държеше писалката, но думите са предимно нейни.

— Но ти си работил с Кони за онази част, свързана с теб.

— Да.

— Той дали е имал намерение да го публикува някога?

— Не. Считаше го за поверително. Беше вид терапия за Джени. Щом веднъж всичко бе описано на хартия, тя можеше да го загърби.

Кейси разбираше това. Воденето на дневници бе станало популярна терапевтична техника точно по тази причина. И все пак бе разочарована, като се сети за буквата „К“ и бележката, която Кони бе надраскал. Щом той бе писал дневника, това може да бяха бележки за самия него.

— А дали е искал да намеря дневника? — попита тя сега.

— Никога не ми е споменавал за това. Но щом го е оставил в бюрото си, бих казал, че да. Кони не вършеше случайни неща.

— Умря случайно — изтъкна Кейси. — Не е планирал това. Не е имал предупреждение. Било е внезапен масиран инфаркт. Никакви предишни сърдечни заболявания.

Джордан се наклони напред, опря лакти на коленете си, хвана дланите си и тъжно се усмихна.

— Имало е, Кейси. Получил е лек инфаркт още преди да се запозная с него и не се чувстваше добре в месеците преди смъртта си. Рут знаеше, но се съмнявам, че е било известно на някой друг. Той го прикриваше добре, а после се отпускате в дома си. Виждах го там, затова знаех. Той усещаше какво предстои. Остави нещата си грижливо подредени.

Кейси изпита странно облекчение. Наистина искаше да вярва, че баща ѝ е оставил началото на дневника в чекмеджето на бюрото си, за да го намери тя. Това обаче ѝ напомни за тревогата на Джордан по-рано същата вечер, когато се бе появила на прага му.

Кони бе написал: „Как да се помогне?“ Тя въздъхна. Предпазливо попита:

— Зле ли обърках всичко?

Джордан не отговори — което, ако я питаха, си бе ясен и категоричен положителен отговор.

— В опасност ли е Мег?

Той сви рамене.

— Не знам. Дардън сега живее с друга жена. Може би няма да го е грижа.

— Едва ли — заяви Кейси. — Хората с патологични отклонения не могат просто да забравят. Той ще я потърси дори и само да ѝ даде да разбере, че е по-силният. Ще я преследва. Ще се спотайва в сенките. Ще я наплаши до такава степен, че целият напредък, който е постигнала, ще се окаже напразен. Тя е роднина. Как да се помогне?

— Каза ми, че живее на билото на хълма. Мястото безопасно ли е?

— Няма портиер, но входната врата се заключва.

— О, това е чудесно — саркастично промърмори Кейси — трябва само да изчака наблизко, докато някой отвори, и после да се мушне покрай него, като каже, че отива на гости на дъщеря си. Никой не би заподозрял, че мъж на неговите години може да представлява заплаха. Уха.

— Няма да може да стигне до дома на Мег, докато не научи името ѝ. Мег Хенри не му говори нищо.

— Но Кейси Елис му говори. Представих се по име неведнъж. Казах, че съм от Бостън.

— От телефонния указател може да научи адреса на апартамента ти, но няма нищо, което да свързва апартамента ти с градската къща, където работи Мег.

Кейси преглътна тежко. Затвори очи по много показателен начин. Джордан разбра.

— О, господи — промърмори той.

Без да отваря очи, Кейси каза:

— Дадох визитката си на редактора на вестника. Това е чисто новата ми визитка, онази, която току-що си направих, с адреса на чисто новия ми офис — тя отвори очи и тихичко се оправда: — Опитвах се да помогна. Не знаех къде е Литъл фолс, затова тръгнах да го търся и не знаех, че се предполага, че Джени е мъртва... — тя зяпна Джордан. — ... защото не бях посветена в съдържанието на последните страници.

— Хей, вината не е моя. Не знаех, че изобщо е оставил някакви страници, така че да ги намериш. Когато ми даде последната част, предположих, че просто разделя дневника за по-сигурно. Никога не ми е казвал, че ги пази за теб.

— И аз не съм те питала какво имаш и какво знаеш — продължи Кейси с монотонен глас. Наведе се напред и опря лице в коленете си.

— Исках да помогна — ама наистина, наистина исках да помогна. Никога преди не ме е молил за нещо. Исках да го свърша както трябва. Отново се изправи и изгледа Джордан унило.

— Имам способността да обърквам нещата. Седях си там и питах на висок глас как могат да са сигурни, че Джени е мъртва, като няма тяло. Предположих, че може да е била отнесена от течението, да е излязла и да се е измъкнала. Разпитвах кой би могъл да ѝ предложи убежище. Когато ме попитаха дали смятам, че е жива, аз отвърнах високо, ясно и убедително: „Да“. И докъде ни води всичко това?

— Ще бъдем нащрек — отвърна ѝ Джордан.

— Може пък никой да не каже на Дардън — промълви тя с надежда, но по израза на лицето му прочете, че това не е вероятно.

— Мълвата за посещението ти ще обиколи градчето, но същото се отнася и за вестта, че Дардън е изровил бойната секира. Ако баща ми чуе подобно нещо, ще ми се обади.

— Баща ти знае ли, че Джени е жива?

— Не. Но знае, че тя е причината да напусна града. Ще събере две и две — времето и всичко останало — и ще се обади. Каквито и недостатъци да съм намирал в начина му на прилагане на закона, никога не съм се съмнявал в острия му ум.

— Значи просто ще чакаме?

— Няма какво друго да правим в момента.

— Ще кажем ли на Джени?

Той се замисли за миг над това.

— Още не. Няма смисъл да я плашим.

— Тя ще ме намрази.

— Няма. Тя те обожаваше. От самото начало ми разказваше колко си умна и мила, и красива — той спря за миг. — Не съм спорил с нея.

Кейси усети как омеква вътрешно. Когато я гледаше по този начин, сексапилно и многозначително, отново бе нейният градинар. Но сега знаеше, че той е и много други неща — предприемач, художник, спасител на Джени Клайд. Кейси имаше нужда от време да осмисли всичко това.

Извърна поглед. Само след секунди погледна часовника си. Беше почти осем, все още бе светло навън, но светлината бе по-мека сега, когато слънцето бе слязло ниско. Изведнъж изпита силно желание да е в градината си. Нуждаеше се от успокоението, което намира там.

Но още не можеше да си иде у дома. Имаше и по-силно желание от това.

Изправи се и тихо каза:

— Трябва да посетя майка си.

Джордан също скочи на крака.

— Ще те закарам.

— Няма нужда. Колата ми е отпред.

— Моята също.

— Ами, ако някой се обади да те предупреди за Дардън?

Той измъкна мобилен телефон от джоба си. Беше по-малък и далеч по-нов модел от нейния.

— О! — възкликна тя. — Трябваше да се сетя. Винаги ли го носиш?

Той кимна.

Помисли си за миговете, когато бяха стояли притиснати толкова близо един до друг.

— Никога не съм го усещала — отбеляза тя.

Той я изгледа втренчено.

Беше прекалено заета да усещаш други неща, едва не го чу да казва.

Червенина плъзна по бузите ѝ и тя се извърна към вратата.

Джордан я поведе надолу по стълбите и после през задната врата към джипа си. Част от нея искаше да го попита дали няма и луксозна спортна кола, скрита някъде заедно с другите му тайни. Друга част от нея обаче бе доволна от джипа. Предприемач, художник, градинар — подходеше му.

Той умело се провираше из уличното движение, знаеше точно къде отива. Когато спря пред болничното заведение, без тя дори веднъж да го упъти накъде да завие, Кейси каза:

— Ти ли доставяш цветята от името на Кони?

— Понякога. Но никога не съм виждал майка ти, ако за това питаш.

Така беше. Кейси си мислеше за разговора, който бяха провели на една пейка в парка, когато за пръв път му бе казала за Керълайн. Той бе проявил искрено съчувствие. Бе задал уместни въпроси. Нищо от казаното от него тогава не издаваше, че знае за Керълайн. Може

наистина да е оставял цветята на нощното й шкафче, дори да е говорил с нея и въпросите му пак щяха да са напълно уместни.

Кейси отвори вратата и се измъкна от джипа. Когато се обърна, за да му благодари, че я бе докарал дотук, той вече заобикаляше колата. Леко я прегърна и я поведе към стълбите, а тя не възрази. Много пъти бе идвала тук с приятелки в началото, когато Керълайн пострада. Нейните най-близките приятели от Провидънс все още я посещаваха понякога, а и Бриана идваше с нея от време на време. Но сега бе различно, Бриана не бе Джордан. Когато я придружаваше някой, връзката с живота извън болницата не се прекъсваше и тогава болката в нея не бе толкова силна.

Кейси се усмихна на жената зад рецепцията и продължи нагоре по стълбите с Джордан до себе си. Махна на дежурната сестра на третия етаж и мина нататък по коридора. Когато поспря за миг на прага на стаята на майка си, това нямаше нищо общо с Джордан, застанал до нея, а бе свързано със системата за интравенозно хранене, кислородната маска и монитора за сърдечна дейност. Те бяха нещо ново.

— О, боже — прошепна тихичко.

— Кога за последно си разговаряла с лекаря? — попита той.

— Следобед, докато шофирах насам от Мейн. Но е различно да го видя.

— Да изчакам ли отвън?

Тя поклати отрицателно глава. Искаше да е с нея. Празнината вътре в нея би била опустошителна, ако бе самичка.

Керълайн бе с гръб към вратата. Кейси заобиколи леглото, като пътъом включи малката настолна лампа на бюрото. Тя освети красив букет от рози с цвят на кайсия. Докосна ги, за да покаже на Джордан, че оценява жеста, после се приближи до майка си. Целуна я, но й трябваше цяла минута, докато успее да извади ръката ѝ изпод завивките. Бе по-хладна от обикновено. Седнала на ръба на леглото, Кейси я стопли до гърлото си, което се бе свило на топка.

Тя преглътна буцата и се насили в гласа ѝ да прозвучи бодрост, каквато не изпитваше. Очите на Керълайн бяха все така полуотворени, което означаваше, че още не се е унесла в сън за през нощта.

— Здравей, мамо. Как си?

Когато не получи отговор, каза с бодър глас:

— Доста си стреснала лекарите. Но системата явно си върши добре работата. Дишането ти не е по-зле.

Не беше и по-добре — ниско хъркане през леко разтворените й устни, — но Кейси продължи да говори с небрежен тон.

— Доведох ти гост. Той е мой приятел — после добави с шепот: — Поне така си мисля — и погледна нагоре към Джордан.

Той приклекна до леглото, така че да е в полезрението на Керълайн.

— Определено. Здравейте, госпожо Елис.

— Керълайн — поправи го Кейси.

— Керълайн.

— Завършването на колежа бе повратен момент. След това тя не отговаряше на приятелите ми, ако не се обръщаха към нея на малко име. Искаше да я смятат за своя приятелка. Нали, мамо? — когато Керълайн не отвърна с друго, освен с дрезгаво вдишване и издишване, Кейси я укори: — Трябва да поздравиш в отговор.

След продължително мълчание Кейси също въздъхна. Болката й се сблъска с объркването и тогава избухна в леко раздражение.

— Джордан е работил за Кони. Той е проектирал градината в къщата. Тя е забележителна, мамо. Такива са и картините по стените в дома на Кони. Жена му, Рут, е нарисувала повечето от тях. Тя има своя къща в Рок порт. Ходих там в петък. Тя е много приятна жена.

— Кейси — тихо я предупреди Джордан. Тя не му обърна внимание.

— А също и в Абът. Така се казва градът, в който е израснал Кони. Бях там тази сутрин. О, боже мой, едва тази сутрин ли беше? Имам чувството, че е минала цяла вечност оттогава. Беше ужасно забавно, мамо. Не знаех коя къща е била негова, но видях много, които биха могли да са. Видях развалините на старата обувна фабрика, където вероятно е работила майка му. Видях и училището му. Сега е затворено. Возят децата с автобус до друг град.

Кейси усети, че Джордан се взира в нея. Тя на свой ред го изглежда ядно.

— Какво? Това не е редно ли, Джордан? Прекарах последните три години, като говорех всякакви приятни и положителни неща, но те не помогнаха изобщо — Може би това ще помогне — тя отново се обърна към майка си. — Освен това ти вероятно би ме разпознала по-

лесно в този вид нали, мамо? Винаги съм те предизвиквала. Противоречах ти през повечето време. Джордан е много по-сговорчив по характер.

— Баща ми не би се съгласил с това — отбеляза Джордан, като си придърпа стол наблизо. — Не можеше да ме понася.

Той седна на стола.

— Само защото си бил „чувствителна душа“ ли?

— Терминът, който той обикновено използваше, беше „женчо“.

— Моля? — не повярва Кейси, защото не би могла да си представи мъж, който да е толкова далеч от подобно определение от Джордан.

— Още когато бях малко момче, винаги ме е наричал така.

— Защо?

— Защото обичах да рисувам. Защото ми харесваше да работя в градината. Тези неща не бяха особено мъжествени според него — той добави цинично: — Затова му дадох онова, което искаше.

Тя долови гнева в гласа му. Това не бе просто изреждане на фактите, както преди. Сега й казваше как се е чувствал вътрешно и това я заинтригува.

— А именно?

— Започнах да тренирам американски футбол. Натрупах мускули, започнах да се държа по-грубо. Бях местният герой. За мен говореше целият град. Бях младежът, с когото искаха да излизат всички момичета.

Тя чакаше.

— И?

— Излизах с колкото се може повече, заменях ги една с друга. Абсолютен женкар. Една част от мен харесваше всичко това.

— А друга?

— Ненавиждах самия себе си. Знаех колко повърхностен е този живот. Нараних рамото си, когато бях в последния курс в гимназията — о, не го направих нарочно, но не съжалявам, че се случи.

— О, боже — прошепна Кейси, като откри още един детайл, който бе пропуснала да забележи. — Рамото на Дан. Твоите белези. Рамото го болеше, когато е напрегнат. Ти разтриваш своето.

— Стойката на тялото ми се променя, когато съм напрегнат. Рамото е под напрежение.

— Какво стана с момичетата?

— Когато приключих с футбола ли? Задържаха се около мен за известно време. Когато се върнах обратно в Уокър, те останаха на заден план.

— Защо го направи?

— Защо се върнах ли? По две причини. Беше място, където мога да живея с малко пари, докато рисувам портфолиото си. А и майка ми ме молеше да се върна у дома. Сестрите ми се бяха омъжили и бяха напуснали града...

— Ето и още нещо — прекъсна го Кейси. — Не ми каза, че имаш сестри.

— Не си ме питала — напомни ѝ той. — Ясно бе, че не искаш да знаеш нищо лично за мен. Харесваше ти сексът, защото бе анонимен и следователно опасен и защото искаше да шокираш Кони.

Тя едва си даваше сметка за майка си, която лежеше близо до тях. Много по-силно осъзнаваше горчивината в гласа на Джордан. И беше прав. Анонимността, рискът, шокът — наистина ѝ действаха възбуждащо, но това не бе всичко.

— Не беше анонимен секс — призна тя. — Усещането в градината е различно. Почувствах някаква връзка още първия път, когато я видях — по-тихо добави: — Първия път, когато видях теб.

С очи, приковани в неговите, Кейси все още усещаше тази връзка. Сега тя бе дори по-силна и така нова, че направо я изплаши.

— Довърши разказа си — подкани го, за да преодолее страха си. — За Уокър. За работата ти заедно с баща ти. Как се справяше, щом двамата не сте се погаждали особено?

— Имах нужда от парите, а баща ми имаше нужда от помощ. Реших, че бих могъл да върша тази работа няколко години.

— Наистина ли я мразеше?

Той погледна надолу към ръцете си. Когато отново вдигна поглед, гласът му бе по-спокоен.

— Не през цялото време. Хората в Уокър са добри. Определено има усещане за принадлежност към една общност. Колкото и да е скучно патрулирането из града, винаги имаше някой, който ще ти махне, ще се усмихне или ще те покани да влезеш в дома му, за да ти даде торба домашно отгледани домати. Онова, което мразех, бе прилагането на закона — да затварям пияници, да налагам

ограничителни заповеди, да преследвам малолетни, които са откраднали няколко цигари от магазина. Децата ме притесняваха най-много. Те молеха за внимание, молеха някой да прояви малко интерес към тях, но баща ми не го виждаше по този начин. Той смяташе, че проблемът е в липсата на дисциплина, а решението му е една нощ в ареста. „Закопчай ги, Дани“, казваше той, сякаш бе телевизионна звезда и сякаш тези деца бяха чували израза! — той си пое тежко въздух. — И аз ги „закопчавах“, а после се опитвах да поприказвам с тях, доколкото мога. Затова бях „чувствителна душа“.

Кейси си мислеше, че „чувствителна душа“ е по-добре от „женчо“, когато си спомни какво ѝ бе разказала Рут за Кони.

— Моят баща е имал подобен проблем със своя баща.

— Знам. Това ни свързваше.

— Разказал си му за себе си и за баща си?

— Той ме попита.

— А той ти е казал за своя баща?

— Аз го попитах.

Кейси за миг изпита ревност, но Джордан ѝ се притече на помощ.

— Не би могъл да сподели тези неща с теб, Кейси. Не би рискувал да изглежда слаб в твоите очи. А аз бях никой. Не го беше грижа как изглежда пред мен. Освен това, щом му разказах своята история, знаеше, че ще разбере неговата.

Тя кимна и отново погледна майка си.

— Чуваш ли всичко това, мамо? — попита, но в отговор получи само ниския дрезгав шум от дишането ѝ. Погали шията си с ръката ѝ. — Подслушваш доста разтърсващи неща.

Тя погледна системата за венозно преливане, която продължаваше бавно да капе, кислородната маска, непотребна в момента, и монитора за сърдечната дейност, пиукащ тихо и равномерно.

Е, какво мислиш, мамо? — попита мълчаливо. — Има ли потенциал в него?

Керълайн със сигурност би отговорила положително. Би харесала как изглежда. Би обикнала ранимата му страна. Щеше да ѝ хареса, че е художник.

А какво ще кажеш за връзката му с Кони? — запита се Кейси, но реши, че Керълайн ще е прекалено впечатлена от Джордан, за да я

е грижа, че Кони го е наел на работа при себе си. Щеше да реши, че Джордан е с цяла глава над останалите обожатели на дъщеря ѝ.

Но той ме излъга — би могла да поспори Кейси и да се поправи веднага след това. — Е, може би не точно „излъга“, но ме остави да се заблуждавам. Мрачният и тайнствен градинар. Онази демонстрация на мъжественост. Какво говори това за характера му?

Керълайн прозорливо би отбелязала, че Джордан се е представил като мускулист и физически силен мъж, защото е израснал с представата, че грубата мъжка сила е по-привлекателна за жените от миризмата на терпентин и бои за рисуване. Скрытото послание в това — би могла да добави Керълайн — е, че е направил каквото е направил, за да те впечатли, което пък означава, че те харесва.

Разбира се, че ме харесва. Сексът с него е страхотен.

Керълайн би вдигнала очи към тавана. Би ѝ казала, че е време да порасне, и да я осведоми, че любовта не означава само секс, на което Кейси не би могла да отвърне нищо. Тя не смяташе, че в случая става дума за любов. Беше много, много, много рано за това.

Объркана и посърнала, тя се обърна към Джордан.

— Трябва да си тръгваме.

* * *

Дори не се отби за колата си, а остави Джордан да я закара направо в градската къща. Влязоха през задната врата в градината и в продължение на дълги мигове Кейси просто остана там, в тъмното, поглъщайки уханието на гората. Тя имаше целебни свойства. Обожаваше спокойствието ѝ.

Джордан остана до градинската порта. Тя погледна назад и усети колебанието му. Затова се върна до него, но този път не докосна изкусително тялото му, не се отърка в него, нито го погледна закачливо. Не му се сърдеше. О, да, би могъл от самото начало да ѝ разкрие кой е. Но не я бе излъгал. Той бе нейният градинар. Точно от това бе имала нужда.

А сега имаше нужда той да е нещо различно. Пъхна дланта си в неговата и попита тихо:

— Ще прекараш ли нощта тук?

— Като какъв? — попита я в отговор, намеквайки, че и за него нещата са се променили.

— Като самия себе си — отвърна му и се помоли да не ѝ задава повече въпроси, защото нямаше повече отговори.

Той не попита нищо друго. Вместо това пое ръката ѝ, целуна кокалчетата на пръстите ѝ, прегърна я през рамо и тръгна към къщата.

* * *

Мина дълго време, преди да заспят, но Кейси не се притесняваше. Неделите бяха, за да си поспи човек до късно. Дори да не бе изгарящата страст по време на любовния акт, която не ѝ позволяваше да се тревожи за Керълайн, за Джени или за Дардън, оставаше луксът да е в леглото с човек, на когото наистина много държеше. Кейси се замисли над това, когато се събуди за малко в шест часа и се сгуши в извивката на тялото на Джордан. Последната ѝ мисъл, преди отново да заспи, бе, че може да остане така в леглото до обяд.

Съдбата обаче бе решила друго.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Първо се появи Ангъс. Когато скочи на леглото, Кейси се събуди стресната. Бързо се успокои и се зачуди дали ще може да седне и да го погали, без да го изплаши. В този миг обаче той гледаше само Джордан. Стъпка с лапи завивките, покатери се грациозно по гърдите му и мина от другата му страна, далеч от Кейси, където се обърна и се сгуши на кълбо. Не остана доволен и протегна едната си предна лапа над него. После величествено, с чувство на собственост и дори на предизвикателство, намести главата си и я загледа втренчено.

— О, боже — промърмори тя и се канеше да добави и нещо за мъжките приятелства, но звънна телефон.

Керълайн? Погледът ѝ веднага се насочи към нощното шкафче, с разтуптяно сърце за втори път тази сутрин.

Но звънящият телефон бе на Джордан. Едва отворил очи, той се пресегна над Ангъс, за да го вземе. Натисна с палец копчето за връзка.

— Да — каза по телефона. Само за секунда се разсъни напълно. — Кога?... Какво каза той?

Очите му срещнаха очите на Кейси. Тя не различаваше думите от другата страна, но не можеше да не долови раздразнението в тона.

— Да. Познавам я — каза Джордан и я погледна с огорчение. — Може да е научила част от това от мен... Не, не съм я пращал аз там. Защо бих направил подобно нещо?... Не, не е знаела, че съм твой син. В Бостън има много хора с фамилия О'Кийфи — опря се на лакът, заслуша се и после каза: — Навярно накрая е свързала двете имена, Дан и Джордан, и се е почувствала неудобно. Вината е моя, а не нейна. Какво друго каза Дардън?... Не е отправил никакви заплахи?... Хубаво. Нека да ме проклина. Мрази ме от онази нощ, когато Джени го удари. Предпочитам да се нахвърля върху мен, вместо да хукне да търси нея — той отново се заслуша, въздъхна. — Почакай малко, татко. Това беше само неволен израз. Джени е мъртва и погребана. Трябва да го кажеш на Дардън. Последният човек, който бих искал да

застане на прага ми, е той... Ще разбереш ли, ако напусне града?... Можеш ли да провериш!... Да, бих оценил това... Разбира се... Да.

Прекъсна връзката, легна отново по гръб и опря телефона на корема си.

Ангъс бе отдръпнал лапата си и сега седеше с изправен гръб, но все така зяпаше Кейси.

— Джени е мъртва и погребана — изрече Джордан като самозащита. — Мег е жива и здрава.

— Да не би Дардън да създава неприятности? — попита Кейси, обзета от вина и страх.

— Да. Казал на баща ми, че не би се учудил, ако аз съм измъкнал Джени от града и съм я укрил някъде.

— Казал ли е, че ще тръгне да я търси?

— Не. Но това не значи, че няма да го направи.

— Ако е обсебен от нея, няма да остави нещата така.

— На мен ли го казваш — сухо се обади Джордан.

— Не трябва ли да предупредим Мег?

Той се замисли над това за минутка.

— Още не. Няма да знае как да я намери. Ще тръгне първо да търси мен, после теб.

— Мен ли?

— Знае името ти. Сигурно го е научил в закусвалнята. Номерът ти е в указателя.

— Онзи в апартамента.

— Можем да се надяваме.

Кейси притисна завивката към гърдите си и седна в леглото.

— Много съжалявам.

Той я загледа с нещо близко до отчаяние. После, невероятно как, лицето му светна от нежна усмивка.

— Знам, че е така. Не си ти виновна за този проблем. Ако някой от нас — Кони, аз или дори Мег — се бе сетил да те запознае със случая, преди да идеш в Уокър, щеше да си по-сдържана. Но не си знаела. Мога да те коря за действията ти, но не и за намеренията ти.

Обви с ръка раменете ѝ и придърпа главата ѝ надолу към гърдите си. Дългите му пръсти се вплетоха в косата ѝ, галеха я, утешаваха я.

Кейси затвори очи. Последния път, когато някой бе правил това за нея, бяха майчините ѝ успокояващи ръце, а тя самата бе толкова

малка, че не знаеше на колко години е. Заради състоянието на Керълайн и заплахите на Дардън ѝ се струваше невъзможно да се отпусне и успокои. Но Джордан успяваше да я накара да забрави всичко това. Онова, което правеше, бе направо божествено.

Тя измърка от удоволствие и прошепна:

— Ангъс все още ли ме зяпа?

— Тъхъ — също шепнешком отвърна той.

— Това лош знак ли е?

— Нее. Нали е тук, с нас? Струва ми се, че едва преди седмица изобщо не искаше да напусне стаята на Кони.

— Той е добро коте. Това е една добра къща.

Кейси си пое дълбоко дъх.

— Приятел на един мой приятел иска да я купи.

— Не можеш да я продадеш.

— Защо не?

— Защото обичам градината. Някой друг може да не иска аз да се грижа за нея.

— Ти това ли правиш, грижиш се за нея?

— Грижата е женска работа. Аз съм градинар.

— Ти си художник.

Харесваше ѝ да го казва. Това все още я изненадваше.

— Не бих могъл да съм едното без другото.

— Не заради парите.

— Не. Заради вдъхновението.

Тъкмо си мислеше, че напълно разбира какво има предвид, когато звукът от звънеца прекъсна мислите ѝ. Ангъс мигновено скочи от леглото. С разтуптяно сърце, тя се изправи стресната.

— Кой ли е? — попита, докато скачаше от леглото. Джордан вече бе на крака и нахлузваше късите си панталони.

— Колата ми е отвън. Това ме притеснява.

Тя се пресегна за халата си.

— Дардън би ли разпознал тази кола?

— Със сигурност — той си закопча ципа. — Карал съм я в Уокър — той се опитваше да оправи копчето на кръста си. — Беше отдавна, но Дардън няма да забрави.

Кейси пхна ръце в ръкавите на халата си.

— А ако е намерил този адрес...

— ... колата ми тук ще потвърди подозренията му — довърши Джордан и тръгна към антрето.

Тя го последва, като завързваше колана на халата, докато тичаше.

— Не би могъл да е Дардън. Говорил е с баща ти в Уокър само преди малко.

Джордан леко изтича надолу по стълбите.

— Разговарял е с баща ми снощи. Късно снощи. Той се опитал да се свърже с мен на домашния ми телефон и решил, че сигурно съм излязъл. Не му дошло наум да ми позвъни на мобилния, докато мама не го подсетила тази сутрин.

Кейси изтича след него на долния етаж, като се молеше на вратата ѝ да не се окаже Дардън. Ако този човек дойдеше в Бостън и намереше Джени, появяването му би предизвикало срыв в живота ѝ. Сега тя бе Мег. Чувстваше се в безопасност. Да се разруши спокойствието ѝ би било трагично и всичко щеше да е по вина на Кейси. Тогава наистина щеше да разочарова Кони.

Джордан прекоси бързо фойето. С ръка на вратата, той надникна през страничния прозорец.

Застанала на няколко стъпки зад него, Кейси затаи дъх.

Джордан на свой ред издиша шумно и с едва приглушен смях отстъпи назад.

— Мисля, че търсят теб — каза той с престорено огорчение.

Озадачена, тя надникна през прозореца отстрани на вратата. В мига, в който зърна Джена, Бриана и Джой, те също я забелязаха. Но освен това бяха забелязали и Джордан. Изглеждаха съответно изненадани, развълнувани и развеселени и сочеха към дръжката на вратата, като я подканваха да им отвори. Тя погледна Джордан.

— Готов ли си за това?

— Ще бъда ли изобщо някога? — отговори ѝ и посегна към дръжката на вратата.

Отвори и застана с удивително достойнство, докато приятелките на Кейси го оглеждаха от глава до пети и приказваха една през друга.

— Не можахме да намерим място за паркиране на площада — осведоми я Бриана.

— Наложил се да паркираме на „Уест Седър“ — добави Джена.

— Добре, че не се отказахме — заяви Джой.

Бриана промърмори:

— Виж ти, Кейси, каква си хитруша — очите ѝ останаха приковани в Джордан. — А пък аз се тревожех за теб, представяш ли си?

— Напоследък ни избягваш — укори я Джена, но и тя зяпаше Джордан.

Същото се отнасяше и за Джой, която я сгълча:

— Не отговаряш на обажданията ни.

— Не познавам ли отнякъде този мъж? — това бе Бриана, която направо пропя въпроса, защото определено разпозна мъжа.

— Не го ли познавам и аз? — попита Джена, макар нейният глас да бе по-скоро озадачен, отколкото закачлив.

И трите зачакаха, вперили жадни погледи в Джордан.

Кейси въздъхна с примирение.

— Дами, това е Джордан О'Кийфи. Джордан, отляво надясно, запознай се с Джена, Бриана и Джой, най-добрите ми приятелки.

Джордан кимна на всяка от тях, после с абсолютно спокоен тон заяви:

— Извинете ме. Ако знаех, че ще идвате, щях да се облека.

Джена се изкикоти. Джой се ухили. Бриана го изгледа накриво и подхвана:

— Извини ме, но не те ли видях да работиш в градината миналата седмица?

— Аз съм го виждала другаде — обади се Джена, която най-сетне се бе досетила. — Беше на една изложба...

— Той е художник — потвърди Кейси. — И е мой градинар.

— А очевидно и още нещо — добави Джой. Погледът ѝ бе прикован в копчето на панталоните на Джордан, което той така и не бе успял да закопчае в бързането.

Бриана се обърна към Кейси с едва прикрито веселие.

— Извини ме. Наистина ми се ще да обсъдим подробно връзката ти с градинаря, който е художник, но това е моят миг и аз си го искам обратно.

Тя протегна ръка напред. Беше лявата и на нея имаше красив диамантен пръстен. Кейси зяпна от изненада.

— Бриана! О, боже мой! Направила си го! — тя прегърна силно Бриана, после я отдръпна от себе си, за да разгледа пак пръстена. — Великолепен е — отново я прегърна. — Гордея се с теб.

Бриана направо грееше от щастие.

— Аз също.

— Кога го получи?

— В петък вечер. Щях да ти кажа по-рано, ако отговаряше на обажданията ми.

Джордан се намеси, като се почеса виновно по тила.

— Тъъ, дами, за мен е време да се оттегля.

Подразбираше се, че той е виновен, че Кейси не отговаря на телефона. Това бе идеално алиби и спестяваше на Кейси необходимостта да споменава за Мейн.

— Поздравления, Бриана — каза той.

— О, не си тръгвай — извика Бриана. — Ще го отпразнуваме!

Докато тя говореше, Джой извади бутилка шампанско, а Кейси — торба със сладкиши и соленки.

— Ако Кейси има малко портокалов сок, можем да си направим късна закуска. Може и да не е толкова хубава като онази, която ни приготви Мег, но ще се престорим, че е така.

В същия миг, сякаш извикана по име, Кейси видя Мег да се появява откъм „Уест Седър“. Главата ѝ бе наведена. Отдалеч изглеждаше толкова самотна, дори унила.

Кейси усети как нещо в нея трепва. Мег ѝ беше братовчедка. Братовчедка.

— Добре, момичета — подкани тя цялата групичка, като включи и Джордан, — влизайте всички вътре. Ще поприказвам с Мег и ще видим какво може да се направи.

Стиснала здраво домашния си халат — и без изобщо да се притеснява, че няма върху себе си нищо друго, — тя изтича боса надолу по стълбите и по тротоара.

Мег вдигна глава. Спря сепнато и на лицето ѝ се появи усмивка, която я преобрази в красиво момиче.

Кейси се усмихна в отговор, когато се приближи до нея.

— Знам, че се излагам като глупачка, като тичам така по улицата по халат, но приятелките ми току-що пристигнаха. Бриана се е сгодила! Не е ли страхотно? — тя пхна ръка под ръката на Мег и я поведе към къщата. — Появяваш се в най-подходящия момент. Можем ли да направим едно импровизирано празненство? Те носят шампанско и някакви закуски от пекарната, но ти си тази, която знае дали имаме

портокалов сок, а и после дали можем да измъкнем нещо за хапване от хладилника. Ще ни помогнеш ли?

Макар Мег да продължаваше да се усмихва, на Кейси ѝ се стори, че изглежда малко бледа. После установи с изненада, че тя просто е сложила по-малко грим на лицето си. Сега, като ги потърси с поглед, забеляза избледнелите петънца, където преди това е имало ярки лунички.

— Разбира се, ще помогна — отвърна Мег с ентузиазъм.

Все така с преплетени ръце, Кейси доближи глава до главата на Мег. Беше лесно, бяха почти еднакво високи.

— Но трябва да те предупредя — каза ѝ със заговорнически тон, като жена на друга жена: — Джордан е тук.

— Джордан ли?

— Прекара тук нощта.

— Прекарал е... нощта?

Със здраво стиснати устни, за да потисне усмивката си, Кейси срещна погледа ѝ.

Когато най-сетне схвана за какво става дума, очите на Мег грейнаха.

— Ти и Джордан?

— Не мислиш ли, че е страхотен?

— Да, но той е... Джордан.

Кейси знаеше добре откъде произхожда Мег. Тя, от друга страна, идваше от съвсем различен свят.

— Точно така — каза ѝ, като я насочи по стълбите и вътре в къщата.

* * *

След половин час Джордан вече бе добавил и риза към късите си панталони, Кейси си бе сложила шорти и тениска, а Мег сервираше обилна закуска за петима на масата в градината, на слънчице. Рододендроните бяха почти в разцвета си, лилиумите бяха по-големи, а върбинките — наситено морави и разкошни. Откъдето и да идваше уханието в градината, то бе подобаващо празнично в чест на Бриана.

Тъкмо си хапваха яйца на очи по мексикански, когато звънна телефонът на Джордан. Кейси веднага хвърли поглед към него, но той вече бе станал от масата. Отговори на обаждането, докато вървеше към офиса. Като се стараеше да се усмихва заради Мег, тя често поглеждаше в неговата посока. Когато той прекъсна връзката и улови погледа ѝ, тя отиде при него.

— Беше баща ми — тихо каза той. — Колата на Дардън я няма.

Сърцето на Кейси се сви.

— Какво означава това?

— Не знаят още. Дардън може да е тръгнал още снощи, след като е говорил с баща ми. Или пък рано тази сутрин.

Набра друг номер.

— Един полицаи в Бостън — обясни той на Кейси, после каза в слушалката: — Здравсти, Джон. Обажда се Джордан О'Кийфи. Помниш ли онази възможност, за която с теб се надяхахме, че никога няма да се случи?... Аха. Опасявам се, че е така.

Тогава Кейси откри другото лице на Джордан. Докато го слушаше, тя го видя като абсолютен професионалист, погълнат от работата си. Спокойно и хладнокръвно, той даде на полицаия от другия край на линията колкото е възможно по-подробна фактическа информация за Дардън, за колата му и за регистрационния ѝ номер. Даде му също адреса на апартамента на Кейси в „Бек Бей“ и собствения си адрес на хълма, тъй като и двата бяха в телефонния указател, и Дардън би могъл да се запъти натам. После му съобщи адреса на къщата на „Лийдс Корт“, като отбеляза, че не би навредило някоя патрулна кола да минава от време на време, просто за всеки случай. Даде също и адреса на Мег на билото на хълма, но с предупреждението, че това е поверителна информация.

— Дардън не знае името Мег Хенри — каза той колкото на себе си, толкова и на Кейси, когато приключи разговора, — а и телефонният ѝ номер не е в указателя. Не може да разбере къде живее, освен ако не я види на улицата и не я проследи до вкъщи.

— Тя изглежда различно сега.

— Не чак толкова — със съжаление отбеляза Джордан.

— Защо той кара шевролет, а не буик?

— Буика отдавна го няма. Шевролетът е на жената, с която живее. Казва се Шарън Дейвис.

— Наистина ли на номера на колата й пише „Ж-И-Л-А-В-А“?

— Така казва баща ми.

— Щом е толкова жилава, какво прави при Дардън?

— Той има къща. Говори се, че се местила от град на град, като отсядала, където може и харчела колкото е възможно по-малко пари. Когато се настанила да живее у Дардън, уговорката им била да се занимава с готвенето и чистенето в замяна на покрив над главата.

— Знае ли къде е отишъл Дардън?

— Тя, изглежда, е с него.

— Ами децата?

— Те са в къщата, но не знаят нищо. Не могат да кажат кога е тръгнал Дардън. И двете са спели.

— Оставила е децата си самички?

— Те са достатъчно големи. Дъщерята е на шестнайсет, а момчето на единайсет.

Кейси се опита да мисли позитивно.

— Това може да е съвсем невинна разходка — каза тя, но не го вярваше също като Джордан, ако се съди по лицето му. Затова бързо допълни: — Да отведе ли Мег някъде надалеч?

— Нее. Това ще я разстрои повече. А и Дардън няма как да дойде тук. Той не знаеше кой е и какъв е Кони. Ако знаеше, щеше да се появи тук още преди години. Засега тя е в най-голяма безопасност при нас.

* * *

Бриана, Джена и Джой си тръгнаха по обед. Кейси ги изпрати до колата им на „Уест Седър“. Когато се върна, завари Джордан да разговаря с Джеф и Емили Айзнър на тротоара и бе напълно естествено да ги покани да влязат вътре и да поседнат в градината. Имаше останала храна. Джеф и Емили бяха гладни. Джордан искаше допълнително, а и Кейси нямаше нищо против да хапне още нещо.

Мег бе очарована, защото очевидно харесваше Емили. Познаваха се отпреди, когато Емили бе идвала на гости на Кони, и разговаряха с удоволствие. Нито Емили, нито Джеф гледаха отвисоко на Мег. Дори напротив, изглежда, я закриляха — похвалиха препечените й филийки, благодариха й сърдечно, когато тя дойде с каната да напълни отново

чашите им с кафе, бърбреха с нея за местните магазини и продавачите в тях.

Кейси забеляза всичко това. Но ѝ направи впечатление и колко удобно се чувства сега Джордан, доста по-спокоен, отколкото в присъствието на Бриана, Джена и Джой. Тогава бе останал малко встрани от разговора на момичетата за годежа на Бриана. С Емили и Джеф обаче бе напълно в свои води. Това бе Джордан в нова светлина — като светски човек, какъвто Кейси не бе го виждала досега. Той се държеше изключително добре.

Мислеше си за това, отпивайки бавно от последната си чаша кафе, когато семейство Айзнър благодариха за поканата и си тръгнаха. Джордан ги изпрати обратно през къщата и се върна с неделния вестник. Кейси го гледаше как се приближава. Той остави вестника на масата, измъкна предните страници и седна. Мина цяла минута, преди да осъзнае, че Кейси го гледа втренчено.

Остави вестника и вдигна вежди в мълчалив въпрос: „Какво има?“.

— Емили ми прошепна нещо крайно любопитно на ухо, когато си тръгнаха — мило подхвана Кейси. — Споделих с нея колко се радвам, че двамата с Джеф са ми съседни, а тя ми каза колко ти е благодарна, че си се отбил и си предложил да наминем насам, когато бях толкова потисната онази седмица. Това е истинска манипулация, Джордан.

Той не отговори, просто остана на мястото си с многозначителна усмивка на лицето си.

— Би трябвало да съм ужасно ядосана — каза му.

Той отново не каза нищо.

— Защо тогава не съм? — попита тя.

— Защото — изтъкна той с право — знаеш, че сърцето ми не греши.

Наистина го знаеше. Независимо че я бе подвел в някои отношения, никога не бе усетила злонамереност от негова страна. Дяволитост? Да. Градинарят ѝ бе много лаконичен поначало. Ако не бе такъв, лесно щеше да се издаде. Бе начетен и умееше да се изразява добре. Бе прозорлив. Усетил бе, че Емили Айзнър е точно онова, от което Кейси се нуждае в онзи ден, макар че нямаше как да знае за пейката пред пианото.

Сега, докато се взираше в него обаче, осъзна, че Керълайн е права. Наболата брада, скъсаната тениска, изтърканите джинси, развързаните ботуши — също като необщителността, всичко това бе част от образа на здравеняка, който той бе представял пред жените като заучен урок.

— Нещо друго измъчва ли те? — попита я нежно.

С мисълта, че изобщо не му е нужно да се прави на здравеняк, след като е самата на мъжественост в най-добрия ѝ вид, тя поклати глава.

После размисли.

— Да — огледа се наоколо към огрените от слънцето пътеки и цветята, които с всеки ден избуяваха все повече. — Как мога да се чувствам доволна от живота точно сега?

Моментът бе решителен, бе време на очакване и Дардън бе само част от проблема. Ставаше дума и за Керълайн. Да, Кейси усещаше как я полазват тръпки при мисълта за когото и да било от двамата, но паниката, която си мислеше, че ще я завладее, бе под контрол.

Вместо отговор, Джордан се отпусна още по-ниско на стола си, протегна крака и се усмихна широко и мързеливо.

Заради градината е, казваше видът му. Градината бе като оазис, бягство от тревогите на света. И не, не можеше да я продаде. Сега тя го разбираше. Апартаментът ѝ в „Бек Бей“ изобщо не би могъл да се сравнява с това. Нито пък — ако се говори обективно — фермата в Роуд Айлънд. Тя бе светът на Керълайн. А тази градска къща с градината ѝ бе светът на Кейси. Нейното място бе тук.

Усети, че Кони е доволен от размишленията ѝ, и това на свой ред я накара да се зарадва.

Джордан продължаваше да се усмихва широко. О, той казваше и нещо повече, разбира се. Казваше, че той е тук и това е от голямо значение. Беше прав. Но тя не искаше да го признае гласно.

Обичайните за неделя сутрин звуци, като песните на птичките и леко сънненият още град, бяха внезапно нарушени от воя на клаксон. Последва втори, после трети и четвърти, и още — и явно не бяха звуци от автомобилна алармена система. Тези сигнали бяха накъсани, предизвикани от човек, режещи и гневни. Идваха от предната част на площада.

Очите на Кейси срещнаха очите на Джордан.

Леността му се бе изпарила за секунда и той вече бе скочил от стола и тичаше по каменната пътека към вратата.

Кейси бързо го настигна.

— Дъдли не може да е толкова глупав — Джордан прескачаше по две стъпала наведнъж. — Разбира се, че е. С удоволствие би си приписал заслугите да провокира събитията.

Кейси се затича по-бързо да го догони напред по коридора и през входното антре. Джордан дръпна вратата и я отвори точно когато тя застана до него.

Един поочукан шевролет стоеше на калдъръма и върху бордюра, ограждащ малката горичка в центъра на площада. Шофьорската врата бе точно срещу пътеката към къщата на Кейси. Нямаше нужда да гледа регистрационните номера, за да се досети, че разбеснелият се шофьор е Дардън Клайд.

— Прибери се вътре! — каза ѝ Джордан, когато тръгна надолу по стъпалата.

Без да обръща внимание на предупреждението му, Кейси го последва надолу. Стигнаха до портата тъкмо когато Дардън излезе от колата си.

— Тук няма никакво проклето място за паркиране — изкрещя мъжът и се нахвърли на Джордан. — Хайде, О'Кийфи, къде е тя?

— Кой? — попита Джордан.

Застанал с изпънати рамене и леко разкрачен, той бе едър и достатъчно непоклатим и дори Кейси бе принудена да застане зад него.

— Дъщеря ми — изрева Дардън с почервенияло лице. Кейси го наблюдаваше с болезнено любопитство. Ако не знаеше какво е причинил на Джени, щеше да сметне, че е привлекателен. Въпреки оредяващата коса, чертите му бяха правилни, а очите му — поразително сини. Но тя знаеше какво е направил. Това му придаваше вид на хищник.

— Ти погребя дъщеря си — каза Джордан.

— В онзи гроб няма тяло, а после някаква жена идва вчера — той хвърли злобен поглед към Кейси — и разправя наляво и надясно, че Мери-Бет не е мъртва, а сега изведнъж се оказва, че ти си в къщата на същата тази жена. Напусна града веднага след като Мери-Бет изчезна. Тук има връзка.

— Мери-Бет я няма, Дардън. Мъртва е.

Кейси не би могла да оспори това. Мери-Бет бе мъртва. Също и Джени. Но Мег бе жива и се намираше някъде в къщата зад гърба ѝ.

— Какво си направил, О'Кийфи? — кипеше Дардън, с издадена брадичка и разширени ноздри. — Надушил си нещо хубаво за себе си там, в Уокър, и си го отмъкнал за себе си, а? Пит ли? Няма никакъв Пит. Пит си бил ти. Но тя е моя. Чуваш ли? Моя е. Не можеш да я имаш. Дошъл съм да си я взема обратно.

— Напълно грешиш — твърдо отсече Джордан. — Най-добре ще е да обърнеш колата и да се върнеш у дома.

— Не и преди да взема дъщеря си — изведнъж погледът му се вдигна леко нагоре, покрай Джордан и в очите му се появи злокобен пламък. — Виж ти, виж ти, виж ти. И тримата на един и същи адрес. И това ако не е забавно.

Кейси се обърна. Мег стоеше до входната врата и гледаше Дардън с широко отворени очи. Изглеждаше вцепенена от страх.

Кейси изтича по стълбите и застана между нея и очите на баща ѝ. Нежно и спокойно, доколкото можеше, като се има предвид страхът, който изпитваше, тя каза:

— Не говори с него. Няма нужда да казваш и думичка.

— Гаден цвят за косата ти, Мери-Бет — подразни я Дардън, — но дори и морава да беше, пак щях да те позная. Не знам какво име използваш сега, но няма да ти се размине.

Кейси скри Мег зад гърба си и хвана ръцете ѝ. Дардън не бе помръднал от колата си, Джордан все още блокираше пътеката. Но площадът вече не беше пуст. Привлечени от врявата, започнаха да се появяват съседи — адвокатът Грегъри Дън, Джеф и Емили и още неколцина, които Кейси познаваше по физиономия, но не и по име. Някои бяха просто любопитни и зяпаха; други се приближиха предпазливо.

Адвокатът говореше по мобилния си телефон и тя се надяваше да звъни в полицията.

Но Дардън бе с една крачка напред. Със зловна усмивка, той измъкна пистолет от джоба си и го насочи към Джордан. Все така усмихнат, той извика на Мег:

— Дотук ли стигнахме, Мери-Бет? Трябва ли да убия човек заради теб, този път наистина?

Кейси бе ужасена. С периферното си зрение забеляза, че съседите, които се бяха приближили, сега се отдръпват.

Когато Мег изхленчи зад гърба ѝ, Кейси стисна по-здраво ръцете ѝ. Знаеше, че Джордан няма пистолет — би могла и да не забележи мобилен телефон в джоба му, но не и пистолет — което означаваше, че е в голяма опасност. Опитваше се да прецени дали има шанс да повали Дардън, без да бъде прострелян, когато погледът ѝ бе привлечен от ново движение. Някой се измъкна от колата точно зад Дардън — жена. Бе облечена в прилепнала блуза без ръкави, закръглена, но не пълна, с къса, изрусена коса и решителен вид.

Беше Шарън Дейвис. Кейси го разбра без всякакво съмнение.

— Пусни пистолета, Дардън — каза тя с глас, твърд като вида ѝ.

— Ти стой настрана от това — промърмори Дардън, без дори да погледне назад.

— Пусни пистолета — повтори тя.

Дардън продължи да държи пистолета насочен към Джордан.

— Пусни го — заповяда му Джордан. — Нарушаването на разпоредбите по пускането под гаранция е едно, а нападението с огнестрелно оръжие е нещо съвсем различно. Недей да влошаваш положението си.

— Да го влошавам ли? — изрева Дардън, макар Джордан да бе само на метър-два от него. — Тя е моя. Искam я. Ако не мога да я имам, нямам какво да губя. Гних в затвора с години заради нея — явно кипеше от злоба. — Нямам нищо за губене.

В далечината прозвучаха сирени. Джордан протегна ръка.

— Дай ми пистолета — каза тихо.

— Когато адът замръзне — изръмжа Дардън.

Сграбчи пистолета с две ръце и вдигна предпазителя.

Още една ръка се пресегна към пистолета. Кейси едва имаше време да осъзнае, че това е Шарън, когато Дардън се извърна наполовина. Последва сборичкване. Джордан се хвърли върху него. Разнесе се изстрел.

Мег и Кейси изкрещяха едновременно. Кейси би се втурнала към Джордан, но забеляза как трепери Мег, а здравият разум ѝ подсказа да я държи настрана от изстрелите. Обърна се и я прегърна здраво, докато с болка гледаше над рамото ѝ към Джордан.

Той бе проснат на тротоара върху Дардън. След няколко секунди обаче забеляза, че помръдна.

Но не и Шарън Дейвис. Тя бе застинала с пистолета на Дардън в ръка и с широко разтворени очи се взираше в безжизненото му тяло.

Джордан се изправи на колене, без да откъсва очи от другия още известно време. Опита се да намери пулса му, после погледна Шарън.

— Мъртъв е.

Мег извика тихичко. Кейси не можа да реши дали е израз на облекчение или на мъка. Тя самата не изпитваше мъка, докато не видя Джордан да се изправя на крака.

Замаяна, Шарън се сепна. Когато Джордан протегна ръка към нея, погледна го, пусна пистолета и изведнъж доби измъчен вид.

— Какво е направил на Мери-Бет? — попита с треперещ глас. — Чувах слухове, но си казвах, че не е вярно. Не вярвах дори когато собствената ми дъщеря се оплака, че я докосва по неприличен начин, но тя е щураво момиче. Предположих, че също е чула хорските приказки и само се опитва да ми създава неприятности. Но докато го слушах сега, всичко ми стана ясно. Той е изнасилил дъщеря ми. Сигурна съм, че го е направил. Тя е била права. Била е права през цялото време. За онова, което ѝ е причинил — а също и на Мери-Бет, — заслужаваше да умре.

Воят на сирените приближаваше.

Мег цялата се тресеше, но когато Кейси се опита да я прибере вътре, тя не отстъпи от мястото си със завидна упоритост. Тогава Кейси се опита да скрие от нея гледката на тялото на Дардън, но тя и това не пожела. Протегна напред глава, докато успя да види баща си, чиито невиждащи очи може би отвърнаха на погледа ѝ.

Кейси продължи да я притиска до себе си. Бидейки наясно с всички минали събития, тя мислеше, че Мег вероятно се страхува да не би Дардън да скочи от земята и да я нападне.

— Всичко е наред — каза ѝ тихо. — Всичко е наред. Вече не може да те нарани.

— Сигурно сънувам — бе на ръба на истерията. — Сънувам го непрекъснато. Той няма да ме остави на мира. Просто няма.

Джордан се приближи към тях навреме, за да се намеси:

— Вече свърши, Мег. Мъртъв е. Всичко свърши окончателно този път. Вече не може да те нарани.

Кейси го прегърна с една ръка, но имаше време единствено да му благодари с поглед, преди една патрулка с включени светлини да се появи на площада. Колата спря рязко. Двама полицаи — излязоха, леко приведени и с извадени пистолети. Други двама притичаха откъм „Уест Седър“ по същия начин. Джордан отиде при тях.

Джеф и Емили се разминаха с него, докато се качваха по стълбите. Емили постави ръка на гърба на Мег.

— Добре ли си?

Мег преглътна тежко, откъсна очи от тялото на баща си и кимна конвулсивно.

Кейси продължи да обгръща раменете ѝ с една ръка.

— Тя ще се оправи — отвърна вместо нея и повтори уверенията си, когато и други съседи дойдоха колебливо.

Едно бе ясно: всички познаваха и харесваха Мег.

— Тя гледа внучето ни, когато ни дойдоха на гости. Не бихме се доверили на никой друг — заяви една съседка.

Друга каза:

— Разхождаше кучето ни, когато баща ми получи удар и трябваше внезапно да заминем за Покипси.

— Мег приготви пилешка супа за жена ми, когато беше болна — каза Грегъри Дън — това бе единственото, което тя можеше да хапне.

— Рецептата бе на Мириам — промърмори Мег и погледна несигурно Кейси.

Кейси се усмихна и кимна, като призна, че знае историята ѝ.

— Мириам е била добър човек — каза тя и усети как Мег леко се отпусна.

След няколко минути тя отново погледна към улицата.

— Мога ли да сляза там и да го видя?

— Сигурна ли си, че го искаш?

Мег кимна.

Кейси разбираше нуждата ѝ да се увери, че всичко е свършило. Колкото и долен и презрян човек да бе Дардън Клайд, той бе родният ѝ баща. Мег бе прекарала много повече време с него, отколкото тя със своя. А ето че живееше в къщата му, посещаваше родния му град, търсеше жена му, проследи кои са Джени и Пит. Това също бе един вид приключване на историята за нея.

Но имаше и други причини, които я караха да помага на Мег. Благодарността бе една от тях — оценяваше всичко, което Мег бе направила за Кони. Друга бе състраданието — съчувстваше на Мег за изстраданите години, докато е растяла, и сега искаше да поправи нещата в живота ѝ. Освен това все повече започваше да се привързва към нея — Мег бе изключително мила, по свой собствен невинен и искрен начин. И накрая — най-вълнуващата причина — двете бяха братовчедки. Кейси подозираше, че винаги ще изпитва нужда да покровителства Мег, и това съвсем не бе лошо.

Сега я хвана за ръка и я поведе надолу.

Двама лекари от спешната помощ вече бяха пристигнали, бяха прегледали Дардън и бяха обявили, че не може да му се помогне. Бяха покрили горната половина на тялото и разговаряха с един полицай. Другите трима служители на закона, заедно с Джордан и Грегъри, бяха при Шарън. Говореше адвокатът и използваше термини като „защита при нужда“ и „защита на друго лице“. Кейси чу достатъчно, за да разбере, Шарън няма да бъде обвинена за смъртта на Дардън, понеже го е убила в опит да го спре да не застреля друг човек.

Мег измъкна ръката си от ръката на Кейси и се доближи до тялото на баща си. Коленичи, издърпа покривалото с треперещи пръсти и се отпусна на пети.

— Не съм го виждала от седем години — каза на Кейси с треперлив глас.

— Не си имала друг избор.

— Той ме обичаше.

— Да.

— Прекалено много.

Кейси бе изненадана, че Мег може да го формулира толкова добре, като се има предвид бурята от чувства, която бушува в нея в момента.

— Може би така е по-добре? — попита Мег.

— Така мисля — отвърна Кейси.

Не можеше да си представи друга развръзка, при която Дардън да знае къде се намира Мег и да я остави на мира. Нуждата му от нея се бе превърнала в обсебване, а това не би могло да се заличи само. Смъртта бе единственият вариант, при който страхът на Джени можеше да изчезне завинаги. Джени го бе осъзнала преди седем

години. Толкова време трябваше да мине, за да приключи всичко, макар и с неочакван обрат.

— Вярваш ли в духове? — попита младата жена, все още загледана в баща си.

Кейси се канеше да отговори отрицателно. Мег сигурно се нуждаеше точно от това, но се поколеба. Бе усетила присъствието на Кони неведнъж. Можеше дори да поспори, че Ангъс носи частица от неговия дух.

Мег вдигна очи към нея.

— Той ще остане ли наоколо, за да ме преследва? — звучеше толкова уплашена, че Кейси заяви категорично:

— Не. Ще се погрижим за това, аз и ти.

Медицинските лица се върнаха. Тя хвана Мег за ръка и бавно я отдръпна от тялото.

— Той е мъртъв — повтори тихо до ухото ѝ. — Увери се със собствените си очи. Сега крещи ли ти?

— Не.

— Гледа ли те навъсено?

— Не.

— Докосва ли те?

— Не.

— Той бе един гневен, нещастен човек. Може би сега ще намери покой.

Очите на Мег блестяха от сълзи.

— Ще ми се да е така. Не искам той да е гневен и нещастен. Той ми беше баща.

Полицайте задаваха въпроси, а трябваше да се организира и транспортирането на тялото в Уокър, за да бъде погребано. Джени щеше да си остане мъртва, реши Мег, тя харесваше новия си живот и според Кейси, с оглед на душевното ѝ равновесие, това бе мъдро.

Официалната версия, която Джордан представи пред баща си по телефона по-късно следобед, бе, че, обзет от подозрения, Дардън го е нападнал с пистолет и в последвалата борба е бил застрелян.

Шарън бе единствената от Уокър, която бе видяла Джени, но тя ѝ съчувстваше достатъчно, така че нямаше да намесва името ѝ. По този

начин тя, разбира се, не замесваше в скандала и собствената си дъщеря, което бе важен фактор.

* * *

Късно следобед всичко на площада бе утихнало. Кейси и Джордан се върнаха в градината и настояха Мег да остане с тях. Това бе едно спокойно място, далеч от случилото се пред къщата. Тук имаше надежда. Имаше растеж. Джордан им го показва, като свободно изреждаше имената на цветята. Посочи на Кейси пъпките на хортензиите, първите божури и последните лазаркини. Обясни ѝ, че хелиотропът ще цъфти на малки кичести гроздове през цялото лято, че агапантусът и върбинката, и двете с бели цветове, са чудесни като цветя за ваза, че дивият зюмбюл скоро ще заспи, а той ще засади петунии на мястото му. Обясни ѝ кои растения са многогодишни, как избухват наново всяка година, отново същите, но и донякъде различни. Коленичи до гардениите, явно особено привързан към тях. Бяха тъкмо в началото на цъфтежа си, но въпреки това уханието им бе наситено.

Докато го слушаше как обяснява, Кейси бе очарована. Следваше го от цвете на цвете, докато птиците долитаха и отлитаха, а пчелите бръмчаха наоколо, фонтанът бълбукаше неспирно, равномерно и успокояващо.

Мег не говореше много, нито пък можеше да стои на едно място задълго. Бе неспокойна и скачаше от стола си при най-лекия шум. Успокои се малко, когато Джордан ѝ намери занимание — да почиства от старите пъпки рододендрона, като къса повехналите лилави цветове, и да отскубва поникналите между камъните на пътеката плевели. Тя явно бе най-щастлива, когато върши нещо. Безделието я подтикваше да си спомня и да се тревожи.

Кейси разбираше това добре. Когато бе заета, не мислеше постоянно за състоянието на Керълайн. Затова след лекцията на Джордан в градината тя посвети малко време на работа с документите по разни искания към застрахователни компании, а когато приключи с тях, влезе вътре, за да позвъни на следващата група клиенти и да им каже, че офиса ѝ е на друг адрес.

Канеше се да излезе отново в градината, когато Джордан влезе вътре и донесе със себе си горещина в прохладната стая. Зад ухото му имаше молив, а ръката си държеше зад гърба. Изглеждаше доволен от себе си. Леко озадачена, тя му се усмихна.

Скритата му ръка се показа и постави една хартиена салфетка на бюрото. На нея имаше екипиран цвят на гардения, като онези, които тъкмо се разваряха в градината. Не, осъзна тя и вдигна удивено салфетката. Беше нещо повече от гардения. Вписани сред венчелистчетата бяха чертите на лицето на Кейси, толкова деликатно загатнати, но и толкова истински, че тя остана поразена. Очи, нос, уста — той бе уловил всичко, дори и формата на лицето ѝ, в сърцевината на цветето, обрамчено от косата ѝ, непокорни къдрици, които се виеха около елегантните линии на листенцата.

Толкова простичко нарисувано, толкова красиво. Тя притисна скицата до разтуптяното си сърце.

— Ще я сложа в рамка.

Бузите му почервеняха.

— Не го слагай в рамка. Това е само една закачка. Искях да те накарам да се усмихнеш.

— Много си талантлив — каза тя и за миг остана запленена. — Художник. Градинар. Спасител. Не съм ти благодарила, задето ме спаси от последната ми глупава грешка.

— Каква грешка?

— Ходенето ми в Уокър. Това, че дадох визитката си на Дъдли Райт. Че доведох Дардън тук.

— Това глупава грешка ли беше?

— Сигурна съм, че щеше да е такава, ако те бяха убили. Със сигурност щеше да е така, ако Мег бе загинала.

Той се наведе през бюрото и обви дългите си пръсти около врата ѝ.

— Хей, нищо такова не се случи. Всъщност — увери я и усмивката му се изпълни с възторг — ти провокира разрешаването на проблема. Като отиде в провинцията, ти раздвижи нещата. Сега Мег е свободна. А очевидно и дъщерята на Шарън. Ти постъпи добре, Кейси Елис. Кони щеше да се гордее.

Топлината я заля отвътре. Той не бе длъжен да казва това. Определено не бе длъжен да го изрича с такова убеждение. Но,

изглежда, разбираше, че Кейси има нужда да чуе точно това. Тя можеше да се влюби в мъж, способен на такава грижовност, можеше да се влюби в него за секунди.

Тази мисъл бе толкова внезапна, че я разтърси до дъното на душата ѝ. Не можеше да се отърве от нея. Тя се настани в главата ѝ — настани се и започна да нараства, като ѝ даваше повод за размисъл, докато следобедът преминаваше във вечер. Малко преди девет, когато от болницата се обадиха, за да ѝ кажат, че Керълайн отново има пристъпи, Кейси не би могла да се обърне към другиго.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейси не се бе чувствала толкова нервна от първите дни след катастрофата, когато майка ѝ бе на ръба между живота и смъртта. Сега не е много по-различно, обаждаше се някакво гласче вътре в нея. Керълайн винаги бе успявала да се пребори. Напук на очакванията на лекарите, тя бе останала жива три дълги години. Още няколко щяха да са добре дошли. Още няколко години и може би щяха да открият лек — чудодейно средство за събуждане, революционно лекарство за мозъчни увреждания, нещо, каквото и да е.

Кейси не искаше да се плаши. Определено не бе загубила надежда. Но никакво убеждаване от страна на тихи вътрешни гласчета не можеше да я успокои както преди. Жестоката смърт на Дардън по-рано същия ден ѝ се бе отразила зле.

Джордан шофираше. Кейси седеше на седалката до него. Мег седна отзад, преди някой от тях да ѝ предложи да остане в къщата — не че Кейси изобщо би го предложила. Бе изпълнена със страх, но това бе различно от пустотата, с която бе живяла през тези три години. Изглежда ѝ помагаше да има хора около себе си.

Пътуваха мълчаливо и скоро стигнаха до „Фенуей“. Дежурният лекар я посрещна на третия етаж. Видът му бе сериозен.

— Откровено казано, удивен съм, че все още е с нас — каза той с приглушен глас, докато вървяха бързо по коридора. — Досега не е имала толкова силни пристъпи. Имаме вашето разпореждане да не се вземат мерки за съживяване на пациентката, затова не сме предприели никакви сериозни действия, но ѝ сложихме упойка. Пристъпът приключи, но този път се наложи да използваме доста по-голяма доза. Това води до нова опасност.

Кейси можеше да се досети каква. Знаеше достатъчно за лекарствата и ефекта от тях. Но все пак трябваше да попита.

— Каква опасност?

— Функциите на тялото ѝ се забавят от само себе си. Ако ние ги забавим прекалено много посредством медикаменти, тя ще умре.

— Но ако не спрете пристъпите, тя така или иначе ще умре.

— Да. И при това в мъки. Това наричаме „лоша“ смърт. Бихме предпочели тя да е спокойна. Тогава е „лека“ смърт.

— Затова е упойката.

— Да.

Ан Холмс бе при Керълайн, което бе известна утеха за Кейси. От всички сестри, на нея Кейси вярваше най-много. Когато влязоха в стаята, тя нагласяше едната от двете системи, които висяха на стойката. Кислородната маска бе на мястото си. Мониторът за сърдечната дейност пиукаше.

Дишането на Керълайн бе шумно и накъсано, но иначе изглеждаше почти както винаги нощем — сега бе по гръб, със затворени очи, с леко отворена уста, а ръцете ѝ бяха отпуснати на чаршафите. Единствените следи от отминалата тревога бяха разрошената ѝ коса и омачканите чаршафи на леглото.

Кейси застана до майка си и приглади кичури от красивата ѝ сребриста коса зад ухото ѝ. Хвана ръката ѝ и я притисна до сърцето си. Не каза нищо. Гърлото ѝ бе свито от чувствата.

— Много ѝ се струпа — тихо каза Ан.

Кейси кимна.

— Сестрите усещат разни неща — продължи Ан със същия нисък и нежен глас. — Не можем да обясним как или защо, но дори и без да обръщаме внимание на физическите промени, ние знаем кога един пациент в състоянието на Керълайн иска да заяви нещо. Ти трябва да ѝ помогнеш, Кейси. Трябва да ѝ покажеш, че всичко е наред.

Сърцето на Кейси се сви.

— Тя е готова — прошепна Ан.

— Аз не съм — прошепна в отговор Кейси.

Беше предупредена за този момент. Бяха ѝ обяснили подробно за начините, по които пациентите се приближават към смъртта, за нещата, които правят и от които имат нужда — и тя щеше да е готова за всичко, ако се бе случило месец или два след катастрофата. Но когато Керълайн не умря, Кейси стана самоуверена. Мислеше си, че възстановяването просто ще отнеме време. Бе свикнала да живее с надеждата.

Сега Ан ѝ казваше, че е време да се раздели с нея. Определено бяха стигнали до различно ниво. Как да го приеме?

— Тя спи ли? — прошепна Мег до рамото ѝ. Кейси прочисти гърлото си. Тихо отговори:

— До известна степен.

— Знае ли, че си тук?

— Ммм — повлече Кейси, после, без да поглежда Ан, си призна: — Не съм сигурна. Вероятно не.

— Защо издава този шум?

Кейси хвърли поглед към Джордан. Той стоеше до таблата на леглото като стабилна утеха. Почерпила сили от това, тя каза на Мег:

— Разни неща се събират в дихателните ѝ пътища. Тя няма сили да ги прочисти и те така си остават.

— Боли ли я?

— Не.

— Радвам се — Мег остана мълчалива за няколко минути, после добави: — Много е красива.

Кейси се усмихна. Гърлото ѝ отново се стегна и само кимна в съгласие. Керълайн наистина бе много красива. Винаги щеше да остане такава в мислите ѝ.

Тя взе ръката на майка си, нежно разгъна китката и изправи тънките ѝ пръсти един по един. Преплете ги със своите и ги обърна с дланта нагоре. При това движение забеляза долната страна на ръката ѝ под лакътя. Бе по-тъмна, но цвят от горната.

Тя погледна тревожно към Ан, която обясни:

— Това е заради кръвообращението ѝ.

Не спомена, че това не е добър знак, но съжалението, изписано на лицето ѝ, говореше ясно — а и Кейси добре знаеше какво означава. Без да се брои онова, което ѝ бяха казали в началото, тя бе изчала почти всичко за усложненията и признаците им и за прогнозите за хора в състоянието на Керълайн.

Всичко сочеше към един извод. Да си признае това, бе мъчително, Кейси почувства, че я боли сърцето. Тя разтри ръката на Керълайн, като си казваше, че това може да помогне на проблема с кръвообращението ѝ. Знаеше, че няма да помогне, но въпреки това изпитваше нужда да го направи.

— Ще се събуди ли? — попита Мег.

Искаше да ѝ каже „да“. Отчаяно искаше. Но не можеше да изрече думата на глас.

Джордан леко помръдна, като привлече погледа ѝ. Кимна ѝ леко с предложение да изведе Мег навън, в коридора. Кейси бързо поклати глава. Нямаше нищо против Мег да е тук. Също като Джордан, и тя ѝ напомняше за живота ѝ сега. Така ѝ бе по-лесно да се придържа към реалността. Това вероятно ѝ бе най-нужно в момента.

— Надявам се, че ще се събуди — отговори тя накрая на Мег, — но шансовете не са големи.

* * *

Не бяха по-добри и след два часа. Дишането на Керълайн бе станало още по-шумно. Лекарят едва успяваше да изтегли течността от дихателните ѝ пътища и те пак се запушваха. Главата ѝ вече бе леко повдигната; изправиха я още малко, но без особен ефект. Както и разтривките на Кейси, докосването ѝ до лицето на майка ѝ, нежните ѝ думи.

Никога не се бе чувствала по-объркана. Да наблюдава как времето тече за Керълайн, както го бе правила през изминалите три години, бе трудно, но да седи безпомощна и да гледа как състоянието ѝ все повече се влошава, бе истинска агония.

Мег дремеше на един стол. Джордан стоеше до Кейси, която бе седнала на ръба на леглото.

— Може би трябва да заведеш Мег у дома — предложи му тихо. — Има нужда от сън. Ти също.

— И ти.

С тъжна усмивка, тя погледна майка си.

— Така беше и точно след катастрофата; часове наред седях тук и чаках нещо да се случи. Понякога заспивах за малко на стола. И сега мога да го направя. Не ми се иска да я оставям сама.

— Ще ти се обадят, ако има промяна в състоянието ѝ.

— Знам. Но все пак ще са ми нужни десет минути, за да дойда. Апартаментът ми е по-близо — засмя се иронично. — Само преди две седмици той беше моят дом. Как може всичко да се промени толкова бързо?

Той не отговори, само пхна ръката си в нейната. Тя опря бузата си на рамото му, за да се успокои малко. После ѝ хрумна нещо. Затаи

дъх и изправи глава.

— О. Господи — погледна нагоре към Джордан. — През всички тези месеци си мислех, че ако състоянието на майка ми се подобри, ще мога да я взема у дома при себе си. Но тогава няхах почти никакво място. Сега имам. Искам да ѝ покажа къщата.

— Тя не може да я види — напомни ѝ той нежно. Но мисълта вече се бе загнездила в ума ѝ.

— Може би, но каква вреда би могло да има? Тя лежи тук от три години. Може би в това е проблемът. Може би ѝ трябва промяна в обстановката, за да усети, че все още има живот там, навън. В къщата има предостатъчно място. Ще ѝ бъде също толкова удобно, колкото и тук. На същата цена, която плащаме и тук, ще може да си позволим болнична сестра, която да е постоянно вкъщи — в ума ѝ изникваха безброй възможности. — Ще мога да я виждам в паузите между сеансите с клиенти. Ще бъда наблизо, ако нещо се случи. Ще усещам, че върша нещо — хрумна ѝ и друга мисъл. Тя предизвика лека усмивка на лицето ѝ. — Това не е ли един вид справедливост? Кони ми даде къщата си в града, но на нея никога не е давал нищо. Мисля, че би било справедливо и съвсем уместно тя да я види. Да остане там. Да я използва.

— А дали би го искала? — тихо попита той.

— Ако не го иска — предизвикателно заяви Кейси, — нека отвори очи и ми го каже сама.

* * *

Преместването се осъществи рано на другата сутрин. Керълайн пристигна на „Бийкън Хил“ с линейка и бе посрещната от Кейси, Джордан, Мег и една лична медицинска сестра. Не след дълго Керълайн бе настанена в огромното легло на Кони. Кейси не би приела да я настанят никъде, другаде.

Ангъс, изглежда, бе съгласен. След като се бе крил зад завесите, докато утихне суетнята наоколо, той предпазливо се показва и дори доближи леглото. Скочи отгоре му и подуши Керълайн от долу нагоре от едната страна, после и обратно. След това, явно изобщо, без да се безпокои, че тя не е Кони, той се сви на топка в краката ѝ и заспа.

Това бе добрата новина.

А лошата бе, че Керълайн не даваше никакви признаци, че осъзнава преместването. Ако леко местеше очи, то не бе в отговор на някакъв стимул. Ръцете ѝ лежаха отпуснати. Дори не се прокашля, само продължи да се бори шумно за — всяка глътка въздух.

Кейси приписа липсата на съзнателна реакция на факта, че е силно упоена, но не посмя да помоли сестрата да намали дозата. Нито пък попита лекаря, когато той се отби на обяд. Алтернативата са пристъпите, би ѝ отговорил той. Никой не искаше това, най-малко Кейси. Нямаше намерение да предизвиква съдбата. Бе се уморила да го прави.

Освен това емоциите ѝ бяха взели странен обрат. Тържествуването, което бе очаквала да усети, като доведе Керълайн в дома на Кони, така и не стана реалност. Но вместо това почувства някакво странно доволство. Онова, което изпитваше Кейси — колкото и абсурдно да звучи, — бе покой.

Преместването бе правилно решение. Знаеше го дълбоко в себе си. Като доведе Керълайн тук, тя по странен начин завърши един цикъл в собствения си живот.

Все още се страхуваше, но сега страхът ѝ бе овладян дотолкова, че бе в състояние да приема клиенти — и то не само да се среща с тях, но и да ги съветва. Да, някой страничен човек би могъл да я нарече безчувствена и студена, задето работи, докато майка ѝ лежи в безсъзнание на горния етаж. Но този човек не бе преживял последните три години на мястото на Кейси.

О, но имаше и хора, които го бяха преживели. Кейси бе само една от хилядите хора, които бдят над своите близки и любими, изпаднали в коматозно състояние в продължение на дълги месеци и години. Тя бе разговаряла с някои, бе прочела историите на много други и знаеше, че съвземането на онези, които бдяха и очакваха, изискваше определен период на връщане към нормалния ритъм на живот. Но също както не можеше да прекара последните три години неотлъчно до леглото на Керълайн, така не можеше да го направи и сега. А и не мислеше, че майка ѝ би искала това от нея. Керълайн бе дейна натура. Тя би уважавала Кейси, задето уважава нуждите на клиентите си.

Една от клиентките ѝ бе Джойс Луелън, но тази Джойс, която влезе от приемната, бе една различна жена. Бузите ѝ бяха порозовели, а походката ѝ — по-енергична. Изглеждаше така, сякаш от раменете ѝ е паднал огромен товар.

— Е? — подкани я Кейси с очаквателна усмивка, когато заеха обичайните си места.

— Загубихме — каза Джойс.

Кейси бе очаквала да чуе за победа. Усмивката ѝ се стопи от изненада.

— Съдията не отсъди в наша полза — обясни Джойс, — но се случи нещо странно. Искях да спечелим. Знаеш колко силно желях това. Не можах да спя миналия четвъртък. Направо не бях на себе си, докато чаках в офиса на адвоката да пристигне решението от съда. Когато пристигна, той го прочете пръв, после го прочете и на мен. После остави листа на бюрото. И... просто така... всичко свърши. Искам да кажа, през ума ми минаха всички онези неща, които ти ми повтаряше, и изведнъж разбрах смисъла им. Опитах се. Никой не може да каже, че не съм опитала. Опитах се да намеря някой отговорен за смъртта на Норман. И не можах. Лекарите наистина се опитаха да го спасят. Да, вярно, вероятно е трябвало да предположат, че може да реагира отрицателно на упойката. Може би нещо в медицинския му картон е трябвало да им подсказва това. Но не стана така, а след това те наистина се опитаха да го спасят. Не казвам, че съм щастлива. Норман все пак е мъртъв. Момичетата останаха без баща, а аз — сама. Но съм доволна от решението на съдията. Постигнах каквото можах. Спечелила или загубила, поне опитах.

Доволна. Кейси бе използвала същата дума, за да опише как се чувства, след като бе довела майка си тук, в къщата на Кони. И нейното положение не бе по-розово от това на Джойс. Керълайн все още бе във вегетативно състояние. Но Кейси бе направила нещо, като я бе преместила тук. Също както Джойс бе направила нещо, като бе завела дело в съда.

— Ти се чувстваше безпомощна след смъртта на Норман — каза Кейси.

Бе преживяла същото.

— Много. Бракът ни не беше идеален. Казвала съм ти за това. Но той бе добър с мен и определено се отнасяше много добре с децата.

Чувствах се длъжна пред него да опитам.

— Миналата седмица бе много гневна.

— Да, така беше.

— Сега изпитваш ли гняв?

— Ти ми каза да се освободя от него.

Вярно беше. Като си мислеше за това сега, тя стана от мястото си, отиде до бюрото и извади два дъвчащи бонбона от чекмеджето. Даде единия на Джойс и разви обвивката на своя, докато сядаше обратно във фотьойла си. Пъхна бонбона в устата си прегъна хартиятката. Погледна отново Джойс и внимателно повтори въпроса си:

— Сега изпитваш ли гняв?

Този път Джойс се замисли над въпроса.

— Ако се опитам, пак мога да се ядосам. Но балонът сякаш се е пръснал и изпитвам облекчение. Ако можех да върна Норман обратно, щях да го направя, но не мога. Ако можех да намеря някой виновен за смъртта му, щях да го направя, но не мога. Бях там по време на изслушванията. Съдията ми се стори интелигентен и справедлив. Сега той взе решение. Пое нещата от моите ръце.

Кейси завиждаше на Джойс. Щеше ѝ се и за нея да има съдия, който да поеме нещата от нейните ръце — някой, който писмено да заяви, категорично, че времето на Керълайн е дошло. Керълайн се отдръпваше от нея. Въпросът бе дали е време да я пусне да си иде.

* * *

Керълайн не оставаше сама. Когато Кейси не бе при нея, сестрата бе до леглото ѝ, а когато сестрата си почиваше, Мег бе там, седеше на ръба на леглото, държеше Керълайн за ръка и пееше тихичко. Следобед се отби и Бриана. След нея Джена и Джой, и други приятели на Кейси. Дойдоха двама души от курса ѝ по йога. След тях — неколцина приятели на Керълайн от Провидънс. После Емили. Джордан ту идваше, ту си отиваше през целия ден. В един момент, когато Кейси замечтано бе споменала, че би ѝ се искало да изведе Керълайн в градината, той пое нещата в свои ръце и донесе градината при Керълайн. Напълни вази с калина и лазаркини, с диви зюмбюли, люляк и лилиуми. Донесе първите божури, самакитка и дамско сърце.

Късно следобед в стаята на Керълайн ухаеше почти толкова жизнерадостно, както и в самата градина.

Рано привечер, Кейси бе сама с Керълайн и с удивление гледаше цялото великолепие, когато на отворената врата на стаята се почука леко. От другата страна на прага стоеше Рут Унгер, с далеч не толкова самоуверен вид, колкото в собствената си къща предния петък, явно несигурна дали е добре дошла и ясно показваща, че уважава границите на тази стая.

Кейси се сепна. Сигурно щеше да се поколебае — да си спомни, че Керълайн може и да не желае съпругата на Кони да се доближава до нея, — но бе прекарала известно време с Рут неотдавна. Тогава я бе харесала въпреки желанието си. А сега бе трогната.

С несигурна усмивка, тя я покани да влезе в стаята.

— Не бях сигурна... — започна Рут, като забави крачка, когато доближи леглото и погледна Керълайн.

Изглеждаше искрено опечалена.

— Как разбра, че тя е тук? — попита Кейси.

— Обаждам се в болницата всеки понеделник.

Кейси не го знаеше. Никой в дома не ѝ бе казал.

Разбира се, тя не бе питала.

— Защо... се обаждаш?

— Да разбере как е — обясни Рут, като все още гледаше Керълайн. — Не вярвах, че Кони ще вдигне слушалката и ще се обади сам, но чувствах, че той трябва да знае, ако има някаква промяна.

— Цветята също ли бяха твоя идея?

— Не. Това бе негово дело — тя помълча, усмихна се смутено. — Толкова пъти съм си представяла как ще се сблъскам с майка ти на улицата, но никога не съм предполагала, че ще се срещнем така.

— Какво значение би могло да има? — попита Кейси, макар и без всякакво огорчение. Колкото и да ѝ се щеше, не можеше да изпитва гняв към Рут. — Ти имаше Кони.

— Да. Така беше. И той ме обичаше посвоему. Но тя бе част от живота му.

— За една нощ. Само толкова.

— Една нощ, една дъщеря — поправи я Рут с лека усмивка и това също я трогна.

Рут нямаше никаква изгода от това да я кара да се чувства по-добре. И въпреки това го бе направила в петък, а също и сега.

— Е, все едно — тихо каза Кейси и остави нещата така.

— Видях Джордан долу — каза Рут. — Радвам се, че е тук.

— Познаваш ли Джордан?

— Да. Двамата с Джордан имаме нещо общо и това съвсем не е Кони.

На Кейси ѝ бе нужна минутка, за да се досети, но накрая каза:

— Изкуството.

— Срецахме се по разни изложби дори преди да разберем, че имаме и още нещо общо. Той е много по-талантлив от мен, разбира се.

— Той сигурно би поспорил за това.

— Защото е джентълмен — отвърна Рут и продължи: — Донесох нещо за вечеря. „Кок о ван“ — задушено пилешко по френски. Мег го претопля.

— Това е много мило от твоя страна.

— Ще ми се да можех да направя нещо повече.

— И това е помощ — съчувствието ти и всичко останало.

Наистина го оценявам.

— Ако има нещо друго, което бих могла да сторя, само ми звънни и ми кажи.

Кейси се усмихна.

— Добре — обеща и наистина го мислеше.

Рут кимна. Тя продължи да изучава Керълайн още минутка. После леко стисна рамото на Кейси.

— Дръж ме в течение как е тя, нали?

* * *

Дишането на Керълайн се влоши. Когато сестрата завъртя тялото ѝ на една страна, Кейси бе там, придържаше я и се опитваше да ѝ помогне да се изкашля и да прочисти задръстените си дихателни пътища.

— Хайде, мамо. Можеш да го направиш. Направи го заради мен.

Но Керълайн не реагира по никакъв начин. Когато я изправиха в полулегнало положение, свистенето в гърлото ѝ бе все така силно,

фразата „трополенето на смъртта“ все изплуваше в ума на Кейси. Всеки път я отпъждаше. И всеки път тя се връщаше отново.

Дори Мег долови промяната. Тя стоеше до леглото от отсрещната страна на Кейси с очи, вперени в Керълайн.

— Сякаш се опитва да ти каже нещо, само че ти не я чуваш, затова говори все по-високо и по-високо. Какво ли се опитва да каже?

Кейси се опасяваше, че знае. Наведе се по-близо и се примоли:

— Поговори с мен, мамо. Кажи ми какво усещаш — като не чу нищо, тя настоя още по-силно. — Преди разговаряхме, двете с теб. Помниш ли — даже не толкова преди катастрофата, колкото след това, нали? Ти ми говореше, мамо. Чувах те съвсем ясно. Ти мислеше, а аз чувах мислите ти.

— Някой друг можеше ли да я чуе? — попита Мег.

Кейси се усмихна тъжно.

— Не. Но никой друг не я познава толкова добре като мен, за да може да мисли с нейните мисли.

— Щом ти си мислела нейните мисли, те истински ли бяха?

Кейси се изненада. Леко се изправи. Ако целта бе да запази връзка с реалността, то Мег определено бе задала правилния въпрос — което бе леко унижително за Кейси и посвоему бе също връщане към реалността за нея. Мег не бе терапевт, всъщност дори нямаше друго образование след средното. Но бе преживяла емоционална криза, бе минала през интензивен курс на терапия и бе излязла от това изпитание като напълно нормално функциониращо човешко същество. Това ѝ даваше известен авторитет по въпроса.

Изведнъж Кейси бе заинтригувана.

— Разкажи ми за Пит — помоли тя.

Мег изглеждаше изненадана, но само за миг.

— Какво... да ти кажа?

— Той истински ли беше?

— В мислите ми, да. Наистина истински? Не.

— Имала ли си въображаеми приятели, докато беше малка?

Мег поклати глава.

— Беше ли наясно, когато го видя за пръв път, че си го измислила сама?

Тя, изглежда, се затрудни от въпроса. Когато най-сетне отговори, бе леко притеснена.

— Иска ми се да кажа, че съзнавах това. Така няма да ти прозвуча като луда.

— Мег, та аз провеждам разговори с майка си — смело призна Кейси. — Това по-различно ли е?

— Различно е — настоя Мег. — Ти не се водиш в действията си от онова, което си представяш.

— Напротив. Веднъж бях организирала екскурзия за нас. Резервирах билети за едно пътуване с кораб до Аляска.

Мег изглеждаше успокоена от този отговор.

— През цялото време, докато Пит бе с мен, мислех, че е истински. Наистина го мислех. Просто не знаех дали ще остане. Страхувах се, че ще се върна вкъщи и него няма да го има. Не можех да повярвам, че наистина може да ме иска.

Кейси бе прочела всичко това в дневника.

— Кога осъзна, че си го измислила?

Мег се замисли над отговора.

— Преди си мислех, че е станало, докато бях в болницата. Когато се озовах там, в началото бях раздвоена. Понякога вярвах, че той ще дойде и ще ме измъкне от там. Друг път знаех, че няма да го направи. Че не би могъл.

Кейси усети, че има и още нещо. Тя зачака. Накрая, с изтънял глас, Мег каза:

— Кога е бил първият път, когато съм си помислила, че може би е изцяло плод на въображението ми ли? Когато излязох от езерото в кариерата и се скрих в гората. Искam да кажа — заяви тя с внезапно оживление и дори с известно угризение, — двамата щяхме заедно да заминем на някакво хубаво място. Той ме водеше натам. Аз все се гмурках и гмурках, само че не можех да остана долу.

— Помисли ли си, че може да се е удавил?

— Не. О, не. Пит не би се удавил. Той беше силен. Беше добър плувец — засрамена от изблика си, тя се усмихна притеснено на Кейси. — Е, поне така си го представях. Но после той не изплува обратно на повърхността заедно с мен. Започнах да се уморявам, а той не се появи, за да ми помогне да остана под водата, а аз не можех да го направя сама. Когато излязох от езерото, той не се появи. А после отново се чувствах сама, както винаги.

Кейси се замисли за последните няколко пъти, когато се бе опитала да поговори с майка си и тя не бе отговорила. Бе се почувствала самотна тогава. Но щом сега се замислеше за това да остане сама, не изпитваше такава остра болка.

— Чувстваше ли се самотна в болницата?

— Отначало да. Не познавах никого. Но всички бяха много мили. Искаха да ми помогнат. Преди никога не бях срещала хора, които да искат да ми помогнат. Е, всъщност имаше такъв човек — Мириам. Но тя не бе като Пит.

— Сега виждаш ли Пит понякога? В някой магазин? Или на улицата?

— Как бих могла? Той не съществува. Аз си го измислих, защото отчаяно имах нужда от него.

— Липсва ли ти?

Тя започна да поклаща глава, после престана. Отново доби виновен вид и каза:

— Понякога. Той ме обичаше.

Кейси изпита съчувствие към нея. Импулсивно заобиколи леглото и я прегърна.

— Сега други хора те обичат. Ти си прекрасен човек.

— Знаеш какво имам предвид — промърмори Мег. Кейси наистина знаеше. Беше чела „Да флиртуваш с Пит“. Онази любов, която Джени бе открила у Пит, бе наистина нещо изключително.

— Но това бе само игра — тихо каза Мег. — Знам го.

Кейси я отдръпна от себе си и се вгледа в лицето ѝ.

Тя отново си бе сложила по-малко грим; луничките ѝ бяха бледи, но ясно забележими. Освен това кестениято постепенно се отмиваше от косата ѝ и тя придобиваше естествения си червеникав цвят.

— Една игра на съзнанието ми — продължи Мег, като срещна погледа ѝ по-уверено. — Имах нужда от някой, който да ме отведе. Не исках да живея, ако това означава да съм с Дардън. Бях отчаяна, затова започнах тази игра. Това научих в болницата.

— Вярваш ли в това?

Тя се замисли.

— Да. А ти?

Кейси кимна. Познаваше игрите, които съзнанието измисля. Наричаха се психози. Някои бяха краткотрайни, други —

продължителни. Някои осакатяваха хората, други — не чак толкова. Психозата на Джени се бе развила в отговор на определен стресов фактор, а именно предстоящото излизане на Дардън от затвора и ужаса, който ще последва в живота ѝ. Веднъж извадена от тази ситуация, тя бе подложена на успешна терапия.

— Ти така ли се чувстваш, когато чуваш майка си да говори? — попита Мег.

Кейси я изгледа неразбиращо.

— Отчаяна — добави Мег. — Сякаш имаш нужда от игра на съзнанието.

* * *

Кейси седеше с кръстосани крака на леглото в тъмното. Бе облечена за сън, но не бе спала повече от няколко минути. Бе един след полунощ. Бе изпратила нощната сестра долу, в кухнята, и наглеждаше майка си сама.

Не, не сама. Ангъс бе с нея, свит на топка в краката на Керълайн. Той, изглежда, си бе присвоил това място и не се отдалечаваше особено оттам, откакто тя бе пристигнала в къщата.

Джордан дойде бос по килима.

— Хей — прошепна ѝ, като погали лекичко врата ѝ с опакото на ръката си. Бе само един кратък жест, невероятно нежен, изненадващо успокоителен. — Не можеш да спиш ли?

Тя се усмихна, поклати глава, посегна към ръката му. Той остана, загледан в Керълайн.

— Дишането ѝ звучи...

— Зле — Кейси не можеше да се самозаблуждава. Той вдигна ръката ѝ към устните си, целуна я, после я притисна до гърдите си и я задържа там.

— От какво се боиш? — попита тихо. — Какво те безпокои най-много?

Не ѝ трябваше много време за размисъл. Бе си задавала същия въпрос цяла нощ.

— Да остана сама. Да нямам опора в живота си. Невинаги бях съгласна с нея, но винаги съм знаела, че тя е тук. Тя ми е майка. Не съм

сигурна, че човек може да получи такава безусловна любов от някого през живота си, освен от майка си. Имала съм клиенти, които никога не са получавали тази любов и това ги преследва през целия им живот. Имала съм клиенти, които са я имали и са я загубили в прекалено ранна възраст. Аз съм на трийсет и четири. Би трябвало да съм благодарна, че съм я имала през всичките тези години. Защо толкова алчно искам още?

— Ти сама го каза. Тя е твоя майка. Това е уникална връзка за всеки човек.

— Тя ме обичаше дори и в лошите ми периоди. Обичаше ме, когато най-малко го заслужавах.

Джордан се усмихна.

— Не мога да си представя ти да не заслужаваш да те обичат.

— Повярвай ми. Така беше. Бях самоуверена. Непокорна. Понякога бях абсолютно непоносима.

— Тя сигурно е знаела защо. Лесно е човек да се примирява с разни неща, когато знае причините.

— Това е безусловната любов. Бях единствената ѝ дъщеря. Тя имаше много приятели, но само една дъщеря.

— Говориш в минало време.

Кейси не го бе направила нарочно. Думите сами бяха дошли такива. Тя се загледа в лицето на Керълайн, за да види дали и тя го е забелязала.

Разбира се, че не. Очите ѝ бяха затворени, всичките ѝ сили бяха посветени на дишането, върху поемането на въздух и изтласкването му навън, с все по-голямо усилие, като молба.

Молба. Кейси я почувства.

Думите на Мег отекваха в съзнанието ѝ.

Сякаш се опитва да ти каже нещо, само че ти не я чуваш, затова тя говори все по-високо и по-високо. Какво ли се опитва да каже?

После си спомни за думите на Ан Холмс.

Ти трябва да ѝ помогнеш, Кейси. Трябва да ѝ покажеш, че всичко е наред.

— Наред ли е всичко? — прошепна Кейси. Гледаше Керълайн, но Джордан бе този, който ѝ отговори:

— Да използваш минало време ли? Щом си го използвала, значи всичко е наред. Ти си тази, която е важна в случая, Кейси.

— Не — промълви тя. — Не става дума за мен. А за нея.

Но веднага щом изрече думите, осъзна, че не е вярно. Керълайн вече отдавна не различаваше глаголните времена. Онова, което бе от значение сега, колкото и егоистично да звучеше, бе приемането на фактите от страна на Кейси. Това, че бе използвала минало време, след като толкова години внимателно се бе придържала към сегашното и бъдещето, означаваше нещо.

Подсъзнанието често първо долавя нещата.

Но и съзнанието на Кейси не се забави особено. Седнала тук, в тъмното, тя внезапно разбра, че животът ѝ най-сетне е едно цяло. Свободните краища се свързваха заедно, нуждите ѝ бяха задоволени. Мислено бе разрешила проблемите между родителите си, бе намерила любим човек в лицето на Джордан, кръвна роднина в Мег и неочакван приятел в Рут. Животът в къщата ѝ се отразяваше добре. А също и самостоятелната практика. Имаше приятели, които я обичаха, и колеги, които я уважаваха. Имаше градина, която бе като оазис в тревожните дни и истинско райско кътче в спокойните.

От какво се боиш? — бе попитал Джордан. — Какво те безпокои най-много?

Да остана сама — бе отвърнала, без да се замисли.

Сега обаче осъзна, че не е сама. Ако не го бе разбрала досега, то последните няколко дни ѝ го бяха доказали. Бе заобиколена от хора, които обичаше силно и които я обичаха по същия начин. Имаше пълноценен живот.

Сама? „Сама“ бе термин, който бе започнала да използва просто защото бе израсла в семейство с един родител. Но никога не се бе чувствала сама. Не и наистина. Ако бе клиент на самата себе си, би могла да предложи — внимателно и спокойно, — че е използвала това „сама“ като оправдание за лошото си поведение, гнева и дори самосъжалението.

Сега не изпитваше нито едно от тези чувства. Седнала до леглото на майка си с Джордан до себе си, тя се чувстваше спокойна. Гнева го нямаше. Горчивината — също. А също и страха.

Майка ѝ би казала, че най-сетне е пораснала. И може би точно това е очаквала, затова бе останала тук през тези дълги три години, като водеше съществуване, което едва ли заслужаваше да се нарече живот. Бе чакала Кейси да намери своя вътрешен мир, бе ѝ дала време

и възможност. Всъщност това бе напълно в стила, в който бе отглеждала дъщеря си. Кейси бе упорито дете, със силна воля. Имаше свое собствено мнение и изпитваше нужда да прави свои собствени грешки и сама да стига до отговорите на въпросите си. Сега го бе направила. Майка ѝ бе дала време за това. Това бе един последен дар.

Джордан я целуна по върха на главата.

— Ще топля леглото за теб — каза ѝ с изненадващо проникновение за мислите и чувствата ѝ. — Извикай ме, ако имаш нужда от мен.

Кейси усети как гърлото я стяга. Подозираше, че внезапният прилив на емоции е свързан толкова с чувствата ѝ към него, колкото и с онова, което ѝ предстои да направи. Неспособна да каже каквото и да било, тя кимна мълчаливо. Сърцето ѝ бе преизпълнено с обич, докато го гледаше как излиза от стаята.

С очи, пълни със сълзи, тя се обърна към майка си.

— Той е много специален, нали? — успя да я попита с усмивка. После я подразни: — Видя ли? Не можеш да го оспориш. Ако бе някой от предишните ми приятели, щеше да ми кажеш, че не го познавам от достатъчно дълго и че трябва да съм внимателна. Но той е много грижовен, нали?

Вдигна ръката на Керълайн до устните си, целуна я и я опря до брадичката си. Гърлото ѝ бе болезнено свито от обзелите я чувства, но тя се насили да изрече думите. Не можеше да чака. Време беше.

— Мамо? — прошепна тя. — Искам да чуеш онова, което имам да ти казвам. Много е важно.

Замълча, за да попие сълзите, които се търкулнаха по бузите ѝ. Докато преглътне следващите, които се надигаха в нея, усети отново лек пристъп на страх. Веднъж щом кажеше думите, нямаше как да си ги вземе обратно. Но това бе правилното решение. Знаеше го със сърцето си.

— Всичко е наред, мамо — каза безкрайно нежно. — Можеш да си идеш. Аз съм добре. Наистина съм добре. Вече можеш да си тръгваш.

Притиснала ръката на Керълайн, тя заплака тихичко. Но имаше да казва още. Отново преглътна сълзите и се опита да се успокои.

— Искам да си щастлива. Не искам да страдаш повече, отколкото се налага. Ти се бори много упорито, но сега си уморена и не мога да

те виня за това. Това продължи прекалено дълго. Нека да я направим лека смърт — при последните думи гласът ѝ се превърна в ридание и тя отново заплака тихичко. Измина още минута, преди да може да продължи пресипнало: — Ако се е проточило по-дълго заради мен, съжалявам — пое си дъх на пресекулки. — Не. Всъщност не съжалявам. Преди три години не бях готова. Но сега съм. Ти ме улесни — после продължи по-бодро. — Радвам се, че се запозна с Джордан. Той е мъжът за мен, мамо. Наистина мисля, че е той. Чувала ли си ме да го казвам някога преди? Не, не си. Но той е само едно от нещата, които вървят чудесно в живота ми — тя се засмя накъсано и леко истерично. — Господи, нима съм мислила, че нещата в живота ми не вървят? Не. Но сега, когато всичко си идва на мястото, всичко изглежда толкова подредено — гласът ѝ пресекна, отново я напушиха сълзи. — Искам нещата да се... подредят и за теб. Искам да намериш покой. Ти го заслужаваш. Обичам те толкова много.

Подсмърчайки тихо, тя издърпа една салфетка от кутията на нощното шкафче и я притисна до носа си. Когато отново се овладя, този път не заговори веднага. Но забеляза Ангъс. Вече не бе свит на топка, а седеше с изправен гръб и бе вперил големите си зелени очи в Керълайн. Кейси погледна майка си. Тя дишаше по-лесно.

Първата ѝ мисъл бе, че си въобразява. Затова се заслуша внимателно. И дочу същите обнадеждаващи звуци.

Не се самозалъгваше. Вече не си представяше как Керълайн оздравява. Реалността бе задушила всяка надежда за подобно нещо. Но се бе зародила нова. Тя бе свързана с леката смърт.

Убедена от по-спокойното ѝ дишане, че споделя с Керълайн онова, което тя има нужда да чуе, Кейси продължи. Сега гласът ѝ бе носов и натежал от сълзите.

— Ти беше невероятна майка. Мисля, че винаги съм го знаела, дълбоко в себе си, дори когато те мразех. Но ти винаги постъпваше правилно, мамо, дори и когато това означаваше да се държиш настрана и да ме оставиш сама да се оправям с бъркотиите си. Дори и сега. Ти остана заради мен. Мисля, че разбра, когато почина Кони. Тогава състоянието ти се влоши. Но въпреки това остана с мен. Но сега всичко е наред — гласът ѝ потрепери, изтъня, прекърши се. — Вече... можеш... да си идеш.

Отново заплака и започна да се поклаща лекичко напред-назад, притиснала ръката на Керълайн до устните си. Не се опита да спре сълзите си. Това бе последната физическа подкрепа, която би могла да получи някога от майка си и тя жадно се вкопчи в нея. Уханието на евкалипт вече избледняваше. Тя се опита да види последните следи от него.

След време хлипането ѝ утихна. Тя нежно погали челото на майка си, бузите, косата ѝ.

— Всичко е наред — прошепна тихо. — Аз съм добре. Имам предвид, ти никога няма да умреш, докато аз съм тук. Аз съм също като теб в толкова много неща. Никога не съм го разбирала. Никога не съм искала да го разбера. Искях да съм самостоятелна и да правя нещата по свой начин, но това често бе твой начин. Особено напоследък — тя дори се усмихна. — Винаги ще бъдеш с мен, мамо. Нещо като многогодишните растения на Джордан. Всяка година нещо ще разцъфтява в живота ми, което ще ми напомня за теб. Винаги ще е различно, никога едно и също, но ще бъде хубаво. Любовта оцелява.

След като каза това, Кейси се почувства доволна. Внезапно изтощена, тя легна до майка си, притисна я до себе си, затопли я с тялото си и сложи ухо до сърцето ѝ, докато вече нямаше какво да чуе.

ЕПИЛОГ

Лятото в градината бе време за съзряване. Брезите разпериха клони, елите пораснаха по-високи, листата на чинара и на дъба станаха наситенозелени, а хвойната доби синьо-зеления оттенък на морските вълни. Птичките вече бяха малко по-тихи след приключването на размножителния период и сега се грижеха за малките си. Седмиците минаваха, младите се присъединиха към родителите си и започнаха също да кълват от семената в хранилката. Пчелите жужаха около рододендрона, а когато неговите цветове преминаха, се прехвърлиха на гардениите, а когато и те прецъфтяха — на хортензиите. Пеперуди прелитаха в градината от време на време, красиви наглед и ефирни.

Практиката на Кейси се разрастваше — направо процъфтяваше заедно с циганчетата на Джордан. Не знаеше дали е заради собствената ѝ репутация, дали заради дискретните препоръки на хора като Емет Уолш или просто заради престижния ѝ адрес на „Бийкън Хил“. Но графикът ѝ бе пълен. След един месец в офиса на Кони имаше чувството, че винаги е работила тук.

Явно така смяташе и Ангъс. Щом веднъж се осмели да излезе от спалнята на господаря си, той се превърна в нейна сянка. О, в началото бе много потаен, държеше се на разстояние, движеше се с мълчаливо достойнство. Докато в градината разцъфнат елегантните морави цветове на лилиумите, той вече се свиваше на топка до бедрото ѝ по време на сеанси с клиенти. Ако той наистина бе въплътил духа на Кони, тя не можеше да се оплаче.

Нито пък би могла да се оплаче от Джордан. Той ѝ помогна да погребее Керълайн и да преодолее скръбта си и продължи да се грижи за градината ѝ, като винаги засаждаше ново цвете, което да цъфти на мястото на вече увехналите с напредването на лятото. Също както папратта порасна и замести трилиумите, петуниите заеха мястото на самакитката, израсна зимзеленът, лупинът разцъфна висок и величествен, така и отношенията ѝ с Джордан се развиваха. Не искаше да насилва нещата. След като бе постъпвала импулсивно през по-

голямата част от досегашния си живот, ѝ бе нужно време. Сега, когато майка ѝ си бе отишла, а и баща ѝ преди нея, тя бе възрастният в семейството. Любовта ѝ към Джордан бе внезапна, бе се появила в сложен момент. Искаше животът ѝ да улегне и да види дали тази любов ще пусне корени.

Джордан бе в пълно съзвучие с нуждите ѝ. В живота, както и когато правеха секс, неговото чувство за ритъм бе безпогрешно. Знаеше кога е настъпил моментът да я запознае с изкуството си и да я представи на приятелите си. Знаеше кога да я заведе на гроба на Керълайн, за да засадят цветя, кога да ѝ предложи да отскочат до Рок порт на гости на Рут и кога да я закара с колата си до Амхърст, за да се срещне с едно тринайсетгодишно момче с яркочервена коса.

Джоуи Бетъл. Кейси го позна още щом го видя. Живееше при едно семейство, приятели на Джордан, и посещаваше малко частно училище, в което се грижеха както за ума, така и за душата на учениците си. Джордан явно следеше развитието му.

— Е, не можех да го оставя да живее в Уокър — заяви той явно притеснен, когато Кейси му показва колко дълбоко е впечатлена от онова, което е направил. — Не помогнах на Джени, когато трябваше. Не можех да си позволя да повторя същата грешка.

Кейси го обикна дори още повече. А после любовта ѝ порасна още. Когато настъпи август, той я заведе да прекарат известно време с родителите му в Уокър. Майка му бе идвала в Бостън няколко пъти и двете с Кейси се бяха сблизили, но сега за пръв път от много време Джордан се срещаше с баща си. Той се закле, че не би имал смелостта да го направи, ако Кейси не е с него, и тя почти му повярва. Баща му го плашеше по някакъв начин — тя го забеляза още в първия миг, когато двамата се срещнаха.

Джордан бе силен мъж. Знаеше кой е и какво иска от живота. И все пак баща му можеше да го накара да замълчи, да избягва въпросите, да се държи отбранително. Това, разбира се, не го принижаваше в очите на Кейси. Дори и да не осъзнаваше чисто професионално какво изпитва той, можеше лично да се постави на неговото място. И тя бе минала оттук. Все още бе на този етап, търсеше одобрението на родителите си, имаше нужда да си мисли, че те биха се гордели с нея. Родителите имаха забележителна власт над децата си. Независимо колко възрастни бяха децата или колко далеч в

ежедневието си. От самото си раждане те получаваха послания от родителите си. Тези послания бяха почти толкова дълбоко отпечатани в психиката им, колкото цветът на косата, очите и височината — в техните гени.

Джордан стана по-самоуверен с течение на времето, докато бяха на гости. Особено когато пристигнаха сестрите му със семействата си. Те много се зарадваха да го видят и направо бяха във възторг от Кейси. За нея, която не познаваше друго семейство, освен майка си, това бе забележителен ден.

Но възненията тепърва предстояха. На другата сутрин след това семейно събиране Джордан я заведе още по на север, до друго тихо, спретнато малко градче. След като минаха през скромния център, завиха по една тясна уличка с дървета от двете ѝ страни и спряха пред малка къща с дървена рамка, боядисана в жълто, с тревистозелени капаци на прозорците, заобиколена от ели и борове, хвойни и тисове, и грижливо оформени лехи с много от цветята, които Кейси имаше на „Бийкън Хил“. Между лехите се виеше покрита с камъни пътека. Тя водеше до три дървени стъпала и веранда, заобикаляща цялата къща. Там имаше два люлеещи се стола. В единия седеше възрастна жена.

Кейси изгледа въпросително Джордан, но той не каза и дума. Вместо това заобиколи джипа, хвана я за ръка и я поведе по пътеката.

Жената в стола спря да се люлее. Беше с бяла коса и набръчкано лице, носеше рокля на цветя и бяла престилка и изглеждаше също толкова озадачена, колкото и Кейси. Но ѝ се стори позната, о, толкова позната.

Сърцето на Кейси се разтуптя.

Жената не сваляше очи от нея. Тези очи бяха сини — забеляза Кейси, когато се изкачи по стъпалата с Джордан, — избледнели от годините, но въпреки това сини. Сини очи, бяла коса, която може би е имала червеникав оттенък на младини, кротка усмивка, която може би изразяваше любов — ако Кейси бе склонна да си фантазира, а тя, разбира се, бе.

Жената протегна треперещата си ръка към нея в мига, в който Джордан каза тихо:

— Това е Мери Блин Унгер. Твоята баба. На деветдесет и шест години е.

Есента в градината бе великолепна, както можеше да е само есента в Нова Англия. Листата на чинара станаха оранжеви, на брезите — жълти, на дъба — червени. Дивите слънчогледи се умножиха, астрите разцъфнаха в огромни розови петна, а калината върза плодове. Лозите, които се катереха по специалната рамка от колони и арки, после нагоре по тухлените стени и отгоре върху бараката, служеща за разсадник, се превърнаха в пъстри килими от оранжево, червено и кафяво.

Еlegantна, в прелестна бяла рокля, с венец от бръшлян в косите, Кейси излезе от къщата, мина по каменната пътека към мястото под дърветата, където Джордан стоеше до свещеника. Бриана и Джой бяха минали преди нея като шаферки, а също и нейната главна шаферка Мег, която изглеждаше много красива с естествената си червена коса, изкусно фризирана.

Кейси вървеше сама, но не бе сама, в нито един смисъл на думата. Приятели и бъдещи роднини изпълваха цялата градина. Духът на Керълайн бе толкова жив, сякаш тя стоеше в началото на пътеката. Също и духът на Кони. Неговият офис нямаше да е пълен, градината му да процъфтява, а котаракът му да обожаваше Кейси, ако той не одобряваше този брак.

Снегът заваля преди края на ноември, покри оголените клони, зави като одеяло вечнозелените храсти, свити в себе си за зимата, и постла с килим пътеката в градината. Колкото и да обичаше да стои навън, Кейси бе готова за промяната. Зимата означаваше повече време у дома, с буен огън в камината, загрято ябълково вино и Джордан. Това бе време на установяване на отношенията им като съпрузи и на изглаждане на дребните детайли от съвместния им живот.

Джордан продаде апартамента си, премести офиса си в една от свободните стаи, а студиото си — в помещението под купола, и научи Кейси да критикува работата му. Тя продаде своя апартамент и част от мебелите, а останалите, които можеха да се поберат в жилището ѝ, даде на Мег, и за пръв път в живота си отвори обща банкова сметка.

Когато кокичетата най-сетне показаха безукорно чистите си бели главици над размекналата се земя, а минзухарите разтвориха своите

венчелистчета, март вече бе към края си и на Кейси ѝ личеше.

Когато настъпи юни, с разцъфналия кучи дрян и глициниите, когато се разлистиха чинарът, брезите и дъбът, тя вече наистина бе огромна.

Когато роди в началото на август, градината бе плодородна и пълна с живот, каквато се чувстваше и тя.

Това, че животът, ѝ следваше ритъма на градината, бе съвсем разбираемо. И двамата ѝ родители бяха обичали цветята и дърветата, също като съпруга ѝ. А самата Кейси? Градината ѝ даваше стабилност. Прочистваше мислите ѝ и фокусираше съзнанието ѝ върху истинските неща в живота. Даваше ѝ надежда в тревожни моменти и спокойствие в напрегнатите дни. Тя свидетелстваше за вечната природа на раждането. Когато дъщеря им отпразнува първия си рожден ден там, сред цветята, през един слънчев августовски ден, тя носеше нежен венец от маргаритки върху детски меката си червеникаворуса коса; яде торта с шоколадова глазура и сладолед с дървена лъжица и падна по очи, докато, клатушкайки се нестабилно на крачетата си, гонеше една пеперуда.

Баща ѝ я вдигна на ръце и зарови лице в коремчето ѝ, докато я носеше към Кейси, която целуна удареното място и тя отново се засмя.

Животът бе чудесен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.